

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

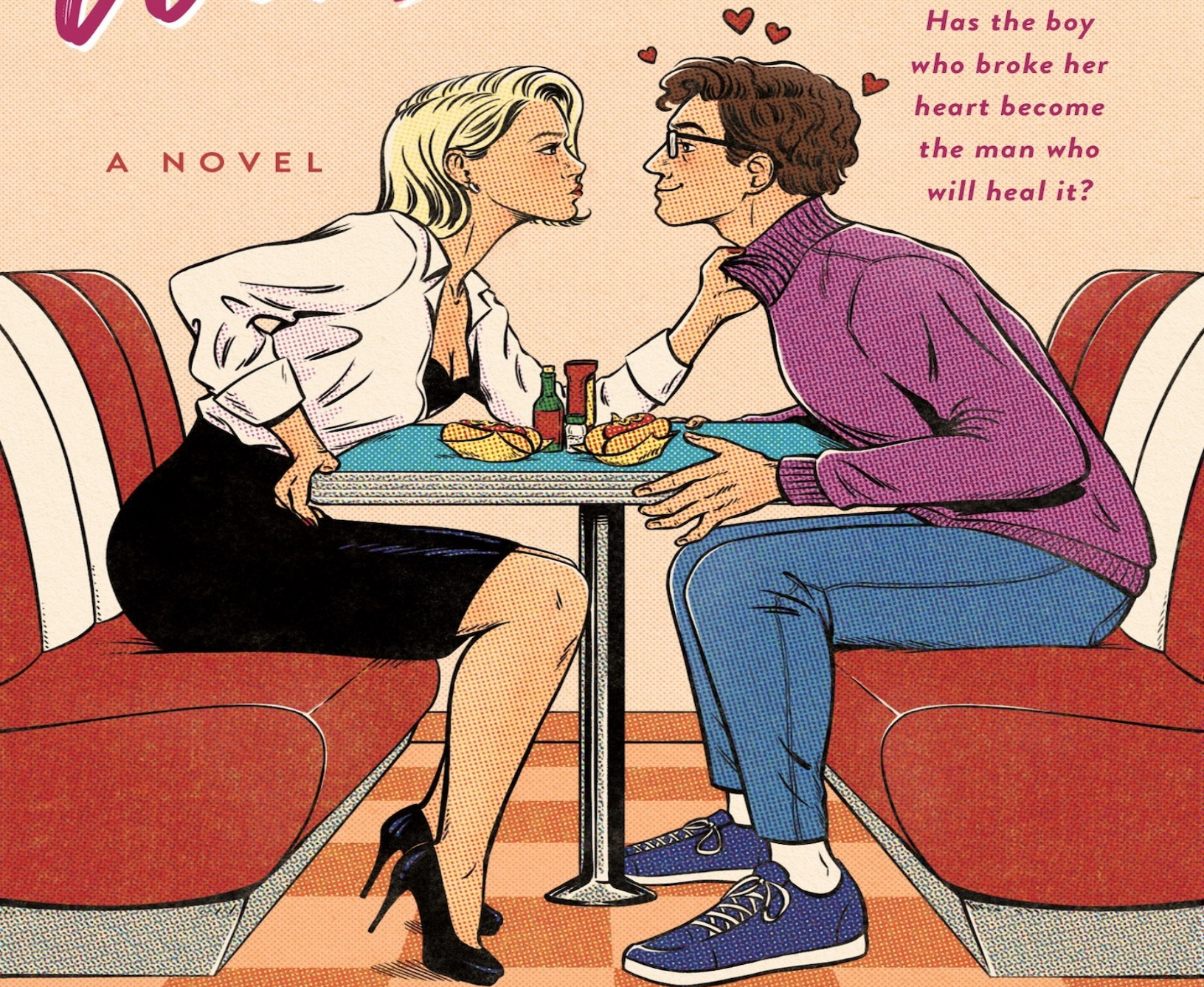
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MAZEY EDDINGS

Well, Actually

A NOVEL

*Has the boy
who broke her
heart become
the man who
will heal it?*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Well, Actually

Bir Roman

MAZEY EDDINGS

ST. MARTIN'S
GRIFFIN
ELEV WORK

[Okumaya Başla](#)

[İçinde](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**Bu
St. Martin's Publishing Group e-kitabını satın
aldığınız için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler, yeni yayınlar
ve diğer harika kitaplar hakkında bilgi almak için
haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi ziyaret edin.

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için
[buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı yalnızca kişisel kullanımınız için sunmaktadır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıya şu adresten bildirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Hot Girl /hAHt gurl/ *n.* **1.** görünüş, cinsiyet kimliği veya yaşın önemsiz olduğu durum **2.** güçlenme, coşku, öfke, özgürlük, heyecan, meydan okuma ve mutluluğun kesiştiği noktada bulunan zihniyet

(Mazey Eddings'in kişisel sözlüğünden)

Tüm seksi kızlara, özellikle erkeklerin biraz alçaltılması gerektiğinde ortaya çıkanlara.

Ve Megan ve Serena'ya, tanıdığım en seksi Seksi Kızlara.

İçerik Notları

Merhaba sevgili okuyucu,

Yine karşılaştık! Tabii ki, bu benim kitaplarımdan ilkinin okuyorsanız, hoş geldiniz! Bu romantik roman eğlenceli, komik ve oldukça saygısız olsa da, romanda aşağıdakilerin yer aldığını/tartışıldığını lütfen unutmayın:

- İçselleştirilmiş bifobi
- İş yerinde taciz
- Zehirli erkeklik ve içselleştirilmiş kadın düşmanlığı
- Sevilen birinin kaybından sonra yaşanan yas

Her zamanki gibi, bu konuları incelikle ve şefkatle ele almaya çalıştım. Okurken kendinize iyi bakın.

Sevgilerimle,
Mazey

Bölüm 1

Kariyerimin sosislerden daha az odaklanacağını düşünmüştüm.

Tabii ki *biraz* sosis olacağını tahmin ediyordum (daha kibarca söylemek gerekirse, yenilebilir türden değil), ama günün dördüncü sosisli sandviçini yutarken, bir yıl önce sahip olduğum tüm haysiyet ve öz saygımı da boğazımdan aşağıya doğru kaydırırken, varsayımların faturaları ödemediğini ve sert gazetecilik kariyerin (yani tıklama tuzağı şakası gibi bir iş) sosyal medya videoları için B ila D listesindeki ünlülerle sosisli sandviç yemeni istediğinde, "*Neden?*" diye sormazsın, sadece "*Kaç tane?*" diye sorarsın.

"En sevdiğin peynir hangisi?" diye soruyorum Harry O'Connell'a, Tea Time Tantrum adlı yeni çıkmış bir grubun İrlandalı klavyecisine.

"Biraz sıradan olacak ama cheddar diyebilirim." Gözleri o kadar mavi ki beni utandırıyor ve alaycı bir gülümseme atıyor. Bu da beni yaşlı hissettiriyor çünkü o sadece yirmi bir yaşında ve ben sağlık sigortası ve hayatın nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikri olmayan yorgun bir yirmi yedi yaşındayım.

"Sen de Kraft Single peyniri gibi kaynaşmaya hazır mısın?" diye soruyorum, internet üzerinde güzel insanlarla konuşurken mutsuz "rolü" oynamamı sağlayan, duygusuz, ruhsuz sesimle.

Ne yazık ki, aptal şakam işe yaramadı. Hatta, paylaşılabılır anlar yaratacak "Ünlüler, Eva Kitt'in saçma sorusuna inanamayıp şaşkınlıkla bakıyor" gibi bir duruma bile dönüşmedi. Bunun yerine, Harry bana acı, şaşkınlık ve boşlukla dolu bir ifadeyle baktı ve ben de, tüm bu lanet olası durumun ne kadar acınası olduğunu affedebilmek için itiraf ve tövbeye başlamalı mıyım diye düşünmeye başladım.

tövbe ve pişmanlık inanan bir dine girmeli miyim diye düşünmeye başladım.

Sıfırdan başlamak ve devamlılık için yarısını yemek zorunda kaldığımız hot dog'ları değiştirdikten sonra, ona "Birlikte Gouda oluruz, sence de öyle değil mi?" diye soruyorum.

Son şakaya hazır olan Harry, gerçekten dürüst bir tepki vermez, ama iyi bir sporcudur, şok ve mizah yakışıklı yüzünde bolca görülür. Bu performans o kadar ikna edicidir ki, gözlerime bakıp "Ciddi değilsen benimle oynamayın. Eğer bu bir şakaysa kalbimi kırabilirsiniz" dediğinde, izleyicilerin bunu yutacağını ve hakkımızda çılgın dedikodular yayacağını biliyorum.

"Çekim bitti," diyor yapımcım, koruyucu meleğim ve en iyi arkadaşım Aida, oda sıcaklığındaki sosisli sandviçimin son ısırığını aldıktan sonra.

İşte benim aşk hayatımın özeti: stüdyonun parlak ışıkları altında ılık sosisli sandviçler, bana çok genç bir adamla yapmacık flört şakaları ve sonunda ne kadar eğlendiğimizi söyleyerek kısa bir sarılma, sonra da sonsuza kadar ayrılmak... Ya da onun kariyeri durgunlaşana ve flörtöz röportajımızla ilgili dedikoduları yeniden alevlendirmek için benimle tekrar randevusu olana kadar.

Eve yalnız yürümem ne kadar şok edici.

Aslında tamamen yalnız değilim. Aida, Hell's Kitchen'a giderken benimle aynı güzergâhta yol arkadaşlığı yapıyor, ben Lower East Side'a gidiyorum.

"Bence çok iyi gitti," diyor, daha çok kendine söylüyor gibi, telefonunda öfkeyle bir e-posta yazarken, bir mesaja cevap verirken ve bir şekilde hikayesine kusursuz bir selfie yüklerken, bu kasvetli Ekim gününün tek güneş ışığını buluyor, ışınlar açık kahverengi tenini ve burnundaki çilleri vurguluyor, sanki bir tür ruhani yaratık gibi görünüyor. Bu kadın, telaşın ve koşuşturmanın bir örneği, ve bu, kendi avantajlarını bilmek de dahil. "Harika bir konuktu. Bunu sosyal medyada çok paylaşacağız. Bence orada birçok meme yapabileceğimiz an vardı."

"Evet, gerçekten yıkıcı bir gazetecilik araştırması." Sesim, caddeyi geçerken kazara sıçradığım şüpheli su birikintisi kadar karanlık. "Pulitzer ödülümü sabırsızlıkla bekliyorum."

Aida gözlerini devirdi. "Çığır açan haberlere ve gerçeği söylemeye olan bağlılığın, öğrenci kredileriyle geçindiğin zamanlarda sevimliydi, ama belki de biraz

Azalt. Bu saçmalıkları yaratmak için para alıyoruz. Nispeten iyi para, eklemeliyim.”

Alaycı bir şekilde gülümsedim ama konuyu kapattım. Maaşım, küçük bir Orta Batı kasabasında objektif olarak rahat bir yaşam sürmeye yeterdi, ama New York'ta, aptalca küçük zevklere para harcamak — ki bunlar, kabul ediyorum, Diet Coke ve latte şeklinde günlük kişisel bakım önlemleriydi — finansal paniğe neden oluyordu. Hayatı biraz heyecanlı kılmak için yeterliydi.

İkimiz de üniversite ve yüksek lisans eğitimimizi öğrencilere özgü naif idealizmle tamamladık, ama borç ödeme planlarımızı gördüğümüz anda gerçek hayat bize sert bir ders verdi. O bu durumu benden çok daha sert bir tavırla karşıladı.

Aida, benim halsizliğimi hissediyor olmalı, çünkü metro durağında beni omuzlarımdan tutuyor, biraz salladıktan sonra avuçlarıyla yanaklarımı sıkıyor ve alnıma sert bir öpücük konduruyor.

"Her şey yolunda," diyor ve beni kendine bakmaya zorlayarak bir kez daha sarsıyor. "Sıcak köpekler eşliğinde düşük seviyeli ünlülerle alaycı röportajlar yapmak senin hayalindeki kariyer değildi... Ne olmuş yani? En azından çalışmak istediğin alanda çalışıyorsun, farklı bir alanda olsa da."

Tartışmaya başlamak istiyorum ama o sözümü kesiyor.

"Her şeyi halletmiş ve mükemmel hale getirmiş olman gerekmez. Hayat, senin planlarına bakmaksızın ilerler, bebeğim. Soundbites iyi bir medya kuruluşu, orada yükselip gerçekten ilgilendiğin konuları haber yapmaya başlayabilirsin. Ayrıca köşe yazın da var. O da büyüyor, değil mi?"

Son yaratıcı girişiminin kasvetli gerçekliğini ona anlatmamaya karar vererek başımı sallıyorum. ADHD ile yaşamaya dair yazıları sayesinde bu sitede yazarlık kariyerine başlayan çılgın bir yirmi yaşındaki kızın hikâyesini okuduktan sonra, Babble adlı bir platformda düzenli bir köşe yazmaya başladım. Bu uygulama, Pinterest, Reddit ve Twitter'ın (altın çağındaki) en iyi özelliklerini birleştirerek blog yazmaya Z kuşağının tarzını kattı. İçerik, estetik fotoğraflardan güncel olaylara kadar geniş bir yelpazede, aralarında bolca saçma sapan yazılar da var.

"Unlikeable" adlı köşe yazımı haftalık olarak yayınlıyorum. Yazılarımda, yasama sürecinden pop kültürüne kadar kadınlarla ilgili konuları, uluslararası analizlerle birlikte kolay anlaşılır bölümler halinde ele alıyorum. Son zamanlarda kadınları etkileyen haberlerin çoğu kasvetli ve utanç verici olsa da, her yazımı

mümkün olduğunca mizah ve umut ışıklarıyla bitirmeye çalışıyorum.

Başlangıçta iyi gitti, ilk birkaç hafta içinde yaklaşık dört yüz abone kazandım. Bu, birçok standartta mütevazı bir rakam, ama ben şok oldum ve aptalca bunun neye dönüşebileceğini hayal etmeye başladım: Belki yazarlar ve aktivistlerle röportaj yaptığım bir ses bölümü ekleyebilirim. Komedyenlere özel konuk yazıları yazdırıp etkileşim listesinin zirvesine çıkabilirim. Sponsorluklar ve para kazanma anlaşmaları yaparken, hayalimdeki tüm yayınlar için istediğim serbest işleri seçebilirim.

Ama durgunlaştı ve şimdi düşüş eğiliminde. Aldığım tüm etkileşimler, özellikle diğer sosyal medya platformlarına paylaştığım ekran görüntülerinden gelenler, *Sausage Talk*'taki rolümü bilen erkeklerin yorumlarıyla dolup taşıyor ve bana sayısız fallik şekilli yiyecekleri boğazıma kadar sokmamı istiyorlar.

"Hayallerini gerçekleştirmek için çabalamadan önce, sanki tüm hayallerinin gerçekleşmesi gerekiyormuş gibi davranmayı bırak," diye azarlıyor Aida.

"Bu kadar mantıklı olma, havamı kaçırıyorsun."

Gülümser ve yanağıma hafifçe vurur. "Eva Kitt, sen bir sonraki Anderson Cooper olacaksın, hissediyorum. Saçlarınla yarı yolda sayılırsın bile." Platin rengi saçlarımı okşar.

Gözlerimi devirip ekşi bir gülümseme takındım. Hayalperestim, ama o kadar da değil.

o kadar da hayalperest değilim. "Sen ne dersen o."

"İşte bu, tarafsız ruh! Görüşürüz, aptal." Trenine yetişmek için merdivenlerden koşarak iner.

Keskin sonbahar rüzgârından korunmak için çenemi eğerek, kaldırımda kaldığım yere kadar yürüdüm. Beş kat merdiveni çıkıp kibrit kutusu büyüklüğündeki daireme girdim, atkımı ve paltomu çıkarıp yere attım ve tüm ışıkları açtım.

Bir zamanlar yirmili yaşlarındaki bana önemli ve özel gelen evim, ılık Ekim akşamı ışığında hüznü ve acınası bir haldedir. Popcorn duvarlar bayat gri, benim kendimi hissettiğim duyguyu ustaca yansıtan bir renk ve bana miras kalan mobilyalar eskisi kadar şirin değil. Otuz yaşına *yaklaşırken*, otuz yaşını tam olarak *kabullenip sevmenin verdiği* otomatik özgüven artışı olmadan, ikinci elden aldığı, sigara ve vanilya kokan

kadife yeşil kanepen, artık eskisi gibi hipster, art nouveau tarzında bir merkez parçası değil.

Teknik olarak üniversiteden beri tek yatak odalı daracık dairemde yalnız yaşıyorum, ama aslında *yalnızlık* hissetmeye ancak son bir yıldır başladım. Mezuniyetten sonraki ilk birkaç yıl, arkadaşlarımla paylaştığımız huzursuz bir umutla doluydu. Arkadaşlarım, ayaklarını yere basana kadar bir durumdan diğerine geçerek aylarca benim kanepemde kalıyorlardı.

Eskizcilerin evimde kalmasından rahatsızmış gibi bile davranmadım. Donna'nın halımın üzerine uzanmış, etrafına kristaller ve tarot kartları saçılmış halde, heyecanla bana enerjide bir değişiklik ya da o günkü yeni falından bahsederken eve gelmeyi çok seviyordum. Ya da Ray'ın, ağzında paket yemekle dolu olarak anlattığı dram dolu Grindr hikayelerini dinlemeyi. Aida bile Soundbites'ten önce işsiz kaldığı ve benim küçük dairemi deli gibi temizleyip kanepemde somurtarak geçirdiği bir dönem vardı. Huzursuzluğuna rağmen, benimle kaldığı altı ay boyunca her gece eğlenceli bir pijama partisi havasında geçiyordu.

Ama Donna enerjinin daha temiz olduğu kuzey eyaletlerine taşındı, Ray gerçekten ruh ikizlerini buldu ve üçlü ilişkisiyle birlikte Queens'e taşındı, Aida ise medya yapımcılığına yükseldi ve sonunda bana ünlüler ve eğlence bölümü için geçici olması gereken bir yazma işi buldu, ama bu iş bir şekilde ağzıma penis benzeri yiyecekler tıktırıp, kahkaha için mutsuzluğumu dışa vurmamla sonuçlandı.

Ama arkadaşlarım bensiz yetişkinliğe adım atarken bile, kendimi iyi hissediyordum. Her zaman bir ilişkim ya da en azından bir durum ilişkim vardı, bu da dairemi gürültü ve arkadaşlıkla dolduruyordu.

Aida kendi evine taşındığı sıralarda tanıştığım Lana harikaydı. Alternatif evrenimdeki aşkımdı. Tek eşliliğe inanmıyordu ve sekiz ay boyunca birlikte olduğumuz süre boyunca sakin olmaya çalıştım, ama çirkin kıskançlığım açık bir ilişkiye pek uymadı. Ayrılmanızı aylarca süren duygusal ilişkilere dönüştürdük, ama sonunda o batıya taşındı ve kalbimi biraz kırık, seks hayatımı ise boş bıraktı.

Sırada Cal vardı, bir finansçı, ona bir yılını harcadım. Ama yine de, dairemde kripto paralar ve yapay zeka "sanatı" hakkında durmadan konuşan sinir bozucu bir adam, birkaç saatten fazla düşüncelerimle baş başa kalmaktan daha rahat hissettiriyordu.

Sonra üzgün çocuk Dom, müzisyen Tyler ve moda tasarımcısı Lisa geldi. Hepsi ilk birkaç ay boyunca randevularda ve mesajlaşmalarda parıldadılar, ama sonra yeniliğin etkisi geçip benim alaycılığımın ve duygusal mesafemin gerçekliği çok daha az çekici ve çok daha yorucu hale gelince sönüp gittiler.

Şimdi, arkadaşlarım tatmin edici kariyerleri ve ilişkileriyle yetişkinlikte beni geride bırakırken, benim aşk hayatım yanmış tost kadar kuru. Yalnızlığımı hafifletecek bir kedim bile yok. Acınası halime gömülerek, eşofmanımı giyip battaniyelere gömülüyorum ve bir kadeh prosecco dolduruyorum.

Ve bir tane daha.

Oops, bir tane daha, çünkü bu ekonomide kalan şampanyayı israf edemem ve yarın sabah portakal suyu ile karıştırmak için fazla klasım var.

Cuma gecesi sarhoş olmak için sosyal medyada felaket haberleri okumaktan daha iyi bir şey olamaz. Bu noktada laboratuvar fareleri bile benden daha fazla uyarıcıya dirençli olmalı. Genelde bana saçma sapan paylaşımlar ve çorba tarifleri gösteren algoritma, erkeklerin nasıl destekleyici bir partner olunacağını anlattığı ve pratik örnekler verdiği videolara yöneldi.

Prensip olarak erkeklerin egolarını daha da şişirmelerini (veya genel olarak konuşmalarını) sevmesem de, bu içerik yaratıcıları önemli birini desteklemek için gerçekten yararlı tavsiyeler ve eylem maddeleri sunuyor gibi görünüyor, bu yüzden her zamanki kadar keskin bir küçümseme hissetmiyorum.

Ve sonra, tüm korkutucu sahnelerden daha korkutucu bir sahneyle karşılaşıyorum.

O.

Koyu, dalgalı saçlar. Delici gri gözler ve kaplumbağa kabuğu çerçeveli, rahatsız edici derecede kalın kirpikler. Bir rahibeyi günaha sokabilecek bir çene hattı ve bacaklarının arasında hayal etmeden duramayacağın gür bir ses.

Muhteşem ve bunun çok iyi farkında.

Lanet olası Rylie Cooper.

Yıllar boyunca, bu pisliğin yaygınlığı ve giderek büyüyen hayran kitlesine rağmen bana gösterilmemesi için algoritmalarımı eğitmek için çok çalıştım, ama evren, huzurumu bozmaya bayılan dağınık bir kaltak.

Rylie Cooper, erkekleri zehirli erkeklikten kurtaracak peygamber gibi bir figür olduğu yanlışlığı üzerine bir platform inşa etti. Bu başarılı uzun vadeli dolandırıcılık, ona yoğun sponsorluklar ve çok dinlenen bir podcast kazandırdı ve bir milyondan fazla takipçisi onun boş vaazlarına tapıyor.

Bu ikiyüzlülük eşsizdir.

Ben her zaman bir yarayı kurcalayan, diş çürüğüne dilimi bastırıp ne kadar acı verebileceğimi görmek isteyen bir insan oldum ve onun videoları her ortaya çıktığında takıntılı bir şekilde tekrar tekrar izlemek de bundan farklı değil, onun derin sesinin her okşamasıyla öfkem daha da artıyor. Bu sefer, çoğu zaman olduğu gibi, bir erkeği iyi bir partner yapan şeylerden, özellikle yatakta, bahsediyor. Sanki bu atılmış sünnet derisinin bir ipucu bile varmış gibi.

"Eğer bu senin erkeğini tanımlıyorsa," diyor Cooper, düşük, şehvetli sesiyle, mükemmel şekilli dudaklarına minicik, ısıltılı bir mikrofonu tutarak, "o senin için doğru erkek değil."

Her yerde aktif olarak flört eden kadınlar için açık olmasa da, belirli davranışlara karşı dikkatli olunması için dokunaklı nedenler sıralamaya başlar, arkasında yeşil ekranlı bir notlar uygulaması listesi belirir. Son üç noktada kanım kaynamaya başlar.

"Eğer biyolojik veya ailevi bağı olmayan diğer erkekleri kan kardeşi olarak adlandıracak kadar bir kardeşlik derneğine bağlıysa, kaçın." Kameraya yıkıcı bir bakış atar, gözlerinde mizah parlar. "Ve eğer söz konusu kardeşlik evinde bulunma talihsizliğini yaşıyorsanız, hemen bulaşıcı hastalıklar için test yaptırabileceğiniz bir kliniğe koşun."

Mükemmel (lanet olsun, beni sustur) komedi zamanlamasıyla yarım saniye duraksıyor. "Eğer seks öncesinde veya ön sevişme sırasında ona gerçekten ne istediğini söylemeye çalışırsan ve o sanki her şeyi biliyormuş gibi seni başından savarsa, o zaman o senin için doğru erkek değildir. Onun yatağına geri dönme." Dudaklarında neredeyse algılanamayacak kadar kibirli bir eğim var, sanki bu onun hiç yaşamadığı bir sorunmuş gibi. "Ve eğer ona karşı gerçek hisler besliyorsan veya o sana gerçek hisleri olduğunu söylüyorsa ve o da sana karşı gerçek hisleri olduğunu söylüyorsa, ama sonra ortadan kaybolursa, o kesinlikle senin için doğru kişi değildir. Huzurunu koru, numarasını sil." Bu sözler, içten

samimiyetle söyleniyor, çok sayıda kadının içinde bulunduğu durumu anlayan, çarpıcı bir iyi adam.

Ne saçmalık.

Bunu söyleyen, üniversitede yaklaşık iki ay çıktığım adam, o kadar korkunç bir deneyimdi ki, aşk hayatımı sonsuza dek mahvetti. O, pisliklerin arketipi ve tüm dünyayı, iyi erkeklerin koruyucu azizi olduğuna inandırması, benim aptal mideyi bulandırıyor.

Sarhoş parmaklarım kontrolü ele alıyor ve bu özelliği daha önce hiç kullanmadığım gerçeğini düşünmeden "birleştir" düğmesine basıyorum.

Cooper'ın videosu, izleyicilere beceriksiz bir adamın yatağına dönmelerini tavsiye ederken kesiliyor ve şüpheli yansıma bana bakıyor, dudaklarım kıvrılmış, koyu renkli kaşlarım kalkmış, sarışın saçlarım tavrım kadar soğuk. Kaydet düğmesine basarken kendimi iki saniye tutuyorum, sonra kahkahalara boğuluyorum.

"Üzgünüm," diyorum, burnumdan nefes vererek. "Ama bu video, tanıdığım en büyük fuckboy'dan gelince oldukça komik." Tekrar kıkırdamaya başlıyorum, sonra dudaklarımı sıkıp derin bir nefes alıyorum. "Ya Rylie Cooper aşırı kişisel bir hicivle uğraşıyor, ya da güzel ayrıcalığının size yalan söylemesine izin vereceğini biliyor." Tekrar gülüyorum. "Dalga geçmek insana mahsustur, gerçeği ortaya çıkarmak ise ilahi bir yetenektir, o yüzden onun gerçek yüzünü ortaya çıkarmama izin verin."

Bugün çekim için sürdürdüğüm koyu kırmızı rujumun içkiden etkilenmemesine çok sevindim, çünkü kameraya tehlikeli bir gülümseme atarken kendimi çok iyi *hissediyorum*.

"Bu adam" — buraya Cooper'ın bir fotoğrafını eklemeyi aklımın bir köşesine yazıyorum — "üniversitede benimle birkaç kez çıktı, ama en az yarım düzine kırmızı bayrak vardı, unutma. İlişkımız" —serbest elimle agresif bir şekilde tırnak işaretleri yapıyorum, uzun, badem şeklindeki tırnaklarım koyu yeşil renkte boyanmış, bu harekete ekstra drama katıyor—"o gece bana hislerini itiraf edip, sonra da erkek öğrenci yurdundaki partide saatlerce gömleksiz bira pong oynarken beni izlettirmesiyle doruğa ulaştı. Bu üç pompalı aptal beni yere serilmiş bir şilteyle dolu odasına götürdü — eklemeliyim ki, çarşaf ya da yastık kılıfı bile yoktu — ve insanlık tarihinin en beceriksiz cinsel ilişkilerinden birini yaklaşık on iki saniyede bitirdi. Ne

Benim için harika bir ilk deneyimdi, kesinlikle günlüğüme yazacağım. Bu masalı, beni arayacağını söyleyerek bitirdi, ama sonra klişe bir şekilde ortadan kayboldu.

Son darbeyi vurmaya hazır olarak duraksarken, içimde bir haklılık duygusu kabarıyor. Sözlerimi bir ok gibi şekillendirip nişan alıyorum.

"En kötüsü," diyorum, kameraya onun kibirli bakışlarını tutuyormuş gibi bakarak, "beni orgazm etmedi. *Yaklaşamadı* bile. Aslında, yatakta birlikte olmaktan hiç hoşlanmadığım en tembel erkek olabilir."

Her şeyi bitirirken, kazanan, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle gülümsüyorum. "Yani, uyarıları doğru olabilir, *ama* Rylie Cooper *da* sana göre bir adam değil."

Kaydı durduruyorum, sesin altyazısını kontrol ediyorum ve videoya birkaç çıkartma ve onun resmini ekliyorum, kinim alkolden daha çok sarhoş ettiği için kendimi tamamen eğleniyorum. Arka plana "Sweet Home Alabama" şarkısını ekliyorum, işi bitirmek için. Ve kalbimin derinliklerinde bir trol olduğum için, videoya #TheCancellationOfRylieCooper etiketini ekliyorum.

Gururla burnumu çekerek telefonumu kenara atıyorum. Kimse videoyu izlemeyecek ve umurumda bile değil. Her paylaşımım ortalama iki yüz kez izleniyor.

Ağzımda sosis olmadan söylediklerime kimsenin ilgi göstermemesi beni biraz rahatsız ediyordu, ama *Sausage Talk* videolarımdaki berbat yorumları okuduktan sonra, kişisel hesaplarımda hiç izleyicimin olmaması neredeyse hoşuma gitmeye başladı... En azından, kariyerimde bir türlü ilerleyemediğimde kendimi böyle avutuyorum.

Prosecco'dan gururla bir yudum daha alıp televizyonu açıyorum ve birkaç yayın uygulamasını karıştırdıktan sonra *The X-Files*'i izlemeye karar veriyorum. Gürültü, sessizlikte bulmak zor olan bir uykuya dalmamı sağlıyor ve televizyonun bana yalnız olmadığımı söylemesine izin vererek uykuya dalıyorum.

Bölüm 2

Şekerin etkisiyle başım zonklayarak uyanıyorum ve telefonum komodinin üzerinde titreyerek ses çıkarıyor. Gözlerim bulanık bir şekilde, kolumu yatağın kenarına uzatıp birkaç saniye yerde duran telefonumu arıyorum ve sonunda onu alıyorum. Telefon hala bir dizi bildirimle titriyor ve bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bir endişe hissi uyanıyor içimde. Birkaç kez gözlerimi kırpıyorum, ekranım sosyal medya bildirimleriyle dolarken kaşlarım çatılıyor, çoğu yeni takipçilerle ilgili.

Sosyal medyada çok fazla takipçim yok... en azından dokuz saat önce *yoktu*, ama benim zavallı takipçi sayım gözlerimi şişirecek kadar arttı ve...

Tanrım.

Boynum çıkacak kadar hızlı bir şekilde dikleşiyorum. Telefonumu burnuma bir santim yaklaştırıp, kolumun ucunda tutuyorum. Dün geceki paylaşımım 750 *bin* kez görüntülenmiş ve... Lanet olsun, beğeni oranı da oldukça iyi mi?

Videom tekrar tekrar oynatılmaya başlıyor ve o kadar çok insanın, bir öğrenci yurdu odasındaki yatak üzerinde tatminsiz bir şekilde becerildiğimi bildiğini düşünmek, kemiklerime kadar utançla dolduruyor. Titrek parmaklarla yorumlara tıklıyorum, gözlerim biraz odaklanamıyor, göreceğim şeyden korkuyorum.

Yorumlar komik olanlardan — bu kadının şeytani kahkahası cildimi temizledi, ekinlerimi suladı ve sonbahar hasadımı kutsadı — azgın olanlara — anne, yüzüme oturmanı rica ediyorum — gülünç derecede acımasız olanlara — şaka yapmıyorum, sen lanet bir şakaksın. Kadınlar çok kindar ve duygusal, utanç verici.

Ama çoğu, benim için en büyük dehşetle, Rylie Cooper'ı etiketlemiş.

Başparmağım onun isminin üzerinde dururken avuç içlerim terliyor.

Yorum yaptı mı? Video yanıtı mı paylaştı?

Roller coaster'ın tepesine çıkmış gibi mide bulantısı hissederek profiline tıklıyorum ve yeni video paylaşmadığını görünce uzun bir rahatlama nefesini veriyorum. Birkaç küçük resmi tarıyorum, kaydıldıkça kaşlarım çatılıyor. Bu kadar klişe birinin bu kadar yakışıklı olması gerçekten suç. Eğri gülümsemesi, paylaşma göre aptalca bir gülümsemeden düpedüz kurt gibi bir gülümsemeye kadar değişiyor, gri gözleri sizi kendine çekip içine çekiyor. Ama ekranın ötesinde bile tutarlı olan tek şey, bu adamın yarattığı şeylerden gerçek bir neşe ve zevk yaydığı.

Onun ve bir kadının güldüğü bir küçük resme tıklıyorum... kazara. Takıntılı bir merak ya da anlık kıskançlıktan değil. Bu güzel kadının onun kız arkadaşı olup olmadığını merak ederek birkaç saniye izliyorum, sonra onun alçak, kaba sesi duyuluyor.

"Sekiz yüz bin takipçiye çok teşekkür etmek için," diyor, gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla, "küçük kız kardeşim Katie'yi beni yerden yere vurması için davet ettim. Katie, başla."

Benzerliği hemen fark ettim. Ondan daha genç, muhtemelen on sekiz ya da on dokuz yaşında, ama onun siyah saçlarına ve kıskanılacak kirpiklerine sahip. Dudakları daha dolgun ve bastırılmış kıkırdamalarla, "Sen ters doğumdun ve bu belli oluyor. En başından beri her şeyi ters yaptın" derken, dudaklarında samimi bir gülümseme var.

Cooper, kız devam ederken ciddi bir ifade takınmaya çalışıyor: "*Euphoria* ve *Succession* senin rahatladığın diziler, dişlerin ise Amerikan bebeklerine ait gibi... Sen resmen bir psikopatın reklam panosusun."

Kahkahayla patlar, gözlükleri yana kayar ve parlayan gözlerini silmek için gözlüklerinin altına uzanır. Bu sese kulaklarımın köşeleri kıvrılır.

Olamaz. Kesinlikle olmaz. Ağzımı sertçe kapatıp videoyu kapatıyorum ve sayfanın en üstüne geri dönüyorum. Onun içeriklerinden lanet olası *bir neşe* bulmayacağım.

Profilinden tamamen çıkmak üzereyim ki, midemi alt üst eden ve gözümün önünde küçük siyah noktalar dans eden bir şey fark ettim.

Rylie Cooper artık beni takip ediyor.

Kahretsin.

Tamam. Peki. Dün gece kesinlikle böyle değildi. Ben kibirli, takıntılı biriyim ve mavi tik işareti olan biri beni takip ediyorsa bunu fark ederdim. Hayır, bu yeni bir şey. Ve bu, videomun kesinlikle farkında olduğu anlamına geliyor.

Telefonum bir arama ile titredi ve ben çılgılık attım, sanki Cooper beni sayfasında takip ederken yakalamış gibi telefonu fırlattım.

Birkaç derin nefes alıp, arayanın Aida olduğunu anlıyorum, ki bu başlı başına büyük bir tehlike işareti. Aida genellikle normal bir insan gibi mesaj atar ya da kedisi uyurken ya da sarhoş ve duygusal olduğunda FaceTime'dan arar. *Sosis Sohbeti* ile ilgili her şey için e-posta ve GChat kullanırız.

Telefon sadece işle ilgili ve çok kötü haberler olduğunda gelir. Kahretsin.

Tamam. Sorun yok. Bunun videoyla hiçbir ilgisi olmadığına eminim. Muhtemelen... brunch yapmak istiyordur. Ya da... ya da... Siktir. Bu kesinlikle videoyla ilgili.

Sesli mesaja bırakmayı düşünüyorum ama beni kaçırdığını anlarsa trene atlayıp kapımı yumruklamaya bile kalkışabilir. Derin bir nefes alıp en komik sesimle cevap veriyorum: "Selam, kaltak. N'aber?"

"*Ne var ne yok* diye sorma sakın," diye bağırdı Aida. "Dün gece Rylie Cooper'la yattığını herkese anlattın mı?"

"Tamam, hikayemin ana fikri *kesinlikle* bu değildi."

"Ve sen de benim sorduğum şeyin özünü *kesinlikle* kaçırıyorsun."

Söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum, ama akşamdan kalma beynim son birkaç dakikayı düzenlemeye çalışırken ağzımdan çıkan tek şey küçük, acınası bir inilti.

"Eva..." Aida tıslar. "Ne oluyor lan?"

"Bilmiyorum," diye sızlanıyorum, başparmağımın tırnağını ısıırıyorum. Tırnağımın ucu dişlerimin arasında kırılıyor ve elimi sıkıca yumruk yapıyorum. "Her şey çok hızlı oluyor. Ben..."

"Tamam, önce şunu açıklığa kavuşturalım: Söylediklerin gerçekten oldu mu, yoksa Soundbites olası bir iftira davası için hukuk departmanını çağırmalı mı?"

"*Hukuk?*" Endişe omurgamı kaplar. "Kişisel hesabımdan yaptım."

"PR işlerini hallediyorum, bebeğim," diyor Aida, sesinde sabır yok. "Doğru mu?"

"Yani... evet?"

"Hepsi mi?"

Alaycı bir şekilde ellerimi havaya kaldırdım. "Şey, bence üç pompadan fazla sürdü. Ama altı pompadan fazla değil. Önemli olan nokta değişmedi."

Aida bana nezaketen bile gülmüyor. "Eva, bu şaka değil. *Landry* hepimizin acilen telefona çıkmamızı istiyor." Patronumuzun adını korkuyla söylüyor. Panik içimi kaplıyor.

"Bu yüzden mi?" diye ciyakladım.

"Hayır, hava durumu hakkında. Evet, bu!"

Soundbites'in kurucusu ve CEO'su Landry Doughright, zeki, kendinden emin ve benim olmak istediğim her şey. Zamanının saygın bir gazetecisi olan Landry, artık haberleri ve medyayı genç nesiller için daha erişilebilir ve anlaşılır hale getirdiği için övgüyle anılıyor. Kariyerinde ona hayranlık duyuyorum ve gizlice, ona azmimle onu etkilemek ve daha ciddi konularda bana bir şans vermesi için ikna edebileceğim bir görüşme için dua ediyorum. Altı yıl önce çıktığım bir adam hakkında sarhoşken internette yazdıklarımı ona açıklamak, onunla konuşmak istediğim konuların başında gelmiyor.

"Patronunla cinsel geçmişin hakkında konuşmaman için bir tür çalışan koruması olmalı," diyorum, çarşafı üzerinden atıp yatak odamın dar alanlarında volta atarak.

"Bence bu daha çok, Soundbites'in tanınmış bir yüzü olman ve sevilen bir sosyal medya kişiliğiyle büyük bir tartışma başlatmanla ilgili, altı yıl önce ayrılmadığın için hala kırgın olmanla pek ilgisi yok." Böyle söyleyince çok basitmiş gibi geliyor. "Aslında, bu görüşmede seks hayatından hiç bahsetmemeni rica ediyorum. Artık dört-dörtlük konuşmalar yok."

"Üç pompa, aptal."

"Eva!"

"Tamam! Gerçeği söylediğim için özür dilerim!"

"GMeet'in linkini e-postayla gönderiyorum," diye yanıtladı, vurgu yapmak için klavyesini tıklatarak. "Lütfen, ne yaparsan yap, durumu daha da kötüleştirme."

"Bir kızı kriz anında nasıl rahatlatacağını gerçekten iyi biliyorsun."

"Üzgünüm, işimi ve kendimi maddi olarak geçindirmeyi senin duygularından daha öncelikli görüyorum. Herkesin ilgi odağı olmamak zor olmalı. Sonra ağlayabilirsin."

"Özürünü gerçekten takdir ediyorum, iyi bir başlangıç," derim, toplayabildiğim kadar sahte bir samimiyetle.

Aida o kadar hazırlıksız yakalanır ki, gerçekten şaşkın bir kahkaha atar ve bu kahkaha iniltiye dönüşür. "Sen bir aptalsın. Birkaç dakika sonra görüşürüz." Hat kesilir.

Kadınlar birbirini destekler, değil mi?

Yürümeye devam ediyorum, telefonum bildirimlerle patlamaya devam ediyor, avucumun içindeki küçük bir bomba gibi... Ama sonuçta dün gece hayatımı mahveden benim.

Utanç içinde inleyerek yere çöküyorum, sırtımı yatağın kenarına dayayıp başımı ellerimin arasına alıyorum ve bu karmaşayı çözmeye çalışıyorum. Cooper ile olan geçmişimin gerçekliği yavaş yavaş ortaya çıkıyor, yıllardır yakından bakmadığım anılar.

İkimiz de Breslin Üniversitesi'ne gitmiştik, New York'un kuzeyinde bulunan küçük bir liberal sanatlar üniversitesi, her yıl yeni bir nesil kendini beğenmiş, ileri görüşlü düşünürler yetiştiren ve kaçınılmaz olarak şehre taşınan, Manhattan'ı dünyanın en kalabalık küçük kasabası yapan bir üniversite.

Her şey oldukça basit başlamıştı. Cooper benden bir yıl üstteydi, ama son döneminde bir beşeri bilimler dersinde tanıştık. Sınıf çok kalabalık değildi, ama profesör bizi salonun önüne toplanmamıza izin vermeyecek kadar rahat biriydi ve herkes dağıldı.

Not almak için arkada, duvara yaslanabileceğim bir yer seçtim. Antik dünyada feminist sanatta botanik sembolizminin tarihi üzerine yapılan sunuma dalmıştım ki, arkamdaki salon kapısı açıldı ve yüksek bir klik sesiyle kapanırken içinden bir küfür duyuldu. Geç kalan öğrenci arkamdaki sıraya doğru sürünerek ilerledi ve sırt çantasını dikkat çekici bir şekilde karıştırırken tekrar küfür etti. Birkaç saniye sonra, bana doğru eğildiğinde sandalyesi gıcırdadı ve ben bir sonraki rahatsızlığı bekleyerek dudaklarımı büzüp somurtmaya başladım.

"Benden şimdiden nefret ettiğini hissediyorum," diye fısıldadı, o kadar yakındı ki derin nefesim onun kokusuyla, nane ve ocak rüzgarıyla doldu. "Ama bir kalem ve kağıt ödünç alabilir miyim?"

Ona yüzümü buruşturarak, onu korkutup kaçırmaya hazırdım, ama o ciddi gri gözleri beni bir tuzak gibi yakaladı ve onu izlerken beynim boşaldı. Cooper o zamanlar gözlük takmıyordu ve bakışlarının tüm gücüyle vurdu, hiçbir şey bu darbeyi yumuşatmadı. Kambur duruşunda tembel bir yaramazlık vardı, elleri yanımdaki koltuğun arkasına gevşekçe dayanmış, ön kollarında ince bir tüy tabakası, damarları ve kasları belirginleşmişti.

Bana bakarken dudakları kıvrıldı, beni açıkça hayranlıkla izliyordu. Sessizce ona kağıdımı ve kalemimi uzattım. Bakışları uzattığım eşyalara kaydı, sonra tekrar gözlerime döndü, gözlerinde çelikte çakmaktaşı gibi bir parıltı belirdi. O anda beni ele geçirdiğini bildiğinden eminim.

O, elimden aldığı anda, notlarımı ve not almak için tek aracımı ona verdiğimi fark ettim. Ders bittiğinde, kafamı dinlemek için temiz hava almam gerektiğinden, aceleyle sırt çantamı topladım. Tabii ki beni durdurdu, koridorda yürürken dirseğime nazıkçe dokundu.

"Bu çok cüretkar olduysa özür dilerim," dedi Cooper, gülümsemesinde hâlâ o mizahi ışıltı vardı, "ama benimle alışveriş merkezinde masaj yaptırmak ister misin?"

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Masaj mı?"

Omuzlarını hafifçe silkti, gülümsemesi genişledi. "Ders sırasında omuzlarının çok gergin olduğunu fark ettim."

Bir an sessiz kaldım. "Sen benimle alışveriş merkezinde masaj yaptırmak mı istiyorsun?" diye tekrar ettim inanamadan.

Yine omuz silkti. "Havaalanında masaj yaptırmak için uçak bileti almamız gerekir, ama havaalanındaki masajların daha kaliteli olduğunu kabul ediyorum."

"Sen garipsin," diye patladım. Objektif olarak yakışıklı bir adama garip demek yüzümü kızarttı, ama gerçek buydu.

Ben kaçarken o güldü ve kapıdan çıkarken "Belki haftaya?" diye seslendi.

Rylie Cooper'ın tuhaf cazibesine sonunda boyun eğmem üç hafta sürdü.

Sunumlar sırasında öne eğildiğinde derslik koltuğunun çıkardığı gıcırtyı, boş sıramın arkasına kollarını attığında beni saran sıcaklığı, alaycı bir yorum ya da çılgın bir şaka yaparken sesindeki gülümsemeyi ve yanağıma değen nefesini hala hatırlıyorum. Bu espriler boğazımdan kahkahalar koparırdı, ama etrafımdaki herkesin bakışlarını üzerime çevirmesinden korkarak öksürük gibi göstermeye çalışırdım.

Tabii ki ona numaramı verdim ve ona mesaj atmak da benzer şekilde tuhaf ve bağımlılık yapıcı bir deneyimdi. Çok geçmeden, sabahları güzel bir mesajla uyanmaya başladım ve derslerimi bahane ederek, onunla arkadaşlık ettiğim için *Dateline'da* özel bir programa çıkmak istemediğim için reddettiğim sıra dışı randevu davetleri almaya başladım. O zamanlar pek tecrübem yoktu, ama genç ve naif halimle bile Cooper'ın kovalamayı ne kadar sevdiğini anlayabiliyordum ve onun hedefinde olmanın heyecanını seviyordum.

Hızlıca arkadaş olduk. Tabii ki, öncelikle birbirimizle yatmak isteyen türden arkadaşlar, ama yine de o pisliği seviyordum. Mesajlarını bekler olmuştum. Onunla vakit geçirmekten zevk alıyordum, sonunda pes edip derslerden sonra kahve içmeye, gece yarısı onunla market alışverişine çıkmaya başladım. Ama ne kadar eğlenceli ve tuhaf olsa da, onun ilgisinden ne kadar başım dönse de, aynı zamanda huysuzdu, günlerce sesini çıkarmaz, mesajlarımı okur okurcasına bırakır, derslerde arkamda mermer heykel gibi soğuk dururken, ben nefesimi tutmuş, kulağıma bir şey fısıldamasını beklerdim. Mart ayına gelindiğinde derslere sık sık girmez olmuştu ve ben de geç kalıp gelmesini ya da yokluğunu açıklamak için mesaj atmasını umarak bir saat boyunca gergin bir şekilde beklerdim.

O benden uzaklaştıkça, ben de ona daha da aşık oldum. 21 yaşında, deneyimsiz ve ilk kez biri sana ilgi gösterip sonra da bu ilgiyi geri çekince, nefes almak kadar doğal bir şekilde. Onun ilgisini kaybettiğimden paniğe kapıldım ve beni görmezden geldiği bir dersin ardından onu köşeye sıkıştırdım.

"Seninle çıkacağım," dedim, vücudumun her yerinde nabzımın hızla atmasına rağmen sesimi sabit ve sıkılmış tutmaya çalışarak.

Onun ciddi, gergin ifadesinin, karnımda kelebekler uçuşturan o canlı gülümsemeye dönüşmesini izledim.

"Pişman olmayacaksın," dedi, bana göz kırparak ve yavaşça dışarı çıkarken, kalbimin çılgın, mutlu ritmiyle göğsüm patlayacak gibi hissettim.

Hikayemizin geri kalanının ne kadar banal olduğunu hatırlayarak iç çekiyorum ve telefonumun köşesini alnıma vuruyorum: Birkaç gerçekten berbat randevu, saçmalıklar, hala itiraf ettiğim muhtaçlık duyguları, onu mezuniyete taşıyan ani ortadan kayboluşu.

Ne boktan bir şaka.

Aida'dan başka bir mesaj geliyor: **HEMEN BU ARAMAYA BAĞLAN, YOKSA SENİ EN KORKUNÇ ŞEKİLDE ÖLDÜRÜRÜM.**

Nabzım hızlanır, sinirlerim gerilir... Ama yine de ona cevap yazmayı başarırım: Ne kadar tatlı bir teklif, teşekkürler <3.

Dolabımı karıştırıp, sütyensiz vücuduma atmak için bir süveter alıyorum ve saçlarımı, umarım şık ve dağınık bir topuz olacak şekilde, ya da pis ve yağlı bir karmaşa olmayacak şekilde topluyorum. Bilgisayarımı açıp toplantıyı başlatırken, kameram bana kesinlikle ikinci kategoriye girdiğimi söylüyor.

Berbat internetim sonunda bağlandı ve küçük resmim diğerleriyle birlikte ekrana geldi. Sol üstte Aida, sağda Landry ve yanımda tanımadığım, ilgisiz bir ifadeyle bakan beyaz bir adam. Acaba insan kaynaklarından mı? Kahretsin, kovulacak mıyım?

"Katıldığın için teşekkürler Eva," diyor Landry, mükemmel cilalanmış dudaklarını hafifçe büzerek. Koltuğumda kıpırdanarak, Landry'nin pürüzsüz ve düzgün siyah bob saçlarını incelerken, karışık saçlarımı düzeltiyorum.

"Geciktiğim için özür dilerim," diyorum, sesimi sabitleyerek, *Sosis Sohbeti* bölümlerinde kullandığım biraz daha derin tonda konuşuyorum. Landry gibi güçlü bir kadının korkumu hissetmesini istemiyorum. "Konuşmadan önce sosyal medyada neler olup bittiğini olabildiğince iyi anlamaya çalışıyordum."

Aida çekinir, ama Landry beni şaşırtır, kusursuz, buz gibi dudakları bir gülümsemeye dönüşür, kusursuz cildinde tek bir kırışıklık bile olmaz. "Ah, evet. Dün gece internette eğlenceli vakit geçirmişsin galiba."

"Hoş bir ifade," diye mırıldanıyor rastgele adam, her kelimesinden küçümseme damlıyor.

Utançtan istemeden bir ses çıkarırım ve profesyonel ve krizi yatıştıracak bir cevap bulmaya çalışırım. Sonunda sadece tükürüğümü yutarım.

"Eva, bu oğlum William Doughright. Son birkaç yıldır Avrupa operasyonlarımızı yönetiyor ve şimdi Kuzey Amerika operasyonlarına entegre oluyor."

"Memnun oldum," diyorum, içtenlikle söylediğimden emin değilim. Sert bir yakışıklılığı var: kısa kesilmiş saçları, keskin elmacık kemikleri, kömür rengi gözleri ve alaycı bir kavisli olan kaşları. Genç, muhtemelen otuzlu yaşların ortalarında, ama gergin omuzları ve sert dudakları gençlikten uzak.

Bana soğuk bir şekilde bakmaya devam ediyor. "Birleşme için tebrikler," diyorum, garip sessizliği doldurmak için. Sessizlik o kadar uzun sürüyor ki, tüylerim diken diken oluyor. Aida'ya bakıyorum, ama o burnunun köprüsünü sıkıştırıyor.

"Eva," dedi Landry, yumuşak ama emredici bir sesle, kadifeye sarılmış bir bıçak gibi. "Neler olduğunu açıklamak ister misin, yoksa hepimiz birbirimize bakarak zamanımızı boşa harcamaya devam edelim mi?"

Tamam. Kahretsin. Sıra bende. "Ben, şey, bu toplantıyı yaptığımıza göre videoyu izlemiştinizdir herhalde..."

"Nüfusun önemli bir kısmı, sosyal medyanın en sevilen kişiliklerinden birini seks konusunda berbat olmakla ve duygularını incitmekle suçladığın küçük videonu izledi," diye William sözünü keser.

Ben irkilirim. "Evet. Maalesef. Ben, şey, bunun bu kadar... bu kadar viral olmasını istememiştim."

"Ve yine de buradayız," diye yanıtladı Landry. Omuzlarım çöktü, zayıf güven girişimim utançla yerini aldı.

Aida'nın videosu dikkatimi çeker ve ona bakarım. Yavaşça, neredeyse fark edilmeyecek şekilde, koltuğunda doğrulur, sakın ve kontrollü bir nefes verir, gözleri benimkilere bakar. Sanki sanal bir kucaklaşma, kafama atılmış bir tokat, kendimi toparlamam ve hissetmediğim bir soğukkanlılığı takınmam gerektiğini hatırlatan bir uyarı gibidir.

"Bu videonun istemeden *Sausage Talk* ve Soundbites ile ilişkilendirilmesinden dolayı üzgünüm," diyorum, sesim daha kararlı. "Bu asla niyetim değildi. Dürüst olmak gerekirse, bu videonun arkasında

kimsenin fark etmeyeceğini düşündüğüm, içimden gelen, sarhoş bir terapi seansı yapmaktı."

"Fark ettiler," diyor William soğuk, düz sesiyle.

"Şaka yapmıyorsun," diyorum, ikimizi de hazırlıksız yakalayarak. Başını eğiyor, bir kaşını milimetre kadar kaldırarak, sanki benim patlamam onu meraklandırmış gibi devam etmemi teşvik ediyor. O sessiz saygı gösterisi beni cesaretlendiriyor.

"Söylediğim her şey doğrudu," diye devam ediyorum. "Yani, yıllar önce olan bir şey hakkında bir insanın tamamen öznel duyguları kadar doğru olabilir. Ama birkaç kez çıktık, birlikte olduk, korkunçtu, beni terk etti. İftira konusunda endişeler olduğunu biliyorum, ama yalan söylemedim. İşte özetle durum bu. Bunu planlamadım, bu kadar büyümesini istemedim ve kesinlikle işverenimin bu işe karışmasını istemedim. Tekrar söylüyorum, videomu kimsenin izleyeceğini veya umursayacağını düşünmemiştim."

Herkes yine sessizleşti, Landry'nin gözleri bilgisayar ekranından hissedebileceğim hesaplayıcı bir sıcaklıkla bana dikilmişken, oğlunun soğuk ifadesi omurgamda bir ürperti yaratıyor.

"Videonun niyeti önemli değil," diyor sonunda. "Önemli olan, dikkatleri üzerine çekmiş olman, hem kendini hem de bölümünü hem de tüm organizasyonumuzu."

Başımı eğiyorum. Beni internette aptalca davrandığım için kovacak. Neden bu son daha şok edici gelmiyor?

"Ve biz de bundan yararlanmaktan çok mutluyuz." Kafamı o kadar sert kaldırıyorum ki dişlerim takırdıyor.

"Ne?" Aida ve ben aynı anda bağıırıyoruz. Bakışlarım ona kayıyor ve o da benim kadar şaşkın görünüyor.

"Hangi kelimeyi anlamadın, canım?" Landry sakın bir şekilde sorar, sanki bir e-posta okuyormuş gibi yana bakarak, bizim beceriksizliğimizden sıkılmış gibi.

"Yani, hepsinin ayrı ayrı anlamlarını biliyorum," diyorum. "Ama bu bağlamda bir araya gelince beni biraz..."

"Şok oldum," diye bitirir Aida, sesi titreyerek.

"Şok mu?" William'ın soğukkanlılığı bir an için çatlar, sanki bu kelime onu incitmiş gibi. Bakışları Aida'ya yönelir ve ben bile bu yoğun bakışlardan terlemeye başlarım. "Yetenekli kişilerin öngörü eksikliği olmasını beklerdim, ama baş medya yapımcılarımızdan birinin *şok* olacak kadar kötü bir içgüdüsi olmamasını umardım."

Aida'nın ifadesi şaşkınlıktan meydan okumaya dönüşür. "Affedersiniz

"Sanırım *'heyecanlandım'* kelimesine takıldım," diye araya giriyorum, William'ın yeni patronumuz olmasına rağmen kan banyosundan korkarak sözünü kesiyorum. Aida'nın en sevdiği şikayet konuları, nepo bebekleri ve erkekler, ve William onun tüm kriterlerini karşılıyor. "Beni kovacağını sanmıştım."

"Seni kovmak mı?" Şimdi şok olan Landry'nin sırası. "Canım, senin bizim için yarattığın bu mükemmel fırsatı değerlendirmemek aptallık olur."

Boş ve tereddütlü bakışım Landry'nin saygısını kazanmamı sağlamaz ve o sinirlenerek tıslar.

"Eva, sen bir hicivli ünlü röportaj programının yüzüsün," diyor, sanki çok aptal bir çocuğa konuşur gibi yavaşça. (Ben. Aptal çocuk benim.) "O program iyi gidiyor ama çok popüler değil. Sabit izleyicileri yok. Web sitemizin üst kısmındaki *Pop Culture* yazan küçük sekmede yer alan eğlenceli, hafif bir dolgu programı. Anlıyor musun?"

Ağzımı kapatıp başımı sallamayı başardım.

"*Sosis Sohbeti*'nin dolgu programı olması nedeniyle konuklarının statüsü ve değeri düşüyor, bu da programını mahkum etmeyen ama kesinlikle büyümesine de katkıda bulunmayan bir durgunluğu sürdürüyor. Videolarının değeri izleyici sayısına bağlı," diye ekliyor William, annesinin küçümseyen ses tonunu taklit ederek. Ne kadar da tatlı.

"Bir gecede," diye devam ediyor Landry, "sadece kişisel hesabını söz konusu izleyici kitlesinin odağına yerleştirmekle kalmadın, aynı zamanda son derece popüler bir sosyal medya kişiliğinin imajını tamamen yok eden bu lezzetli hikayeyle onları çılgına çevirdin, ama aynı zamanda, dolaylı olarak *Sausage Talk'u* da. Bu olay patlak verdiği için beri etkileşimimiz zirveye çıktı. Bu fırsatı sonuna kadar değerlendireceğiz."

bu artışı sonuna kadar kullanacağız. Çünkü sevgili dostum, biz iş dünyasında buna fırsat diyoruz."

"Nasıl kullanacağız?" Yanaklarım yanıyor, omurgam toz oldu.

William, sanki benim utanmamla birlikte mutluluğu da artıyormuş gibi, dişleri görünecek şekilde parlak bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Şu anda, adamlarımız Rylie Cooper'ın ekibine ulaşmaya çalışıyor."

"Ne için lan?" diye bağıryorum ve patronuma ne dediğimi fark edince hemen ağzımı kapatıyorum. Aida ekranın köşesinden boğuk bir ses çıkarıyor. "Özür dilerim. Çok özür dilerim," diyorum aceleyle. "Ama... ama *neden*?"

William'ın sevinci doruk noktasına ulaşır. "Çünkü röportaj yapacaksın. Canlı, yüz yüze bir röportaj..."

Hayır. Lütfen tanrım,
hayır.

"Rylie Cooper ile."

Bölüm 3

Sanırım beyin kanaması geçiriyorum. Ya da halüsinasyon görüyorum. Ya da dün eve giderken bir motosikletçi çarptı ve bu, derin, nemli bir cehennem çemberi çünkü onların ciddi olmaları imkansız.

"Ciddiyiz," diyor Landry, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. Ya da belki yüksek sesle söyledim. Zihnim, bedenim ve ruhumdan tamamen kopmuş olduğum için anlamak zor.

"Ama neden?" diye tekrarlıyorum, o sinir bozucu küçük soruya takılıp kalmışım.

William gözlerini devirdi ama Landry hafif, çınlayan bir sesle güldü. "Çünkü bu harika bir içerik olacak ve bu da bize para kazandıracak, canım."

"Landry, sen... bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Aida sessizce soruyor. Bu korkunç fikre karşı çıkma nezaketi için onu öpebilirdim.

"Kesinlikle." Landry'nin siyah bob saçları başını sallarken sallanıyor. "Bu William'ın fikriydi. İzleyici kitlemizi canlandırmak için yeni yollar arıyordu. Sonra bu mükemmel fırsat ayağımıza geldi. Her şeyi aynen yapacağız. Sosisli sandviçler, cadaloz Eva, Rylie de isterse göz kamaştırıcı mikrofonunu getirebilir. Önemli olan ikisini aynı odaya sokmak ve izleyicilerimizi boğazına kadar tutarken hızlı hareket etmek. Bu ikisi önemsiz ilişkilerini kurmaya çalışırken drama ve atışmalar olacak. İzleyiciler buna bayılacak."

William o kadar kendini beğenmiş görünüyor ki midem bulanıyor.

"Bu biraz..." Her zaman hayranlık duyduğum bu zeki ve başarılı kadına karşı çıkmaya korkarak ağzımı kapattım.

"Ne gibi?" William, gözlerinde keskin ve yırtıcı bir bakışla sorar.

"Değersiz?" Bu kelimeyi yumuşak bir sesle söylerim, bir parçam duyulmamayı umar. Sessizlik, duyduklarını gösterir ve ben hasar kontrolü yapmaya çalışarak devam ederim. "Yani, Soundbites'ın popüler olduğunu ve trend konular ile sert haberler arasında mükemmel bir denge kurduğunu biliyorum, sadece ikincisinden dikkatleri dağıtmak istemiyorum."

William konuşmak için ağzını açtı ama Landry onu keser.

"Bayan Kitt," diyor, narin sesinin kenarlarında sivri bir ton var, bunu sadece bir kez söyleyeceğini ve benim iyi dinlemem gerektiğini ima ediyor. "Haber kaynakları gelir olmadan var olamaz. İnternet emlak çağında gelir, reklamverenler ve tüketicilerin bu reklamları görmeden var olamaz. Sosyal medyaya çıktınız ve hedef kitlemizin büyük bir bölümünün dikkatini çektiniz, şimdi de aç köpekler gibi daha fazlasını istiyorlar. Bunu, dünyayı sarsan bir haber ya da ucuz bir seks hikayesi olsun, sermayeye tercih edecek kadar *aptal* bir iş kadını olamam. Dilenciler, kâr elde etmek istiyorlarsa seçici olamazlar."

Her şey daha da kontrolden çıkarken başım dönüyor.

"Hissedarlar toplantısı için hazırlanmam lazım," diyor William. "Bunu tek başına halledebilir misin anne?"

"Tabii ki."

William kısa bir baş sallamayla görüşmeyi sonlandırır ve bizi birbirimize bakarken bırakır.

"Dur tahmin edeyim," diyor Landry bir süre sonra, başını yana eğip beni incelerken. "Küçük bir kızken, büyüyüp gazeteci olmak hayalini kuruyordun. Çatışma bölgelerinde botlarını giyip, şirketlerin açgözlülüğünü ve sistemi suistimal eden senatörleri ifşa eden *gerçek* gazetecilerden biri. *Gilmore Girls*'ü izledin ve Rory'ye hayran oldun, ardından Christiane Amanpour'u tanıdın ve onu rol modelin yaptın, böylece bir yetişkin sana büyüyünce ne olmak istediğini sorduğunda akıllı ve zeki cevaplar verebilecektin. Prestijli bir üniversiteye gittin, pahalı bir diploma aldın ve her şeyin yoluna gireceğini umdun: işler, haberler, sesini duyuracak ve gerçeği insanlara ulaştıracak medya organları."

Hareketsiz kalıyorum, o beni sayılarla resmederken utanç derilerimi yırtıyor.

“Büyük çıkışının hot dog yemek ve haber olmak için çaresizce bekleyen orta halli ünlülerle röportaj yapmak olacağını düşünerek büyümedin, ama şimdi bunun için çok iyi olduğunu düşünerek direniyorsun.”

"Belki de..." Aida'nın itirazı zayıf ve Landry, sözlerinin acısını anladığını ama bunların gerekli olduğunu bildiği için şefkatli bir ses çıkarır. Belki de öyledir. Belki de durumumun ne kadar acınası olduğunu hatırlamam gerekiyor.

"Demek istediğim, Eva," diye devam ediyor, kusursuz yüzünde içten bir endişe ifadesi, "dünya, umutlarına ve hayallerine, özellikle de kadınlarınkine karşı nazik değil. Evren, planlarını, hedeflerini ve onlara ulaşmak için yaptığın tüm yorucu çalışmaları umursamıyor. Evren rastgele ve acımasızdır ve sana istediği her şeyi fırlatır, senin yapabileceğin tek şey ise eline verilen boktan kartları en iyi şekilde oynamaktır."

Landry, sanki odada benimle birlikteymiş gibi, kafamın içine bakıp, her bir solmuş hayali kökünden söküp çıkarır gibi, bana gerçeği söylerken çok yoğun bir bakışla öne eğilir. "Ve bazen, berbat olduğunu düşündüğün kartları oynadığında, bir mucize olur. Evrendeki farklı bir güç, çabalarını görür, ne kadar çok çalıştığını görür ve belki, *sadece belki*, o güç bir komplo kurar ve sonunda sana bir kemik atar. Ne dediğimi anlıyor musun, Eva? Bu oyunu oynamanın sonunda ne olabileceğini anlıyor musun?"

Dudaklarım aralanır, gerçek olamayacak kadar iyi fikirler kafamda dönüp durur. "Yani diyorsun ki..."

"Mecazla konuşuyorum, canım, hepsi bu." Landry narin ellerini kaldırır, avuçlarını açar. "Konuyu değiştirdiğim için üzgünüm, ama unutmadan... Aida?"

Aida dikkatle oturur, çenesi sıkı ve gözleri endişeyle doludur. "Evet?"

"Soruşturma ekibinden Howards'ın gelecek ay ayrılacağını duydun mu? Anlaşılan CNN'de iş bulmuş."

Aida'nın ağzı birkaç kez açılıp kapanır. "Ben... ah. Hayır. Duymadım."

Landry ciddiyle başını sallar, gözleri tekrar ekrana döner ve parmakları klavyede dans eder. "Yakında onun yerine birini bulmamız gerekecek. Seninle pek ilgisi yok, sadece kendime not ediyorum. Prodüksiyon ekibine haber vermeyi unutmak istemedim. William direksiyona geçtikçe birçok değişiklik olacak; hak eden çalışanlar terfi ederken, gereksiz olanlar işten çıkarılacak. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. Neyse."

Landry'nin gözleri tekrar bana dönüyor, sabit ve odaklanmış, kulaklarımda kan uğulduyor. Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını sallayarak, önümde salladığı küçük havucun varlığını onaylıyor. "Soundbites bir ailedir, birbirini kollayan bir aile."

Bir şirketin kültürünü aile gibi tanımlamasından daha zehirli bir özellik yoktur, ama iğrencemi bastırıp onun bakışlarını karşıladım, düşüncelerim dönüyor, dişlerimi sıkıyordum, ima edilen fırsat için ani bir açlık duyuyordum.

"Ve aileler takım oyuncularından oluşur," diye devam ediyor Landry. "Sen bir takım oyuncusu musun, Eva?"

Umarım onay anlamına gelen boğuk bir ses çıkarırım. Şu anda, *takımların* aslında takım oyuncularından oluştuğunu ve *ailelerin*, çekirdek aile anlamında, genetik olarak bağlantılı, duygusal olarak yaralı ve her an birbirlerini boğazlamamak için ellerinden geleni yapan insanlardan oluştuğunu belirtmenin en uygun zamanı değil gibi görünüyor...

Ona sakın ve soğukkanlı bir şekilde başımı sallamayı başardım. "Öyleyim."

Landry'nin gülümsemesi göz kamaştırıcı, dişleri boynundaki inci kolye kadar bembeyaz. "Güzel. O zaman görüşmemizde görüşürüz."

Bölüm 4

Güne ve görüşmeciye bağlı olarak, tipik bir *Sausage Talk* kaydı için iki ila beş hot dog yemem gerekiyor ve bunlar genellikle midemde tuğla gibi duruyor, günün sonunda parmaklarım ketçap ve sosis suyu kokuyor. Bunların hepsi genellikle programdaki sefil kişiliğime katkıda bulunuyor.

Ama bugün Cooper ile çekim için ofise girerken, son üç gündür içimde mayalanan gerginlik ve acı ile tek bir lokma bile yiyemeyeceğim ihtimali çok yüksek. Ama hey, canlı yayında üzerine kusarsam, izlenme sayısı artar, ki şu anda tek iyi olduğum şey bu.

Tüm bunlar mucizevi bir hızla gerçekleşirken, son birkaç gün hasta ve yavaş bir işkence gibiydi, her saat videomun görüntülenme ve yorum sayısı yeni bir rekor kırıyordu. Gönderi, haklı olarak öfkeli kadınlardan oluşan ideal izleyici kitlesinden ayrıldı ve troller ve incellerle hız kazanmaya başladı. Bu erkeklerin (ve bazı kadınların) öngörülebilir ve türevsel olarak acımasız yorumlarla benim değerli duygularımı incitebileceklerini düşünmeleri beni gerçekten güldürüyor, ancak bu kadar hızlı bir şekilde çeşitli şekillerde *orospu olarak* çağrılacağımı hiç tahmin etmemiştim.

Ancak, biri benim hakkımda korkunç şeyler söylemeye çalıştığında, beş tane başka yabancı akıllıca yanıtlarla ve benim savunmamda trollerin haddini bildiren iğneleyici sözlerle devreye giriyor.

Cooper ise tüm bu olaylar karşısında şaşırtıcı bir şekilde sessiz kaldı. Altı yıl önce tanıdığım adam, dürtü kontrolü ve herhangi bir filtreden yoksundu, bu yüzden bu suskun tavrının, kamuoyundaki sevgisi ve marka anlaşmaları rüzgarda sallanırken,

gölünç derecede pahalı bir tanıtım şirketi, kamuoyundaki hayranlığı ve buna eşlik eden marka anlaşmaları sallantıda olduğu için ona ağızlık takmış olmasından kaynaklandığından hiç şüphem yok.

Birkaç sponsorun onun markasıyla ilişkilerini kestiğine dair spekülasyonlar gördüm, bu da onun bu saçma canlı "röportaj"a katılmayı kabul etmesini oldukça açık hale getiriyor. Bu, onun tarafında açık ve net bir reklam kampanyası.

Binanın güvenlik kapılarından geçerek, *Sausage Talk* setinin bulunduğu bodrum kata asansörle iniyorum. Program ilk kez internette dikkat çektiğinde, gerçek bir sosisli sandviç dükkanında veya New York'un sayısız köşe standından birinde çekim yapılacağı konuşuluyordu, ancak yetkililer, 1950'lerin soda dükkanları gibi dekore edilmiş, talep üzerine ucuz sosisleri mikrodalgada ısıtabilecekleri, nemli bir depo köşesini kullanmanın daha uygun maliyetli olduğuna karar verdi. Glamour muhteşem.

Çantamı saç ve makyaj için kullandığım eski IKEA sehpaye atıp, katlanabilir sandalyeye çökerek kasvetli yansımamı izledim.

Gözlerimin altındaki torbalar, kahverengi irislerim kadar koyu renkte ve son zamanlarda ne kadar az uyuduğumu ve ne kadar çok kötü haberleri takip ettiğimi yüksek sesle ve gururla ilan ediyor. Ağzım sürekli büzülmüş durumda ve şakaklarımda stresin neden olduğu sevimli sivilceler, bu kasvetli görünümü tamamlıyor.

Bu böyle olmaz.

Makyaj çantamı çıkarıp, bir ressamın tuvaline odaklanmış gibi kapatıcı ve fondötenle işe koyuluyorum, kedigöz eyelinerimi bir cellat bıçağını bilemesi gibi çekiyorum. Saçlarımı karıştırıp dudaklarımı boyuyor, kaşlarımı düzeltiyorum, ta ki aynadaki kadın içimdeki kadınla aynı hale gelene kadar: soğukkanlı, sakın, biraz otoriter.

Sonuç olarak, çok seksi.

Ben birçok şeyim: kaba, alaycı, endişeli, sinir bozucu, *sinirli*, duygusal olarak gelişmemiş... Ama en başında kibir var ve bu günahımı gururla sahipleniyorum, mükemmel kırmızı dudaklarımla uyumlu bir kırmızı harf gibi taşıyorum.

Bu her zaman böyle değildi. Kibir, son birkaç yıldır üzerinde çalıştığım ve geliştirdiğim bir kusur. Beş başarılı kardeşi olan, iç karartıcı derecede ortalama bir ortanca çocuk olarak, ergenliğimin çoğunu duvar kağıdına karışarak geçirdim. Babam ben dokuz yaşındayken yeniden evlendi ve üvey annem Laura'nın ilk evliliğinden üç ergen oğlu vardı ve onlar anında

babamın her zaman istediği oğulları oldular. Spor tutkuları ve D1 okullarına burs kazanma umutları, babamın tüm ilgisini ve sevgisini üzerine çekti. Ben on bir yaşına geldiğimde, babam ve Laura birlikte çocuk sahibi olmaya karar verdiler. İlk nefeslerinden itibaren mükemmel olan ikiz kızları oldu ve ben, onlar kızlarının güzelliğini ve zekasını geliştirirken, kendi sıradanlığımı idare edecek kadar bağımsız olduğum düşünülüyordu.

Bu, beni kenara iten standart bir uygulama haline geldi. Zorunlu koro resitalerim veya okulun düzenlediği sanat sergileri, Derek'in atletizm yarışmaları, ikizlerin güzellik yarışmaları veya Chris ve John'un tenis maçlarıyla nasıl rekabet edebilirdi ki? Babam ve Laura'nın, benim sıkıcı mutsuzluğumu görmekten çok daha fazla acı çekecekleri bir anda gelmediklerine bile üzülemedim.

Üniversiteyi de benzer bir sıkıntıyla geçirdim, başımı eğik tutup bir gün fikirlerimin ve düşüncelerimin parlayarak kardeşlerimin kolayca elde ettiği takdiri ve değeri kazanmamı dileyerek.

Üçüncü sınıftaki o ders sırasında Cooper benimle konuşana kadar hiç ilgi görmemiştim ve içimdeki açgözlü bir parça, başka birinin ilgisinin sıcaklığına anında bağımlı hale geldi.

Ama o kısa ilişki bittikten sonra bile, yirmili yaşlarımin başını kendimi gizleyerek geçirdim, çıktığım insanlara kendimi olabildiğince çekici göstermeye çalıştım, beni yeterince tolere edip yanımda kalacaklarını umarak.

Yine de beni terk ettiler.

Sonunda, Aida ve Ray'in sürekli ve coşkulu övgüleriyle, Hot Girl'ün doğuştan gelen bir şey olmadığını anladım. Hot Girl, giydiğiniz bir zırhtır. Makyaj, boyalı saçlar, takma tırnaklar, muhteşem kıyafetler, pahalı parfümler veya kendinizi *harika* hissettiren diğer vücut süslemelerinden oluşan, aşılmaz bir kale. Güçlü.

Hot Girl bir görünüş ya da stil değil, hayatın saçmalıkları karşısında kendini durdurulamaz hissettiren her şeyi yapmaya olan bağlılıktır. Ve bugün, tüm günler içinde, en seksi halimden başka bir şey olursam lanet olsun bana.

Sorun şu ki (benim için çok utanç verici bir şekilde), Cooper'ı yıllar sonra tekrar göreceğim için çok gerginim. Seks sonrası

Cooper'a hislerimi ifade etmem, son birkaç gün hariç, hayatımda yaptığım en utanç verici şeydi, ama aynı zamanda beni görmezden gelmesine de iyi tepki vermedim.

Ona bıraktığım bazı, şey, renkli mesajlar ve sesli mesajlarla, alay konusu kadın klişesine iyice kapıldığımı söylemek doğru olur. Mesajlar, acınacak derecede savunmasızdan çılgınca öfkeye kadar uzanıyordu. Tek umudum, beni erkenden engellemiş olması ve mesajları hiç almamış olması.

Ama bu tek taraflı melodramatik ilişki yetmezmiş gibi, altı yıl sonra, sarhoş bir halde onu internette ifşa ediyorum ve şimdi sanki bunca zamandır ona aşıkım gibi ayık bir şekilde onunla yüzleşmek zorundayım. Hot Girl'e pek yakışmadı, bunu ilk kabul eden ben olacağım.

"Vay canına, harika görünüyorsun," diyor Aida, arkamdan yaklaşırken selamını bir kurt ıslığıyla tamamlıyor. Aynada gözlerimizi birbirine kilitleyerek mütevazı bir reverans yapıyorum. "Bu kıyafetle videoya işyerinde izlemeyin uyarısı koymamız gerekecek." Elleri göğüslerimin etrafında dolaşıyor ve ben onu itip, itiraf etmeliyim ki oldukça dekolte olan yakamı düzeltiyorum.

Neredeyse hiç olmayan dekoltemi muhteşem gösteren siyah dantelli büstiyerin üzerine büyük boy kırmızı keten gömlek giydim, üst kısmı bir araya getiren ve dikkatleri göğüslerime çeken narin altın kolyeler taktım ve yüksek bel, geniş paça pantolonla tamamlayarak kıyı şeridinde yaşayan büyükannelerle seksi vampirlerin karışımı bir görünüm elde ettim.

"Bununla kan dökmeye niyetlisin, değil mi?" Aida, Cheshire kedisi gibi gülümsememi izlerken gözleri ihtiyatla parlıyor.

"Landry ve William manzara istiyor, ben ise sadık bir ekip üyesi ve aptal bir herifim, başka bir şey değilim," diyorum tatlı bir sesle, parmağımın ucuyla dudak kenarımı temizlemek için öne eğiliyorum.

"Güzel söyledin," diyor Aida kaşlarını çatarak. "İnsan kaynaklarına bunu işe alım broşürüne eklemelerini söyleyeceğim."

Gülümsemem daha sinsî hale geliyor.

"Meme uçların için mi endişeleniyorsun?" diye soruyor bir an sonra, beni şaşırtarak.

"Meme uçlarım mı? Meme uçlarım ne olmuş?"

"Canlı yayında dışarı çıkıp her yere sıçrayacaklar."

Gözlerim Aida'nın endişeli ifadesi ile göğüslerim arasında gidip geliyor. "Sen bahsedene kadar meme uçlarım hakkında en ufak bir endişem yoktu, teşekkürler." Sanki bu beni kurtaracakmış gibi göğüslerimi koruyucu bir şekilde tutuyorum.

Aida şüpheyile omuz silkiyor. Telefonu çalıyor ve mesajı okurken kaşları çatılıyor. "Rylie geliyor," diyor iç çekerek, sonra bana bakıyor. "Landry ve William'ın drama istediğini biliyorum, ama lütfen bunu mümkün olduğunca dramasız bir şekilde yap."

"Ne demek istediğini hiç anlamadım," diyorum, tırnaklarımı inceleyerek. Sütyenimin danteline uyması için siyah boyadım.

Aida başını eğerek sert bakışlarıyla beni kendine bakmaya zorladı. "Ne demek istediğini çok iyi biliyorsun, seni küçük fitneci. Bu bir kamu infazı ya da WWE güreşi değil. Sen burada Soundbites'i temsil ediyorsun ve o da sponsorunun kışını kurtarmaya çalışıyor, o yüzden komik ama nazik ol, işini yap ve Tanrı aşkına senaryodan sapma."

"Senaryo", karşılıklı olarak kararlaştırılmış konuşma akışının genel bir taslağı. Benim birkaç açılış esprisi, şakalaşma, şakalaşma, sosisli sandviçler, şakalaşma, yeterince heyecan ve bir sonraki bölüm için izleyicileri merakta bırakacak ve yalvartacak kadar umutla bitir... ki bunu düşünmeyi bile reddediyorum, ama o mayın tarlasına geldiğimde geçeceğim.

Bu, teorik olarak sadece sözlerim ve canlı yayında ustaca kaldırdığım kaşlarımla bu adamı ağlatmayacak şekilde steril ve sadeleştirilmiş bir senaryo, ama hiçbir söz vermiyorum.

Aida'nın arkasındaki çift kapı açıldığında, alaycı ve hiç de güven verici olmayan bir şey söylemek için ağzımı açtım.

Ve Rylie Cooper içeri girer.

Kalbim hızla çarpar, dikkatim ona takılır — odayı tararken yaydığı gevşek, şapşal özgüven, tüm enerjiyi emip sanki lanet olası güneşmiş gibi geri yayıyor. Etrafta dolaşan insanlara gülümser ve başını sallar, sonra gri gözleri benimkilerle buluşur, bakışlarımız kesiştiğinde gözlerinde bir şey parlar, eğri gülümsemesi yanaklarını kırıştırarak tek bir gamze ortaya çıkarır.

Korkunç bir şekilde, gözlerim kendi iradeleriyle hareket ederek vücudunu taramaya başladı, önce yere doğru kayd, sonra yavaşça yukarı doğru çıktı. Kışını ve yıllar içinde belirgin kaslar oluşturan uyluklarını açıkça ortaya çıkaran koyu renkli kot pantolon giymişti

yıllar içinde belirgin kaslar geliştirmiş bacaklarını sarar. Üstünde ise YALE GRANDMA yazan lacivert bir boğazlı sweatshirt var. Elini saçlarına götürerek mükemmel dağınık buklelerini parmaklarıyla tararken sweatshirt'ün kenarı kalkar ve belinin üstünde, kalça kemiklerinin ortasında ince bir saç çizgisi görünür.

Nefesim kesildi, cildimde ani ve sinir bozucu bir sıcaklık hissettim. Gülümsemesi genişlediğinde, lanet olası ağzımın açık kaldığını fark ettim. Ağzımı o kadar sert kapattım ki başım ağrıdı.

Hayır. Kesinlikle olmaz. İronik bir sweatshirt ve sevimli bir gülümseme yüzünden kendimi kaybetmeyeceğim. Yüzümü acımasız bir ifadeye büründüm.

Bana doğru, bir erkeğin kendine güveniyle yürüdü... Açıkçası, metafor kullanmaya gerek yok. Bir erkeğin kendine güveniyle yürüdü, önümde durdu, ellerini ceplerine soktu ve yüzümü incelerken gülümsemesi neredeyse utangaç bir ifadeye dönüştü. Yanaklarımın hissettiğim kadar kızarmamış olmasını diledim.

"Merhaba," diyor. Sesi videolarındakinden daha yumuşak, yine de alçak ve sert, ama keskinliği yok. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Cooper," diye cevap veriyorum, hızlıca başımı sallayarak, önümde soğuk bir duvar örercesine birbiri ardına soğukluk tuğlaları dizerek. "Seni gördüğüme sevindim demek isterdim, ama..." Belirsiz bir hareketle elimi sallıyorum.

Ağzının köşesi gülümsemeye doğru kıvrılır, ama sert bakışlarım onu tekrar düz bir çizgiye getirir.

Boğazını temizledi, gözlüklerini burnunun köprüsüne itti, sonra başını eğdi ve elini ensesinin arkasına götürdü. "Bu his karşılıklı olmayabilir" — gri gözleri benimkilere döndü, içinde beni öfkeliendiren pervasız bir ışıltı parladı — "ama *seni* gördüğüme gerçekten sevindim." Topuklarının üzerine geriye doğru sallandı ve gülümsemesinin galip gelmesine izin verdi.

Kalbim durur, sonra hızla çarpmaya başlar. Nabzımı hızlandıran, nabzımı hızlandırıyor ve cildimi ısıtıyordu. Omuzlarımın üzerinden bakıyormuş gibi yaptım, sonra koltuğumdan kalkıp onun omuzlarına bakıp, sonra da ona ifadesiz bir bakış attım. "Henüz kamera çekmiyor sanırım, Cooper. Aptal numarasını kesebilirsin."

O gülüyor — içimi titreten büyük, cesur bir ses ve parmaklarım, tutunacak bir şey olmadan uçup gidecekmişim gibi sandalyenin kenarını sıkıca kavırıyor.

"Bunu bana kolaylaştırmayacaksın, değil mi?" diyor, yüzünde mizah dolu bir ifadeyle.

"Bir saniye bile."

"Haydi başlayalım," der William, sesini yükselterek, rahat bir otoriteyle odaya girer. Ellerini ırpar ve zaten telaşlı olan ekip hızlanır.

Cooper'ın ifadesi değişir, çenesi sanki bana önemli bir şey söyleyecekmiş gibi çalışır ve doğru kelimeleri bulmak için farklı kelimeleri dener. Dikkatimi Aida'ya, güvenli limanına çeviririm.

"Yerlerimize geçip hazırlanalım," diyor ve bizi parlak krom masaya yönlendiriyor.

Sandalyelerden birini çekiyorum, saç tokası şeklindeki ayakları fayanslarda tiz bir ses çıkararak Cooper'ı irkiltiyor. Ondan bir zayıflık belirtisi yakaladığım için memnuniyetle, kapitone vinil koltuğa oturuyorum, bacaklarımı çaprazlayıp kendimi parlak yeşil yastığın üzerine yerleştiriyorum.

Aida hızlıca programın akışını anlatıyor ve ben Cooper'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmeme rağmen onu özenle görmezden geliyorum. Asistan hot dog'ları masaya koyduğunda, yanlışıyla ona bir bakış atıyorum ve bakışlarının yoğunluğu nefesimin boğazımda takılmasına neden oluyor. Dudaklarımı sıkıp, göğsümde kabaran gerginliğin tam tersi olan sıkılmış bir ifadeyle tekrar başka yere bakıyorum.

"Sorun var mı, Rylie?" diye sordu Aida. "Hazır mısın? Eminim daha önce de böyle röportajlar yapmışsındır, bu senin için çocuk oyuncağıdır."

Onunla nazik ve saygılı bir sesle konuştuğu için daha sonra ona hain diyeceğim diye içimden not alıyorum.

"Harikayım, çok teşekkür ederim," diye cevaplar, o gamzesini göstererek. Bu, içimdeki vahşi bir şeyi uyandırır ve onu yüzünden kazımak isterim.

"Harika. Herkes yerlerine," diyor Aida.

"Prenses yerleştiğine sevindim. Ben de iyiyim, sorduğun için teşekkürler," diye mırıldanıyorum. Aida en azından beni görmezden gelmek yerine gözlerini deviriyor. Masadan gelen kahkahalar beni şaşırtıyor.

"Bana *prenses* mi dedin?" diye sorar Cooper, tembel ve tehlikeli bir gülümsemeyle.

"Evet. Bu seni rahatsız mı etti?" diye soruyorum, sesimde umut dolu bir tonla. "Yoksa bebek kız mı tercih edersin?"

Yine gülüyor, gözleri kırışıyor. "Prenses gayet iyi."

Dudaklarım kıvrılır ama zorla acı bir gülümseme takınırım. "Sen nasıl istersen, bebeğim."

Aida canlı yayına geri sayımı başlatır ve Cooper kendini sarsarak, videolarının çoğunda taktığı soğuk maskeyi takar. Aida üçe geldiğinde konuşmayı keser, parmaklarıyla saniyeleri sayar ve sonra beni işaret eder. Ben de kendi maskemizi takıyorum, gerçek halimden çok da uzak olmayan kayıtsız bir ifadeyle, kameraya sıkıcı bir kardeşmiş gibi bakıyorum. "Ben Eva Kitt," diyorum, duygusuz ve enerjisiz bir sesle, benim alamet-i farikam. "Ve *Sausage Talk'a* hoş geldiniz, burada eğlence garantidir. Bugünkü et ve selamlama programında yarı özel bir konuğumuz var ve onun adı..." Neon MEAT & GREET tabelası ekrana indirilir, ben onu görmezden gelerek notlarımı kontrol ediyormuş gibi yapar, birkaç sayfayı çevirir ve parmağımı bazı satırların üzerinde gezdiririm. "Rylie Cooper. Ve o... o..." Yavaşça ve tamamen hayal kırıklığına uğramış bir enerjiyle, daha fazla kağıdı karıştırır, Sessizlik devam ediyor.

"Toksik erkekliği dekonstrükte eden bir podcast sunuyorum ve internete aptalca videolar yüklüyorum," diyor Cooper, alçak sesle, gülümsemeyle. Ağır bakışlarımı ona çeviriyorum. Gözlüklerini düzeltiyor, sonra dirseklerini masaya dayıyor, çenesini ellerinin arasına alıyor. "İkincisi hakkında birkaç şey biliyorsun, değil mi Eva?"

Dudaklarım, bu soruyu beklemediğim için aralandı, ama çabucak toparlanıp yüzümü buruşturdum. "Podcast mi? Hmm. Sen sunuyorsun, dedin mi?"

"Evet, evet," diye cevaplıyor, gözleri parıldıyor. Sanki eğlenmeye hazırlanır gibi koltuğuna yaslanıyor. Tamam, pislik. Hadi oynayalım.

"Ve insanlar gerçekten dinliyor mu?" Bu aptal şovun dışında, yaratıcı çabalarımın abonelerinin sayısının çok az olması nedeniyle tehlikeli bir alana giriyorum, ama sonuna kadar gideceğim.

"Dinliyorlar." Gülümsemesi genişliyor, rahat duruşunda meydan okuma havası var.

Burnumu çekip kaşlarımı kaldırarak başka yere bakıyorum. "Huh. Ben boş zamanlarımda bir erkeğin konuşmasını isteyerek dinlemem, ama bu benim kişisel tercihim."

Cooper kahkahalarla güldü, sonra da güldü, ama Aida kamera dışında görüş alanıma girdi, William da hemen arkasında, ikisi de bana dik dik bakıyordu. İzleyicilerimizin önemli bir kısmı erkek ve Cooper'ın izleyicilerinin büyük bir kısmının da onun söylediklerine ilgi duyan kadınlar olduğunu tahmin ediyorum, bu yüzden etkileşim hedefine kesinlikle yardımcı olmuyorum.

"Neyse." Her kelimeyi ezberlemişim gibi notlarıma bakıyorum... tabii ki ona karşı kullanmak için. "Burada, sosyal medya varlığınızın Pinterest'e girmekten korkan erkekler için güvenli bir alan olarak tanımlandığı yazıyor. Bu her zaman amacınız mıydı?"

Dudakları, onu biraz eğlendirmişim gibi kıvrıldı. Onun bakışlarından kaçmak zorunda kaldım, gözlerindeki sıcaklık midemde bir şeylerin karışmasına neden oldu. "Aslında, hiç kimse sosyal medya varlığımı böyle tanımlamadı."

"Az önce ben öyle tanımladım," dedim, sesimde ağır bir donukluk, gözlerimde sıkıntı vardı.

"Evet. Erkekler için Pinterest'e benzer içerikler oluşturmak her zaman hayatımın amacıydı. Maslow hayatta olsaydı, benim kendini gerçekleştirme sürecim üzerine bir vaka çalışması yazardı. Seninki ise C listesindeki sosyal medya ünlülerini hot doglar hakkında sorgulamak ama bunu muhabirlerin akşam yemeği gibi sunmak mıydı?"

"Burada bazı B listesindekiler de vardı," diyorum, savunmaya geçerken maskem çatlıyor.

"Oh, yanılmışım. Barbara Walters mezarından kariyer kıskançlığıyla *titriyor*."

Kulağımda kan kaynıyor, beni bu kadar kolay sinirlendirebildiğini çok iyi bildiği için yeni bir öfke dalgası geliyor. Burası benim alanım, benim bölgem. Onun üstünlük sağlamasına ve bu konuşmayı kontrol etmesine izin veremem.

Sosisli sandviçine uzanır ve ilk ısırığı almak için kaldırır. Kolumu uzatıp bileğini tutarım, ağzı açık, gözleri dehşetle yuvarlanmış halde onu durdururum. Cildimin onun cildine değdiği yerdeki yanma hissini görmezden gelirim... Muhtemelen şeytanı yakan kutsal suyla aynı kozmik tepki.

"Bunu yemen doğru mu?" diye soruyorum, onun bakışlarını yakalayıp.

Gözleri benimle hot dog arasında gidip gelir ve boğazını temizler, sesinde gerçek bir endişeyle sorar, "Neden? Zehirledin mi?"

"Hayır. Üstlerim izin vermedi." Kaşlarımı çattım. "Ama sadece yiyebileceğini bir kez daha kontrol etmek istedim."

O, sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırır.

"Sen, birçok gıda intoleransı olan birine benziyorsun."

Elimi kolundan çekince boğulur gibi bir ses çıkarır.

Kendine gelir ve "*Ha! Al sana!*" der gibi agresif bir şekilde sosisli sandviçten büyük bir ısırık alır. Ama birkaç kez çiğnedikten ve yutmaya çalıştıktan sonra öksürmeye başlar, küçük ekmek parçaları tabağına saçılır. Et yağmuruna geri çekilme dürtüsünü bastırarak, elimi uzatıp sırtına birkaç kez vururum, o kadar sert vururum ki gözlükleri burnunun ucuna kayar.

"Oh hayır, ketçap çok mu acı geldi? Size mayonez versinler demiştim."

Kolumu itip, yüzü kızarak derin ve düzensiz bir nefes alır. Gözlüklerini düzeltir ve bir an birbirimize bakarız, gözleri kısılmış, ifadesi gergin. Ve sonra... gülmeye başlar?

Neden gülüyor ki? Ağlaması gerekirdi.

"Ketçap, hassas damak tadımın cesaretini kesinlikle sınıyor, ama buradaki en acı şey şüphesiz sensin, Kitten."

"Bana öyle deme." Sözler çok hızlı, çok yoğun çıkıyor, üniversiteden kalma aptal lakap beni analiz etmek istemediğim bir şekilde rahatsız ediyor.

Rylie Cooper'ın çarpık zihnine göre, Eva Kitt hızla Kit-Kat'e, sonra Evil Kitten'e ve sonunda sadece Kitten'e dönüştü. Daha önce hiç takma adım olmamıştı. Çok sayıda çocuğu takip etmeye çalışan ailem için her zaman sadece Eva'ydım ve Cooper'ın dilinden şakacı ve sevimli bir şekilde çıkan bu isim, midemi kıpır kıpır eder, yanaklarımı kızartırdı. Şimdi, aramızda altı yıl ve bir kamyon dolusu düşmanlık varken bunu duymak, tüylerimi diken diken ediyor ve çenemi sıkıyor.

"Neden?" diye soruyor, dudaklarını bükerek.

"Çünkü köpeklerle iyi oynamam."

"Ah, yine bizi bu noktaya getiren duygulara geri döndük," diyor Cooper, sandalyesini arka ayakları üzerinde hafifçe eğip, yarısı yenmiş sosisli sandviçini stüdyoda sallayarak. "Sonunda odadaki fili konuşacak mıyız?"

Karnımda bir endişe damlası oluşur ve gözlerim yarım saniye kameraya kayar, sonra tekrar Cooper'a döner. Bu konuda bu kadar açık olmaması gerekiyordu. Video ve sıkıcı geçmişimiz hakkında utangaçça konuşup, birkaç sıkıcı ama alıntılanabilir, kötü niyet içermeyen açıklama yapıp, arkamıza bakmadan ayrılmanız gerekiyordu.

Ama adamın iyi gününde bile bir yük treninin inceliği kadar hassasiyeti yok, bu yüzden endişemi bastırıyorum. O böyle oynamak istiyor ve beni terlerken görürse işim biter.

"Fil olan..."

"Yirmi iki yaşındaki bana yazdığın övgü dolu eleştiri," diyor Cooper, alındaki gamzeyle sırtarak. Ben ona kaşlarımı çatıyorum.

"28 yaşındaki sana pek bir şey ekleyeceğimi sanmıyorum," diyorum, ona soğuk bir bakış atarak. "Belki saç çizgisinin gerilediğini eklerim."

Büyük bir zevkle, eli mükemmel durumda ve aşırı gür saçlarına doğru uzanır. Sırtışım çok acımasız olmalı ki, gözlerini kısar ve sonra bana bir gülümseme ve neredeyse fark edilmeyecek bir baş sallama ile okumun hedefi vurduğunu kabul eder.

"Evet, değiştirmek istediğim şey bu," diyor.

"Değiştirmek mi?" Senaryodan sapıyor. Senaryodan sapmamalı. Kesinlikle bana bu kadar yaklaşmamalı, sanki bir sonraki sözlerini duymak isteyen tek kişi benmişim gibi alçak sesle ve gizli bir gülümsemeyle konuşmamalı.

"Videonda benden başka yarım düzine başka kırmızı bayrak daha düşünebileceğini söylemiştin..."

"Yatakta bencil olmak."

Burnunu çekerek, alt dudağını ısıırıp gözlerime bakıyor. "Üniversite kulübünde olmak diyecektim, ama performansımı ayrıntılı olarak konuşmak istersen seve seve konuşurum. Yapıcı eleştirilerin ve gelecekte dikkate alabileceğim önerilerin için çok memnun olurum."

İçimde bir sıcaklık hissettim ama gözlerimi devirdim. "Hayalinde."

"Seni bir iki kez gördüm," diyor, gözleri hızlı ve ateşli bir şekilde üzerimde dolaşıyor. Sözlerindeki açlık beni şaşkına çeviriyor ve memnuniyetle gülümsemesi, tam da bunu umduğunu gösteriyor. "Tekrar yapmak istiyorum," diyor, şimdi daha yüksek sesle, utanmaz gülümsemesi geri dönmüş.

"Yeniden mi?" Yüzüm ekşi süt kokmuş gibi buruşuyor. Ne yazık ki, kokladığım tek şey onun kullandığı absürt derecede seksi kolonya. Temiz ve baştan çıkarıcı bir koku. Güneş ışığı ve günah. Sosisli sandviçimi alıp, ketçap kokusu onun yerini alsın diye agresif bir şekilde ısırıyorum.

"Seni kazanmak için bir şans istiyorum. Senin gözüne tekrar girmek istiyorum," diyor yumuşak bir sesle, çiğnememi izlerken bakışlarını ağzıma sabitliyor. Ağzımı açık bırakarak birkaç ısırık daha alıyorum.

"Onları geri kazanmak için, bir zamanlar onlara sahip olman gerekirdi," diyorum, ağzım doluyken homurdanarak, kalın bir ekmek parçası aniden kuruyan boğazımı tıkıyor.

Yine gülüyor ve bu ses içimde anıları canlandırıyor, üniversitedeki o flörtöz anları, ondan bu sesi her çıkardığımda bir ödül kazanmış gibi hissettiğim anları. Onun gülüşünün samimi olmasından nefret ediyorum — röportajlarda kullandığım, kimseyi eğlendiğime inandıramayan sığ kahkahalar gibi değil. Ama onun *tüm* kahkahaları samimi gibi görünüyor. İyi mizahı taklit edemiyor.

Ne pislik ama.

"Tamam. Peki." Gözleri kırışırken bana gülümsemeye devam ediyor. "Sana, tüm kanıtlarına rağmen aslında kötü bir adam olmadığımı kanıtlamak istiyorum."

Ona göz kırptım. "Ben de sadece eğlenceli şekilli makarna yiyip sebzelerin varlığını unutmak istiyorum. Sonuçsuz dileklerimizi paylaşmaya devam edecek miyiz?"

Yüzümü inceliyor. "Sana bir teklifim var," diyor dikkatlice.

Korkuyla kameralara bakmadan edemiyorum, sonra arkalarındaki Aida'ya bakıyorum, o da en az benim kadar şaşkın görünüyor.

İnsan kaynaklarını çağır, diye dudaklarımla ona işaret ettim. O da iş moduna geri döndü, bana bakarak Cooper'a odaklanmamı işaret etti.

"Senden zamanını istiyorum. Hepsi bu," diye devam ediyor Cooper, sesi dikkatimi çekiyor. Dudaklarım aralanıyor, ona bakarken

bakışlarının yoğunluğu, kaşlarının arasındaki küçük kırışıklık, gülümsemesinin samimiyeti. Hepsi göğsümde bir baskı yaratıyor. "Sana hatırladığın pislik olmadığımı kanıtlamak için bir şans. Sana kendini affettirmek için altı randevu ver."

"*Siktir git.*" Sözler o kadar ani ve şiddetli bir kahkaha ile ağzımdan patlar ki, elimi boğazıma kapatırım.

Cooper'ın gözleri parladı. "Bu kadar çekici olmayı bırak yoksa sana aşık olacağım."

"Siktir git," diye tekrar ediyorum, bu sefer kelimeleri dikkatlice telaffuz ederek. Canlı yayında olduğumuzu sürekli unutuyorum. Bundan sonra kovulmamam imkansız. "Seninle altı randevuya çıkmayacağım. Seninle *hiçbir* randevuya çıkmayacağım."

"Beş randevu," diye karşılık veriyor, kollarını göğsünde kavuşturup sandalyesine tekrar yaslanıyor.

"Hiç," diye karşılık veriyorum, onun duruşunu taklit ederek.

"Neden?" Yüzünde acı bir ifade belirliyor. "Telaflı edeyim. Sana davranışından dolayı gerçekten çok üzgünüm ve bunu düzeltmek istiyorum."

"Eğer söylediğin kadar iyi bir adamsan, bunu yapmak için neden bu kadar çok şansa ihtiyacın var?" Erkekleri genellikle çekinmeye iten bir şekilde kaşlarımı kaldırdım.

Oysa o, bana bakarken iki avucunu masaya koyarak daha da yaklaşır ve ağzı o düzensiz gülümsemesiyle kıvrılır. "Daha önce o kadar kez çıktık. Eşit bir şansım olması adil."

"Dört kez çıktık," diyorum otomatik olarak, sonra ne kadar ciddi ve lanet olası gerçekçi konuştuğuma karşı kendimi hazırlıyorum. Onun sevinci ahlaksızca.

"Biri sayıyormuş. Önemli anılar mı?"

"Sadece terapistime anlatmak zorunda kaldığım için."

Başını yana eğdi, gözlerinin ve ağzının etrafındaki deri, bastırılmış bir kahkaha ile kırıştı. Ne kadar yakın olduğumuzu, göğsümün masaya yaslanmış olduğunu, sıkılmış çenem ve büzülmüş kırmızı dudaklarımın onun korkunç derecede güzel gülümsemesinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu fark ettim.

"Tamam," diyor, bakışları yüzümü izliyor, bir anlığına dudaklarımın üzerinde duruyor, sonra tekrar yukarı kayarak gözlerime kilitleniyor. "Gerçek şu ki, bana vereceğin tüm randevuları istiyorum çünkü senden çok korkuyorum, Eva Kitt. Ve sinirlerimi yatıştırmak ve sana iyi vakit geçirtmek için mümkün olduğunca çok fırsata ihtiyacım olacağını biliyorum."

Direnmememe rağmen, bu sözler yüzümde keskin ve hızlı bir gülümseme yaratıyor, karnımda bir sıcaklık hissediyorum. Hızla yüzümü düzeltiyorum, dişlerimin parlaması yanlış bir sevinç yerine kızgınlık yansıtıyor. "Peki ben ne alacağım?"

"Yedi randevu boyunca eğlence garantisi yetmez mi?"

"Sen hayal kırıklığı garantilersin, hepsi bu," diye mırıldanıyorum, ondan uzaklaşıp sandalyeme çöküyorum, kollarımı kavuşturarak somurtkan suratımı vurgulamak için. Nedense gülümsemesi daha da büyüyor.

"Belki öyle," dedi, teslimiyetle avuçlarını kaldırarak. "Ve bunun için beni azarlamaya hakkın var. Hatta her randevudan sonra programımda bunu tartışabiliriz. En kötü ihtimalle, sekiz randevuyu analiz edip parçalara ayırır ve güncel örneklerle ne kadar berbat olduğumu herkese açık bir şekilde açıklayabilirsin. Sana malzeme veriyorum."

"Ne centilmen."

Sahte bir saygıyla başını eğiyor. Bana tekrar baktığında gözleri parlıyor. "Ama en iyi durumda, sana harika zaman geçirtmeye adanmış biriyle dokuz randevu geçirirsin. Ve yemek."

"İyi yemek mi?"

"Ne yemek istersen." Bir oyun programı sunucusu gibi geniş hareketler yapar. "On randevun bununla dolu olacak."

"Saymayı kes," diye terslerim. "Altı randevu demiştin."

"Altı randevu. Anlaştık." Elimi tutup, kabul ettiğimi belirtmek için sıkıca sıkar. Şoktan daha çok gülerek, elinden kurtulur ve kolunu iterek uzaklaşıyorum.

"Ya seni gerçekten sevmezsem?" diyorum, sol elinin parmak uçlarını sağ elinin parmak eklemleri üzerinde yavaşça gezdirmesini izlerken. Hareketindeki kontrolün ima ettiği bir şey ağzımı kurutuyor. "Çoğu insanı sevmem."

Gözleri parladı. "Zorlukları severim."

Aida'ya tekrar bakıyorum ve William'ın da ona katılıp bana emir verircesine baktığını görünce dehşete kapılıyorum. Yavaşça ve otoriter bir şekilde bir kez başını sallıyor, tıpkı video görüşmemizdeki annesi gibi. En ufak bir sözün işareti.

Kahretsin. O işi istiyorum. İhtiyacım var. Eğer bunu elde etmek için gerekliyse...

Ama, tanrım, Cooper tam bir pislik — itiraf etmeliyim ki, bakması zor biri değil, ama yine de pisliğin teki. Ve onunla zaman geçirmek zorunda kalacağım düşüncesi bile saçlarımı yolmak istememe neden oluyor. Onunkileri de.

Kararsızlığımı hissetmiş olmalı ki, sesi alçak ve ikna edici bir tona dönuştü. "Hadi ama Eva. Kaybedecek neyin var ki?"

"Onurumu ve kendime olan saygımı." Bakışlarım bir kez daha William ve Aida'ya kayıyor, ama Cooper'ın kahkahası beni geri çağırıyor.

"Bana altı randevu ver, o kırmızı bayrakları yeşile çevireyim."

"Birkaç randevuda yarı yarıya düzgün davranan bir adam, senin anlatmaya çalıştığın gibi bir zafer değildir," diye dikkatlice cevap veriyorum, bir kaçış yolu, bir çıkış yolu ararken o beni köşeye sıkıştırıyor.

"Değil," der, yüzü ciddileşir. "Öyleymiş gibi davranmayacağım. Ama artık hiçbir şeyi yarım yamalak yapmıyorum." Bunu bir yemin gibi söyler ve kalbim yanıt verir. "Öyleyse beni kullan Eva. Beni örnek yap. İnsanlara bunun için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu göster madem."

Yüzünde hiçbir çift anlam ya da müstehcenlik yok, ama sözleri omurgamda bir titreme yaratıyor, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık yayılıyor, karanlık bir vaat beni sarıyor ve beynimi çok yanlış bir yöne çeviriyor.

"Ya başaramazsan?" diye fısıldıyorum.

"Şey, sanırım beklentilerini karşılayamadığım için beni çok eğlenceli bir şekilde kızartırsın." Gülümsemesi bal gibi yavaş ve ben bir sinek gibiyim.

Bir an için dünya kaybolur, William, Aida, kameralar, canlı izleyiciler yok olur. Geriye sadece Cooper'ın bakışlarının tuzağı kalır. Av olmayı reddediyorum.

Ateşle oynamak mı istiyor? Bunun yerine bir patlama yaşayacak. En kötü halimi görecek. Ben de tanınacağım. Yeni bir iş bulacağım. Babble platformum için malzeme toplayacağım ve Rylie Cooper'ın kendi programında dinleyicilerine ne kadar sıradan bir pislik olduğunu anlatacağım, bu arada birkaç sadık takipçi de kazanacağım.

Bu adamı lanet olası dizlerinin üzerine çöktüreceğim.

İntikam için uzun bir oyun, ama gerektiği kadar acımasızca sabırlı olabilirim. "Altı randevu," diyorum yavaşça, sesimde bir meydan okuma var. Ona doğru eğiliyorum ve o da masanın diğer ucunda bana doğru eğildi. "Anlaştık."

"Bunu pişman olmayacaksın," diyor, sesi kendinden emin ve kararlı. Gülümsemesi parlak, ama benim bakışlarım onun ışığını engelleyecek kadar fırtınalı.

Kısa bir kahkaha attım. "Oh, bebeğim, çoktan pişman oldum bile."

Sessiz bir işaretmiş gibi, odada bir *tıklama* sesi duyulur ve her şey bir an için durur. Kendimi toparlamak için çabalarım, tüm bunların seyirciler için olduğunu hatırlamaya çalışırım, şu anda neler olduğunu anlamaya çalışırım. Az önce kabul ettiğim şeyi.

Sonra William'ın net sesi duyulur: "Peki... çekim bitti."

Ekip harekete geçer ve gürültünün içinde Aida'nın "*Ne oluyor lan?*" gibi bir şey söylediğini duyar gibiyim.

Cooper'ın dikkati etrafımızdaki telaşa yönelir, ama içimde bir cevap bulma ihtiyacı duyuyorum. Elim hızla uzanır ve onun aptal boğazlı sweatshirt'ünü avuçlarımla kavrarım. Bakışları tekrar bana döner, gözleri korkuyla büyür. Avcı gülümsemesi atarım.

"Neden?" diye soruyorum, kumaşı daha sıkı bükerek.

"Neden ne?" Bakışları elimle, eminim ki çılgın ifadem arasında gidip geliyor.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye tısladım, adamın arkadaşları ya da William tarafından çekilmeden ya da izleyenlerin gözleri üzerimize dönmeden önce dürüst bir cevap almam gerekiyordu.

"Bu konuyu halletmemiş miydik?" Parmakları bileğimi çevreliyor, sanki dokunursa yanacakmış gibi derimin üzerinde duruyor. Yutkunduğunu görüyorum, sonra avucunun sıcaklığı elime geliyor. Elini çekmiyor, sadece orada bırakıyor, başparmağı hafifçe nabzımın attığı yere bastırıyor.

"Cidden, neden bu kadar uğraşıyorsun?" Gömleğini bırakıp onun çok nazik tutuşundan kurtuldum. Bakışlarım sert ve soğuktu, saçmalamayı kesmesini istiyordum.

O başka yere bakar, yüzünde utangaç bir ifade belirir. "Hiç bir hatanı düzeltmek için ikinci bir şans istemedin mi?"

Bunu düşünürken, tüm eski sevgililerim bir derginin sayfaları gibi zihnimde canlanıyor, neden bu kadar kolay terk edilebildiğimi merak ederek geçirdiğim tüm geceler, bir şansım olsaydı farklı yapacağım şeylerin sonsuz listesini yaptığım geceler.

"Hayır," diye cevap verdim, başımı yana eğip soğuk bir gülümsemeyle. "Yaptığım tüm yanlışlardan tamamen memnunum."

Cooper bir anlığına bana bakar, sonra gülerek elini yüzüne götürür. "Sen imkansızsın." Ayağa kalkar, ben de hızla ayağa kalkarak kendimi onunla kapı arasına sokarım.

"Sen de gizli bir niyetin var." Onu yakından inceleyerek, olayı bir araya getirmeye çalışıyorum. Etrafımızda toparlanan ekibe bakıyorum. "Düşündüğümden daha fazla sponsor ve nüfuz kaybediyorsun galiba. Geri dönüş yapmak için büyük bir PR hamlesine ihtiyacın var."

Cooper kollarını havaya kaldırıp gözlerini devirir. "Tabii, Eva. Duymak istediğin bu mu? Sosyal medyada nüfuz kazanmak için bu karmaşık plana uymak için, tanıdığım en inatçı kişi olan sana *çaresizce* ihtiyacım var. Senin işbirliğinden hayatım ve geçimim imkansız. Dizlerimin üzerine çöküp sana yalvarmamı mı istiyorsun?"

Bir görüntü parlak bir işaret fişegi gibi parlıyor, Cooper diz çökmüş, başı benim...

Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum. Onun yeteneklerini kanıtlayan delillere rağmen, ona olan keskin çekiciliğimi hiçbir zaman silemedim, ama bu hain, şehvetli düşüncelerin galip gelmesine izin vermektense paslı çivileri çığnemek daha iyi. Onun ifadesini incelerken yüzünü inceliyorum. Sesi alaycı, ama yalanını fark edemiyorum. Zaten bu günlerde ironinin alt tonu olmadan bir konuşma yapmak oldukça zor.

"Peki," diyorum ekşi bir ses tonuyla, "güç dengesi sağlam olduğu sürece sorun yok. Ama eğlenmeyi reddediyorum."

"O sözleri sana yediririm." Bakışlarında, içimi ısıtan günahkar bir vaat var.

"Bir şeyi netleştirelim," diyorum, yüzümü ona yaklaştırarak. Boylarımız hemen hemen aynı ve ona bakmak zorunda kalmadığım için her neye şükredersem şükredeyim. "Hiçbir koşulda Mini Cooper'ını gezintiye çıkarmayacağım." Vurgu yapmak için göğsüne sertçe vuruyorum.

Kafasını eğip masum gibi davranıyor. "Ben PT Cruiser kullanıyorum. İlk randevumuzda seni onunla alırım."

"Aman *Tanrım*. Bu benim için daha utanç verici olamazdı." Ona bir kez daha dürtüp uzaklaşıyorum. Avucunu göğsüne sürterek, dokunuşumu oraya kazımaya çalışıyor gibi. Ya da silmeye.

Onun iyiliği için, ikincisi olsa iyi olur.

Aida ve William'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve bu saçmalığı kariyerim için kullanmak istiyorsam halletmem gereken çok şey olduğunu biliyorum.

"Bana ulaşma, ben sana ulaşırım," diyerek omzuma bakıp veda ediyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

"Görüşmek güzeldi," diye sesleniyor.

Ona bakmadan orta parmağımı gösterip, onun kahkahasının içimde yankılanmasından nefret ediyorum.

Bölüm 5

Cehennem yeryüzünde var ve temelleri benim telefonumda atılmış.

Ana ekranımı düzenli tutmak ve bildirimleri kontrol altında tutmak konusunda her zaman utanç verici bir gurur duymuşumdur. Resimler özet klasörlere ayrılmış, uygulamalar mükemmel bir şekilde kategorize edilmiş, mesajlara hemen cevap verilmiştir.

Ama dünkü canlı yayından beri telefonum, bana aramalar, mesajlar, etiketler ve e-postalar yağdıran, sonsuz, vızıldayan bir canavara dönüştü. Her uygulamanın sağ üst köşesinde kırmızı bir bildirim dairesi parlıyor.

Görünüşe göre internet, başıma gelen en kötü şeyin herkesin gözü önünde yaşanmasından gerçekten çok heyecanlanmış.

Sosyal medyada bir çılgınlık patladı ve artık etiketleri takip edemiyorum. Bütün günü yatakta çürüyerek, uygulamaları yenileyip görüntüleme sayısının artmasını izleyerek geçirdim. İnsanlar röportajımızı parçalara ayırmaya, Cooper'ın *"Bu kadar çekici olma yoksa sana aşık olacağım"* dediği kısımları trend şarkılarla birleştirerek videolar hazırlamaya, filmlerdeki aptal aşk sahnelerinde olduğu gibi, çalınan bakışların ekran görüntülerini paylaşmaya takmış durumda. İstmeden attığım bir gülümsemeyi bu kadar çok kişinin yakalamasına dehşetle bakıyorum, o gülümseme her zaman Cooper'ın gamzeli gülümsemesine benziyor.

Cooper, bu videoların çoğunu beğenerek ateşe benzin döküyor ve benim öfkemi körüklüyor. En son videonun yorumlarını kaydırırken ekrana öfkeyle bakıyorum:

Kesinlikle becerecekler

Cevap: Delirdin mi? Zaten sikişiyorlar Cevap:

Lütfen canlı yayın da olsun

Bu adam için dizlerimin üstüne çökerim, umurumda değil.

Cevap: aynı

Cevap: aynı Cevap:

Tanrım, AYNİ

Onun onu boğacakmış gibi görünmesini ve onun da öyle kalmasını seviyorum. 🙏🙏🙏

Cevap: Onu boğmak için en iyi yol, o güzel yüzüne oturmak olurdu... sadece söylüyorum

Son yorum, zihnimde bir flaş gibi patladı, sanki bir öneri değil de bir anıymış gibi sinir sistemimi sarsarak.

Sorun şu ki, o düzenlemelerde bana bakışları, bunların bir kısmının gerçek olduğuna inanmamı sağlıyor. Ya da en azından beni gerçekten sikmek istediğine. Ve beynimin karışık bir kısmı buna takılıp kalıyor, Cooper ile birlikte olmanın nasıl bir şey olduğuna dair zor kazanılmış hatıralarımı, olabileceğine dair parlak, ateşli bir görüntüyle köreltiyor.

Tabii ki, hücresel düzeyde bu kadar berbat olmasaydı.

Uygulamadan çıkıp tekrar mesajlarıma bakıyorum. Onun için defalarca başladığım mesajı yazmaya başlıyorum. Soundbites PR ekibi, podcast bölümlerinin şirketin sosyal medya hesaplarında nasıl paylaşılacağına dair bir özet gönderdi ve William, ilk randevunun bir an önce gerçekleşmesi gerektiğini ima eden çok ince bir e-posta gönderdi. Ekip, Cooper'ın iletişim bilgilerini de eklemişti ama ben zavallı olduğum için buna gerek duymadım. Üniversiteden beri onun numarasını silmedim. Kendine saygısı olan bir kadın gibi, telefonumda onun adını komik ve alaycı bir şeye bile değiştirmedim.

İnsanların bizimle ilgili paylaşımlarını beğenmeyi bırak, yazıp sildim. Bu konudaki heyecanımı ona belli edemem. Dudaklarımı bir saniye ısırdım. Bu aptalca oyunu bitirip randevuyu ayarlayalım, dedim. Hayır, çok hevesliyim.

Oturup, yatak odamın penceresinin küçük penceresinden karanlık sonbahar akşamına bakıyorum. Şehir ışıkları bana göz kırıyor ve ben onların güzelliğine kaşlarımı çatıyorum, ekşi yüzüm camın yansımada netleşiyor. Bir an kendime bakıyorum, buruşuk yüzüm ve çatık kaşlarım. Omuzlarımdaki kıvrımlar. Dağınık çarşaflarım.

Hiç bu kadar ilgi görmemiştim, ama hepsi bulanık, benim dış kabuğuma yönelmiş gibi geliyor — insanların tutunup eğlence uydurduğu bir maske. Bu, tahmin ettiğimden daha ezici, kafa karıştırıcı ve rahatsız edici. Göğsümde donuk ve boş bir acı hissediyorum. Bunun yalnızlık olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

Telefonuma tekrar bakıyorum, bacaklarım titriyor, bu his kök salıyor ve daha keskin bir acıya dönüşüyor. Küçük bir homurtuyla yazıyorum: **Neden beni aramadın?**

Orada Rylie Cooper'a yazılmış kelimeleri görmek, benim içimdeki acınası öz nefretime soğuk duş etkisi yapıyor ve omuzlarımı dikleştirip silerek, o acınası bir saniyelik halime kırılğan bir kahkaha atıyorum. O, bu zorlu hayatta kendimi geliştirmek için çok uğraştığım bu sert kabuğumun içinde rahat hissetmek istediğim biri değil.

Cooper'ın adını tamamen silerken, Ray'den bir FaceTime araması daha geliyor, son iki saat içinde beşinci arama. Reddediyorum. Hemen ardından bir mesaj geliyor.

Yani sosyal medyada şu anda neler olduğunu açıklamayacaksın, ha?

Dudaklarımı sıkarak uzun bir nefes verdim. Ray en iyi arkadaşlarımdan biridir, ama insanlarla iletişim kurmakta çok kötüdür ve son zamanlarda o ve partnerleri, tüm dikkatini çeken bir tür evcil kaplumbağa krizi yaşıyor, bu yüzden Cooper draması başladığında ona anlatmadım. Görünüşe göre, umduğum kadar kalın bir kayanın altında yaşamıyor ve röportajı görmüş. Ona bir cevap yazdım.

Sayırsız videoda özetlenmemiş ne açıklanacak ki? Belki de bir ünlüyle yattığın ve bunu en yakın arkadaşınla paylaşmadığın gerçeği?

O ünlü biri DEĞİLDİR. Yazarken dişlerimi gıcırdatıyorum, o kadar gerginim ki Yataktan kalkıp odada volta atmaya başlıyorum.

Cooper'ı düşünmekten bıktım. Aptal kafamda ve aptal düşüncelerimde beliren aptal suratından bıktım. Midemde, boğazımda bir baskı oluşuyor ve dairemde dolaşıp duşu açıyorum, ısınısını sonuna kadar açıyorum ki onun etrafında cildime yapışmış olan pisliği yıkayabileyim.

Çünkü burası New York, duşum mutfağında, karşısındaki lavabodan biraz daha büyük ve ısınmasını beklerken tezgaha yaslanıyorum. Ray'den başka bir mesaj geliyor.

O sosyal medyada ünlü ve bu günlerde bu neredeyse iki katı sayılıyor. Hayır, sayılmaz.

Siktir git, evet öyle ve sen de biliyorsun.

Duşumu bitirince telefonumu pencere kenarına bırakıp buharlı düşün altına giriyorum. Bir an için sakinleşiyorum. Sis, Cooper'ın gülümsemesinin parlak görüntülerini bulanıklaştırıyor, yakıcı su sinirlerimin keskin kenarlarını yumuşatıyor, porselen küvete çarpan damlaların yankılanan sesi, rahatsız edici düşüncelerimi bastırıyor. Omuzlarım kulaklarımdan aşağı iner. Çenem gevşer. Vücudumda biriken basınç rahat bir nefes alır. İşte huzur. İşte lanet olası Rylie Cooper'ı hatırlatan hiçbir şeyin olmadığı bir yer.

Sonra telefonum tekrar titrer.

Ve iyi eğitilmiş bir teknoloji zombisi olarak, gözlerim birden açılır ve telefonumun çekimine uyarak, burnumdan ve parmaklarımdan su damlaları akarken, Ray'in son mesajını okurum.

Bunun muhtemelen arkadaşlık kurallarını çiğnemek olduğunu biliyorum ama bilmem lazım... Gerçekten o kadar kötü müydü? Sanki eşyalarımı topluyor gibi hissediyorum.

Gözlerimi o kadar sert çeviriyorum ki, beynimin ortasında bir güç hissediyorum.

Hemen ardından Ray'den başka bir mesaj gelir. Nedense onun sola doğru eğildiğini hissediyorum. Sadece içgüdü. Onda o enerji var.

Bu en azından beni güldürdü. Ama mizah kısa sürdü, uzun zamandır derinlere gömülmüş bir anı, ateşin çıkması gibi cildimde sıcaklık hissiyle yeniden yüzeye çıkıyor.

Cooper, berbat geçen ikinci randevumuzun ardından beni eve kadar geçirmişti. Keskin bahar gecesi, onu etkilemek için giydiğim ince elbisenin üzerinden yanaklarıma keskin bir şekilde vuruyordu. Filmlerde ve kitaplarda boşuna umut ettiğim gibi bana ceketini teklif etmedi. Bütün gece mesafeli davranmıştı, düşünceleri binlerce kilometre uzaktaydı ve söylediklerim onu geri çekecek kadar esprili ya da çekici değildi. Büyürken bu duyguya alışmıştım, sesim yeterince güçlü değildi, düşüncelerim yeterince ilginç değildi, ailemin bölünmüş dikkatini çekmek için. Kimsenin.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum, binama yaklaşırken, başı eğik ve bakışları kaldırıma sabitlenmiş halde.

Orada olduğumu unutmuş gibi irkildi, gözleri odaklanmak için bir saniye bekledi ve benim yurt binasının önünde durduk. Sırtımı pürüzlü tuğla duvara dayadım ve onu yakından inceledim. Onun kaşlarını çatmasını görmek garipti ve bana dönüp yavaş, şehvetli bir gülümsemeyle bakınca rahat bir nefes aldım.

ama o gülümseme gözlerine ulaşmadı, gözlerinin köşelerinde karışık ve ağır bir ifade vardı.

"Ren faire kostümümü düşünüyordum, Kitten," dedi, bir adım yaklaşarak. "Plan yapmaya başlamak için asla erken değildir."

"Saray soytarısı en bariz seçim."

Bu, ondan içten bir kahkaha kopardı ve onun sert sıcaklığı cildimi okşadı. "Tanrım, haklısın. Fazla düşünmüşüm."

"Kendine zarar verme."

Bir gürültülü kahkaha daha. Bir adım daha yaklaştı, ayak parmakları benimkilere değdi, gözleri yüzümde, ağzımda sabitlendi. "Sen bar kızı olacaksın, değil mi?"

Gözlerimi devirdim, ama gülümsemem galip geldi, yanaklarım kızardı. "Kostümü doldurmak için biraz daha fazlasına ihtiyacım var galiba." Düz göğsüme küçümseyen bir hareket yaptım.

Cooper'ın gözleri bir an için aşağı indi, sonra tekrar benimkilere kilitlendi, bütün gece boyunca en dikkatli olduğu andı. Yavaşça elini kaldırdı, rüzgârla oynayan saçlarımdan bir tutam yakaladı ve kulağımın arkasına attı. Avucunu yanağıma koydu, sonra boğazıma indirdi, başparmağıyla düzensiz nabzımı hissederken nazikçe kavradı.

"Şey," dedi, gözleri hala benimkilere sabitlenmiş halde. "Bence mükemmelliğe çok yaklaştın."

Aramızdaki beyaz buhar, şaşkın nefesimi vurguladı ve Cooper bunu fark etti.

"Üşümüştün," dedi, kaşlarını çatarak burnumun pembe ucuna baktı, sonra sanki havayı yeni fark etmiş ve soğuktan kişisel olarak rahatsız olmuş gibi gökyüzüne baktı.

"Biraz, evet." Sıcaklıkla ilgisi olmayan bir titreme beni sardı, karnımın altından başlayan hafif bir sıcaklık uzuvlarıma yayıldı.

Dikkatini tekrar bana verdi ve her hareketimi izledi. Göğsümün inip kalkışını. Yutkunmamın izini. Hala boğazımda duran eliyle hissettiği şeyi. Aç bakışları beni mahvetti.

"Seni ısıtayım," diye fısıldadı.

Sonra beni öptü, beni tuğlalara daha sert bastırmamak için bizi döndürdü — bir eli kalçamda, diğeri başımın arkasında — böylece omuzları duvara yaslandı ve tek hissettiğim, vücudumun onun vücuduna yapışmasıydı. Beni saran kollarının sıcaklığı, yumuşak ve düzensiz nefesleri. Ağzımın içindeki dudaklarımın kenarlarını izlerken, ağzımın içindeki dilinin yumuşak kayışı. Dilim diline değdiğinde boğazından aç bir ses çıktı.

Cooper baskıyı derinleştirdi ve zevkten çıkardığım iniltiyi yuttu. Uzuvarım gevşedi ve ağırlaştı, başım hafıfledi ve dönmeye başladı. Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı, nazıkçe ısırđı, arzu içimi kapladı ve beni ayakta tutan tek şey o oldu. Birkaç dakika sonra, kızaran kalçalarımızın arasında sertleşti ve ben daha da yaklaştım, parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve sonra avuçlarımla saçlarını tutup, canım pahasına ona tutundum.

Sonunda nefes almak için ayrıldık. Deliriyordum. Açlıktan ölüyordum. Ona odama davet etmek üzereydim. Ama o bana bakarken, yanakları kızarmış, çenesi sıkılaştırmış, bir kası seğiriyordu.

Onun tekrar uzaklaşmasını izledim, içimdeki tüm ateş onu o anda tutmaya yetmedi. Parmak eklemleriyle yanağımı okşadı, sonra omuzlarımı kavradı, beni kapıya doğru çevirdi ve uzaklaşırken güzel bir gece geçirdiğini söyledi.

Ona bunun ilk öpücüğüm olduğunu söyleyerek kendimi daha fazla utandırmadım. Beş gün boyunca ondan haber almadım.

Anının kıvılcımı orman yangınına dönüşmeden söndürdüm. Genç ve hassas olmak lanet olası bir lanetti.

Ray'in mesajına tekrar bakıyorum, vücudumdan daha fazla su damlıyor. Telefonumu pencere kenarına bırakıp düşün altına geri giriyorum, şampuanımı alıp saçımı köpürtüyorum.

Dengeli, duygusal olarak olgun bir insan bu tuzağı görmezden gelir, daha fazla konuşmaya girmez.

Ben öyle bir insan değilim.

Eğer saçmalamak için bir fırsat varsa, saçmalarım. Aynı şekilde, dedikodu yapmak için bir fırsat varsa, ağzımdan çıkan her şeyi dökerim.

Mmkn olduğunca sıcak ay. Bu benim en iyi becerilerimden biri ve zgemişime eklemeyi bile düşündüm.

"Hey, Siri, şuraya mesaj gönder" — bir damla şampuan ağzıma damlar ve boğulmaya başlarım — "Ra..." yle şiddetli ksrrm ki, kusmak üzereyim. "*Cidden mi?*" diye hırıltıyla sorarım. "Bir an bile huzur bulamıyor muyum?"

"Ne yazmamı istersin?" Siri'nin robotik sesi cevaplar.

"Rylie" — *ksrk, nefes nefese, kusma* — "o şeytanın oğlu — nokta." *ksrk, kusma.* "En azından büyük bir penisi var. Belirgin kıvrımları yok ama o havayı verdiğine katılıyorum."

Bir anlık sessizlik olur ve gözlerimin önündeki su damlaları arasında telefonumun ekranında mor-mavi bir daire dönüyor. Siri'nin sesi yankılanarak duvarlardan geri geliyor: "Rylie'ye gönderildi: *Deccal. Neyse, büyük bir penisi var, belirgin kıvrımları yok ama o havayı verdiğine katılıyorum.*"

Bekle...

Hayır.

... Hayır.

Lanet

olsun.

Hayır!

"Siri, geri al! Siri, gönderme! Hey, Siri, geri al!" diye bağırarak ne atılıyorum. Ayaklarım ıslak küvette kayıyor, altımda bir çizgi film karakteri gibi hareket ediyor, sonra tamamen kayıp kayıyor. Vücudum öne doğru düşüyor, çenem pencere pervazının kenarına çarpıyor ve düşerken kalam dşşmn çoğunu tutuyor.

"Tamam, yeniden gönder," Siri'nin sakın sesi duyulur.

İğdsel olarak cenin pozisyonuna kıvrılmaya çalışıyorum ama kvetim çok küçük, bu yüzden akordeon gibi kıvrılmış halde yatıyorum, çenemden akan kan vücuduma akıyor ve başımın üstündeki duş başlığından akan suyla karışıyor. Boğulmak için burada ne kadar yatmam gerektiğini merak ediyorum. Belki buradan tost makinesine ulaşabilirim.

Tavanımdaki kahverengi su lekesinin sonunda yerinden kopup üst katların üzerime çökeceği ihtimalini dşnrken, telefonum pencere pervazında titreşerek bir mesaj geldiğini haber verdi.

Kolumu uzatıp onu yakalamaya çalışıyorum. Sonunda avucuma alıp kendime doğru ekiyorım, gözlerime ve telefonuma su sıçrıyor. Apple'ın telefonları su geçirmez yapmasını ilk kez bu kadar sinir bozucu buluyorum, çünkü

eski model telefonlar bu tür bir olayda çoktan bozulmuş olurdu. Belki benimki arızalıdır ve çalışmayacaktır. Umut etmekten başka çare yok.

Ama ekran normal gibi yanıyor ve Rylie Cooper'ın mesajını gururla gösteriyor.

Vay canına. Bana ulaşacağını söylediğinde, ilk mesajın bu olacağını beklemiyordum. Hızlı bir şekilde bir mesaj daha geliyor. Gerçekten antikristin sikini bilmemi mi istiyorsun? Üçüncü mesaj geliyor. Bütün bu bilgiler ilk elden mi?

Antichrist ile yattın mı? Antichrist ile ne zaman yattın?

Savunmaya geçiyorum. Sen bilirsin, oradaydın, parmaklarımın her dokunuşu onun güzel gri gözlerine gidiyormuş gibi yazıyorum. O alçalıyor, ben daha da alçalıyorum.

Sol alt köşede üç alaycı nokta bir anlığına zıpladı, sonra cevabı geldi: Sikimin büyük olduğunu düşündüğüne sevindim 😊

Siktir. Bunu iltifat olarak algılamasına izin veremem.

Bunu iltifat olarak alma.

Adrenalinle çalışıyorum, akıllıca bir şey bulmam beklenemez. Sonra, devamında: Senin tüm numaran erkekliği arındırmak değil miydi? Bu kadar sık olacağını tahmin etmeliydim.

Sadece yarım saniye bile sessiz kalamayacağım için ekliyorum: ve ne olursa olsun, boyutu onu nasıl kullanacağını bildiğinin göstergesi değildir.

Ben kullanmayı biliyorum.

Kahretsin. Tüm vücudum ateş gibi yanıyor. Tabii ki öfkeden.

Oturup musluğu kapatmak için düğmeye vuruyorum ve vücudumu küvetten çirkin bir şekilde çıkarıyorum. Mutfak lavabosunun üzerindeki aynaya yarım bakış atıyorum, gözlerimdeki ateşli bakışları görmezden gelip çenemdeki küçük kesiklere odaklanıyorum. Kanama neredeyse durmuş olsa da, üzerine bir tomar kağıt mendil bastırıyorum.

Seni tanıdığımda böyle değildin, diye mesajla cevap veriyorum, hala ıslak ve çıplak bir şekilde mutfağın ortasında dururken. Ama çok fazla zaman geçip onun beni etkilediğini düşünmesine izin veremem.

Cildimin ne kadar hassas olduğunu, hala nemli vücudumun üzerinde pijamalarımın sürtünmesinin beni titrettiğini, Cooper'ın kulağıma "Nasıl kullanacağını biliyorum" diye fısıldadığını hayal ettiğimde titrememin iki katına çıktığını görmezden gelerek kendimi kabaca kuruluyorum.

Düşmemle beynim karışmış olmalı.

Yatağa sürünerek giriyorum, başım sinirden zonkluyor, boğazımda sinirli bir çığlık yükseliyor.

Onun cevabı geliyor: İster inan ister inanma, seni tanıdığım altı yıl içinde bir iki şey öğrendim.

Aniden ortaya çıkan rahatsız edici baskıyı hafifletmek için pozisyonumu değiştiriyorum.

Muhtemelen adet kramplarının habercisi.

Partnerler arasında iletişimin ne kadar önemli olduğunu söylerken şaka yapmıyorum, diye ekliyor. Gerçekten bir şeyi kanıtlamaya çalışıyor ve zamanımı boşa harcıyor, üçüncü mesajı geliyor: Aslında tek şikayetim sensin.

Öfke alevleniyor. İçgüdüsel olarak, beni incitmek için söylemediğini biliyorum. Cooper, benim gibi boğazına yapışan biri değildir. Üniversitede bile aşırı iyi huyluydu, insanlarda her zaman en iyi yanları görür ve dedikodu masasında bu konu açıldığında da bunu açıkça söylerdi. O zamanlar beni ona çeken şeylerden biri de buydu. Son zamanlarda videolarını hafifçe takip ettiğim kadarıyla, kötü niyetli biri olmadığını söyleyebilirim.

Ama mesajı yine de beni yanlış hissettiriyor. Kırılmış. İlişkilerdeki sorunun ben olduğumu, başka biriyle birlikte olamama sebebinin ben olduğumu söyleyen o gizli, iltihaplı yarayı deşiyor. Kimse beni anlayamıyor çünkü ben çok zor biriyim.

Sağ elin partner sayılmaz, diye mesaj attım, kendime olan güvensizliği kafamdan uzaklaştırmaya çalışarak.

Solakım.

İsteğim dışında bu adam hakkında bilgiler topladığım için kendimden nefret ediyorum. Tahmin etmeliydim, sende o hava var

Beni nasıl göstermeye çalışırsan çalış, ben partnerimi dinlerim ve her karşılaşmamızdan tam olarak memnun ayrılmasını sağlamak için gerçekten özen gösteririm.

Yanaklarım kızarıyor. Bu salak burnumu sürtüyor.

Sanırım sana öğretmek isteyenlerin aramalarına cevap verdin, YAZIYORUM. Cooper'ın şöhret penisini taparcasına öpmek için seçilenlerden biri olmadığım için yazık.

Tekrar, sana davranışım için özür dilerim. Bunu içtenlikle söylüyorum ve olanların bu şekilde sonuçlanmasından dolayı pişmanım. Seni incitmek istemedim, Eva.

Kıçımı yala, Cooper

Güzelce istersen yaparım ;)

Oh, bu pislik. Nabzım hızlanırken telefonumu bir kenara fırlatıyorum, kıvrımlı bir sıcaklık vücudumu sarar. Hayır. Kesinlikle *olmaz*. O Neandertal tarafından tahrik edilmeyi reddediyorum.

O bir pislik, diyorum kendime, sertleşmiş meme uçlarımı avuçlarımla okşarken, keskin çenesi gözümün önüne geliyor. *Tam bir pislik*, diye bağıriyorum içimden, yatağımın komodininin çekmecelerini karıştırırken, sonra vibratörümü pijama altımın lastiğinin altına sokuyorum, ağır kapaklı gözlerinin bana bakışını, ağzının bacaklarımın arasına daldığını hayal ediyorum. *Ondan çok nefret ediyorum*, kendime dokunurken tekrar tekrar söylüyorum, omuzlarının bacaklarımı daha da ayırdığını, beni tatmin edene kadar yalarken aptal, güzel, sinir bozucu yüzünü hayal ediyorum. *Benden en iyi şekilde yararlanamayacak*, titrek zevk dalgaları arasında kendime söz veriyorum, her dakikamı tadarken koyu kirpiklerinin yanaklarının üstünü öptüğünü görüyorum. *Ve az önce yaptığım şey bir daha asla olmayacak*, kendime yemin ediyorum.

Telefonum vibratörümle uyum içinde çalışıyor ve isteksizce ekrana bakıyorum. Cumartesi ilk randevu mu? Cooper soruyor. Ben daha talepkar olurdum ve sabahı engellemeni söyledim

ama bunun bana bir fayda sağlayacağını sanmıyorum.

Belki de sandığım kadar cahil değilsin, diye cevap veriyorum, omurgamdan bir titreme geçiyor.

Bana bir dizi disko dansçısı emoji gönderdi. Sonra ekledi: Cumartesi sabahı 7:30'da görüşürüz, Kötü Kedici. O zamana kadar Antichrist ile iyi eğlenceler <3

Metni defalarca okudum, gözlerim kan çanağına döndü.

Aklı başında hangi insan sabahın köründe randevu ayarlar ve şiddet olacağını tahmin etmez ki?

Bölüm 6

"Şoför mü tuttun?" diyorum, Cooper'ın apartmanımın önünde duran parlak siyah SUV'ye gözlerimi kısarak. Erken (çok erken) cumartesi güneşi, krom kaplamalardan keskin ışıklar saçarken, ön koltukta şoförün silüetini seçebiliyorum. "Dalga mı geçiyorsun?"

Ellerini (abartılı ve trajik bir şekilde çarpıcı) takım elbisesinin pantolonunun ceplerine soktu, tembelce omuz silkti ve gamzeleri parladı. Tanrıya şükür, rahat giyinebileceğim bir kıyafetle bir yere gitmektense kafamı kazıtmayı tercih ederim, çünkü Cooper'ın kitsch bir kazak giymekten daha fazlasını gerektiren planları olduğu açık, ama elbette bana kıyafet kuralları konusunda önceden haber verme zahmetine girmede.

Hızlı bir değerlendirme yapıyorum ve büyük boy paltoğumun altındaki siyah, kışımı ortaya çıkaran pantolonum ve ipek dantelli bluzumla hala ondan daha iyi görüldüğüme karar veriyorum, ama fark, itiraf etmek istediğimden daha az.

Onun için güzel giyindiğimden falan değil tabii...

"İnan ya da inanma Eva, PT Cruiser'ımdan pek etkilenmediğine dair birkaç ince ipucu yakaladım." Cooper burnunun kenarını hafifçe vurur. "Çok algısı yüksek biriyim."

Kaşlarımı çatarak onun güzel takım elbisesinden arkasındaki büyük arabaya çevirdim. "Bunun daha iğrenç olmasının tek yolu, bir pubcycle ile gelmen olurdu."

"Pubcycle'ları severim," diyor, yüzünde parlak bir gülümsemeyle.

"Hay sikeyim!" İleri doğru yürürken Cooper gösterişli bir hareketle arabanın kapısını açar. İçeri girmeden önce ona sert bir bakış atarım. İki sıra koltuk birbirine bakmaktadır ve ön koltuktaki şoförle aramızda cam bir bölme vardır.

Oturduğum yerin karşısındaki pürüzsüz deri koltuğun üzerine kocaman bir zambak buketi bırakılmış. Çiçeklerin kokusu o kadar keskin ki gözlerim anında yaşarır.

"Senin için," diyor Cooper, peşimden arabaya binip kapıyı kapatıyor. Çiçek demetini alıp bana uzatıyor.

Yüzündeki ifade o kadar samimi ve sıcak ki, gözlükleri burnundan kayıyor, yanakları yumuşak bir pembeyle parlıyor, birdenbire burnumun dibinde tuttuğu zambaklara alerjim olduğunu söylemeye cesaret edemiyorum. Bunun yerine, vücudumu sarsan bir dizi hapşırık beni durduruyor. Yedi tane kadar dayanıyorum, sonra geriye yaslanıp stiletto ayakkabımın burnunu kaldırarak bileğini itip buketle aramıza biraz mesafe koyuyorum.

Cooper, hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle ipucumu anladı. El yordamıyla gizli bir düğmeyi buldu ve bölmeyi indirdi. "Bunları yukarıda bırakayım o zaman," diye mırıldandı ve çiçekleri açık pencereden ön yolcu koltuğuna attı. "Hazırız," diye şoföre seslendi ve şoför başını salladı.

Cooper koyu renkli camı kaldırdı ve aynı derecede dehşete kapılmış gözlerimiz, gergin bir sessizlik anında aynada buluştu. Araba gürültüyle çalışmaya başlayıp trafiğe girerken bana döndü.

Birkaç saniye boyunca dikkatlice birbirimizin bakışlarından kaçınırsınız ve altı yıl önce *birlikte* olduğumuzdan beri ilk kez *baş başa* kaldığımızın farkında olan tek kişinin ben olup olmadığını merak ederim. Sonra gözlerini kırpar, yüzüne neşe yayılır.

"Mimoza?" diye sorar Cooper, arabanın karanlık bir köşesini karıştırdıktan sonra soğuk bir şişe köpüklü şarap ve küçük bir sürahi portakal suyu çıkarır.

Terleyen koyu renkli şişe ile onun parlak gülümsemesi arasında gözlerimi gezdirerek tereddüt ediyorum. Genelde şampanyaya bayıldığımı, ama saatin sabah yedi buçuk olduğunu ve tek düşündüğümün en yakın kahve dükkanını bulmak olduğunu söylemek için ağzımı açıyorum, ama o cevabımı beklemiyor.

Bunun yerine, Cooper şişenin üst kısmını parmağıyla açtı ve yüksek bir *patlama sesi* arabada yankılandı. Küçük alanda duyulan ses zamanı yavaşlattı ve her şeyi en ince ayrıntısına kadar algılamamı sağladı.

Mantar bir mermi gibi bana doğru uçar, cama çarparak camdan sekip geri döner. Yön değiştirir ve boğazıma şaşırtıcı bir güçle çarpar. Doğrudan isabet eden darbe beni o kadar korkutur ki, gecikmeli bir savunma hareketiyle kollarımı havaya kaldırır, ardından yumruklarımı tavana vururum. İçimden çıkan korku dolu ses, sevimli bir çığlık ya da ciyaklama değildir. Uzun, tam, kanlı bir cinayet çığlığı.

Sürücü frenlere basınca araba sarsıldı, emniyet kemeri göğsüme ve karnıma batarak çığlığımı hırıltıya dönüştürdü.

Dünya yarım saniye boyunca durur — vücudum bez bebek gibi öne doğru yığılır, neredeyse bir mantar tıkaç tarafından öldürülmek üzereyken aldığım yüksek doz adrenalin yüzünden nabzım deli gibi atar — sonra başka bir araba arkadan bize çarpar, kafam boynumda bobblehead gibi sallanır. Kaosun içinde, gözlerim bir şekilde Cooper'ın endişeli bakışlarını yakalar, gözlükleri yana kaymış ve ağzı açık kalmıştır.

Son yirmi saniyeyi fısıltıyla "Oh, lanet olsun" diyerek oldukça özlü bir şekilde özetliyor.

Ondan sonra her şey hızlandı. Sürücü tarafındaki kapı açıldı, sonra çarptı; sokaktaki insanlar yüksek sesle tartışmaya başladı; Cooper arka kapıyı açtı ve dışarı çıktı, sonra geri girip beni sanki aşırı dolu bir çamaşır sepetiymişim gibi beceriksizce kollarına aldı.

"Çekil üstümden," diye homurdanıyorum, soğuk sabah havası yanaklarıma çarpıyor. Onun göğsünden itiyorum, sonra beni sıcak kömür gibi yere bırakınca bir an için topuklarımın üzerinde sendeliyorum.

Etrafımız kargaşa içindeydi. Şık bir Audi'nin burnu SUV'nin tamponuna gömülmüştü, sahibi ve şoförümüz birbirlerine bağırarak sokakta sadece birkaç santim uzaklıkta duruyorlardı. Cooper ve ben birkaç saniye sessizce izledik, ben etrafa bakınarak bu karışıklığı halledecek gerçek bir yetişkinin ortaya çıkmasını bekledim. Bunun olmayacağını anladığımda kalbim sıkıştı.

Biri polisi arayacağını söylerken, diğeri ona korkak ispiyoncu diye bağırıyor. Cooper'a bakıyorum, araya girip bu işi halledecek mi diye merak ediyorum, ama o saatine bakıyor ve yüzü düşüyor.

"Gitmeliyiz," diyor, dikleşip dirseğini tutuyor. Sanki cin çarpmış gibi beni kaldırımda sürükleyerek ilerliyor.

"Öylece... gidemeyiz, değil mi?" Onun elinden kurtulup, omzumun üzerinden dağınıklığa bakarak sordum.

"İnan ya da inanma, bu benim ilk kiralık araba kazam," dedi Cooper, dudaklarını büzerek. "Bilgilerim ellerinde. Kredi kartım da. Her şey hallolduğunda hasar masrafları bana çıkacak, ama gitmemiz gereken bir randevumuz var."

Elimi tutar ve tekrar caddede yürümeye başlar.

"Şey, pardon, ne yapıyorsunuz?" Topuklarımı yere çakıp, tuttuğu elimi o kadar sertçe çektim ki kolu yerinden çıktı.

"Randevumuza gidiyoruz," diyor, bana dönerek, gözleri çılgınca caddeyi tarıyor.

"Nerede?"

"Söyleyemem. Sürprizi mahveder."

Ona keskin bir bakış atıyorum, çenemi meydan okurcasına sıkıyorum. "Birlikte geçirdiğimiz yirmi dakikada yeterince sürpriz yaşadık. Ve merhaba." Bıçak gibi topuklu ayakkabılarımı işaret ederek el sallıyorum. "Bunlarla uzaklara yürüyemem."

"Eva, gitmemiz gereken bir rezervasyonumuz var."

"Cooper, umurunda değil," diye cevap verdim, sesimi onun sesine benzeterek. "Üç blok ötede, ayak parmaklarımın ucunda nabzımı hissedeceğim. Ayrıca, senin neden olduğun araba kazasından beyin sarsıntısı geçirdim ve o kaçak mantarla nefes borumu zarar verdin."

"Nefes borun zarar görmüş olsaydı bu kadar çok konuşmazdın."

"Boğazına bir yumruk atayım da nasıl başa çıkacağını görelim."

"Seninle kavgaya edecek vaktim yok, uymamız gereken bir program var!" dedi, sesi yükselerek.

"Ah, dostum! Ne duygusal!" Ben de onun ses tonuna uyarak ayaklarımla kaldırıma daha sıkı basıyorum.

"Çok küçümseyici davranıyorsun." Sabırsız bir çocuk gibi tekrar elimi çeker.

"Ayak uydurmana sevindim, evlat. Daha önce algılayıcı olduğun konusunda yalan söylememiştin." Ona karanlık bir bakış attım. "Ama mesele hala aynı, senin parmağını şıklatmanla belirsiz bir mesafeyi yürümeyeceğim."

Çenesi hareket ederken bana bakıyor, ben de kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup çenemi kaldırıyorum. Boyun eğmiş bir şekilde başını sallayarak "Siktir et" diye mırıldanıyor ve kaldırıma doğru adım atıyor. Elini kaldırıp taksi çağırıyor. Birkaç taksi hızla geçiyor ve onun için uğraşması beni küçük bir heyecanlandırıyor.

Sonunda bir taksi durdu ve Cooper hızla kapıyı açtı. "At arabası geldi, prenses," dedi dişlerini sıkarak.

"Teşekkürler, bebeğim." Arka koltuğa otururken yanağına hafifçe vuruyorum. Beni takip etmek için eğilmeden önce uzun bir nefes aldığını duyuyorum. Hemen yerimden kalkmıyorum ama Cooper'ın bana diktiği bakışlar beni kenara kaymaya zorluyor.

"Nereye, patron?" diye sorar taksi şoförü.

Cooper'a bakıyorum, dudaklarımda zafer gülümsemesi var. Bakışları elmasları keser gibi, "Met'e" diyor.

"Anlaşıldı." Şoför sinyali verip yola çıkıyor.

"Met bu saatte açık değildir," diye itiraz ediyorum, göğsümde heyecandan küçük bir hıçkırık patlıyor. Onu bastırıyorum. Met'i seviyorum. Sanatı seviyorum, nokta. Ama aynı zamanda sabah ondan önce açılmadığını da biliyorum.

"Kapa çeneni, Eva."

Cooper koltuğa yığılır, gözlükleri saç çizgisine doğru kayarken, ellerinin topuklarını gözlerine bastırır. Dudaklarım aralanır, ama dehşet içinde emre itaat ederim.

Manhattan, şehir merkezine doğru ilerlerken bulanık bir görüntü olarak önümüzden geçerken, o heyecan tohumları kök salmaya ve göğsüme yerleşmeye başlar.

Bu, bu şehre ne kadar aşık olduğumu hatırlatan, şaşırtıcı derecede mükemmel bir sonbahar günüydü. Gri kaldırımlar, ateşli yapraklarla kesintiye uğramış ve sabah gökyüzü o kadar maviydi ki, gerçeklikten şüphe duyuyordunuz. New York'un enerjisi, günün ve yılın zamanına göre farklı ritim ve frekanslarda akıyor, ama bugün umut dolu bir uğultu var, yaz hayatına parlak bir veda ve önümüzdeki soğuk aylar boyunca adaya özen gösterme sözü. Düşüncelerimin koridorlarında o kadar kaybolmuşum ki, taksinin durduğunu fark etmem bir anımı alıyor, müzenin ihtişamı Cooper'ın penceresinden bir fener gibi yükseliyor.

Kalçalarını kaldırıp arka cebinden cüzdanını çıkarır, birkaç banknot alır ve taksi şoförüne uzatır. "Üstü kalsın," der

arka koltuktan kalkıp dışarı çıkarken. Eğilip bana elini uzatıyor.

Uzatılmış avucuna bakıyorum, adrenalin göğsümde çarpıyor, bakışlarım kolundan yüzüne doğru kayıyor. Yüzündeki ifade hâlâ gergin, ama gülümsemesi belirmeye başlıyor. "Isırmam," diyor. "*Lütfen* dersin ısırırım." Pislik göz kırpmıyor.

"Domuz," diyorum alaycı bir şekilde, göğsümdeki çılgın sıcaklığı öfkenin ateşine dönüştürerek elini tutuyorum. Dokunduğumuz yerden koluma yayılan kıvılcımı da başarıyla görmezden geliyorum. Yani... kıvılcım falan yoktu. Kıvılcım yok. Sadece uzaylı bir yaşam formuna dokunduğum için tüylerim diken diken oldu.

"Podcast'te konuşmak için listeye ekle," diyor sert bir şekilde. "Eminim liste çok uzundur."

"Sen, şikayetler konusunda hiç bitmeyen bir hediyesin." Arabadan inip elini olabildiğince çabuk bırakıyorum ve avucumu pantolonuma silerek gösteriş yapıyorum.

Cooper hareketimi izliyor, gözleri vücudumu yavaşça taradıktan sonra sinsi bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Her zamanki gibi çekicisin, Kitten."

"Bana bir daha öyle de, bu topukların tadını öğrenirsin," diyorum tatlı bir sesle, yanından geçip Met'in merdivenlerine çıkarken.

Cooper, beni takip ederken kulağıma yakın bir şekilde alçak bir kahkaha attı. "Burada ne işimiz olduğunu sormayacak mısınız?"

Ona bu zevki asla yaşatmayacağım. "Birkaç ipucundan yola çıkarak, bunun bir sanat eseri hırsızlığı ya da iki saat soğukta açılmasını beklemek olduğunu tahmin ettim," derim, son basamakları çıkarken sesimin titrememesi ve hırıltı çıkmaması için çok uğraşırım.

"Boo, hiç eğlenceli değilsin." Cooper dudaklarını büküyor ve bu hali endişe verici derecede sevimli, koyu renk saçları alnına dökülüyor, gri gözleri gözlüklerinin arkasından geyik gibi açılmış.

Bir çıkmaza girdik, çenem küstahça sıkılmış, Cooper'ın ifadesi ise son derece sevimli hale gelmiş. Alt dudağını dışarı çıkarınca gözlerimi devirip alaycı bir şekilde güldüm, ama sıkıntıdan vazgeçtim.

Ellerimi göğsümün önünde birleştirip, yüzümü çaresizlik maskesi gibi sabitliyorum. "Oh, Rylie Cooper, lütfen söyle, bu saatte ne yapacağız?"

Sosyal medyada popüler olmak için beni zorla bu randevuya çıkardığın bu sabahın köründe ne yapacağımızı *söyle*. Ölmeden önce bilmek istiyorum."

Yine gülüyor, şüpheli bir nefes vererek. Bana doğru adım atıyor, başını eğerek alını neredeyse benim alnıma değecek kadar yaklaşıyor.

"Acını dindirmekten mutluluk duyarım." Sözleri içimi ısıtmamalıydı, ama ısıttı ve ben geri çekildim, boğazımı temizleyip başka yere baktım, yanaklarımdaki kızarıklığın rüzgârın eseri olmasını diledim. Cooper, damarlarımdan akan sıcaklığı görebiliyormuş gibi şeytani bir gülümsemeyle uzun uzun bana baktı. "Met'te yeni bir sergi var —'Rodin'den Duygular'—en iyi heykellerinden bazılarını sergiliyor. Ve bize özel bir tur ayarladım. Açılış saatinden önce."

"Ö-özel tur mu?"

Alt dudağını ısırarak başını sallar. "Orası tamamen bize ait olacak."

Dizlerim neredeyse titriyor, elim hızla uzanıp kolunu tutuyor, dudaklarım aralanıyor ve onun söylediklerini anlamaya çalışıyorum. Cooper'ın yüzümden dokunduğum yere kayan ağır bakışları beni trans halimden çıkarıyor. Elimi abartılı bir hareketle çekiyorum.

Bu ne lan, bayılmak mı? Tanrım, kendime gelmeliyim. Cooper'ın şaşırtıcı derecede sağlam pazılarına değil. Çocuk zayıf görünüyor ama o aptal sweatshirtlerin altında güçlü kaslar gizliymiş. Ve iyi dikilmiş takım elbiseler.

Tanrım.

"Gidelim," diyor Cooper, girişe doğru başını sallayarak. Yürürken eli hafifçe sırtımda kalıyor ve kapılar açıldığında onu agresif bir şekilde arkamdan çekip çıkarıyorum. Cooper içeri girerken telefonundaki biletleri gösteriyor.

Anya adını veren tur rehberimiz bizi büyük salona götürürken müze, büyüleyici bir sessizlikle kaplıdır. Bizans İmparatorluğu ve Orta Çağ'a ait dini eserlerin arasında dolaşırken, adımlarımız yüksek tavanlarda kalp atışlarımla aynı ritimde yankılanır. Rehber, çeşitli sergilere bakarken sabırla bekler ve dikkatimi çeken eserler hakkında tarihsel bilgiler verir. Bunları daha önce en az yüz kez görmüştüm, ama her seferinde beni hayran bırakıyor, nefesimi kesiyor ve güzelliği başımı döndürüyor.

"İşte geldik," diyor Anya, özel sergiye açılan kapının önünde dururken heyecanını zorlukla gizleyerek. "Auguste Rodin, birçokları tarafından modern heykel sanatının babası olarak kabul edilir."

"Ben ona kesinlikle baba derim." Cooper ve ben aynı anda konuşuyoruz. Gözlerim onun gözlerine kilitlenirken ağzım açık kalıyor, aptalca, uyumlu şakamız aramızda kalıyor. Birkaç kez gözlerini kırptırıyor, sonra gülümsemesi inanılmaz derecede parlaklaşıyor ve ikimizden de kahkahalar dökülüyor.

Böyle güzel bir yerde kutsal bir şeye saygısızlık etmiş gibi hissederek kahkahamı bastırmaya çalışarak başımı eğiyorum ve Cooper'ın eli sırtıma geri dönüyor, o da aynı şekilde kontrolünü kaybetmemek için çaresizce titrerken sırtımda yatıştırıcı bir daire çiziyor. Dokunuşu o kadar rahatlatıcı ki, içimdeki ciddiyet bir anda yok oluyor ve ben dikleşip geri çekiliyorum. Paylaştığımız bu çocukça şaka, bu berbat zaman geçirme kararlılığımı bozmasına izin veremem.

Derin bir nefes aldıktan sonra Anya'ya bakıp özür dilercesine zoraki bir gülümseme attım. O da eğlence ve dehşet arasında kalmış gibi dudaklarını sıkıştırdı.

"Tamam..." der, rahatsız edici bir kahkaha atarak. "Rodin, sanatın doğayı gerçekçi bir şekilde yansıtmayı gerektigine inanırdı ve eserlerinde, heykellerinde sergilediği aşırı fiziksel durumlarda duyguların ve insan ruhunun ifadesini araştırır." Kapıyı açar ve Rodin'in sözlü tarihini anlatmaya devam ederken bizi içeri davet eder. Özel sergi için bir oda boşaltılmış ve sanki kutsal bir alana girmişiz gibi hissediyorum, heyecanlı gözlerim heykellerin arasında dans ederken omurgam ürperiyor.

Rehber bizi sergide nazikçe gezdiriyor. *Eve (düşüşünden sonra)* ile başlıyoruz, rehber onun yıkımından, kendini korumak için çaresizliğinden bahsediyor. *Düşünen Adam'a* geçiyoruz. *Umutsuzluk*. *Adele'nin Torso'sunun* kıvrımlı, şehvetli kemeri. *The Cry'in* acısı. Anya, sessiz bir saygıyla bize tarihi anlatıyor, sesi hayranlık ve gururla dolu, gözlerin etrafındaki kırışıklıkları, sembolizmle dolu duruşu, mermer yerine bronzun tercih edilmesini gösteriyor. Her şey boğazımda bir düğüm oluşturuyor, Cooper da aynı derecede hayran görünüyor.

Gözlerimiz, birbirine uzanan iki elin kıvrımlarının arasındaki boşlukta kilitlenir. Bir anlığına ona bakarım, yumuşak kıvrımlarını,

gölümsemesinin yumuşak kıvrımlarını, sanki o da benim gibi bu büyüğü bozmaktan korkuyormuş gibi alçak nefes alıp verişini içime çekiyorum.

"Size kendi başınıza keşfetmeniz için zaman vereceğim," diyor Anya, çıkışa doğru geri çekilirken. "Bir saat sonra geri gelip sizi girişe kadar geçireceğim."

Minnettarlıkla başımı sallıyorum, gözlerim hala Cooper'da ve kafam, tekrar görmek istediğim her şeyi, hiçbir şeyi kaçırmadan her heykelin önünde ne kadar zaman geçirebileceğimi planlamaya çalışırken dönüyor.

Onun bakışlarından gözlerimi ayırmak lastik bant kopması gibi hissettiriyor ve etrafa bakarken kendimi sarsıyorum. Bir erkek ve kadının kucaklaştığı mermer bir heykel olan *Öpücük'ten* başlıyorum.

Adamın çıplak kalçasına sarılan ellerinin baştan çıkarıcı tutuşu, mermer parmak uçlarının kadının pürüzsüz teninde bıraktığı izler, kadının adamın boynuna sarılmış kolu ve ona daha yakın olmasını isteyen bakışları, eserin tabanındaki derin çukurlar, sanatın ve güzelliğin bedensel insanlığını vurguluyor.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp, kayışlarını çarpık parmağıma takıyorum ve çıplak ayaklarımla dururken heykelin ihtişamı genişliyor, genişliyor ve genişliyor, bu kadar güzel bir şeyin var olduğunu kavrayarak düşüncelerim sessizleşiyor.

Cooper yanıma yaklaşıyor ve ben de onun da nefesini tuttuğunu, bu kadar harika bir şeyi görmekten vücudunda bir değişiklik hissettiğini merak ediyorum.

Eğilir, nefesiyle yanağıma dokunur ve "Üzgünüm, ama gitmeliyiz" der.

Ona dönerim, o kadar ani bir hareketle ki burnum onun burnuna çarpar, ikimiz de yüzümüzü buruştururuz.

"Ne demek istiyorsun?" diyorum, burnumun köprüsünü sıkarak ona bakıyorum. "Bir saatimiz var demişti."

Cooper'ın yüzü acı dolu, ama çıkışa doğru adım atıyor. "Biliyorum ve gerçekten üzgünüm, bunu ne kadar sevdiğini görebiliyorum, ama bizim... şey, gitmemiz gereken başka bir rezervasyonumuz var."

Ona bakakaldım. "Şaka mı yapıyorsun?" Gözlerim odanın ve içindeki muhteşem eşyaların üzerinde dolaştı. "Bundan daha önemli ne olabilir ki?"

"Ben... özür dilerim. Bir sonraki randevuyu kaçıramayız."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Gitmek istemiyorum," diyorum, yanımdaki heykeli işaret ederek, küstah bir çocuk gibi.

Cooper'ın omuzları çöküyor, yüzünde çaresiz bir ifade beliriyor. "Eva, uymamız gereken bir program var."

"Aman Tanrım, histerikleşme."

"Histerik değilim!" diye bağıyor. "Sadece... bir sonraki yere gitmemiz gerekiyor."

Cooper dirseğimi tutar ve beni çıkışa doğru sürükler. İnanamayan bir ifadeyle omzuma bir kez daha aç bir bakış atarım. Beni müzeden çıkarır, tur rehberine kısa bir teşekkür ederken, ona beni kurtarması ve burada sonsuza kadar yaşamama izin vermesi için yalvarmayı düşünürüm.

Dışarı çıktığımızda soğuk kaldırım ayak parmaklarıma çarptı ve Cooper, beni merdivenlerden aşağı sürükleyip sokağa çıkarmadan önce topuklarımı giymem için bir saniye zaman verdi.

Elimden tutup birkaç blok öteye götürdü, müzeden uzaklaştıkça kalbim parçalanıyordu, gerçek dünyanın sarsıcı koşuşturmacası cildimde binlerce kesik gibi hissediliyordu.

"Burayı gerçekten seveceksin," diyor Cooper, sanki kendini ikna etmeye çalışır gibi.

Sonunda, yüksek bir binanın kapılarını iterek açar ve bizi doğrudan asansörlere doğru yönlendirir.

Altın kapının önünde beklerken, ciddi ifadem aynadan bana yansıyor. "Kestiğim için üzgünüm," diyor. "Ama bu daha da iyi olacak. Söz veriyorum."

Ona bakıyorum, ona öfkeyle bakacak enerjiyi kendimde bulamıyorum. Asansör zili çalıyor ve içeri giriyoruz. Midem bulanıyor ve acı bir adrenalın patlaması yaşarken, Cooper'ın binanın en üst katı olan 69. katın düğmesine basmasını izliyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, zihnimde bile *hayır* diyemiyorum.

Yükseldikçe avuç içlerim ve ayak kemiklerim titriyor, kafamın arkasında bir yerden tiz bir çınlama başlıyor.

"Ne... Nereye gidiyoruz?" boğazım kuruyarak soruyorum.

"Harika olacak," diyor Cooper, eklemlerimi saran panik hissini, üst dudağımda biriken ter damlalarını hiç fark etmeden. Duvarlar bana doğru eğiliyor, beni gökyüzüne doğru hızla yükselen altın bir kafese hapsetmiş gibi. Sonsuzluk gibi gelen ama çok çabuk geçen bir süreden sonra asansör sarsılarak duruyor, kapılar açılıyor ve çarpık yansıma bir dalga gibi kayboluyor.

Zemin boş, her iki tarafımızda sadece birkaç kapı var, alanın çoğunu kısa bir merdiven ve en üstünde ürkütücü bir kapı kaplıyor. Vücudumdaki her içgüdü bana top gibi kıvrılıp yere uzanmamı söylüyor, ama Cooper gevşek, terli elimi tutuyor, gülümseyerek konuşuyor ve bizi merdivenlerden yukarı çıkarıyor; tek kelime duymuyorum, kulaklarım panikle dolu, bir ayağımı diğerinin önüne atmakta zorlanıyorum.

En korkunç kabuslarımın insan vücuduna bürünmüş hali olan Cooper, bana yapabileceği en kötü şeyi yapıyor: merdivenlerin en üstündeki kapıyı açıyor ve beni içeri çekiyor.

Çatıya.

Rüzgâr omuzlarımı ve boynumu kavrar, beni bu tehlikeli yüksek binanın kenarına çekmekle tehdit eder. Gözlerimden yaşlar akar, gökyüzüne uzanan çevremde, çatının ortasında büyük, parlak, böcek gibi bir makine görürüm. Yapış yapış panik içinde, bunun bir helikopter olduğunu anlamam birkaç saniye sürer.

"Şehrin en güzel manzarasını görmeye hazır mısınız?" Cooper heyecanla sordu, hala bileğimi sıkıca tutarak beni pervaneli ölüm tuzağına doğru çekiyordu.

Aman Tanrım, işte böyle öleceğim.

"Kesinlikle hayır," diyorum boğuk bir sesle, gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken sesim utanç verici bir şekilde çatlıyor. Kolumu ondan çekip belime doluyorum, kendimi kucaklayarak çömeliyorum ve bu korkunç yükseklikten aşağıdaki betona düşme ihtimalimi azaltmak için parmak uçlarımda dengede durmaya çalışıyorum.

"Sen... benimle dalga mı geçiyorsun?" Cooper'ın sorusu rüzgârın arasında bana ulaşıyor, panikle boğuklaşan sesiyle.

Başımı sallamayı başardım, daha fazla korku vücudumu sararken başım dönüyordu.

"Eva, iyi misin?" Cooper daha yumuşak bir sesle sorar. Rüzgâr diner, aniden sert bir varlık, yakındaki güneşi engeller. Kolumun üzerinden ona bakarım, yanımda çömelmiş, yüzü gergin, şaşkınlık ve endişeyle çizgilenmiştir. "Ne oldu tatlım?"

Başımı dizlerime sürüp, gözyaşları yanaklarımdan akarken derin, titrek nefesler alıyorum. "Y-yükseklik," diye kekeliyorum. "Yapamıyorum."

Kararlı bir hareketle Cooper'ın kolları beni sarmaladı. Beni kendine doğru çekip ayağa kaldırdığında şokla nefes aldım. Bir an sallandım, ellerim takım elbisesinin ceketine yapıştı, başımı çenesinin altına soktum ve burnumu göğsüne bastırdım. Kokisini içime çektim ve daha sonra güvenli bir yerdeyken onun kokusunun ne kadar güzel olduğunu ve kendini ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek öfkeleneneceğime dair zihnimde bir not aldım.

Hâlâ beni tutarken, bizi kapıya doğru yönlendiriyor. Kilidin tıklamasını duyup ayaklarımdan merdiven sahanlığına bastığımı hissedince, kaslarımda beni yığacak kadar büyük bir rahatlama hissediyorum. Panik damarlarıma işliyor, cildime kazınıyor ve boğazımdan küçük, boğuk bir inilti çıkıyor.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim," diyor Cooper, sesinde aşırı bir şefkatle. "Lütfen ağlama Eva. Gitmeyeceğiz." Elleri çenemi kavırıyor, başparmakları yanaklarımdan akan gözyaşlarını siliyor.

"Çekil üstümden," diyorum ve onu itiyorum. Utançtan gelen bir cesaret dalgası hissediyorum. Titrek bacaklarımla merdivenlerden aşağıya doğru sendeleyerek iniyorum, düşüp birkaç basamağın kenarına popom çarpıyor. Cooper arkamdan merdivenlerden aşağıya inerken küfürler savuruyorum. Beni geçip aşağıya iniyor, omuzlarımdan tutup beni yukarı çekiyor.

"Sakin ol, Eva. Her şey yolunda. Çok üzgünüm."

"Sakin ol deme," diyorum öfkeyle. Bu, korkumdan daha derinlere kök salan tek duygu. "Birine sakın ol demek, hiçbir zaman istenen etkiyi yaratmamıştır."

"Daha iyi görünüyorsun," diyor, sesinde nazik bir gülümsemeyle yüzümü izliyor, eliyle rüzgârın dağıttığı saçlarımı geriye atıyor. Bu nezaketi reddediyorum.

Ondan uzaklaşıp asansörlere doğru koşuyorum. Kapılar nihayet açılana kadar düğmeye yüzlerce kez basıyorum. Cooper kapılar açılırken içeri giriyor.

Kapanıyor. Sessizce aşağı iniyoruz, göğüslerimiz sanki bir mil koşmuş gibi düzensiz nefeslerle inip kalkıyor.

Kapılar açıldığında çıkışa doğru koşuyorum ama Cooper hemen arkamda. En yakın metro istasyonunun nerede olduğunu bulamayacak kadar kafam karışık, bu yüzden kaldırıma çıkıp bir taksi çağırıyorum. Bu adamdan kaçmak için bir servet ödeyeceğim.

"Üzgünüm," diyor Cooper, sesinde ve yüzünde yenilgi var. "Yüksekten korktuğunu bilmiyordum."

Başımı sallıyorum, yüzüm ekşi bir gülümsemeyle bükölüyor. "Evet, çünkü benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Bir taksi duruyor, kapıyı açıp içeri giriyorum. "İlk randevularımız, sen benim varlığımı görmezden gelip sadece pantolonuma girmeye çalışarak çok kötü geçmişti, ama bu daha da kötü oldu." Kapıyı kapatmak için kolu tutuyorum.

Cooper kapıyı yakaladı, çenesini meydan okurcasına kaldırarak kapıyı açık tuttu. "Sana bunu telafi edeceğim Eva. Söz veriyorum."

Derin bir nefes alıp, yorgun yüzümü buz gibi bir bakışla düzeltiyorum. "Bunu sürekli söylüyorsun, ama çıtayı çok düşürdün ve sürekli elinde kürekle geliyorsun."

Kapıyı bir kez daha çekiyorum ve elinden kayarak kapanıyor, taksi hızla uzaklaşırken gördüğüm son şey, onun mahvolmuş ifadesi oluyor.

Bölüm 7

Sakin, soğukkanlı tavırlarım ve hayatın en büyük sürprizlerine verdiğim olgun tepkilerim nedeniyle inanması zor olabilir, ama bazen aşırı tepki veriyorum. Nadiren, ama oluyor.

İlk raporumuz için Cooper'ın evine giderken, iki gün önceki randevumuzun sonunda belki de birazcık aşırı tepki vermiş olabileceğimi düşünüyorum. Çocukça, ama yüksekten gerçekten korkuyorum. Ve Rylie Cooper'dan. İkincisi söylemeye gerek yok.

En düşük yükseklikler bile bende her zaman baş dönmesi yaratmıştır, ancak on yaşlarında korkuyu yenme yeteneğimi kaybettim. O yaz, üç üvey kardeşim beni garajımızın çatısına tırmanmaya ikna ettiler, bunun dondurma kamyonunu görmek için en iyi yol olduğunu söylediler. Onların ikna edici gülümsemelerine karşı titrek tereddütlerimi bastırdım, çaresizce onlardan biri olmak, sıkı kardeşlik bağlarına girmek, babamın neden onların arkadaşlığını benimkine tercih ettiğini öğrenmek istiyordum.

Çocuklar birbirlerine yapışık gibiydi, en küçüğü bile benden beş yaş büyüktü ve aramızdaki uçurum, yakında doğacak ikizlerle aramızda oluşacak daha da büyük uçurum için bana pek umut vermiyordu.

Ben, erkeklerin parlaklığının gölgesinde yaşıyordum, ama o gün onlar beni de ışığa katılmamı istiyor gibi davranıyorlardı. Küçük bir yaz macerasına dahil olmaktan çok heyecanlandım ve korkumu yutmaya karar verdim.

Çocuklar, güvenliğim için ve düşersem ya da kayarsam beni yakalayacaklarını söyleyerek beni merdivene çıkardılar. Garaj yüksek değildi, muhtemelen

üç metre yüksekliğindeydi, ama her basamağa tırmanırken o kadar titriyordum ki, Empire State Binası'na tırmanıyormuşum gibi hissediyordum. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, kendimi olukların üzerinden sıcak kiremitlerin üzerine çekip, karnımın üstüne yatarak boynumu uzatıp kenardan bakmaya çalıştım. Üvey kardeşlerimin sırtışları beni aşağıdan karşıladı, ama bu bana rahatlık yerine içimde bir batma hissi yarattı.

Altımda uzanan dünya çok büyüktü, çatı çok küçüktü, kalbim çok hızlı atıyordu ve başım çok hızlı dönüyordu.

"Aşağı inmeliyim!" diye bağırdım, görüşüm daralırken kendimi top gibi kıvrandım. "Beni aşağı indirin!"

Onlar gülerek cevap verdiler ve indirilen metal merdivenin çılgılığı korku sisini delip geçti.

"Hayır! Hayır! Hayır!" Kenara doğru sürünerek yaklaştım, ani hareketle midem bulandı ve kusacak gibi oldum. Üvey kardeşlerim uzaklaşırken kahkahalarını sürdürdüler.

"Manzaranın tadını çıkar, Eva!" diye bağırdı içlerinden biri.

Birinin, herhangi birinin beni kurtarması için yalvararak, sesim kısılana kadar bağırdım. Tırnaklarım çatlayana kadar çatı kiremitlerine tırnaklarımı geçirdim. On yaşındaki zihnim, orada tek başıma, korku içinde boğulurken öleceğime tamamen ikna olmuştu. Orada ne kadar kaldım bilmiyorum, saatler gibi geldi ama muhtemelen sadece birkaç dakikaydı, ama sonunda babam evden çıktı, merdiveni garajın yanına dayadı ve omuzları çatı kenarından görünene kadar tırmandı.

"Eva, buraya gel," dedi sert bir sesle ve elini uzattı. Ben başka bir şey yapamadan ağlamaya devam ettim. Birkaç küfür mırıldandıktan sonra uzanıp güçlü kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Kiremitler cildimi sıyırdı, çıplak kollarımı ve çenemin ucunu yaktı. O kadar korkmuştum ki, merdivendeki dengesini bozup ikimizi sallandırdım. O bizi dengelemeye çalışırken, ben beyaz parmaklarımla ona sıkıca tutundum.

Bir şekilde bizi güvenli bir şekilde aşağı indirdi ve beni tören yapmadan çimlerin üzerine bıraktı. Yüzümü onun kocaman

ve sağlamlığına tutunmak istedim, ama o beni kol mesafesinde tuttu, ağzını sıkıca kapattı, alnı hayal kırıklığından çatladı.

"Ağlama," diye emretti, omuzlarımı sallayarak. "Ağlaman için bir neden yok."

Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım, ama o kadar şiddetle akıyorlardı ki, duygularımın karmaşasından boğulmaya başladım. Beni tekrar salladı.

"Yüksekten korkamazsın," dedi, sert bakışlarıyla beni sabitleyerek. "Duydun mu? Korkmak aptalca bir şey. Anladın mı?"

Bana o kadar sert bakıyordu ki, bir cevap beklediğini anladım ve korkuyla titreyerek başımı sallamayı başardım. Hayal kırıklığıyla başını salladı, bana son bir şüpheli bakış attıktan sonra elini çekti. "Sadece güçlüler hayatta kalır, Eva," dedi, arkasına bakmadan eve doğru yürürken. "Bir gün bunu anlamak zorundasın."

Güneş batana kadar olduğum yerde kaldım.

Ama Cooper bu hikayeyi bilmiyor. Düşme hayallerimi, binaların belirli katlarından dışarı bakınca dizlerimin titrediğini ve avuçlarımın terlediğini bilmiyor. Cooper benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor, bu yüzden en büyük korkum etrafında planladığı randevu için onu suçlayamam. Ama ben kindar biriyim ve o beni bu işe bulaştırdı, bu yüzden Brooklyn'de trenden inerken ve Park Slope'daki kahverengi taş evine doğru sürünürken suçlu olanın o olduğunu düşünmeden edemiyorum. Gümüş rengi, ahşap kaplamalı PT Cruiser'ı, evinin önündeki yeri işaret ediyor.

Tabii ki bu salak savaş öncesi bir binayı kapmış. Eminim amaşır makinesi ve kurutma makinesi bağlantısı, ta pervazları ve duş ve oturma odası olarak kullanılmayan bir mutfağı da vardır. Kinimi körükleyerek merdivenleri tırmanıp kapısını altı kez agresife aldım. Kapıyı parlak bir gülümsemeyle açtı.

"Selam," diyor, sesi sıcaklık dolu. "Gerçekten geleceğini sanmıyordum. Geldiğine sevindim." Gözleri, sanki okyanusu aşmış değerli bir çömlek parasıymışım gibi üzerimde dolaşıyor ve çizik ya da hasar var mı diye kontrol ediyor. Bu kadar... şefkatli görünmeye ne hakkı var?

"İnan bana, işim bu felakete katılmakla bağlı olmasaydı, şu anda kapının önünde olmazdım."

"Ah, gerçekten mi?" Yüzü o kadar yıkılmış bir ifadeye büründü ki nefesim kesildi. "Ben de seni bir araba kazasına karıştırıp tek bir sabah içinde panik atak geçirterek seni kendime aşık ettiğimi sanıyordum. Nerede yanlış anladım bilmiyorum..."

İçimden içten bir kahkaha patladı, ikimizi de ürküttü. Cooper sesi duydu, gözlerini kırıştırarak onu içine çekti, elini göğsüne götürüp dalgın dalgın ovuştururken gülümsemesi geri geldi.

"İçeri gel," der bir an sonra, kenara çekilip beni kapıdan içeri davet eder.

Tereddüt ediyorum, sinirlerim gergin ve içimde heyecan mı, düşmanlık mı, ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir duygu dolaşıyor. Üniversitede Cooper'ın özel hayatına dair tek gördüğüm şey, kötü şöhretli öğrenci yurduydum. O zaman bile daha fazlasını görmek için can atıyordum, onun en basit, en sıradan anlarını sonsuz sayıda fotoğrafla toplamak, bunları bir film şeridine dizip tekrar tekrar incelemek istiyordum.

O zamanlar tek istediğim buyken, şimdi beni kendi alanına bu kadar rahat bir şekilde davet etmesi, o zamanlar aramızda en ufak bir tereddüt ve mesafe bile yokken, şimdi aramızda bir engel gibi duran o tereddüt ve mesafenin yokluğu, içimde eski bir arzuyu uyandırıyor.

Ama saçma ve idealist davranıyorum. Bu iş için; onun internette itibarını koruması ve benim kariyerimi ayakta tutacak her fırsatı değerlendirmem gerekiyor. Derin bir nefes alıp içeri giriyorum.

Açık plan bir oturma odasına açılan antreye bakmak için sadece bir saniyem var (taç pervazlarla süslenmiş) ki, solumdaki merdivenlerden iki kişi aşağıya iniyor ve bana çok farklı ama eşit yoğunlukta bakıyorlar.

Biri uzun boylu, iri yapılı beyaz bir adam, vücudu bir futbolcu gibi ve görünüşünü tamamlayan çarpıcı bir sakalı var. Boyu, köpek yavrusu gibi heyecanla (devasa) ayak parmaklarının üzerinde zıplamasa ve gözleri benimle Cooper arasında gidip gelirken parıldamasa, korkutucu olabilirdi.

"O gerçek," diye Cooper'a fısıldadı, gülümsemesi genişlemişti.

Cooper'ı ilk kez utanmış görüyorum ve adamı taş gibi bir bakışla süzüyor. "Eva, bunlar benim ev arkadaşlarım," diyor yavaşça, sanki bir bomba patlatmaktan korkuyormuş gibi. "Kayıt sırasında burada olmayacaklarını sanıyordum."

"Bunu kaçırmazdık," diyor sakallı adam, yanındaki Latin kadına kolunu atarak. Kadının ifadesi sabit ve soğuk. Adamın boyu ve neşesi ne kadar da belirginse, kadın o kadar kompakt ve çekingen, gece siyahı saçları altın kahverengi tenine mükemmel katlar halinde dökülüyor ve karmaşık kanatlı eyeliner, narin hatlarını vurguluyor. Yüzünde belli belirsiz tanıdık bir şey var, onu hatırlamaya çalışıyorum.

"Memnun oldum," diyorum ve önce ona elimi uzatıyorum. "Sizi bir yerden tanıyorum galiba... Breslin'e mi gittiniz?"

"Evet. Sanırım birinci sınıfta istatistik dersinde birlikteydik," diyor ve elimi hızlıca sıkarak. "Dr. Shornen'ın dersinde mi? O zamanlar Liam'dım."

"Aman Tanrım, merhaba!" diyorum, sınıf ve önümdeki kadın hafızamda canlanınca alnıma elimi vurarak. Kampüsün Pride organizasyonundan da tanışıyorduk ve son sınıfın sonlarında yapılan toplantıda bana geçiş sürecinin ilk aşamalarını anlatmıştı.

"Benim adım Lilith," diyor, bana gülümserken soğukluğu biraz eriyor. "İlk dişi iblisin adından."

"Ben de Steve. Büyükbabam Steve'den," diye ekliyor nazik dev, kolunu ya sarılmak ya da elini sıkmak için kaldırabileceğim şekilde kaldırıyor. Onda o kadar neşeli bir şey var ki, kendimi şaşırtıp hızlıca sarılmaya karar veriyorum. Ben aptal erkeklere bayılırım ve bu adam bu enerjiyi en iyi şekilde yayıyor.

Cooper'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve bu yumuşak anın utancıyla kızarıyorum, Steve'den uzaklaşıp saçlarımı kulaklarımın arkasına atarken boğazımı temizliyorum.

"Sizin üniversitede arkadaş olduğunuzu bilmiyordum," diyorum, Lilith ve Cooper'ı işaret ederek.

"Değildik," diyor Lilith keskin bir şekilde, ellerini sallayarak. Bu önerinin ona gerçekten korkunç geldiğini düşünerek kıkırdayarak gülüyorum. "Birkaç yıl öncesine kadar tanışmamıştık. Bir röportajda tanıştım."

Rylie'nin podcast'i. Şehirde queer gençler için bir savunma grubu ve sığınma evi kurdum ve yönetiyorum. Adı Euphoric Identity.

Onun tanıdık geldiği son parçalar yerine oturunca ağzım açık kaldı. "Dur, dur, dur, sen *Lilith Flores* musun? Vay canına, harika işler yapmışsın. Senin büyük hayranınım." Yaklaşık bir yıl önce New York dergisinde Lilith'in profilini okumuştum. Makale, şehirdeki en etkili ve ilham verici beş genç aktivisti ele alıyordu. Son beş yılda, queer gençlerin kendilerini güvende ve sevildiğini hissetmeleri için bir kaynak ve program ağı oluşturdu. Ayrıca, topluluktaki siyahi ve esmer tenli çocuklar için büyük bir taban hareketi yürütüyor.

Lilith'in dudakları memnuniyetle kıvrıldı, ama eliyle beni durdurdu.

"Hayır, cidden." Beşinci seviye hayranlık durumuna girdiğimin farkındayım, ama kendimi tutamıyorum. Onun başarılarını öğrendiğimden beri bu kadına hayranlık duyuyorum. "Yaptığınız her şeye ne kadar hayran olduğumu anlatamam. Çalışmalarınız hakkında sizinle konuşmak isterim. Sizinle röportaj yapmayı hep hayal etmişimdir."

"Hot dog olayından mı bahsediyorsun?" diye soruyor, burnunu buruşturarak. Hemen ifadesini değiştiriyor, ama ben çoktan utançtan kıpkırmızı olmuşum.

"Oh. Şey. Hayır. Yani, evet. O... hot dog işini yapıyorum. Ama ben, şey, benim bir..." Belirsiz bir hareketle, *blog* kelimesi o kadar çocukça ve ucuz geliyor ki, cildim kaşınıyor. Ama *platform* kelimesini kullanırsam, kendini beğenmiş bir pislik gibi ve fallik şekilli yiyecekler dışındaki etki alanımı abartmış gibi görünürüm.

"Babble'da gerçekten harika düşünce yazıları yazıyor. Harikalar, Lil. Çok seveceksin."

Bu övgünün Cooper'dan geldiğini anlamam biraz zaman aldı. Dönüp ona kaşlarını çatarak baktım. Gri gözleri uysal bir bakışla benimkilerle buluştu.

"Sen... sen yazdıklarımı okudun mu?" diye soruyorum, sesim gergin ve ciddiyetle titriyor, yüzüm bir anda kızarıyor.

"Tabii," diyor, omzunu kaldırıp sonra indiriyor. Gülümsemesi nazik ve eğri, gözlerimi onun kıvrımlarından ayıramıyorum.

Birkaç kez daha gözlerimi kırpyorum, dudaklarım aralanıyor. Onun itirafı beni garip bir şekilde sarsıyor. Bu çok saçma. Okumuşsa ne olmuş ki? Ya da yalan söylüyor olabilir. Ya da yalan söylemiyorsa ve gerçekten okumuşsa, bu benim zayıf noktalarımı bulmak ve oynadığı bu tuhaf oyunda bana karşı kullanmak için yaptığı garip bir araştırma olabilir.

Bana bir sır verecekmiş gibi eğildi. "Bana bayılma, Kitten," diye fısıldadı ve bana şımarık bir göz kırptı. Büyü bozuldu ve derin bir nefes alıp dudaklarımı tekrar çatırdattım.

"Okumayı bildiğini bilmiyordum," diye tatlı bir şekilde cevap veriyorum. "Lea Michele titriyor."

Lilith'in burnundan çıkan ses beni absürt bir tatmin duygusuyla doldurur ve ikimiz birbirimize bakarız.

"Onu seviyorum," diyor Lilith.

"Ben de!" diye cıvıldıyor Steve. "Bunu mahvetme," diye ekliyor neşeli bir sesle, Cooper'ın sırtına vurarak.

"Sadece geçmiş günahlarının bedelini ödediği için kariyeri tehlikede." Omuz silkiyorum. "Baskı yok."

"Tamam, bu beklediğim kadar sinir bozucu geçti," diye mırıldanıyor Cooper. "Şey, uh, hoşça kalın. Teşekkürler." Elleriyle kovma hareketi yapıyor ve Lilith gözlerini devirip mutfığa doğru koridordan uzaklaşıyor. Bir kez daha mutluluk dolu bir gülümseme attıktan sonra Steve de onu takip ediyor.

"Kusura bakma." Cooper, onların arkasından yüzünü buruşturarak çenesini ovuşturur. "Sen buraya geldiğinde ortadan kaybolmalarını istedim, böylece ortam çok... enerjik olmaz diye, ama onlar sınırlara pek inanmıyorlar."

"Onlarla saatlerce konuşabilirim," diyorum, endişesini eliyle savuşturarak. "Ama sen benimle kalmak zorundasın."

"Sanırım öyle," diyorum kasvetle. Bakışları koridora geri dönüyor, yüzünde bir anlık duygu beliriyor, sonra yüzünü düzelterek gülümsüyor. Onu iyi tanıımıyorsam, o bakışa... kıskançlık derdim.

"Hadi. Stüdyomda kayıt yapalım." Beni merdivenlerden yukarı çıkarırken, geçtiğimiz odaları gösterir. "Steve'in odası. Banyomuz. Lilith'in odası... Kendi banyosu var ve ben hiç kıskanmıyorum ve Steve'in banyo alışkanlıkları yüzünden sürekli korku içinde yaşıyorum..."

"Seninle yaşamaya katlanıyor, o kıza bir anıt dikilmeli, sadece duş almak için özel bir yer değil."

Yarım ağızla kaşlarını çatmaya çalışarak gözlerini kısıyor. "Haklısın. Benim odam..." Sağımızdaki bir kapıyı dalgın dalgın işaret ediyor ve ben, kapıyı menteşelerinden koparıp, yetişkin Cooper'ın odasını önemli istihbarat toplayan bir casus gibi aramak için duyduğum dürtüden korkuyorum.

Kendimi sarsarım. Sanki görececek bir şey varmış gibi. Eminim esrar ve kirli çamaşır kokuyordur ve köşede çıplak bir yatak vardır. Eski alışkanlıklar falan.

"Ve burası," der Cooper, koridorun sonundaki kapıyı açarak tavan arasına çıkan kısa bir merdiveni gösterir, "büyünün gerçekleştiği yer... Yani, yatak odamın dışında." Bana aptalca, abartılı bir göz kırpar.

"Sen Comic Sans'ın insan versiyonusun," diyorum, onun dudaklarını taklit etmeye çalışırken kendi dudaklarımın seğirmesini kontrol etmeye çalışarak.

Cooper'ın gülümsemesi daha da genişler. "Onaylayıcı sözlerin benim aşk dilim olduğunu anlamana çok sevindim. Kendimi çok iyi hissettiriyorsun." İsteğim dışında, kahkahalar ağzımdan patlar. Gözleri, sanki piyango kazanan numaraları verilmiş gibi parlıyor.

"Önden buyur," der, merdivenleri işaret ederek.

Dişlerimi tıkırdatıp ellerimi belime koyuyorum. "Tabii, tabii. Bu korku filmini izlemiştim. Muhtemelen orada kesik uzuvlar saklıyordur. Senin ürkütücü tavan arasına gönüllü olarak girmeyeceğim."

Cooper dudaklarını büküyor. "Ama başka türlü kıcıyı nasıl ideal bir şekilde görebilirim?"

Kaşlarım yükselir, yanaklarıma sıcaklık yayılır ve şaşkınlıkla *kahkaha* atarım. Yüzümü buruştururum. "En azından dürüstlüğüne saygı duyabilirim. Gerçekten güzel bir kırım var."

"Senin en sevdiğim özelliklerinden biri olmuştur." Cooper centilmençe başını sallayarak onaylar.

Aman Tanrım, içimi kaplayan zevkten dehşete kapılıyorum. Bu endişe verici derecede büyüleyici eve adımımı attığımdan beri beni saran yeni bir delilikten kurtulmak için merdivenleri hızla çıkıyorum.

Çatı katı, şaşırtıcı bir şekilde, ürkütücü değil ve parçalanmış uzuvlar da yok. Aslında oldukça... rahat. Büyük bir tavan penceresi, altın sarısı güneş ışığını

romanlarla ve canlı yeşil bitkilerle dolu büyük bir kitaplığa vuruyor. Yanında küçük bir bar arabası duruyor, içinde elektrikli su ısıtıcısı ve kompakt kahve makinesi var, alt rafta sevilen kupalar karışık bir şekilde dizilmiş. Yumuşak sarı bir halı zeminin çoğunu kaplıyor, bir köşede rahat görünümlü bir kanepe, karşısında yuvarlak bir masayı çevreleyen iki döşemeli sandalye var.

Mikrofonlar masanın üzerine yerleştirilmiş, yanlarında su şişeleri var, çeşitli diğer kayıt ve çekim ekipmanları odaya düzgünce yerleştirilmiş. Etrafıma bakmak için yavaşça dönüyorum ve güneş, asılı vitray camlara vurarak duvarlarda kırılıyor, sanki bir kaleydoskopun ortasında gibiyim.

Dönüşüm Cooper'da duruyor, dikkatim onun utangaç gülümsemesine, gözlükleriyle oynayıp burnuna itmesine takılıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Yutkunuyorum. Muhtemelen Belle ile, canavarın gizli kitap odası ve güzelliği karşısında kim daha şok ve etkilenmiş olduğu konusunda rekabet halindeyim. Dur. Hayır. Belle, Beast'e aşık oluyor. Karşımda duran savunmasız görünümlü adamdan nefret ediyorum.

"Güzel," diyorum omuz silkerek. Sandalyelerden birini işaret ediyorum. "Oturabilir miyim...?"

"Evet. Evet. Lütfen, otur." Beni işaret ederek karşıdaki koltuğa oturur.

Bir an sessiz kalıyoruz ve gözlerimi Cooper'dan uzak tutuyorum. Nedense, onun bakışlarıyla karşılaşsam, yüzümde aşağılayıcı ve tehlikeli bir hassasiyet belirleyeceğini hissediyorum.

"Kahve ister misin? Çay?" diye sordu, sessizliğin fiziksel bir baskıymış ve o da buna karşı direnen bir yaymış gibi koltuğundan sıçrayarak.

"Uh, tabii," diyorum, sesim biraz kısık. "Çay olur." "Nane çayı, değil mi?"

Dikkatim, elinde açılmış bir nane çayı kutusu tutan, su ısıtıcısının yanında duran ona kayıyor. Kaşlarım çatılıyor, gözlerim kutu ile onun temkinli bakışları arasında gidip geliyor. "Nasıl..."

"Hadi ama Eva." Sert bir kakhaha atar. "Her derste kocaman bir termos içiyordun. Nane kokusu ve sen

neredeyse Pavlovian gibi olurdun." Gülümsemesi çekingen ama otomatikti ve ben bakmaktan kaçınmak zorunda kaldım, boğazımdan acı bir duygu geçiyordu. Önümdeki tellerden biriyle oynarken, yanan yanaklarımı saçlarımla kapattım.

"Çay harika olur, teşekkürler," sesimin soğukkanlı ve etkilenmemiş olduğunu hissedince tekrarlıyorum. Kutuyu açıp bardağımı hazırlarken plastik ambalajın çıkardığı ses, beynimi o şeyi özellikle *benim* için mi aldığını merak etmekle dolduruyor.

Hayır. *Hayır*. Hayal görüyorum. Saçmalık. Tabii ki benim için almamıştır. Nane ses çalışmaları için iyi olduğu herkes tarafından bilinir. Eminim ki kendisi ve podcast konukları için saklıyordur. Bu tamamen tesadüf. Tesadüf ve benimle ilgili tek iyi anısı.

Ama kalbimin küçük, hızla atan bir odacığı bu düşünceyi yinelemeye devam ediyor: "*Tabii ki...*"

Cooper nazikçe bir fincanı önüme koyar ve ben, parmaklarının kırmızı kulptan ayrılışını, kalın damarlarını ve açıkta kalan ön kollarını kaplayan koyu renkli tüyleri çok fazla odaklanarak izlerim. Bakışlarım kolundan yukarı doğru kayar ve yüzüne ulaşır, onun da bana baktığını fark edince midem sıkışır.

"Teşekkürler," diyorum, sesimin ne kadar titrek çıktığına dehşetle. Boğazımı temizleyip bardağı alıyorum ve kaynar bir yudum alıyorum. Neden ellerim titriyor?

Cooper tekrar karşımda oturur, parmak uçlarıyla mikrofonun tabanını çerçeveleyerek mikrofonu milimetrelerce sola çevirir. Göz teması kurmamak için çay poşetinden sarkan etiketi oynarım.

"Tamam, Eva. Söyle bakalım. Kuralların ne?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı ve bakışlarım onun gözlerine kilitlendi. "Benim kurallarım mı?"

Öne eğilir, mikrofonun kurulumunu işaret eder. "Evet. Senin kuralların. Senin de dediğin gibi, seni bu plana soktum ve randevularından birini mahvettim. Başka bir şeyi mahvetmemek için sana oldukça basit bir soru soruyorum. Senin kuralların nedir?"

Tanrım, neden... neden birdenbire bu kadar *terledim*? Sanki ısıtıcı açılmış gibi, yüzüm ateş basmış gibi. Muhtemelen onun yakınında alerjik bir reaksiyon gösteriyorum.

alerjik reaksiyon. Muhtemelen birazdan kurdeşen döküleceğim.

Ama lanet olsun, sesi ne zaman bu kadar alçak oldu? Her zaman gürültülüydü, ama sessiz tınısı ve gözlerinin benimkilerle kilitlenmesi, bu konuşmayı sanki yatak odasında sınırlarımı ve güvenli kelimemi sormuş gibi hissettiriyor.

Çaydan bir yudum daha alıyorum, ağzımın tavanını yakacak kadar sıcak. Kahverengimsi suya kaşlarımı çatıyorum. Cooper bana zehir katmış olmalı. *Bu yüzden vücudum bir tür isyan geçiriyor.*

"Açıkçası, hayatımın saatlerini burada oturup senin davranışlarını açıklamana dinleyerek geçirmek istemiyorum," diyorum, erkeklerin hazırda bekleyen bahanelerini şimdiden hayal ederek. "Bu benim zamanımın boşa gitmesi demek."

"Katılıyorum."

"Ve umarım söylememe gerek yoktur ama benimle ilgili çok özel bilgileri kimseye verme. Sabahın ikisinde dev sosis gibi giyinmiş hot dog fanatiklerinin evime gelmesini istemem."

"Tabii ki," diyor Cooper, başını sallayarak. "Ve doğum günü hediyeni değiştirmek için not alıyorum, ama bunu sonra düşünürüm."

Kahkahayı bastırıp öksürük gibi göstererek göğsümde parıldayan küçük zevk kıvılcımını söndürdüm. Ona baktım, kafamın içinde dolaşan savunmasız düşünceyi ona açmaya cesaret edebilir miyim diye ölçüp biçtim. Yüzü açık ve davetkardı, gözleri parıldıyordu. Ne salak adam.

"Sanırım diğer bir şey de..." Derin bir nefes alıyorum. "Randevumuzun sonunda aşırı tepki verdiğimi ve tüm bu olayda mantıksız ve saçma davrandığımı biliyorum..." Elimi sallıyorum, çocukça korkumu itiraf etmek zorunda kalmamam için beni bağışlamasını umuyorum.

"Yükseklik meselesi," diyor Cooper, ciddi ama nazik bir ifadeyle. Gözlerimi kaçırıyorum, bacağım o kadar hızlı sallanıyor ki masa titriyor.

"Evet.

O. Yüksekten korkup öyle çıldırmam aptalcaydı, ama açıkçası yüksekten hoşlanmıyorum ve biraz... evet, kendimi kaybettim. Randevunun bu kadar kötü bitmesinin kısmen benim hatam olduğunu kabul ediyorum ve bunun sorumluluğunu üstleniyorum, ama sanırım söylemeye çalıştığım şey... şey..."

"Senin korkularınla asla dalga geçmem Eva." Cooper'ın sesi bıçak gibi keskin, kaşları çatık, bana kaşlarını çatarak bakıyor, sanki

Onun kişisel olarak rahatsız edici bulduğu bir konuyu gündeme getireceğini ima etti.

Ağzımı açıyorum, ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Muhtemelen tartışmak, onun ciddiyetini önemsizleştirmek, aramızdaki gerginliği kendi iğneleyici sözlerimle ortadan kaldırmak için. Gösteriyorum tüm bu yumuşak yanlarımı sertleştirmek için her şeyi yaparım. Ama bunun yerine başımı sallayıp, sesinden çok nefes gibi çıkan bir "Teşekkür ederim" diyorum.

Aramızda birkaç saniye sessizlik geçer ve ben onun yüzüne bakmadan, soğukkanlılığımı geri kazanmaya çalışırım.

"*Senin* kuralların ne?" diye karşılık veriyorum sonunda, geriye yaslanıp onu değerlendiren bir bakışla süzerek, boğuluyormuş gibi hissederken üstünlüğü yeniden ele geçirmeye çalışıyorum.

Cooper yüzümü inceler, gizli bir gülümsemeyle gamzesi belirir. Sanki benim sadece palavra attığımı biliyormuş gibi bana bakar. "Dürüst olmanı istediğimde yalan söylemiyorum." Alt dudağını dişleriyle ısırır. "Bütün bunların amacı, bizi bu noktaya getiren şikayetleri ortaya çıkarmak, değil mi?"

"Ve sen bunları telafi etmeye çalışıyorsun," diyorum. Biraz sert çıkarmak istemiştım ama sesim yumuşak çıkıyor.

Cooper alaycı bir şekilde güldü ve başını salladı. "Görünüşe göre 'denemek' anahtar kelime."

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum — muhtemelen esprili, keskin ve duygusal olarak mesafeli bir şey — ama o kadar samimi görünüyor ki, birdenbire içimden gelmiyor. Omuzlarımı silkiyorum.

"Öyleyse, benim kuralım ikimiz arasında koşulsuz dürüstlük olacak," diye devam ediyor, gözlerime bakarak.

Boğazım kurudu, dilim ağırlaşıyor. "Bunu yapabilirim."

Sonuçta ortaya çıkan gülümsemesi o kadar parlak ki, gökyüzü onun güneşini incelemek zorunda kalıyor.

Bir an sonra ciddiyetine geri dönüyor ve boğazını temizliyor. "Sanırım tek bir şey daha var — ve söz veriyorum, bunu mesajlaşma, şey, olayı için bir tür iğneleme ya da azarlama olarak söylemiyorum..." Utanç hızlı bir alev gibi, kanım benzin gibi. "Ama burada cinsel organların boyutları ve şekilleri hakkında değer yargıları veya yargılarda bulunan dil ve konuşmalardan kaçınmaya çalışıyorum, anlarsın ya. Lilith, seks ve cinsellik hakkında konuşurken ve genel olarak cinsiyet hakkında konuşurken bunun ne kadar yaygın olduğuna dikkatimi çekti ve ben de bunun daha fazla farkında olmaya çalışıyorum. Penis boyutu veya vulva tipleri hakkında düşüncesizce söylediğim bir şey yüzünden dinleyicinin kendini kötü hissetmesini asla istemem."

ve genel olarak cinsiyet hakkında konuşurken bunun ne kadar yaygın olduğuna dikkatimi çekti ve ben de bunun daha fazla farkında olmaya çalışıyorum. Dinleyicilerin, penis boyutu veya vulva tipleri veya başka bir şey hakkında benim düşüncesizce söylediğim bir şey yüzünden kendilerini kötü hissetmelerini asla istemem. Ben, şey, evet, sadece zarar vermekten kaçınmak için daha bilinçli davranmaya çalışıyorum. Ve her neyse." Cooper derin bir nefes vererek yanakları ve kulakları pembeye boyandı.

Ona bakıyorum, utanç içimi kaplıyor. "Özür dilerim," diyorum, dişlerimi sıkıp ellerimi masanın üzerinde sıkıca yumruk yapıyorum. "Haklısın. Ve eğer mesajlarım seni rahatsız ettiyse özür dilerim. Bu benim için hiç hoş değildi. Düşünmeden yaptım... Ben... Ben..."

"Hey, dur." Cooper elini uzattı ve benim elimin üstüne koydu, avucunun içi sıcak ve genişti ve kıvrılmış yumruğumu tamamen sardı. Başparmağı bileğimin üzerinde atan nabzıma hafifçe dokundu ve ani rahatlıkla parmaklarım açıldı. "Bunu bir tür azarlama olarak söylemedim, gerçekten ciddiymdim. Tanrı biliyor ki, başkalarının konuşma tarzını denetlemek için en yüksek atın sırtında olurdum. Sadece... Ben deniyorum, anlıyor musun?" Mikrofonlara doğru elini salladı. "En azından öğrenmeye ve gelişmeye çalışıyorum. Şaka yaptığını biliyorum ve... Şey, o mesajın tam olarak bana yönelik olmadığını hissediyorum."

Yanaklarım yanarken burnumdan hava çıkıyor. Utançtan içim yanıyor, midemde bataklık var. Haklı olduğunu biliyorum ve kendimi iyi tanıyorum. Ray ve ben önemsiz şeyler için kavga ederiz ve birbirimize çok kötü sözler söyleriz ama Cooper'ın beni başkalarının vücutlarını alenen utandıracak türde bir insan olarak görmesinden nefret ediyorum.

"Eva." Sesi alçak ve net, endişelerimin ortasında dikkatimi çekiyor. "Bunu kişisel olarak söylemiyorum. Buradaki her konuğa söylediğim bir şey. Senin antikrist ve onun devasa aleti ile son randevun yüzünden zamanlamamız yanlış oldu."

Islak bir kahkaha attım, başımı salladım, sonra dudağımı sertçe ısırdım.

"Ama koşulsuz dürüstlük adına," dedi yumuşak bir sesle, "bunu seninle konuşmak istedim."

Kahretsin. Rylie Cooper... gerçekten diğer insanlara saygı mı gösteriyor?

"Anlıyorum," diye boğuk bir sesle söyledim. "Ve tamamen haklısın."

Konuyu açtığın için teşekkür ederim."

konuyu açtığın için teşekkür ederim."

Cooper bana bakmaya devam etti, her an kalbimin ağır atışlarıyla ölçülüyordu. Yutkundum, gözlerimi kaçırdım ve elini çektim. "Başlayalım mı?"

"Beni herkesin önünde katletmeye hazır mıyım diye mi soruyorsun?" diye soruyor, yüzü sert. Sonra gülümsüyor. "Tabii ki. Hadi yapalım."

Harekete geçerek ayağa kalkar ve kamerayı tripoda yerleştirir. Kayıtların tamamını YouTube'a yükler ve diğer sosyal medya platformlarına da kısa bölümler ekler. Soundbites'a da benzer tanıtım ve kanallarında kullanmak üzere görüntülerin erişim izni verir.

Neden burada olduğumuzu, bunun neden önemli olduğunu hatırlayarak derin bir nefes alıyorum. Bunu yaparsam, bu oyuna katılırsam, Landry'ye ve dolayısıyla William'a ne kadar iyi bir asker olduğumu gösterirsem, terfi alacağım. Son hot dog'umu yiyip *Sausage Talk'a* orta parmak gösterip gerçek haberleri yapmaya devam edeceğim. Bunu yapabilirim.

Hızlı bir ses kontrolünün ardından Cooper bana giriş kısmının özetini verdi, kaydı başlattı ve başladı. İki sponsordan bahsetti ve ben de bu kısımda sesinin özellikle çaresiz gelip gelmediğini anlamaya çalıştım, onun da bu işte bir çıkarı olduğunu unutmadan. Ardından, geçen bir haftadan fazla süren çılgın olayları kısaca özetledi ve bana özellikle nazik bir biyografi bile sundu: "Eva Kitt'i *Sausage Talk'un* sunucusu olarak tanıyor olabilirsiniz, ancak o aynı zamanda Babble platformunda da inanılmaz yazılar yazıyor. Cidden, herkese onun yazdıklarını okumasını tavsiye ederim."

Onun övgülerinden dolayı göğsümde oluşan memnuniyet duygusunu bastırmaya çalışıyorum. Bir erkeğin beni övmesine ihtiyacım yok.

Sonunda Cooper, nefes nefeseymiş gibi davranarak derin bir nefes alır. "... Bu da bizi..."

"Buraya," diyorum, etrafımı işaret ederek alaycı bir gülümsemeyle.

"Paul Rudd'ın Hot Ones'daki memesini taklit etmek istiyorum," diyor Cooper, bana sırtarak.

"Ne orijinal."

Gülümsemesi bozulmaz. "Senin bu yanını seviyorum Eva, seni çok kolay memnun edebiliyorum."

"Bizi bekleyen felaketi konuşmak için beni çok iyi hazırlıyorsun," diyorum, son kelimeyi parmaklarımla tırnak işareti yaparak.

"Kaçınılmazı neden geciktirelim?" Sesi ve vücut dili rahat bir özgüvenle doluydu. Kahretsin. Neden bu konuda bu kadar sakın davranıyor? "Sen mi başlamak istersin yoksa ben mi?"

"Bana tehlikeli bir kapı açık bırakıyorsun," diyorum ahlaksız bir gülümsemeyle. "Ama hazırsan ben giriyorum."

Bana eliyle işaret eder, yüzünde korku ve zevkin hoş bir karışımı belirir.

"Pekala, sevgili dinleyiciler," diye başlıyorum, mikrofona yaklaşip sesimi onun taklidiyle alçaltarak. "Randevu bir araba kazasıyla başladı."

"Araba kazasıyla *başlamadı*," diyor Cooper, bana doğru eğilerek.

"Tamam, senin devasa bir SUV kiralayıp gelmenle başladı, sanki ve beş dakika sonra araba kazası oldu. Bu senin için daha doğru bir zaman çizelgesi mi?"

Ağır bir sessizlik oldu.

"Evet," diye mırıldanır isteksizce.

Sabah yedi saatinde şampanya mantarının boğazıma kaçmasını ve stiletto ayakkabılarla ölümcül bir yürüyüşü (çünkü onun yanında halka açık bir yerde yürüyordum) anlatıyorum. "En azından sanat müzesinin muhteşem olduğunu kabul edeceğim."

"Beğeneceğini biliyordum," diyor Cooper, yüzü parıldayarak. Elimi kaldırıp onu susturmaya çalışıyorum ama o kadar heyecanlı ki masanın üzerinden uzanıp bana beşlik çakıyor. Ondan uzaklaşıyorum.

"Kesinlikle olmaz," diyorum, elimi eteğime silerek yüzümü buruşturuyorum. "Bunun için high five yok."

Yüzü düşer. "Neden?"

"Çünkü olağanüstüydü ama bizi aceleye getirdin! O muhteşem sergide bir saatimiz varken, beni bir sonraki saçma sapan programa, hem de helikopter turuna sürüklerken kolumu yerinden çıkarmak üzereydin."

Cooper içini çekerek omuzlarını çökertir. "Biliyorum. Sadece senin için, bizim için gerçekten harika bir gün yaratmaya çalışıyordum. Özel olmasını istedim. Bu telafi turuna muhteşem bir başlangıç yapalım da, kabul ettiğine pişman olma diye.

"Bunu kabul ettiğime her zaman pişman olacağım, bu yüzden imkansız şeylerle uğraşma," diye alay ediyorum. Ama sesim her zamankinden daha yumuşak, içinde bir nezaket ipliği var ve küçük gülümsememe karışıyor.

Cooper bunu fark eder ve gözleri parlar.

"Ama sorun da bu," diye devam ediyorum, çok yumuşak olan düşüncelerimi toparlayarak. "Kağıt üzerinde harika görünen ama kaçınılmaz olarak bizi gerçekçi olmayan beklentilere sürükleyecek bir program *hazırlamakla* daha çok ilgileniyordun. Program ve detaylara o kadar odaklanmıştın ki, nefes almaya bile zamanımız yoktu, yaptığımız şeyin tadını çıkarmaya hiç zamanımız olmadı."

"Anlıyorum," diyor Cooper sessizce. Bana bakarken elini çenesinden aşağıya doğru sürüyor.

"Ve helikopter mi, dostum? Cidden mi? İlk randevu için biraz fazla abartılı değil mi? *Fifty Shades* gibi?"

"Huh..." Parmaklarını masanın üzerine vurur. "Jamie Dornan kadar başarılı bir aşk bombardımanı yapamayacağımı mı söylüyorsun?"

Kendime rağmen gülüyorum. "Seninle Jamie Dornan arasındaki farklar bununla bitmiyor, bebeğim."

Bana doğru eğilir, çekici bir gülümsemeyle, ve kendimi onun çekimine doğru eğilirken hissediyorum.

"Ben... Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum," diyorum, bu adama bir fırsat verdiğim için dehşete kapılmış bir halde. "Ve bunun gerçekten harika bir randevu için bir reçete olduğunu tamamen anlıyorum, ama muhtemelen bizim kadar iyi tanımayan insanlar için."

"Yani beni tanımak istediğini mi söylüyorsun?" Gözlerindeki umut ışığı o kadar tatlı ki, göğsümde bir şey erirken gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

"*Hayır*. Hayır, hayır. Yanlış anladın. Ben cömert davranıp seni *tanımak* istedim. Ben çok eğlenceli biriyim."

Yüzündeki parlaklık yumuşayarak bir ışıltıya dönüşür, başını yana eğerek bana bakar. "Bunu zaten biliyordum."

Boynumdan sıcaklık yükselir, yanaklarıma yayılır. Gözlerimi kaçırırım, kameranın, mikrofonların, tüm bunların şov için olduğunu tekrar fark ederim. İkimizin de işi için. Buraya onu zorlamak için geldim, gülümsemesiyle beni etkilemek için değil.

"Defol git. Ben bir kaltakım ve bunu sen de biliyorsun." Saçımı kulağımın arkasına atıp, umursamaz bir kahkaha attım. "Bunu gururla taşıyorum; sen dinleyicilerine yalan söylemek zorunda değilsin."

"Tamam, sakın ol, Meredith Brooks," diyor, ağzını bükerek. "Oldukça sert olabilirsin, ama bu işin eğlenceli kısmı da bu."

Kafamı salladım, içimde öfke kabarıyordu ama kameralar için ifadem sakın kaldı. "Böyle şeyler söyleyemezsin."

"Neden?"

"Uh, belki de altı yıldır konuşmadığımız içindir?" Soğukkanlılığım çatlar, sesim yükselir ve kaşlarım çatılır. "Belki de sana biraz duygusal zaafımı gösterdiğim için beni terk ettiğin içindir? Belki de beni tanıımıyorsun, o zaman nasıl benimle birlikte olmaktan hoşlanıyormuş gibi davranabiliyorsun?"

Cooper'ın gözleri yüzümde dolaşıyor, alnı kırışıyor ve çenesi hareket ediyor. Dudaklarını yalıyor. "Seni tanımadığımı söyleyip duruyorsun, ama *bazı* şeyleri biliyorum Eva."

Meydan okuma dilimde bir şimşek çakıyor. "Öyle mi? Ne gibi?"

Burnunu çekerek gözlüklerini burnuna doğru itti ve ön kollarını masaya dayadı. "İkinci adının Mary olduğunu ve en sevdiğin rengin kırmızı olduğunu biliyorum."

Gözlerimi devirdim. "Vay canına. Google'da arama yapıp renkleri öğrendiğin için tebrikler," dedim, kırmızı ipek bluzumu ve ona uyan eteğimi işaret ederek. "Şu anda taktığın seksi gözlükler de buna yardımcı oluyor mu? Üniversitede sana gönderilen tüm kırmızı sinyalleri bu yüzden mi göremedin?"

"Gözlüklerimi seksi mi buluyorsun?" dedi, kocaman bir gülümsemeyle ve umut dolu bir sesle.

"İkimiz de gözlüğünün seksi olduğunu biliyoruz," diyorum, gözlerimi kısarak. "Erkekler biraz fahişe olmadan böyle kaplumbağa kabuğu çerçeveli gözlük seçmezler."

Gülümsemesini bastırması birkaç saniye sürer, ama yine ciddi bir ifadeyle bana bakar. "Üniversitede gazetecilik okuduğunu biliyorum. Yüksek lisansını da yaptın. En azından üçüncü sınıfa kadar en sevdiğin dersin sanat tarihi olduğunu biliyorum. O kadar sevmiştin ki, yan dal olarak eklemeyi düşünüyordun."

Koltuğumda kıpırdanıp gözlerimi kaçırdım. Belki de bu randevu sandığım kadar rastgele planlanmamıştı. "Breslin'i arayıp kayıt memuruna rüşvet verip bu bilgiyi almış olabilirsin."

En sevdiğin yemeğin Tayland yemeği olduğunu ve beşinci seviye baharatlı sipariş ettiğini, sonra da ter bile dökmediğini biliyorum.

Yıllar önce bir restorana gittiğimiz bir anı aklıma geldi. Bir ders sırasında Tayland yemeklerini ne kadar sevdiğimi ona öylesine söylemiştim ve ailemden kimse bu bilgiyi hatırlamazken onun hatırlaması beni şaşırtmış ve suskun bırakmıştı. Cooper, üçüncü randevumuzda beni kampüsün yakınındaki en sevdiğim yere götürmüştü. O da benim gibi ekstra acı yemek sipariş etmeye çalışmış ve akşam yemeğinin geri kalanını boğulup terleyerek geçirmişti. Ama ben onunla nazıkçe dalga geçerken o da gülümsüyordu. Onu ne kadar çekici bulduğumu, ne kadar sevimli olduğunu hatırlıyorum. Bundan sadece birkaç hafta sonra, ortak derslerimizin geri kalanını başka bir koltukta, benim varlığımı tamamen görmezden gelerek geçirdiğini düşünmek komik geliyor.

"Altı çocuklu bir ailenin ortanca çocuğu olduğunu ve Philadelphia'nın banliyölerinde büyüdüğünü biliyorum." Durur, başını eğip bakışları yumuşar, düşünceli bir ifadeyle yüzümü inceler. "Son zamanlarda okuduğum en düşünceli yazılar ve medya ve pop kültürüne yönelik en keskin eleştirilerin bazılarını senin yazdığını biliyorum."

Dudaklarım kıvrılır ve ona susması için bağırarak isterim. Yazılarımı bu yapay saçmalığa karıştırmamasını söylemek isterim. Ben yüzde 99 alaycı ve küstah biriyim, ama yazdıklarına gerçekten değer veriyorum. Onun bu saçma sapan iyi adam gösterisinde bunu lekelemesini istemiyorum.

"Belki senin hakkında her şeyi bilmiyorum, Eva," diyor Cooper, öne eğilerek. "Ama bazı şeyleri biliyorum ve tüm bu şeyler beni daha fazlasını öğrenmek istiyor. Eğer izin verirsen."

Söyleyişi kemiklere işliyor, samimiyeti çok saf ve gerçekçi geliyor. Bu fikre atladığım için aptal, aşırı hevesli kalbimden nefret ediyorum. Beni tanımak isteyen biri. Keskin, dikenli yanlarımı gören ve neşeyle daha fazlasını isteyen biri. Ama işler böyle yürümüyor, benim gibi insanlar için değil. Eğlenceli ve oyun gibi, ikinci aşamaya geçip işler biraz ciddileşince çok fazla emek ve dikkat gerektiren bir alıştırma.

Rylie Cooper, tüm flört hayatımı mahveden bu eğilimin başlangıç noktasıydı ve aynı tuzağa tekrar düşersem aptal olurum.

"Bugünlük bu kadar," diyorum, kulaklıklarımı kulaklarımdan çıkarıp masaya atıyorum ve mikrofonun kapatma düğmesiyle uğraşıyorum.

"Eva..."

"Bir sonraki sahte randevumuzda görüşürüz," diye sözünü kesip, arkama bakmadan kapıya doğru koşuyorum.

"Bekle," diyor Cooper, peşimden merdivenlerden aşağı koşarak. "Neden bu kadar kızgınsın?"

"Neden bu kadar kızgın mıyım? Ciddi misin?" diye bağıryorum, ikinci katın koridorunda koşarak ilerliyorum. "Sen insanların duygularını çözen bir psişik usta değil misin?" Sesimin titremesinden nefret ediyorum, duygular boğazımda düğümleniyor ve gözlerimin arkasında baskı oluşturuyor. Öfkeli bir ağlayan olmak dünyanın en büyük lanetidir.

Ama konuşabilsem bile, neden bu kadar kızgın olduğumu tam olarak ifade edebileceğimi sanmıyorum ve bu da öfkemi daha da körüklüyor. Zemin kata iniyorum ve ön kapının kilidiyle boğuşuyorum, sonunda açmayı başarıyorum. Cooper'ın avuç içi kapıya konuyor ve kapıyı tekrar kapatıyor. Ona bakmadan altın renkli kapı koluna bakıyorum.

"Lanet olsun Eva, benimle konuşacak mısın?" Sesinde öfke var, gözlerimdeki tehditkar gözyaşları daha da yanıyor. "Ne olduğunu söyle. Ne düşündüğünü söyle."

Dişlerimi sıkıp uyluklarımı çimdikleyerek bu sinir bozucu ve acınası duyguların kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışıyorum. Yüzümü bıçak gibi keskin bir bakışla ona dikip, onu delici bir bakışla süzüyorum. Umarım bu bakış onu paramparça eder. "Hayır."

"Hayır mı?"

Kafamı sallayıp acımasız bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Hayır. Ne düşündüğümü sana söylemeyeceğim. Sevdığım bir yemek bölgesini ve her zaman giydiğim rengi hatırladığın için altın yıldız mı istiyorsun? Aferin sana, eminim hayranların ne kadar duygusal ve şefkatli olduğunu duyunca ağlayacaklardır. Ama bunların hiçbirisi gerçek değil. Beni tanıyamazsın. Beni köşeye sıkıştırıp, üniversitedeki başarısızlığınla kendinizi daha iyi hissetmek için bana kendim hakkında şeyler söylememi isteyemezsin, sonra da aptal bir podcast kaydında bunları bana karşı kullanarak ne kadar iyi bir adam olduğunu ve çılgın hayranların tarafından seilmeyi hak ettiğini kanıtlayamazsın.

İnsanları bir şekilde kandırarak elde ettiğın hayranlık. Şimdi lanet olası elini çek.

Cooper'ın yüzü solgun, dudakları aralık, bana bakıyor. Avucunu kapıdan çekip yanağına sertçe vuruyor.

"Vay canına, iyi bir dinleyicisin," diyorum alaycı bir gülümsemeyle, sonra kapıdan çıkıyorum.

Bölüm 8

Neptün'ün Uranüs'e çift penetrasyon yaptığı için tüm gezegenler bozulmuş olmalı, çünkü inanılmaz bir şey oluyor: İş yerinde gerçekten iyi vakit geçiriyorum.

Podcast kaydının ağzımda bıraktığı ekşi tadı atlatmam neredeyse bir hafta sürdü, ama şu anki *Sausage Talk* konuğum ruh halimi ciddi şekilde düzeltmeye çalışıyor.

"Sonra da her şeyi bir araya getirmek için şık bir dokunuş olarak çok az mayonez sıkıyorsun," diyor Philadelphia'da yaşayan erotik pastacı ve internet fenomeni Lizzie Blake, ekmeğin ucuna bir parça mayonez sıkıp geri çekilerek muhteşem derecede kaba işini değerlendirirken. "İşte oldu, sosisli göğüsler," diyor gür bir kahkaha atarak.

Ona kalplerle dolu gözlerle bakıyorum. Genellikle programa aktörler ve müzisyenler çıkarmaya çalışıyoruz, ama bu da o kadar abartılı değil. Şok edici çalışmalarıyla birçok kez viral olan Lizzie, küçük ama güçlü bir vulva imparatorluğu kurdu... Girişimcilik ruhunun gücü ve benzeri şeyler.

Aida'dan Cooper'la ilgili her şeye katlanmam için yalvararak (onu sömürerek) bir iyilik istedikten sonra, Lizzie ile işleri karıştırmama izin verdi.

"Bu fikirleri nereden buluyorsun?" diyorum, Lizzie'nin çilli yüzü ve ev yapımı pretzel ekmeğinden yaptığı, yarım zeytinlerle meme ucu yapmış göğüsleri, hamurlu göğüs dekoltesine yerleştirilmiş, çok detaylı bir kafa ve damarlarla ustaca oyulmuş bir sosisli sandviç arasında gülümserken, her zamanki ifadesiz yüzüm kayboluyor. Tüm bu, şey, paket,

mayonez ve domatesli kıyılmış marul ile tamamlanıyor.

Çok kaba. Ölçüsüz bir şekilde seviyorum.

"Partnerimden esinlenerek fallik her şeyi yaparım," diyor omzunun üzerinden elini sallayarak.

Gözlerim, masadaki 30 santimlik sosisli sandviçten, buradan bile kızardığını görebildiğim köşedeki uzun boylu adama kayıyor. O kadar absürt derecede yakışıklı ki, Lizzie'nin şu anda okşadığı şişmiş, hamile karnı bana çok mantıklı geliyor.

Yüzüme bakarak kıkırdıyor. "Şaka yapıyorum. Sayılır. Her şeyden çok, 12 yaşındaki sapık zihnimden hiç olgunlaşamadım ve bunu iyi bir şekilde kanalize etmenin bir yolunu buldum. Çalışmak zorundaysak, en azından eğlenelim, değil mi?"

Gözlerimi kırpıyorum, boğazımı ani bir kıskançlık dalgası sarıyor. Vay canına. O, benim tüm solmuş umutlarımı ve yıpranmış hayallerimi özetlemiş. Ani fırtınayı kafamdan atıp, birkaç dakika daha şakalaştıktan sonra çekimi bitiriyorum.

"Bu, şimdiye kadarki en sevdiğim röportajlardan biri olabilir," diyorum Lizzie'ye dönerek.

O da gülümsüyor. "Ben de aynı şeyi söyleyecektim. Açıkçası, çok gergindim çünkü sen çok..." Bana çılgınca el kol hareketleri yapıyor. "Havalı. Ben hiç sakın değilim ama bu harikaydı."

"Arkadaş olmak ister misin?" diye patladım. Yanaklarım kızardı ama sorumu geri almadım. Hem komik hem de bir mucize eseri beni havalı bulan herhangi bir kadınla en yoğun (gerekirse parasosyal) bağı kuracağım tartışılmaz bir gerçektir.

Lizzie gözlerimin içine bakar. "Zaten öyleyiz. Geriye sadece kan yemini etmek kaldı."

"Bıçakları getireyim."

Lizzie, partneri yaklaşırken hala gülüyor. "Bu Rake, benim bebeğimin babası ve ilham perim," diye tanıştırıyor. "Rake, bu benim yeni en iyi arkadaşım, Eva."

Elini sıkıyorum ve o da bana sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Şansımı zorlayıp aşırı hevesli davranarak kendimi daha da utandırmamam gerektiğini biliyorum, ama

20'li yaşların ortasında böyle parlak bir bağlantı, çok güçlü bir uyuşturucu gibidir. "Sana biraz takıntılı olduğumu zaten belirttik, ikiniz de benimle ve arkadaşım Aida ile brunch'a katılmak ister misiniz? O, programın yapımcısı." Asistan yapımcısıyla birlikte iPad'e eğilmiş olduğu yeri işaret ediyorum.

Lizzie parmağımın işaret ettiği yere bakar ve özlemle inler, Rake'e yaslanır. "Altı ay önceki ben bu teklifi hemen kabul ederdi, ama şu anki ben bu devasa şeyin beni ikiye bölecekmiş gibi hissediyorum" — karnını okşar — "bu devasa şey yüzünden" — Rake'i işaret eder — "ve mümkün olan en kısa sürede ayaklarımı yukarı, vücudumu aşağıya indirmem lazım, yoksa Rake benim çöküşümün sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak." Ona gülümser, saçlarını düzeltir ve başının tepesine o kadar nazikçe bir öpücük kondurur ki dişlerim ağrır.

"Bu ilk çocuğun mu?" diye soruyorum.

"Tanrım, hayır," diyor Rake boğuk bir sesle. Avustralya aksanını duyunca neredeyse nefes nefese kalıyorum. Lanet olsun, Lizzie için çok iyi. "Evde zaten iki kızımız var."

"Bunlar üç ve dört yaşında küçük hanımlar," diyor Lizzie, tombul karnını okşayarak.

"Tanrım, ikiz mi?" diyorum, çünkü açıkçası, bu ekonomide nasıl olur?

"Biliyorum," diyor Lizzie neşeyle. "Benim küçük kızıl saçlı ordum. Ne yazık ki, bundan sonra en az bir tane daha yapmamız gerekecek. Çift sayıları sevmiyorum, dört kız yetmez."

Rake'in yüzü soldu, gözleri yuvalarından fırladı.

"Gitmeye hazır mısın Eva?" diye sorar Aida, hepimizi bundan sonra olabileceklerden kurtarır.

Lizzie ve ben vedalaşır, numaralarımızı değiştiririz. Rake, onu kapıya kadar geçirirken hâlâ şokta gibidir.

"Eh, çok hoş biriydi," der Aida, bizi stüdyodan çıkıp asansörlere doğru yönlendirirken.

"Büyüyünce onun gibi olmak istiyorum." Birkaç kez nefes alıp vererek yukarı düşmesine basarım.

"Bence o hiç büyümedi," diyor Aida nazikçe. "Muhtemelen sırrı da bu."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Aida parmağını kaldırarak özür diler bir bakış attı ve bir aramayı cevapladı.

Söylediklerini düşünürken, ne kadar haklı olduğunu fark edince göğsümde şaşırtıcı derecede keskin bir acı hissediyorum. Yetişkin olmaktan nefret ediyorum, tabii bu sıfatı hak ediyorsam. Hayat, duygusal politikalar, vergiler ve en ufak bir şekilde bile kalbini açtığın herkes tarafından kırılmaktan ibaret. Çocukken tek istediğim büyümek, kalabalık evimden ve başarılı kardeşlerimden uzaklaşmak ve kendi hayatımın kahramanı olmaktı. Çocukluğum kadar trajik bir şekilde sıradan bir yetişkin olacağımı, hala eskisi kadar yalnız olacağımı hiç hayal etmemiştim.

Ruh halim çok kötü, ama Aida fark etmiyor, St. Mark's Place'deki brunch mekanına kadar tüm yol boyunca telefonuyla meşgul. Burası eskiden peruk dükkanıymış, sonra seks dükkanına dönmüş, şimdi ise perşembe sabahları rakipsiz bir sınırsız brunch menüsü sunan bir tapas bar.

"Doksan dakika beklememiz var!" Ray, hostes masasına selam verirken sızlanıyor. Aida, sesindeki krizi hissederek sonunda telefonunu cebine koyuyor. "Listeye geçmek için herkese oral seks yapmayı teklif ettim, ama işe yaramadı."

Birkaç kişi, filtre kullanmayan, pembe sakallı, uzun boylu siyahi adamı görmek için başını çevirir. Ray beni kucaklamak için kendine çekerken yüzümü göğsüne gömerim ve tanıdık kokusunu içime çekerek gülerim. "Bu şehir cehenneme dönmüş."

"Tamamen berbat," diye onaylayarak beni itip Aida'ya sarılmak için uzaklaştırdı. "Kapitalist makinenin bir dişlisi olmak istemem ama saat dörtte işte olmam gerek. Bu da, sınırsız şampanya keyfi ve vardiyamdan önce iki saat ayılmak için planıma pek esneklik sağlamıyor."

"Ne? Hayır!" Aida dudaklarını büküyor. "Perşembe sabahı sarhoş olmanın tek sebebi senin izinli olmandı."

"Son anda çağırdılar, ama sorun değil. İstifa ederim."

Burun kıvırıyorum. Ray, Tribeca'daki popüler bir restoranda şef olarak çalışıyor ve işine kayıtsız davranıyor, ama onun ne kadar önem verdiğini biliyorum. Bir gün kendi mutfağını işletmek gibi büyük hayalleri var ve biliyorum ki bu ada üzerindeki en iyi restoran olacak, ama şu anda görevini yapıyor ve çağrıldığında geliyor.

Ama bu brunch'a ihtiyacım var. Hem de çok.

İki arkadaşımı da yakalamak imkansız ve üç aydır Google ve Apple takvimlerime kaydettiğim bu randevuyu iple çekiyordum. Bunu gerçekleştiremeden bir mali çeyrek daha geçiremem.

"Belki bu kadar aptalca oturma düzeni yapmasalardı bu kadar beklemek zorunda kalmazdık," diyor Aida, iki veya üç kişilik masaların doldurduğu yemek salonuna bakmak için boynunu uzatarak.

"Başka bir yere gidebilir miyiz?"

Ray başını sallar. "Yan taraftaki birkaç yeri denedim ve internette bekleme listelerine baktım. Her yer dolu. Bugün aptal kabak oyma festivali başlıyor ve yakınlarda her yerde bekleme süresi aynı. Randevuyu ertelememiz gerekebilir."

Hayır

Garson boğazını temizliyor. "Topluluk masalarımızda birkaç yer açıldı," diyor, standının etrafında dolaşan kalabalığa bakarak fısıltıyla. "Sanırım bir çift bazı koltukları aldı ama acele ederseniz bir yer bulabilirsiniz."

Ray yıldırımdan daha hızlı hareket ediyor. Aida ve ben daha makul bir hızda onu takip ederken gülüyoruz. Umutlanmamaya çalışıyorum, ama sonra Ray görünüyor, kollarını genişçe açmış, avuçlarını ziyafet masasının bir tarafına dayamış, hareket arayan bir yırtıcı hayvan gibi odayı tarıyor.

Yaklaştığımızda bize elektrikli gülümsemesiyle bakıyor ve onu bu kadar heyecanlı görmek moralimi yükseltiyor. Ama yaklaştıkça, o gülümsemenin altında bir kötülük olduğunu fark ediyorum. Gözleri çılgınca büyürken ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Sonunda yanına geldiğimde, yüksek ses tonuyla bana şaşkın bir ifadeyle "Eva" der. "Masadaki diğerlerini tanıyorsun sanırım."

Korkunç, içimi çken bir dehşetle gözlerimi yavaşça Ray'den ayırıyorum ve hatırlayabildiğim tüm Roma ve Yunan tanrıçalarına, göreceğim kişinin hayatımın geri kalanında kaçmak istediğim adam değil, son derece seksi bir ünlü olması için dua ediyorum.

Ama tanrıçalar benim gibi sıradan ölümlülerle alay etmeyi severler, çünkü Rylie Cooper masanın diğer ucundan bana gülümsüyor, Lilith de onun yanında oturuyor.

"Belki de brunch'ı iptal etmeliyiz," diye patladım. Aida ve Ray'in şok olmuş bakışlarını hissettim, ama tek görebildiğim Cooper'ın beni tuzağa düşürdüğü korkunç derecede büyüleyici, çarpık gülümsemesiydi.

"Çok ince," diye cevap veriyor ve göz kırpmıyor. "Ama Lilith'i sırf beni kendine saklamak için asla terk etmem, Kitten. Umarım arkadaşlarına da aynı nezaketle davranırsın." Ray ve Aida'yı işaret ediyor ve onlar da onun güzel ve sert sesine eriyip gidiyorlar. Aida memnun bir iç çekişle koltuğuna yığılıyor. Lanet olası hain.

Yüzüm rahatsız edici derecede kızardı ve karşılık vermek için esprili bir şey arıyorum.

Hiçbir şey.

Onu görmek (ve retro Noel Baba'nın bir dachshund köpeği gezdirdiği, üzerinde kırmızı el yazısıyla "*Santa's Favorite Wiener*" yazan şeftali rengi sweatshirt'ünü görmek) şokuyla beynim boşaldı.

"Hırkan güzelmiş," diyorum, dudaklarım kıvrılıyor. Hala masanın üzerinde dikili duruyorum, boyumdan dolayı alıştığım bir şey, ama aynı zamanda, tüm zevkli ve güzel şeylerden mahrum etmek istediğim adamın göz hizasında göğüslerimin olduğunu fark ediyorum. Koltuğuma çöküyorum.

"Teşekkürler, dün aldım," diyor, sweatshirt'ünü gererek aşağıya bakıyor. "Aslında bana seni hatırlattı."

Gözlerimi deviriyorum ve Aida ile Ray'in kahkahalarını duyunca dehşete kapılıyorum.

"Çok beğendim, ama Ekim başında tatil kıyafetleri giymek yasak olmalı," diyor Ray. "Happy Hallo-Wiener tam da orada."

Cooper'ın ağzı açık kalır. "Yatırım yapmaya hazırım."

Geçen garsonun kolunu tutuyorum. "Lütfen mimosa için bir bardak ve portakal suyu getirme." Bana kötü bir bakış atmaya vakit bile bulamadan uzaklaşıyor.

Ray, Aida ve Lilith kendilerini tanıttılar ve ben şampanya kadehimi beklerken birbirleriyle hoş sohbet ettiler.

"Demek sen meşhur Rylie Cooper'sın," diyor Ray, çenesini avucunun içine dayayıp nefret ettiğim kişiye gülümsüyor. "Brunch gündemimizin en önemli konusu sendin."

"Eva'nın senin hakkında söyleyecek çok güzel şeyler vardır, eminim," diye cevaplar, Ray'in pozunu taklit ederek. Bunun ne kadar sevimli olduğunu nefret ediyorum.

"Bebek oyuncakta bağırsak tıkanıklığı nasıl yapılır diye araştırdım," diye mırıldanıyorum, ama Aida ve Ray dirsekleriyle bana vurunca nefes alamıyorum.

"Eva'nın söylediği kadar kötü biri misin?" Ray, somurtkan yüzümü görmezden gelerek soruyor.

"Onun tanıdığı ben kesinlikle öyleydi." Cooper omuzlarını düzeltir. Ciddi ifadesi üçümüzün de dikkatini çeker ve bizim ilgimizden utanarak kızarır, gözlüklerini burnuna iter ve boğazını temizler. "Yani, son altı yılda biraz olsun olgunlaştığımı düşünmek istiyorum."

"*Modicum* kelimesini kullanan bir adama asla güvenmem," diye cevap veriyorum ve arkadaşlarımdan bir dirsek daha alıyorum. Kahretsin, ona bu kadar hayranlarsa, internetin izleme zevki için onunla çıkmaya zorlanmaları gerekirdi.

"Bunda bir seks şakası var," diyor Lilith, gözlerime bakıp göz kırpmıyor. Gülüyorum, ama sesim Cooper'inkiyle uyumlu çıkıyor ve gülmeyi kesiyorum.

Cooper'da sevmediğim bir başka şey de gülüşüdür. Çok derin ve dolgun, bir yudum viskinin ardından gelen yankı gibidir. Tüm vücuduyla güler, omuzları titrer, yüzü kırışır, parmak uçlarıyla ağzını kapatır, sanki mizahını yarı yürekten saklamaya çalışır. O eli çekip, bunu dünyadan saklamaya çalıştığı için onu azarlamak için içimde korkutucu bir dürtü uyanır. Açıkçası, ben çok hastayım ve tıbbi yardıma ihtiyacım var.

Birkaç saniye sonra masanın sessizleştiğini fark ediyorum. Cooper'ın gözleri bana sabitlenmiş, bakışlarında nazik ve baştan çıkarıcı bir şey var. Herkes onun bana bakışını izliyor ve ben yüzümü buruşturarak, yerine gelen daha yumuşak ifadeyi belli etmemeye çalışıyorum.

"Bu ikiniz için garip mi?" diye sorar Lilith, parmağını benimle Cooper'ın arasında gezdirerek.

"Evet," diye cevap veriyorum, Cooper'ın "Ne?" diye soran bakışları arasında.

Lilith ona gözlerini devirdi. "Bütün bu... her neyse," dedi, bileğini çevirerek. "Bu deneysel flört, barışma olayı.

tekrar görmek."

"Şey, *bu*" — masayı işaret eder — "randevulardan biri değil, bu sadece muhteşem bir tesadüf."

Nedense bu hayalperest adam onay için bana bakar ve ben hayal kırıklığına uğramış bir büyükanne gibi tıslarım. Dikkatini Ray'e çevirir. "Eva benimle vakit geçirmeyi sevdiğini saklamıyor, bu yüzden bu muhtemelen onun haftasını güzelleştirmiştir. Bundan sonra zil sesini Mariah Carey'nin 'Obsessed' şarkısına değiştireceğim."

Ray'in kahkahası sınırsız ve Aida'ya bakmak için bana doğru eğiliyor. "Üzgünüm, ama onu seviyorum. O da ona aynı şekilde karşılık veriyor."

"Buna nasıl cevap vereceğine dikkat et, yoksa ikinizi de Spotify aile planımdan çıkarırım."

"Sana zorbalık yapmasına izin verme," diyor Cooper, savaştan gülümsemesine dudaklarını sıkıştırarak.

"Çünkü bu hafta kendi podcast'inde ona yaptıklarına izin verdin, değil mi?" Aida dürtüyor.

Cooper tekrar güler. "Touché."

"Gitsem mi?" diye soruyorum, dramatik bir tavırla. "Sanki bu konuşmada bana hiç gerek yokmuş gibi, hepiniz ben yokmuşum gibi benim hakkımda konuşuyorsunuz."

Ray ve Aida aynı anda gözlerini devirir ve ben dikkatimi Lilith'e vererek onun ilk sorusuna geri dönerim. "Evet. Her şey çok garip ve çok sinir bozucu. Sanki etik denetimden sorumlu bir kurumun olmadığı bir psikolojik deneyin içindeymişiz gibi."

"Tanrım, bir erkeğin egosunu okşamayı iyi biliyorsun." Cooper gamzelerini gösterir.

Onu görmezden geliyorum. "Şu ana kadar sadece yapay ve özenle hazırlanmış bir randevuydu ve sonra Pedro Pascal'ın tüm interneti tarafından incelenip yorumlanmak üzere ayrıntılı bir özetini vermek zorunda kaldım. Ama en azından beklentilerimi boşa çıkarmadığını söyleyebilirim. Haklı çıkmaktan her zaman memnuniyet duyarım."

"Son cümle, genel olarak erkeklerle çıkmayı özetliyor," diyor Aida. Garson, bir tur mimosa koyarken eğlenerek hafifçe kıkırdıyor ve Cooper ile ona aynı gülümsemeyi gösterdiğimiz için utanıyorum.

O ayrılmadan önce nazikçe koluna dokunur ve kulağına bir şey fısıldamak için eğilir. Tanrım, bu kadar yakinken kulak memesini emse daha iyi. Onun söylediklerine kaçıp çılgılık atmak yerine kıkırdamasına inanamıyorum. Sonunda onu bırakınca, kız başını sallar ve ona göz kırpar, yanakları kızarır.

Dişlerimi gıcırdatıp başka yere bakıyorum. Zavallı kız. Onu uyarmalıyım. Bunun yerine, içkimin büyük bir kısmını yudumluyorum, köpüklerin kafama çıkmasına izin verip Cooper'ın dudaklarının garsonun cildine değdiği anı düşünmemeye çalışıyorum. Sevimli beynim, ilk kayıt yayınlandığından beri her şeyin ne kadar acımasız olduğuna odaklanıyor.

Sosyal medyadaki bildirimleri kapattım, her uygulamadaki herkesin bu konuyla ilgili her türlü fikrini bana iletmek istemesi ve beni öfkeli bir kaltak olarak nitelendirmesi beni bunaltıyordu. Bu tepki pek de şaşırtıcı değildi ama düşündüğüm kadar komik de gelmiyordu.

Bunun amacının bu olduğunu biliyorum ve William'ın dün bana *Sausage Talk*'un trafiğindeki artış ve Cooper'ın podcast'iyile yapılan çapraz tanıtım hakkında yazdığı (soğuk, espriden yoksun, doğrudan konuya giren) e-posta, yetkilileri çok mutlu etti. Hatta sonunda, görevine sadık bir dans eden maymun gibi iyi iş çıkarmaya devam etmem için teşvik eden başka bir promosyon da vardı. Hatta Babble gönderilerimin etkileşimi bile önemli ölçüde arttı. Ama beynimin acı ve gürültülü kısmı, tüm bu ilginin benim gerçek gazetecilik yeteneğimden değil, bu aptalca sosyal medya oyunundan kaynaklandığını sürekli olarak hatırlatıyor.

Cooper'a yorumları görüp görmediğini sormak istiyorum. Biri bana seksi ya da komik dediğinde aklımdan neler geçtiğini sormak istiyorum. Çoğu insan bana kötü dediğinde ve onun benim için fazla iyi olduğunu söylediğinde içten içe haklı olduğunu düşünüyor mu? Ama her şeyden çok, onun ne düşündüğünü bilmek istiyorum — beni, bunu, geçmişimizi, lanet olası havayı ve hangi bodegada en iyi pastırma, yumurta ve peynir olduğunu — ve hayatıma yeniden girdiği günden beri giderek artan bu lanet merakı nefret ediyorum.

"Bana eski kafalı de," diye araya girerek Ray, beni kendi düşüncelerimin sarmalından kurtarıyor, "ama ben randevunun gerçek zamanlı olarak mahvolmasını izlemenin heyecanını tercih ederim." Hepimiz ona bakıyoruz. "Yanlış anlama, senin küçük podcast'in çok komik ve her şeyiyle harika" — Cooper'ın geçim kaynağı ve

kariyerinden *bahsettiği için öpebilirdim* — "ama korkunç bir ilk randevuya veya dramatik bir ayrılığa şahit olmak kadar yüksek bir yaşam sanatı yoktur."

Lilith boğuk bir kahkaha atar, şampanya kadehinin kenarına gülümsemesini saklar.

"Yani, dikkat çekmek istemiyorum..."

"Sen her gün yataktan kalkmanın tek amacı dikkat çekmek," diye Aida sözünü kesti.

"Ama sağ omzunun arkasındaki masa" — Cooper'ı işaret ederek — "iki dakika içinde çılgınlıklarla dolu bir çöküş sahne olacak."

Bir yıkım topu kadar incelikle, Cooper hızla dönüp bakarken, söz konusu masadan kırık bir hıçkırık bize doğru yankılanır. İçgüdüsel olarak masanın üzerinden uzanıp yüzünü ellerimle kavrar ve başını bana doğru çeviririm.

"Bir dakika sakın ol, yalvarıyorum," diye fısıldarım, gözlerimi onun gözlerine kilitlerim. Cooper'ın göz bebekleri büyür, irislerinin gümüş rengini neredeyse tamamen kaplar, gözlükleri burnunun köprüsünden aşağıya düşer.

Yutkunmasını ya da hassas bileklerimi gıcıklayan ağır nefesini fark etmemeye çalışıyorum. Ağzı kaçınılmaz bir gülümsemeye kıvrılırken, avuçlarımda altında yanağının hafifçe hareket ettiğini görmezden geliyorum. Alt dudağının üzerinde dilinin izini, alçak, neredeyse gülmek üzere olan sesini hiç fark etmiyorum. "O zaman bana anlatmalısın," diyor.

Ellerim sanki beni yakmış gibi ondan düşüyor, sözleri parmak uçlarımdan yanaklarımda elmacık kemiklerine kadar derin bir kızarıklık yaratıyor. Cooper, zihnimde canlandırdığı imaların farkında ise - dudakları aralık, göz kapakları şehvetle ağırlaşmış, bükülmüş çarşafların altında *"iyi"*, *"evet"* ve *"tam orada"* gibi kelimelerle nefes nefese - bunu belli etmiyor. Bunun yerine, sorgulayan bir kaş kaldırıyor, bana masumca gülümsüyor, sonra masaya bakarak arkasında yaşanan felaketin son gelişmelerini bekliyor.

"Üzüntüyle başını sallıyor," diye fısıldadı Ray, gözleri çifte sabitlenmiş.

"Masayı o kadar sıkı tutuyor ki parmak eklemleri beyazlamış," diye ekliyor Lilith, koltuğunda yer değiştirerek Cooper'a bakıyormuş gibi yaparken

"Şimdi masaya eğiliyor. Sonsuzluk atkısının saçakları yumurta sarısına batmış." "Sonsuzluk atkısı mı? Tanrım, hangi yıldayız?" diye mırıldanıyor Cooper. O kadar çok gülüyorum ki birkaç kişi dönüp bakıyor, ama öksürerek gizliyorum.

"Sonsuz fular mı? Tanrım, hangi yıldayız?" Cooper mırıldanıyor. O kadar çok gülüyorum ki birkaç kişi başını çeviriyor ve ben bunu öksürük gibi göstermeye çalışıyorum.

"Acınası bir pişmanlıktan haklı bir öfkeye geçiyor," diyor Aida dudaklarını kıpırdatmadan.

"Korkunç bir hareket," diyor Cooper, gözleri büyümüş, dönüp bakma dürtüsüyle vücudu titriyor. Bana bakıp, bakışları ağzıma kayıp bir an fazla orada kalana kadar, ona ne kadar büyük bir gülümseme attığımı fark etmiyorum. Dudaklarımı düz bir çizgiye getiriyorum.

"Şimdi parmağını onun yüzüne doğrultuyor," diyor Ray nefes nefese. "Adam kıpkırmızı oldu. Çakılan bir uçaktaki yolcu gibi çıkış arıyor."

"Şimdi parmaklarını birleştirip ağzına bastırıyor. Tekrar ediyorum, parmaklarını birleştiriyor," diyorum, adamın bir dergi çekimi için poz veren bir teknoloji meraklısı gibi ifadesiz bir yüz takınmaya çalışmasını izlerken. Yüzünün yanlarından akan ter, iç huzurunun pek inandırıcı olmadığını gösteriyor.

"Aman Tanrım, o..." Ray'in sesi kesiliyor, kadın masadan kalkıyor ve sesini o kadar yükseltiyor ki, Cooper'ın dönüp bakması hiç de şaşırtıcı değil.

"Evet?" diye bağırır kadın, yakında eski erkek arkadaşı olacak adamı baştan aşağı süzerek. "Memorial Day'de kuzeninle yattım, yani ödeştik." Bir pembe dizi aktrisi kadar yetenekli ve hassas bir hareketle şampanya kadehini alır ve içindekileri adamın yüzüne fırlatır. "Ve bil ki, onunla birlikteyken bir yıldır ilk kez rol yapmam gerekmedi, seni tembel ukala."

Nefesimi tutarken çenem yere düşer. Cooper başını bana çevirir, yüzündeki ifade benimkinin aynısıdır. Kadın kuzenini arayacağını mırıldanarak dışarı fırlarken, şok ve hayranlık karışımı bir duygu ile onu izleriz. Bir dakika sonra, duyulabilir bir iç çekiş ve eğik baş ile adam cüzdanından birkaç banknot çıkarır, masaya bırakır ve çıkışa doğru koşar.

Tüm restoran, az önce tanık olduğumuz dramının balonunu patlatmaktan korkarak, ağır bir sessizlik içinde nefesini tutar.

"Kuzenine şerefe," diyor Cooper sahne fısıltısıyla, grubumuz gergin bir kahkahaya boğulurken zamanı yeniden başlatıyor. Kadehlerimizi kaldırıyoruz ve Cooper'ın gözleri kadehlerin kenarından benimkilerle buluşuyor.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim," diyor Aida, başını sallayarak, sonra uzun bir yudum alıyor.

"Brunch, bir ilişkinin ömrünün başlangıcı ve sonu, alfa ve omega'sıdır," der Ray bilgece, beni domuz yavrusu gibi güldürür.

Elimi burnuma kapatıyorum ve neden ilk olarak utangaçça Cooper'a baktığımı bilmiyorum. Barut gibi gözleri benimkilerle buluştuğunda parıldıyor, bana gülümserken gözlerinin köşeleri kırışıyor. Sanki beni duymuş gibi. Sanki o sesi sevmiş gibi. Sanki beni bu kadar içten güldürmenin bir yolunu hesaplıyor gibi.

Beni incelerken alnına birkaç seksi bukle düşüyor ve masanın üzerinden uzanıp parmaklarımı buklelerin arasında gezdirmek, saçlarını geri itmek ve birkaç dakika önce dokunduğumdan çok daha fazla şefkatle yanağını avuçlamak gibi silahsızlandırıcı bir dürtü duyuyorum. Avuç içlerim hala o dokunuşun hatırasıyla yanıyor.

Ray esprili ve keskin bir şey söylüyor ve konuşma, dramının elektriğiyle milyonlarca farklı yöne savruluyor. Su bardağımın terine odaklanıyorum, soğuk damlacıkların masaya düşmesini izliyorum, başka hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum.

Herkes bu tuhaf şehirde gördüğümüz en çılgın şeylerin anekdotlarını paylaşıyor ve bir noktada yemek sipariş edip yemeye başlıyoruz.

"Bu hamburger beni iyileştirecek," diyor Lilith, devasa bir ısırık alırken. Mutlu bir inilti çıkararak gözlerini kapatıyor. "Evet. Tüm sorunlarım çözüldü."

"Zavallı Lil son zamanlarda çok stres altında," diyor Cooper, kahvaltı burritosundan bir ısırık alırken sırtını okşayarak. "Onu benimle çıkmaya zorladım."

"Hayatındaki herkese uyguladığın bir taktik mi bu?"

Cooper'ın gözleri bana kayar ve bana göz kırpar. Yanaklarım kızarır ve içkimin bir yudumuyla uygunsuz gülümsememi saklarım.

"Seni strese sokan ne, Lilith?" Aida, her an kortizolü artıracak bir sempati gösterisine hazır olarak sorar.

Lilith sandalyesine çökerek saçlarını geriye iter. "Birkaç hafta sonra kuruluşumun düzenleyeceği büyük bir bağış etkinliğinin son ayrıntılarını hallediyorum ve bu iş beni birkaç yıl yaşlandırdı."

"Bağış toplama etkinliği ne için?"

Yorgunluğu hissedilse de yüzü gülüyor. "EI'da yeni bir dizi başlatıyoruz, bir grup konuk konuşmacı ve uzman çağırıp çocuklara sağlıklı queer ilişkilerin nasıl olduğunu anlatacaklar ve bağış toplama etkinliği bunun ana finansman kaynağı olacak. Uzun zamandır üzerinde çalışıyoruz ve dürüst olmak gerekirse beni çok yordu."

"Harika," diyor Aida, kadehini Lilith'e doğru kaldırarak.

"Böyle bir şeye ne kadar ihtiyacım olduğunu anlatamam," diye ekliyor Ray, ona doğru eğilerek. "Yani, *hala* böyle bir şeye ihtiyacım var. Folx için mutlu, sağlıklı romantik ilişkileri temsil eden çok az şey var. Yaptığın şeyden çok gurur duymalısın. Queer gençlerin büyük bir ihtiyacını karşılıyorsun."

"Teşekkürler," diyor Lilith, başını eğerek. "Aslında bu Rylie'nin fikriydi."

Cooper içkisini yutarken ona şüpheyile bakıyorum. O da telaşla ellerini sallıyor. "Onu dinleme. Bana çok fazla övgü yapıyor."

"Ben *öyle* demedim..."

"*Öyle*," diyor Cooper, ona sert bir bakışla. Bir an sonra bize dönüyor, ifadesi yumuşuyor. "Bir film izliyorduk ve tek söylediğim, Meg Ryan tarzı romantik komedi filmlerinde bir tür queer rönesans olmasını çok isterdim. Gençlerin böyle bir film arşivi ile büyümesi muhtemelen çok etkili olurdu."

"Evet, ama tüm fikrin tohumları oradaydı!" "Lil,"

der, kaşlarını tekrar çatarak.

"Ona çok fazla kredi veriyorsun," dedi Ray alaycı bir sesle. Cooper onu işaret etti ve başını salladı. "Ama bu da çok güzel bir düşünce, Rylie."

Kendimi onaylayarak başımı sallarken, beynim yeniden düzenlenirken, queer çocuklara ve onların büyüyecekleri temsil biçimlerine karşı şefkatli düşünceleri olan bu Rylie Cooper versiyonunu, yıllar önce erkek arkadaşlarıyla şakalaşırken *eşcinsel* kelimesini aşağılama amaçlı kullanan Rylie Cooper'ın kalıbına sığdırmaya çalışırken, gerçekten şaşkınım. Eski versiyonun kenarları çatlamaya başlıyor, zaman temellerini aşındırıyor.

"Peki, sen bunu kendine mal etmek istesen de istemesen de, senin iyi fikrini, üzerimde ezilen tonlarca stresin suçu olarak görüyorum."

"Bir şeyin suçlusu olmak beni çok daha rahatlatıyor. Oradan ancak yukarı çıkabilirim." Gözleri bana kayıyor ve karnımda hissettiğim kelekleri görmezden geliyorum.

"En büyük sorunum, catering şirketim işten ayrıldı," diyor Lilith, boynunu uzatarak. "Aslında bu üçüncü şirket. Dünyanın en iyi şeflerinin bulunduğu bir şehirde, güvenilir şefler konusunda kesinlikle sıkıntımız var."

"Ben yaparım," diyor Ray hiç tereddüt etmeden, gözleri kocaman ve ciddi. Kendini kontrol ediyor, boğazını temizliyor ve yüzünü biraz daha az heyecanlı bir ifadeye sokmaya çalışıyor. "Yani, ben aşçıyım ve eğer düşünürseniz, bu fırsatı çok isterim."

Lilith canlanır. "Ne tür yemekler yaparsın?"

Ray gülümser. "Bebğim, böyle bir fırsat için istediğin her türlü yemeği yapabilirim."

"Ekibin var mı?" Lilith, ellerini masanın üzerinde birleştirerek, tam bir iş kadını gibi sorar.

"Sana yalan söylemeyeceğim çünkü iş görüşmesi yaptığım çoğu insanın aksine sana gerçekten saygı duyuyorum, ama hayır. Şu anda yok. Ama bu, bir ekip kuramayacağım anlamına gelmez. İyi bir ekip."

"Ne kadar iyi?"

"En iyisi," der Ray, kazanan bir gülümsemeyle.

Lilith ona birkaç saniye bakar, sonra başını sallar. "Sana bilgilerini vereyim, sen de bana portföyünü gönder. Bir tadım ayarlayalım."

Ray heyecanla çılgık atmamayı başarır ve ben de onun yerine çılgık atmamak için tüm irademi kullanırım. Bu onun için çok önemli olabilir ve bunun işe yaramasını o kadar çok istiyorum ki kemiklerim titriyor.

Gözlerim yanlışlıkla Cooper'a kayıyor ve bakışlarımız kesiştiğinde onun yüzündeki samimi coşkuyu görünce şaşıyorum. Arkadaşım ve onun arkadaşının birbirlerine yardım edebileceklerini gerçekten önemseyen birine benziyor. İçim burkulurken, Ray'in Lilith için çalışmasının beni Cooper'a bağlayan bir ip daha olacağını ve tüm bu iplerin, terfi alıp bu aptal plandan kurtulur kurtulmaz kesileceğini fark ediyorum.

Ama Lilith'in etkinliği sadece birkaç hafta sonra. Eminim bizim oyunumuz da aynı zaman diliminde sona erecek. Belki de bu büyük baş ağrısından kurtulmak için mükemmel bir veda hediyesi olur. Evet. İşte bu. Cooper'ın arkadaşlığından acı çekmek zorunda kalacaksam, en azından arkadaşım etkileyici yemek deneyimleri listesine büyük bir etkinlik ekleyebilir.

"Keyif kaçırmak istemem ama hesabı almalıyız," diyor Aida, garsonu ararken. "Ray, saat dörtte işin var, değil mi?"

Ray'in coşkulu gülümsemesi sönüyor ve cüzdanını ararken başını sallıyor. Kalbim içime çöküyor. Cooper'ın varlığına rağmen brunch'ın bitmesini istemiyorum.

"Hesap benden."

Hepimiz dikkatimizi Cooper'a çeviririz.

"Ne?" Aida, kalın kaşlarını çatarak sorar.

"Brunch benden," diyor omuz silkerek. Hepimiz ona bakmaya devam ediyoruz ve yanakları kızarıyor. Gözlüklerini burnuna itiyor, sonra elini saçlarından geçiriyor. "Eva, bizim, şey, şöhretimiz ve bazı sponsorlarımız sayesinde bana oldukça kazançlı birkaç hafta hediye etti... En azından bunu yapabilirim."

Onun sözleri kafama dank edince ağzım açık kalır.

Vay canına. Ben, onun sonunda bir palyaço olduğunu anlayan sponsorlarını geri kazanmak için bu işe girdiğini sanıyordum. Ama hayır, görünüşe göre en sevmediğim kişiye finansal bir katalizör görevi görmüşüm, bir yandan da maaş için ağzıma sosisli sandviç tıkıştırılmaktan kurtulmak için terfi için yalvaran bir köpek yavrusu gibi sızlanıyordum. Harika.

"Çok naziksin. Teşekkür ederim," diyor Aida, içtenlikle minnettar görünüyor.

"Cidden. Bu harika. Bir dahaki sefere seni de alırız," diye ekledi Ray, masanın üzerinden uzanıp Cooper'ın kolunu sıktı.

Bir dahaki sefere ancak ben toprağın altında yatarken ve onlar benim cenazeme gelmek için bir araya geldiklerinde olur, yemin ederim.

Cooper'ın alçakgönüllü gülümsemesi canımı sıkıyor, kanım kaynıyor ve masadan geri çekiliyorum. "Tuvalet," diye mırıldanıyorum, tuvalete koşturmak için kendimi zor tutuyorum.

Küçük odaya kilitleniyorum, nefes almaya çalışırken alnımı kesinlikle iğrenç ve mikrop dolu kapıya bastırıyorum.

Oh, o pislik. O *pislik*. Bütün bu olayın ona zarar verdiğini, sponsorlarını ve gelir kaynaklarını kaybettiğini sanıyordum. Karşıt ama bir şekilde eşit konumda olduğumuzu sanıyordum. Ama tabii ki bu boktan durumdan çoktan kâr ediyor. Bunun sadece halkın gözüne girmekle kalmayacağını bilmeliydim.

Nefes nefese, lavaboya sendeleyerek giderim, soğuk musluğu açarım ve aynada gözlerime isteksizce bakarım.

Kendine gel, seni azgın, öfkeli canavar, diye bağıriyorum kafamın içinde, yüzümü cehennem dondurucu bir ifadeye büründürüyorum. *Orada olmayan iyi bir adam görmeyi bırak.*

Sakinleşmek için ellerimi buz gibi suyla yıkadım. Bu durumdan bir an önce ve onurumu kaybetmeden çıkmam gerekiyordu. Oyunu oynayacağım, lanet olası engelleri aşacağım ve sonunda o terfiyi alacağım. Ve bu sırada Rylie Cooper'ı canlı canlı yiyeceğim.

Ellerimi kurularken yansımam daha kararlı. Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırıyorum, beyaz ipek bluzumu düzeltiyorum, birdenbire üstteki düğmeyi açıp altındaki siyah dantel sütyenimi biraz daha ortaya çıkarıyorum. İpek, dar siyah eteğimin beline derin bir V oluşturuyor. Kendimi öyle hissetmesem de kendinden emin görüldüğüme memnun olarak tuvaletten çıkıyorum.

Karşımda, ellerini ceplerine sokmuş, duvara yaslanmış Cooper'ın şehvetli gülümsemesiyle karşılaşıyorum. Dikleşiyor ve birkaç saniye sessizce birbirimize bakıyoruz, gözleri vücudumu hızlıca tarıyor. Ben de kendiminkilerin aynısını yapmamak için zorluyorum.

"Bugün çok güzel görünüyorsun Eva," diyor. Kafamı eğip kaşımı kaldırıyorum. Boğazını temizliyor, kulakları kızarıyor. "Yani, her gün güzelsin. Ama ben, şey, gömleğini beğendim."

Onu ye, Eva.

"Bu eğlenceliydi," diyorum, kalçamı yana kaydırıp omzumu koridorda dizili kutuların üzerine dayayarak.

"Öyleydi." Cooper bana doğru çekingen bir adım atıyor. Lanet olası bir ateşe uçan kelebek gibi. "Gerçekten çok eğlendim," diye ekliyor tembel bir gülümsemeyle. Gözleri gözlüklerinin arkasından parıldıyor, göğsümde bir kıvılcım çakıyor. Onu söndürüyorum ama bu bana bir fikir veriyor.

"Bu, bir randevunun sonunda kullanılan klişe bir söz gibi," diyorum alçak bir sesle, ona birkaç santim yaklaşarak saçlarımın uçlarıyla oynuyorum. Cooper bu hareketi fark ediyor, parmağımın saç tellerini kıvrımasını izliyor, sonra boynuma, siyah dantelin arasında göğüslerimin arasında duran altın zincirli yılan kolyeye doğru kayıyor. Yutkundüğünde adem elması sallanıyor.

"Sanırım biraz öyle." Neredeyse fark edilmeyecek kadar bana doğru eğildi ve ben gülümsedim, gözleri kıvrımı takip etti, göz bebekleri büyüdü.

"Şey," diye mırıldanıyorum. Aramızda bir santimetreden az mesafe var ve burun delikleri genişliyor, çenesi geriliyor. Derin bir nefes alıyorum, göğsümün yükseldiğini, bluzumun yakasının açıldığını ve bralette'imın görüldüğünü fark ediyorum. Cooper'ın gözleri tahmin edilebileceği gibi aşağıya iniyor. "Sanırım ikinci randevumuz da ayarlandı." Omuzlarımı düzeltiyorum ve sesimi normal bir tona yükseltiyorum.

Cooper birkaç kez gözlerini kırıyor, yanakları kızarıyor ve dudakları aralanıyor, sanki sesimdeki soğukluk onu uzaklaştıran bir rüzgar esintisiymiş gibi geri çekiliyor. Boğazını temizliyor, ama sesi hala gergin. "Şey. Ne?"

"İkinci randevu hayatımı değiştirmede ama şimdiye kadarki en iyi performanslarından biriydi," diyorum, bluzumun manşetlerini iş kadını gibi düzelterek. "Bunu listeden silebildiğimize sevindim."

Bir an duraksadıktan sonra Cooper kendine gelir ve kendini sallır. İleri doğru adım atar, elini arkamdaki duvara dayar ve tekrar bana yaklaşır. "Bu randevu sayılmaz," der, sesi alıştığımından daha sert. Titrememi bastırırım.

"Kesinlikle sayılır." Çenemi kaldırıyorum, kişisel alanımdan bir milim bile çekilmiyorum. "Bildiğim kadarıyla bu senin hazırladığın ayrıntılı bir tuzaktı. Eve gitmek yerine bu kadar abartmayı yapabilecek birisin."

Alaycı bir şekilde güldü. "Evet, Eva. Haklısın. Haftanın her anını bu restorani doldurmak için planladım, böylece arkadaşlarımız bizi izlerken sen de benimle brunch yapmak zorunda kalacaktın. Seni kazanmak için daha iyi bir durum düşünemedim."

Çınlayan bir kahkaha attım, çantamı karıştırıp kompakt pudra ve kırmızı rujumu çıkardım, makyaj malzemesini göz hizasına kaldırırken parmaklarım göğsüne değdi. "Bunu alaycı bir şekilde söylemen çok sevimli. Biraz öz farkındalık sana iyi gelir." Aynayı açıp tüpü çevirerek, pratik hareketlerle dudaklarımı boyadım. Dudaklarımı büzüp, en çekici gülümsememi takındım. "Hafta sonu konuşuruz, tamam mı? Yine senin evinde?"

Cooper konuşmaya çalışıyor *gibi* ama ağzından sadece boğuk bir ses çıkıyor.

Aynadaki yansımam, üstünlüğü yeniden ele geçirdiğim için derin bir memnuniyetle bana gülümsüyor. Pudra kutumu kapatıp ona göz kırpıyorum, ardından yanağına hızlıca bir tokat atıyorum. "Sen bir savaşçısın, Cooper. Bu arada beni çok özleme."

Son sözü söylemiş olmanın verdiği memnuniyetle uzaklaşıyorum. Salondan çıkmak üzereyken, hem ciddi hem de eğlenceli bir sesle bana sesleniyor: "Geç kaldın. Seni şimdiden özledim."

Bölüm 9

Cooper'a bakmak fiziksel olarak bana acı veriyor - bu adama ilgi duymaktansa sıcak çivilerin üzerinde yürümek daha iyi - ama brunch'tan birkaç gün sonra beni kayıt stüdyosuna çıkarken kusursuz, bombastik kalçalarını fark etmem imkansız. Bir erkeğin pazar öğleden sonra bu kadar makyajlı olması biraz müstehcen ve rahatsız edici. Gözlerimi ayaklarıma dikiyorum.

Cooper, hazırlık yaparken neşe ve sohbet dolu, onu soğutma çabalarımın farkında değil. Dün gece Steve'in hepsine yaptığı muhteşem makarna yemeğinden bahsediyor ve önüme mükemmel demlenmiş bir fincan nane çayı koyarken, benim özlem duyduğum ev hayatına sahip olmasına derinden kıızıyorum.

"İnsanları sana bakmaları için kandırdığın için tebrikler, ama işimize devam edebilir miyiz?" Mikrofonlara ve kamera kurulumuna işaret ediyorum.

Cooper birkaç kez gözlerini kırıştırdı, gülümsemesi kayboldu. Neredeyse kendimi kötü hissettim, ama sonra sırtışı yerine geri geldi ve "Doğru. İnsanlara istediklerini vermeliyiz" dedi. Güldü ve bu, onun için tüm bunların bir plan olduğunu, benim de sponsorluk oyununda bir piyon olduğumu acı bir şekilde hatırlattı.

Cooper, fazla gürültü patırtı yapmadan kayda başlar ve giriş kısmını sorunsuzca tamamlar. "Peki, özetleyelim," der utangaç bir şekilde. "İlk randevu, iyi niyetli ama yine de berbat bir randevuydu. İkinci randevuda ise sen inisiyatifi ele aldın ve beni etkilemek için elinden geleni yaptın."

"Seni etkilemeye *çalışmıyordum*," diye araya giriyorum.

"Üzgünüm. Senin o çekiciliğinin hiç çaba gerektirmediğini bilmeliydim," diyor Cooper, flörtöz bir göz kırpma ile.

Ben de ona ters ters bakarım, yanaklarımdaki utangaç kızarıklık sinirimi daha da artırır. "Son zamanlarda bir sürü merdivenin altından geçmiş ve tüm aynaları kırmış olmalıyım, çünkü şanssızlık eseri brunch'ta sana rastladım," derim mikrofona, Cooper'ın doyumsuz flörtünden kurtulmaya çalışarak.

Dinleyiciler için yemeğin ana noktalarını gözden geçiriyoruz, sonra Cooper soruyor: "Bu deneyim, benim parlak sicilimde kaçınıcı sırada yer alıyor?"

Hiç de cömert hissetmesem de omuz silkiyorum ve dürüst olmaya karar veriyorum. "Grup ortamında daha kötüsünü yaptın."

Cooper'ın gülümsemesi parıldıyor, heyecandan kaşları kalkmış. "Bu, hala aklından çıkmayan o rezil üniversite evi gecesini telafi ettiğim anlamına mı geliyor?"

"Tanrım, o kardeşlik evi gecesinden daha kötüsü yoktu. Telafi ettiğinden emin değilim, ama kesinlikle daha iyisini yaptın."

"Hadi ama, o gece o kadar da kötü olamaz!" Cooper ellerini açarak koltuğuna yaslanır. "Ben ve arkadaşlarım her zaman nasıl eğleneceğimizi biliriz."

"Sen ve arkadaşların, iyi vakit geçirmekle Solo bardaklar ve bira pongunun olduğu devasa bir sarhoş partisi arasında ince bir çizgide yürüyordunuz."

Her şey sanki dün gece olmuş gibi aklıma geri geliyor. Esrar, bira ve Axe vücut spreyi kokusu. Gürültülü müzik ve gürültücü kalabalık. Cooper ve arkadaşları gömleksiz, kot pantolonlu ve kovboy şapkalı, göğüslerinde ter damlalarıyla birbirlerinin sırtlarına vurup, orada bulunan birkaç kadına yüksek sesle bakıyorlardı.

"Dediğim gibi, nasıl eğleneceğimizi iyi bilirdik," diyor Cooper alaycı bir şekilde, ama sesinde bir hüsrana var, gülümsemesi hüzünlü ve gözlerine ulaşmıyor.

"Neredeyse on yıldır NYC Pride'a katılıyorum ama senin kardeşlik evindekinden daha homoerotik bir erkek topluluğu görmedim. O gece, sen ve 'çocuklar' — video kaydı için en abartılı alıntı işaretlerini yapıyorum — birçok kez, birinin pantolonunu indirmeden önce 'No homo' diye bağırıyor ya da birayı shotgun yaptıktan sonra birbirinizin boğazına dilinizi sokuyordunuz. Tabii ki hepsi kardeşlik adına."

Bu anılar güneş yanığına tokat atılmış gibi, yıllar geçmesine rağmen hala hissedilen sessiz, sıcak bir acı gibi. Cooper ve arkadaşlarının nemli, boğucu enerjisi, nötr kelimeleri zehirli bir şekilde kullanmaları, hak ettiğimden bile emin olmadığım hayal kırıklığının batıcı hissi.

Aşık olabileceğimi fark ettiğimden beri, cinsiyetleri değil, insanları sevdiğimin farkındaydım, ama böylesine kalabalık bir evde yalnız büyümek, tüm enerjimi hayatta kalmak ve kendime bakmak için harcamamı gerektiriyordu. Üniversitede nefes alabileceğim bir alan bulana kadar, cinselliğime bir etiket koyacak kadar boşluk yoktu. Ama 21 yaşındaki ben, panseksüel kimliğimin etrafında parmak uçlarında yürüyen, toplulukta bir yer edinmek için yeterince açık ve aktif bir queer olup olmadığından emin olmayan biri olarak bile, Cooper ve arkadaşlarının davranışlarından rahatsız oluyordum. Onu izlediğimi hatırlıyorum, erkeklik stereotipini temsil eden kibirli tavırlarıyla ortalıkta dolaşmasını, kendime kıvrılırken sevmiş gibi yaptığım kokulu parfümünü, rahatsız olduğum için rahatsız olduğumdan rahatsız olduğumu.

Cooper'ın başını eğmeden önce yüzünde pişmanlık ifadesinin belirlediğini görmek beni şaşırttı. "Hatırlıyorum. Aslında bunu çok düşünüyorum."

"Gurur duyduğun anlardan biri mi?"

Başını kaldırdı. "Beni yiyip bitiren bir an. O dönem hayatımın büyük bir kısmı beni rahatsız ediyor."

Dudaklarım açıldı, içgüdüsel olarak kışkırtıcı bir cevap vermek için hazırlandım, ama yüzündeki ciddi ifade, gözlerinin etrafında gülümseme yerine kaşlarının arasında oluşan çizgiler boğazımı düğümlendirdi. Dudaklarımı ısırdım, sonra başımı eğdim, sessizce devam etmesini işaret ettim.

Cooper mikrofondan uzaklaşır ve derin bir nefes alır. Sonra bir tane daha. Her nefes verişinde gerginliğini hissediyorum ve göğsümde bir şey değişiyor, onun rahatsızlığı karşısında kalbim aniden ve şaşırtıcı bir şekilde sıkışıyor.

Ve anlıyorum. Söylemek üzere olduğu şeyi hissediyorum, omuzlarında ve çenesindeki savunmacı ama gururlu tavrı. Uzun zamandır onunla birlikteyken ilk kez yüzüm açık ve samimi bir ifadeye bürünüyor ve başımı hafifçe sallayarak ona sorun olmadığını söylüyorum. Devam etmesine gerek olmadığını söylüyorum.

Elini yüzüne götürüp yanağını ona yaslar, ağzını kameralardan kısmen kapatır. *Sorun yok*, der dudaklarıyla, sonra

bana göz kırparak gülümser ve elini tekrar kucağına indirir.

"Ben biseksüelim," diyor sonunda, mikrofonu kendine yaklaştırarak kelimeleri net ve kararlı bir şekilde telaffuz ediyor. "Bu benim cinsel kimliğimi açıklamam ya da bir sır değil, daha önce burada birkaç kez ima etmiştim, ama cinsel yönelimim hala benim için biraz özel bir konu olduğu için sık sık bahsetmiyorum... Belki de içselleştirmiş olduğum biseksüel fobim beni engelliyordur, kim bilir."

Sert, kendini küçümseyen bir kahkaha atar, gözleri benimkilere takılır. Yavaş, biraz çekingen bir gülümseme belirir. Ona gülümsemek isterim. Sessizce, nazıkçe devam etmesini teşvik etmek isterim, ama nefesim boğazımda düğümlenir ve tek yapabildiğim ona bakmak olur.

Gülümsemesi titriyor ve boğazını temizliyor, utangaçlığı geri geliyor. "Her neyse, üniversitede açık *değildim*. Çok, çok gizliydim ve özellikle kardeşlik hayatında beni kurtarabileceğini düşündüğüm heteronormativite fikrini sürdüren birçok zehirli davranışta bulunuyordum. Yeterince erkeksi, yeterince agresif olursam, açıkça üyesi olmadığım bir topluluğun pahasına en komik şakaları yapan kişi olursam, belki heteroseksüel kartımı kazanabilirim diye düşündüm. Ve seninle geçirdiğim o meşhur gece, bunun en aşırı örneklerinden biriydi."

Uzun bir sessizlik olur ve geç de olsa bu sessizliği benim doldurmam gerektiğini fark ederim. Cooper cesur bir yüzle bana bakıyor, gözlerinde küçük bir ışıltı var, sanki benim atacağım her yumruğa hazır olduğunu söylüyor.

Bunun yerine, kafamı sallayarak zihnimi boşaltmaya çalışıyorum. "Ne... ne değişti?"

Cooper sanki onu şaşırtmışım gibi başlıyor. Çenesi çalışıyor, beni incelerken sorunun ne kadar samimi olduğunu tartıyor. Ve gerçek, savunmasız tavrıyla, yavaşça tekrar gülümsüyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor, sanki bana açılmaktan daha mutlu bir şey yokmuş gibi.

"Şey... dibe vurdum. Her şey karanlık ve berbattı ve bir süre öyle yaşadım. Ama sonunda, kendimi sevdiğim birine dönüşmek için kendimden nefret edemeyeceğimi anladım. Bu yüzden kendimi kabul etmeye karar verdim." Sesi alçak, neredeyse fısıltı gibi, gözleri bana sabitlenmiş. "Uzun süreli terapi de çok yardımcı oldu, dürüst olacağım."

Uzaklardan, tüm bunları kaydettiğimizi, onun bunları mikrofona söylediğini hatırlıyorum ve bir parçam, söylediklerinin kaydedilip kaydedilmediğini merak ediyor. Ama daha büyük, daha güçlü, çılgın bir parçam tüm mikrofonları ve kameraları kapatmak, Rylie Cooper'ı sweatshirt'ünün önünden tutup sarsmak ve onu tanıdığımdan beri onda değişen her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmasını istemek istiyor. Ondan daha fazla gerçeği öğrenmek için yalvaracağım. Onun bulmacasını bir araya getirmeye çalışırken tüm bu yeni parçaları toplayacağım. Bu halinin güvenilir olup olmadığını ya da tüm bu çileyle kâr eden adama sadece yeni katmanlar ekleyip eklemediğimi söylemesini isteyeceğim.

Ama bu an benimle ilgili değil. Bunların hiçbirisi benimle ilgili olmadı ve bu, kabullenmem gereken yeni ve zor bir gerçek.

Sessizlik yine uzar ve Cooper boğazını temizler. "Evet... O gece tam bir aptaldım..."

"Geçmiş zaman kullanman ilginç," diyorum, sözlerim keskin ama merhametle yumuşak, yarı yürekten rolümü üstleniyorum. Bu onda yeni bir enerji uyandırıyor gibi ve masanın üzerinden uzanıp çenemi nazikçe okşuyor.

"Haklısın. Ama şimdi yeni ve heyecan verici şekillerde aptalım. Homofobik ve eşcinsel olduğunu saklamaktan çok daha az klişe ve zararlı şekillerde. Ve bana kendimi açıklamam için bir şans verdiğin için çok minnettarım. Bu, insanların sık sık elde ettiği bir fırsat değil."

Sanki sandalyem altımdan çekilmiş gibi hissediyorum, dünyam devriliyor ve şakağım yere çarpıyor, çarpmanın etkisi beynimi sarsıyor ve bu adam hakkında bildiğimi sandığım her şeyi alt üst ediyor.

O... o samimi geliyor. Sanki benim nefret dolu kıcımın etrafında olmak, onun hakkında sahip olduğum her fikri yıkmak için çalışmaktan gerçekten minnettar gibi. Bu fikir çok tatlı, tahammül edilemeyecek kadar tatlı ve bu fikir içimde erirken dişlerim ağrıyor.

Konuşmamızın geri kalanı bulanık bir şekilde geçiyor. Cevap vermem gerekiyor, çünkü Cooper'ın gözleri sürekli ağzıma takılıyor, her birkaç dakikada bir söylediklerimden gülümsüyor ya da kahkaha atıyor. Umarım bu, göğsümde biriken baskı kadar yumuşak ve tehlikeli bir şey değildir.

Ben... Aman Tanrım, ben gerçekten Rylie Cooper ile konuşmaktan *hoşlanıyor* muyum? Son altı yıldır bu korkunç rahatsızlığımı iyileştirmek için hiçbir şey yapmadım mı? Ben

düşündüğümünden daha akıl hastası olmalıyım.

"Her ne olursa olsun, üçüncü randevumuzda her şeyi yoluna koyacağım," diyor Cooper, bölümün sonuna geldiğini ima eden bir şekilde, saf ve aç bir meydan okuma içeren bir sırtışla.

"Nefesimi tutmayacağım, bebeğim."

"Seni kazanmak için ne yapmam gerektiğini söylemek ister misin?" diyor, öne eğilerek, gözlükleri keskin burnunun köprüsünden kayıyor.

"Ve tüm eğlencemi mahvetmek için mi? Pas geçiyorum."

Cooper gülüyor. "Sorun değil. Senin yardımın olmadan da başarırım."

Düşük seviyeli bir seks şakası yapmak için ağzımı açtım ama Cooper elini kaldırdı.

"Şimdi ne diyeceğini biliyorum, eminim dinleyicilerimiz de aynı şeyi düşünüyor: *Rylie, üniversitede kadın çalışmaları seçmeli dersi aldın, neden ipucuya ihtiyacın olsun ki? Kadınlar konusunda uzman olmalısın!*"

Gözlerimi o kadar sert çeviriyorum ki, noktalar görüyorum.

Cooper gülerek devam eder. "Peki, ben buraya gerçeği söylemek için geldim. Evet, öyleyim. Ama sen, Eva Kitt, sadece bir kadın değilsin. İçinde şeytan var. Ama merak etme, onu da kazanacağım."

Yine gözlerimi devirdim, ama içimden bir kıkırdama patladı. "Sen bir aptalsın." "Evet, ben de öyleyim," dedi çarpık bir gülümsemeyle.

Vücudumu bir sıcaklık kaplar ve Cooper bölümü kapatırken kulaklıklarımı çıkarırım. Kafamı boşaltmak için derin bir nefes alırım. Bir tane daha. Bir tane daha yeter...

İşe yaramıyor. Her şey çok fazla ve kaçma dürtüsü kaslarımı sarar.

Kayıt cihazını kapattığı anda koltuğumdan fırlayıp ceketimi ve çantamı alıp kapıya doğru bir adım atıyorum.

"Bekle." Cooper aniden ayağa kalkar, dizleri masanın kenarına çarpar, mikrofon sallanır. Emri, sesindeki çaresiz fısıltı beni olduğum yere çiviler. Gözlüklerini burnuna iter, boğazını birkaç kez temizler, sonra öksürür.

"İğrenç, hasta mısın?" diye soruyorum, yüzümü dehşetle buruşturarak.

Cooper bir an gözlerini kırıştırıyor, sonra başını sallıyor ve titrek bir kahkaha atıyor.

"Hayır. En azından soğuk algınlığı değil." Uzun bir nefes verir, elini saçlarından geçirir

saçlarını okşadı, dalgalı saçları bu hareketle geri sıçradı. "Benimle kahve içermisin?"

O kadar aceleyle sorar ki, ben bunu gecikmeli olarak algılarıım, ama sanki bana siyanürle gargara yapmamı istemiş gibi omuzlarıım savunma pozisyonuna geçer. "Randevuları ayarlamak senin işin," derim, sesimi olabildiğince kaba çıkarmaya çalışarak. "Bir sonraki randevuyu kahve içmek istersen, bu sana kalmış."

Cooper yine başını salladı. "Randevu olarak değil." Ellerini kaldırarak itirazımı engellemeye hazırdı. "Biliyorum. Biliyorum. Bu anlaşma dışında benimle isteyerek zaman geçirmeyeceksin, bunu çok net yaptın. Ama lütfen, sadece bu seferlik, bir saatliğine kahve içip arkadaşmış gibi davranabilir miyiz?"

Bakışları o kadar yoğun ki, gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum, odanın içinde dolaştırıyorum. Uzun süre dikkatimi başka yerde tutamıyorum, dikkatim inatla ona dönüyor. İnce yapılı vücudu ve ceplerine sokulmuş elleri, kulaklarına doğru hafifçe kıvrılmış omuzları, kulak uçları parlak pembeye dönmüş.

Onu reddetmem gerektiğini, hızlı bir bahane uydurmam ya da kesin bir hayır demem gerektiğini biliyorum. Çok fazla korkunç, kafa karıştırıcı duygu midemde birbiriyle boğuşuyor ve onun bundan faydalandığını, kariyerinde ilerlerken benim hot dog ve saçmalıklardan kurtulmak için çabaladığımı hatırlamam gerekiyor. Kalbim boğazıma kadar çıkıyor ve titriyorum, kendimi açığa çıkmış gibi hissediyorum, sanki acımasızca, güzelce dürüst olan ben değil de Cooper'dı. Onun ne kadar hassas hissettiğini hayal bile edemiyorum.

Ancak gözleri parladığında, yüzünde zafer ve inanamama duygularının karışımı bir gülümseme belirlediğinde, başımı salladığımı fark ettim. Boğazımı temizledim, ama sesim hala kısık çıkıyordu: "Bir saatliğine senin arkadaşınmış gibi davranabilirim. Sadece bu seferlik."

Nedense, coşkusu artıyor. "Pişman olmayacaksın," diyor, ceketini alıp beni kapıya doğru yönlendiriyor.

Paslı bir kahkaha attım ve bunun gerginlikten değil, inanamama hissinden kaynaklandığını umdum. Çünkü göğsümde yumuşak bir şeyin hareket ettiğini hissettim; merkezden yayılan bir sıcaklık, ensem arkasına doğru yayılıyordu, sanki enerji dalları Cooper'a ulaşmak için uzanıyorlardı. Bunun pişman olacağım bir şey olduğunu zaten biliyordum.

Bölüm 10

Cooper bizi birkaç blok öteye, mahallesindeki en sevdiği kahve dükkânına götürdü. Pencerelerinde milyonlarca saksı bitkisi asılı, alçak tuğla bir binada bulunan rahat bir kafe.

"Önden buyur," diyerek kapıyı benim için açtı.

Gülümsemesinde bir şey dikkatimi çekiyor — beni en sevdiği yere davet etmekten ne kadar mutlu olduğu — ve aniden, sanki kaygan kumda yürüyormuşum gibi hissediyorum ve eşikte takılıyorum.

Ama Cooper orada, bir eli dirseğimde, diğeri belimde, beni dengeliyor. Düzleştirim ve eli kolumdan düşüyor, ama diğeri omurgamın dibinde nazikçe basılı kalıyor, avucunun sıcaklığı sanki yaz güneşinde uzanıyormuşum gibi hissettiriyor.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi yanağıma yakın, düşük bir titreşimle.

Kafamı sallıyorum, sonra ani bir hareketle başımı sallayarak evet anlamında işaret ediyorum. "İyiyim," diyorum, ama hiç de iyi hissetmiyorum. Elini hala çekmiyor. "Bize bir masa bul." Onun dokunuşundan uzaklaşırken, açık olan tek masayı işaret ediyorum. "Ben sipariş veririm. Ne istersin?"

Alt dudağını ısırırken gözleri tahtaya kayd. Dişlerinin kenarının yumuşacık pembe dudağına batması yanaklarıma sıcaklık yaydı ve bakışlarımı kaçırdım.

"Ben buzlu latte alacağım," diyor ve bana dönüyor. Tekrar ona bakma hatasını yapıyorum, gülümsemesi güneş gibi ve eğri büğrü. Tanrım, ondan nefret ediyorum.

Dudaklarımı büzerek başımı salladım ve onu masaya doğru yönlendirdim.

Sıra uzundur, barista her müşteriyle samimi bir şekilde sohbet etmek için zaman ayırmaktadır. Cooper'ın burayı neden sevdiği anlaşılabilir. Parlak, uyumsuz dekor, gerçekten

önemser gibi davranan personel, birbirlerini tanıyan gülümsemelerle selamlaşan müşteriler... Bu acımasız şehirde Orta Batı'nın samimiyetini bulmuş.

Dikkatimi tebeşir tahtasındaki menüye vermeye çalışsam da, gözlerim sürekli Cooper'a kayıyor. Onun odayı nasıl algılayıp yansıttığını incelemeye kendimi engelleyemiyorum. Küçük bir kız pembe içeceğinden baloncuklar üflerken, annesi gülümserken, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Üç arkadaş bir şaka üzerine kahkahalarla gülünce kulakları dikiliyor. Yaşlı bir adam küçük masanın üzerinden uzanıp arkadaşının dudaklarının köşesine başparmağını dokundurunca gözleri hafifçe sulanıyor.

Sonunda siparişimizi verip barın ucunda içeceklerimizi bekliyorum. Cooper, ona baktığını fark ediyor ve sanki kalabalığın içinde onu kaybetmişim gibi kolunu sallayarak büyük bir gösteri yapıyor. Yanaklarım kızarıyor ve bakışlarımı kaçırıyorum, siyah kahvem tezgaha konduğu anda yakıcı bir yudum alıyorum.

Titremeyi durdurmak için derin bir nefes alıp, sonumun... yani masamızın başına doğru yürüdüm.

"Yulaf sütü ile buzlu latte, Polly Pocket," dedim ve ona uzattım.

"Kahramanım." Cooper sırtarak pipetin ambalajını çıkarır, pipeti içeceğe batırır ve bir yudum alır. "Ama neden yulaf sütü?"

Kaşlarım alçaldı. "Laktoz intoleransın yok mu?" "Yok mu?"

Birkaç kez gözlerimi kırıp onu incelerim. "Oh... Kesinlikle öylesin sanmıştım.

Öyle bir enerji yayıyorsun."

"Laktoz intoleransı enerjisi mi yayıyorum?" Cooper geriye yaslanarak, yüzünde ekşi bir ifadeyle sorar. "Bu ne demek ki?"

"Ben... Ben sadece..." Elimi ona doğru sallıyorum. Sweatshirt'üne bakıyor, üzerinde SILLY GOOSE ON THE LOOSE yazıyor ve bir hayvanın göletten kaçtığı resmini görüyorum. En azından bu sefer kapüşonlu bir sweatshirt giymiş. "Peyniri sorunsuzca yiyebilen biri, bunu böyle bir kıyafetle telafi etmez diye düşünüyorum."

"Bu benim bir savaşçı olduğumu gösterir," dedi Cooper, göğsüne bir elini vurarak.

Bu bana kanatlarını çırpın bir kazı hatırlatıyor ve ben burnumdan hava üflerim.

"Bilmiyorum dostum, sen artık komik olmaktan çıkmış bir karın ağrısı mağduru olduğunu tweetleyen birinin enerjisine sahipsin.

Muhtemelen o gemi batarken son tweetin olarak sabitlenmiş. Sütün seni mahvetmesi mantıklı görünüyor."

Cooper bir an sessiz kalır, çenesi gevşer ve hızla gözlerini kırpar. Bir şekilde bu sözün onu çok incittiğinden endişelenerek yerimden kıpırdamam.

Sonra yüzü gülümsemeyle kırışır, kahkahası bulaşıcıdır. "Sen acımasısızın."

Kendi gülümsememi saklamaya çalışıyorum ama yüzümden kaçıyor. "Ee?" diye mırıldanıyorum, kahvemden bir yudumunu daha alıyorum.

Gülümsemesi daha düşünceli bir ifadeye dönüşür, başını yana eğip beni inceler. "Bunu bu kadar sevmem çok endişe verici."

O bunu söylerken bir yudum daha yutarım ve sıcak sıvı yanlış yere kaçır, istemeden nefesimi keser. Yüzüne tükürmek yerine, onu boğazımdan aşağı itmek için tüm gücümü kullanırım. Yapsam hak ettiğini bulur. Kim olduğunu sanıyor da, birdenbire böyle bir şey söylüyor?

"İyi misin, Kitten?"

Gözlerimi kırıştırarak ve kaburgalarımı parçalayan öksürükleri bastırarak onu eliyle uzaklaştırıyorum. "İyiyim," diyorum nefes nefese. Cooper bana şüpheyle bakıyor ve ben kendimi toplarken içkisini rahatça yudumluyorum.

"Seninle vakit geçirmeyi ve beni zorbalıkla sindirmenin yaratıcı yollarını dinlemeyi ne kadar sevsem de, sana kahve içelim demek için bir nedenim vardı."

"Geriye kalan onurunu korumaya karar verdin ve tüm bu işi iptal mi ediyorsun?" Gözlerim yaşarırken, hak ettiğimden çok daha yüksek bir tavırla konuşuyorum.

"Hayatta olmaz, tatlım. Çok eğleniyorum ve onur fazla abartılıyor." Bana göz kırpmıyor. Huysuz reflekslerim yeterince hızlı değil ve ben de gülümsüyorum. Gri gözleri parıldayarak dudaklarıma bakıyor, sanki şeklini ezberlemeye çalışıyor gibi.

Boğazımı temizliyorum ve o kendine geliyor, koltuğunda kıpırdanıyor. Ama hala sessiz, attığı pipet ambalajıyla oynuyor. Yüzü bulutlanmış, parmağının etrafındaki beyaz kağıdı o kadar çok büküyor ki ucu morarmaya başlıyor.

Kararımı fark etmeden, elim hızla uzanır ve onun hareketini durdurur. Manikürlü tırnağımla kağıdı keserim, avucum

avucum onun parmak eklemlerinin üzerine yerleşir.

İkimiz de dokunduğum yere bakıyoruz ve gecikmeli bir tepkiyle elimi çekiyorum, yüzüklerimle oynarken mırıldanıyorum, "Ne oldu sana?"

Cooper dişlerini alt dudağına geçirir ve şimdi benim *benim* kıpırdanışlarımı izliyor.

"Sana söylemem gereken şeyler var," diyor sonunda, gözleri ellerimden yüzüme kayıyor. "Kimse yokken, seni kazanmaya çalışmanın baskısı olmadan sana söylemem gereken şeyler. Altı yıl boyunca düşünerek, acı çekerek, sonunda kelimelere dökemediğim şeyler."

Boğazım düğümlenir, ama yüzüm, kafamda dolaşan ve sözlere dökemediğim tüm soruları yansıtıyor olmalı.

"Sana bir açıklama borçluyum, Eva," diyor aceleyle, vücudu bu sözlerin ağırlığıyla sönüyor. "Beni dinleyecek misin?"

Kafamın içinde bir ses nefes nefese fısıldıyor: "*Sonunda.*" Bu sesi bastırıyorum, bunun bir tuzak olduğunu, Cooper'a - *ya da herhangi birine* - umut bağlamanın kabul edilebilir ya da sevimli olamayacak kadar çok kez tekrarladığım bir hikaye olduğunu haykırarak azarlıyorum. Ama aptal gibi, kendimi onaylayarak başımı sallarken buluyorum.

Cooper bana bakıyor, gerçekten bakıyor, sanki beynimdeki tüm alarm zillerini görüyor, endişe ve dehşet bataklığımda bana tatmin edecek bir şey bulmak için çabalıyor gibi.

"Seninle hayatımın en kötü dönemlerinden birinde tanıştım," diyor sonunda.

Bunu kişisel almadan duramıyorum ve yüzümün ekşidiğini hissediyorum.

Cooper başını sallar, avuçlarını kaldırır ve bana yalvaran bir bakış atar. "Seninle ilgisi yok, Kitten. Sen hayatımın parlak bir noktasıydın."

Kışın güneş ışığı gibi övgünün tadını çıkarmamalıyım, ama yapıyorum. "Lütfen, ne kadar harika olduğumu ve her şeyi nasıl mahvettiğini anlatmaya devam et," diyorum, yüzümü etkilenmemiş bir maskeye dönüştürerek. Sanki sözlerinin içimde parladığını görebiliyormuş gibi, gülümsemesi her şeyi biliyor gibi. Gri gözleri bir an daha üzerinde kalıyor, sonra tekrar ciddi bir ifadeye bürünüyor.

"Üçüncü sınıfın ilkbaharında, küçük kız kardeşim bir trafik kazasında öldü." Bunu basitçe, kristal berraklığında ve duygusuz bir sesle söylüyor, ama yüzünde acı belirliyor, tüm vücudu sanki sözleri onu incitmiş gibi titriyor.

Sempati beni keser, kanımı dondurur. Ben, çok basitçe, dünyanın en büyük pisliğiyim, o bana böyle bir şey anlatmaya hazırlanırken şaka yapıyorum.

"Bana öyle bakma, Kitten," diyor Cooper, sesinde hafiflik katmaya çalışarak.

"Ne bakışı?" diyorum, gözlerimin köşelerinde yaşlar birikiyor. "İki saniye önce beni aşağıladığın için suçluluk duyduğunu gösteren bakış."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o başını salladı, zoraki bir gülümsemeyle elini uzattı ve elini benimkinin üzerine koydu. Elini orada bırakmasına izin verdim.

"Bilmiyordun ve benim için dilini tutmanı istemem." Dünya durur, sadece ikimiz kalırız, onun barut gibi gözleri içimi okur. Ciltlerimizin temas ettiği yerde bir nabız hissedirim, onun mu benim mi kalbimin çarpıntısı olduğunu anlayamam. Bunun önemli olup olmadığını da bilmiyorum.

Korkak bir hayvanı ürkütmemek için yavaşça, bileğimi döndürerek avucum onun avucuna değene kadar, parmaklarım onun sıcak tenini kavradı.

Cooper ellerimize bakıyor, dişlerini alt dudağına bastırıyor. Boğazını temizliyor ve devam ediyor. "Perşembe gecesiydi ve antrenmandan eve dönerken sarhoş bir sürücü tarafından çarpıldı. On sekiz yaşındaydı, lise son sınıf öğrencisiydi, Columbia'ya atletizm bursu kazanmıştı ve önünde harika bir hayat vardı." Yutkunurken boğazının hareketlerini izliyorum, çenesi gergin, gözlerinin etrafında gerginlik çizgileri belirginleşiyor.

Nefesi hırıltılı, sanki benim rahatsızlığımın onun yıllarına denk bir şey yapabileceğini düşünerek ciğerlerimden havayı çekiyor.

"Dünyam yıkıldı Eva," diye devam ediyor, sesi zımpara kağıdı gibi gıcırıyor. "O kadar yıkıldı ki, şimdi bile anlaması zor, hele ki hiçbir şeyden haberi olmayan yirmi beş yaşında bir aptal için. Dediğim gibi, bu seninle tanışmadan bir yıl önceydi, ama o yıl ben bir enkazdım."

Üvey kardeşlerim ve üvey ablamla bile kendimi bir yabancı gibi hissetsem, onlardan birini kaybetmek beni kesinlikle mahvederdi. Serena'nın gülümsemesini bir daha görememeyi veya Derek'in kahkahasını bir daha duyamamayı hayal edemiyorum. Cooper'ın elini daha sıkı tutuyorum ve onun üzgün gözlerini benimkilere çekiyorum. Şu anda yüzümün ne ifade ettiğini bilmiyorum, muhtemelen asla yeterli olmayacak, önemsiz, işe yaramaz bir üzüntü gösterisi, ama o ne görürse görsün, omuzları gevşiyor, eli benim elimi nazıkçe sıkıyor.

"Evde, kaybettiğim kız kardeşim için hâlâ ağlamadan ya da öfke duymadan konuşmadığım başka bir kız kardeşim vardı," diyor, sesini alçaltarak. "Annemle babamın evliliği yıkılmıştı ve sürekli kavga ediyorlardı. İçki içiyor, çok fazla esrar içiyordum, kendimden nefret ediyordum ve kendimi uyuşturmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Hiçbir şey hissetmek zorunda olmayan, şaka yapabilen, iyi partiler verebilen biri olmak istiyordum."

İtirafı aramızda ağır bir sessizlik yaratıyor. Onun bana sunduğu çıplak dürüstlüğü doğrudan görmek yerine, yetkin ama mesafeli bir anlayışın arkasına saklanıp bakmak istemiyorum. Ona karşılığında gerçek bir şey vermek istemediğim için kaçmak istiyorum.

"Beni en kötü halimde tanıdın, Eva," diye tekrarlıyor, avucum terlemiş ve gevşemiş olmasına rağmen elimi tutmaya devam ediyor. "Aptaldım ve yıkılmıştım ve bunu geri alamam ama sana nedenini açıklamak istiyorum. Sen benim karmaşamı hak etmedin ama ben sana verdim."

Ona bakıyorum, duygularım boğazımda karışık, peltemsi bir düğüm gibi. Yanakları kızarıyor, gözleri aniden utangaçlıkla aşağıya bakıyor.

"Sen... benim neden öyle davrandığımı biraz olsun anlıyor musun?" diye soruyor, sanki benim affımı bekliyormuş gibi sesinde bir umutsuzluk var. Neden öyle davrandığını anlamıyorum. Ben onun trajik hayatında sadece bir anlık bir olaydım. Hislerim önemli olmamalı... O zaman da önemli değildi.

"Anlıyorum," diyorum, sesim paslanmış.

Cooper bana tekrar bakar, samimiyetimi kontrol etmek için gözleri yüzümde dolaşır. Orada bulduğu şey onu gülümsetir. "Bu hafif ve neşeli arkadaşlık saatini gerçekten iyi yakaladım, değil mi?" der sonunda, elini çekip latte'sinden bir yudum alır.

Parmaklarım, onun cildinin kalan sıcaklığını tutmaya çalışır gibi sıkı bir yumruk haline geldi, onu kendi cildime gömmek istercesine. Bilinçli bir çaba ile yumruğumu açtım.

"Evet, küçük sohbetlerde gerçekten iyisin." Ne kadar sahte hissetsem de yüzüme sinsî bir gülümseme yayıyorum. "Lanet olası bir saray soytarısı."

Cooper gülüyor, sesi göğsümde volta gibi dolaşüyor ve avucumu kalbimin üzerine sürmemek için kendimi zor tutuyorum. "Bir sonraki arkadaşlık saatinde, ortamı kontrol edip sana şarap ve sızlanma mı, bira ve eşcinsel mi seçmeni sağlayacağım, böylece neye bulaştığını daha iyi anlarsın."

"Üçüncü seçeneği unutma," derim, ona şakacı bir bakış atarak. Kaşlarından biri yukarı kalkar, yüzünde keyif belirir. "Tatlı ve acı, cheesecake ve espresso martini eşliğinde travmalarımızı döküldüğümüz bir seçenek."

Cooper tekrar güler, çukurlukları çocuksu gülümsemesini vurgular. Eli masanın üzerinden uzanır, elimi tutar ve kollarımızı aşırı coşkulu bir şekilde sallar. "Sen, Eva Kitt, kendine bir randevu ayarladın."

Bölüm 11

"Bu fikri hiç sevmedim," diyorum Aida'ya FaceTime'da, yarım saat sonra başlayacak kayıt için hazırlanırken.

"Teşekkürler. Bunun için çok çalıştım."

Maskara sürmeyi bitirirken dikkatimi aynadan ayırıp ona inanamayan bir bakış attım. "Gerçekten mi? İnsanların kendileri hakkında yazılan kötü yorumları okumak gibi eskimiş bir trendi geri getirmek *senin* yenilikçi ve parlak fikrin mi? Büyük yapımcıların sana yüksek maaşlar ödemesinin sebebi bu mu?"

Aida gözlerini devirip kıvrıkcık saçlarını başının üstünde topuz yapar. "Tamam, tabii ki ilk tercihim 2013'te popüler olan bir fikri kopyalamak değil, ama üstlerden gelen bir talimatı çiğnemek için *o kadar da büyük bir maaş* almıyorum."

"Bu *Landry'nin* fikri miydi?" Kaşlarımı o kadar çatım ki ıslak kirpiklerim yanaklarımın üstüne yapışıyor. "Ödüllü gazeteci Landry Doughright bu taklitçilik hamlesinin başında mı?"

"Teknik olarak, fikir Prens Nepo'dan çıktı, ama Landry e-posta zincirine sonsuz övgülerle yanıt verdi. Bunun daha fazla etkileşim yaratmak için iyi bir yol olacağını düşünüyorlar. İnsanları, videolarında yer alabileceklerini düşünürlerse yorum yapmaya teşvik et."

Tüm bu ilginin söneceğini umarak dua etmeme rağmen, yangın gibi yayıldı. Dumanı soluyacakmışım gibi hissediyorum.

İnsanlar, kaydettiğimiz oturumların parçalarından dramatik videolar düzenlemeye devam ediyor. Bu normal ve beklenen bir şey, ama Cooper ile aramızdaki gerçekliğin

gerçekliği, sahte bir romantik hikayeye dönüştürölmüş. Ama bu videolar, kahve almaya giderken ve kafenin dışında vedalaşırken çekilmiş fotoğraflarımızın da her zamanki karışma eklenmiş olduğunu görünce hissettiğim tüyler ürpertici duyguyla karşılaştırıldığında hiçbir şey. Mahremiyetimin ihlali anlık ve fizikseldi, yatakta uzanmış, fotoğraflara yakınlaştıırarak gözlerime inanamadan, izleyenlerin sıcak, ekşi nefesini tenimde hissedebiliyordum.

Saat ikiye gelince Cooper'ı öfkeyle gizlediğim panik içinde aradım.

"Merhaba, Kitten. Az önce rüyamda seni görüyordum," dedi telefona cevap verdiğinde, uykudan sesinin kısılmıştı.

"Umarım kabus olmuştur. Bu fotoğraflarla bir ilgin var mı?"

Uzun bir sessizlik oldu ve Cooper yatakta pozisyonunu değiştirirken çarşafaların hışırtısını duyabiliyordum. Nedense bu bana aşırı samimi geldi ve telefonu ısınmış yanağımdan uzaklaştıırıp hoparlöre taktım.

"Ne fotoğrafları?" diye sordu, sesi biraz daha uyanmış gibiydi.

Cevap vermek yerine, ona bir sürü mesaj attım, bir tanesinin küçük resminde onun apartmanının yakınındaki bir yaya geçidinde yürürken çekilmiş bir fotoğrafımız vardı, bir diğesinde ise kafeterya'ya girerken elini belime koymuş halimiz vardı.

Nefesi kesildi, sonra mesajlara bakarken derinleşti. "Bunlardan haberim yoktu," dedi sonunda. "Ama endişelenme Eva."

"Sokakta bir sapığın benim haberim olmadan fotoğrafımı çekip internete yüklemesini dert etmem mi gerek?" Beni sakinleştirmeye çalıştığını anlayabiliyordum, ama sakinleşmeyi reddediyordum.

"Muhtemelen seni Florence Pugh sandılar ve bir ünlü gördüklerini düşünerek fotoğrafını çekmek istediler. Onun seksi yeni erkek arkadaşının kim olduğunu öğrenmek için."

"O fotoğrafta kesinlikle kişisel asistan havası var," dedim, içimdeki endişe biraz azalsa da mantığımın sesini dinleyemedim.

"İş yerinde aşk mı? Ne skandal," diye alay etti Cooper, benden isteksiz bir gülümseme kopardı. "Eminim önemsiz bir şeydir, Kitten. Biraz uyu."

Garip bir şekilde, dediğini yaptım, ama uykum hiç dinlendirici olmadı. *Romantizm* ve *skandal* kelimelerinin sert tonu, ateşli bir film müziğı gibi kafamda yankılandı, dudaklarının karnımı, bacaklarımın arasını okşadığı, ellerinin kalçalarımı kavrayıp beni masanın üzerine kaldırdığı görüntüler, parçalı ve ateşli klipler halinde, ben dönüp dururken.

uyluklarımın arasında, ellerinin popomu kavrayıp beni masanın üzerine kaldırdığı görüntüler, parçalı ve ateşli klipler halinde zihnimde canlanıyordu.

O günden beri iyi uyuyamadım.

"Rylie de kötü yorumlar okuyor. Sadece sen değilsin," diyor Aida, bunun beni sakinleştirmeyeceğini çok iyi bilerek.

"Bütün mesele *benim* kötü yorumlar yazan kişi olmam ve onun da söylediklerime sadece çekicilik ve iyi mizahla tepki vermesi değil mi?"

"Zorbalığı kitlelere yayma fırsatını değerlendiriyoruz," diyor Aida, benim sızlanmamla ilgilenmek yerine e-postasını okurken ciddi bir ifadeyle.

Kaşlarımı çatıp aynaya dönerek makyajımı bitiriyorum. İçimde bir tıkırtı var, Cooper'ı alay eden tek kişinin ben olmam gerektiğini söyleyen küçük bir sahiplenme duygusu; yorumlarda rastgele insanların onu benim kadar tanımadıkları için alaycı yorumlar yapmaya hakları olmadığını söylüyor.

Ama bu saçmalık.

Rylie Cooper'ı *aslında* tanımıyorum. Tabii, o salak haftalardır kafamdan çıkmıyor ve onunla ilgili olmayan bir düşünce bile aklıma gelmiyor, ama bu onu *tanıdığım anlamına* gelmez. Sanırım onu kızdırma hakkım konusunda biraz sahiplenici davranıyorum.

"Gerçekten çok mu kötü?" diye soruyorum, sesimdeki endişeyi gizlemeye çalışarak.

Aida omuz silkiyor. "Açıkçası bilmiyorum. Görmedim. William ya da daha çok onun stajyerlerinden biri aldı. Şok etkisi yaratmak için ekranda otomatik olarak gösterilecekler."

"Oh, iyi. Sabırsızlanıyorum."

"Tamam, hadi görüşmeye geçelim." Aida, FaceTime görüşmemizi abartısız bir şekilde sonlandırır. William, açgözlü algoritmayı beslemek için bu videonun hızlı bir şekilde hazırlanmasını istedi, bu yüzden bilgisayarlarımızdan uzaktan kayıt yapıyoruz... Ses kayıt ekibine çekim için düşük ücret ödemek istememesi de muhtemelen bununla bir ilgisi vardır.

Halka ışığımı açıp video görüşmesine giriş yapıyorum, Cooper'ın aptalca sırtışının beni karşılayan ilk şey olmasıyla midemin bulanmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Onu geçen haftaki kahvemizden beri görmemiştim ve hala onun görünüşü beni hazırlıksız yakalaması rahatsız ediyordu — dudaklarının sürekli bir gülümsemeyle kıvrılması, her an gülmeye hazır olması,

gözlerinin etrafındaki kırıksıklıklar, sanki her güneşli mevsimi gülerek geçirmiş ve mizahı oraya kazınmış gibi. Hiçbir maruz kalma terapisi beni iyileştiremiyor.

Ve bir de lanet olası kişiliği var.

Cooper, tamamen saçma mesajlarıyla benim direncimi kırdı. Mesajlar günün rastgele saatlerinde geliyor — mesela, bir denizanası durumundayken, birine işlemek mi yoksa işenmek mi istersin? Ya da arılar çiçeklerin üzerinde işlerini yaparken küçük bir inilti çıkarırlar mı sence? Pop şarkılarının ritmine göre sallanan köpek yavrularının videoları ya da boncuklu şapka giymiş uykulu bir kedi yavrusunun arkasına photoshopla alevler eklenmiş ve üzerine "HAY SANA NE Kİ BEN HİÇ HAVAMDA DEĞİLKEN BU TONLA BANA BAKARSIN!" yazılmış bir meme.

"Beni düşündüğünü hissettim <3" mesajıyla paylaşılmış bir meme.

Aslında onu düşündüğüm için çok sinirlendim. Ona düşünmediğimi söyledim. Şaşırtıcı bir şekilde, kendimi ona işlemek için savunurken, onu tuhaf bir arı röntgencisi olmakla suçlarken ve büyürken en iyi arkadaşımın golden retriever köpeğim olduğunu anlatırken buldum.

Ve Cooper her zaman cevap verdi. Hem de hemen. Bizi saçma ve önemsiz konulardan, günümün nasıl geçtiği, bir sonraki Babble yazım için ne araştırdığım, okuduğum kitap hakkında ne düşündüğüm gibi ayrıntılı cevaplara yönlendirerek sorunsuz bir şekilde yönlendirdi. Ve kendimi içinde bulduğum bu tuhaf alternatif evrende, karşılığında ona gününün nasıl geçtiğini içtenlikle soruyordum. Cevapları duymaya can atıyordum.

Her şey eskiden çok farklı ve onun eskisi gibi birdenbire sessizliğe bürünmesini bekliyorum.

Cooper'ın ekranda bana el salladığını fark etmem biraz zaman alıyor. Kendime geliyorum ve gülümsemesi genişliyor. "Ah, buradasın. Bana özlemle bakarken ekranın dondu sandım."

Ona boş boş baktım. "Bebek kitaplarında ve anaokulunda çocuklara insanların duygularını gösteren kartlar ve diyagramlar gösterilir, bilir misin? Sen, iğrençlik ve ayna pozunu karıştırmış olmalısın."

"Yani şimdi bana ayna mı tutmak istiyorsun?" Cooper'ın gözleri fal taşı gibi açılır ve iki omzunun üzerinden bakıyormuş gibi yapar. "Yani, burada sadece biz varız, ısrar edersen..."

Aida'nın oturum açması beni küfürün ortasında durdurur ve William'ın adının ekrana geldiğini görünce dehşete kapılırım. İnternette etkileşim için kötü yorumları okumak yetmezmiş gibi, şimdi bunu ıslak mendil gibi bir kişiliğe sahip, kendini her şeye hak sahibi sanan zengin bir çocuğun önünde yapmak zorundayım.

"Rylie, Eva," diye selamlar.

Ben acınası bir şekilde el sallarken, Cooper merhaba demek yerine William'ın ipeksi gri cep mendiline olan hayranlığını dile getirir.

"Seni de görmek güzel," diyor Aida soğuk bir şekilde, görmezden gelinmekten hoşlanmamış. William, onu en azından fark etmiş gibi gözlerini ona çeviriyor.

"Kısa bir program var," diyor, önündeki kağıda bakarak. "Oldukça basit olacak, tek yapmanız gereken önceden seçilmiş yorumları okumak ve klipte kullanılabilecek tepkiler vermek. Okuma sırasında ikinizi de kaydedeceğiz, bu yüzden birbirinizin tepkilerine de tepki vermeyi unutmayın."

Sınıfta utangaç bir çocuk gibi elimi kaldırdım ve William, ekranın arkasından utangaçlığımı koklayabiliyormuş gibi bana baktı. "Başlamadan önce yorumları görebilir miyiz? Tonlamaya hazırlanmak için?"

"Hayır. Bunun olabildiğince gerçekçi olmasını istiyoruz."

Bakışlarım Aida'ya kayar, kafamda alarm zilleri çalar, ama o profesyonel maskesini takmıştır.

"Tamam. Evet. Tabii." Bu kadar yumuşak ve gergin olduğum için kendime kızıyorum. Bu bir iş, *benim* işim. Beni aptal gibi gösterecek bir şeye sokmayacaklardır... en azından, boğazıma sosisli sandviç tıkamaktan daha aptalca bir şeye sokmayacaklardır.

William birkaç sıkıcı prodüksiyon detayı ve kurgu planından daha bahseder, sonra sandalyesine yaslanır, ağzının köşelerinde en ufak bir gülümseme belirir, sanki Colosseum'da bir maçı izleyecek bir imparator gibi, ensemdeki tüyleri diken diken eder.

"Muhtemelen ağlayacağım galiba. Sabırsızlanıyorum," diyor Cooper, gözlerime bakarak ve bana güven verici bir gülümseme atıyor. Biraz rahatlıyorum. Eğer batacaksam, onu da benimle birlikte batıracağım, bu kesin.

Geri sayım başlar ve ben hızla üstümü düzeltir, dudaklarımın kenarındaki rujumu parmaklarımla düzeltir ve kıpırdanmayı bırakırım. Aida

başlama işareti veriyor ve biz de tanıtımlarımızı sorunsuzca yaparken, karnımda gerginlik artıyor.

"Tamam, ilk ben başlıyorum," diyor Cooper, ellerini çırparak ve bana sırtarak avuçlarını ovuşturuyor. "Ama şahsen yorumlarda senin hakkında bir şey yazacağını sanmıyorum, Eva."

Saçlarımı savurup ona kötücül bir gülümseme attım.

Ekranda bir mesaj belirir ve o öne eğilir, gözlerini kısarak okur. "*Kimse Freud'a söylemesin ama ben ona baba derdim.*" Gözleri parlar ve bana bakar. "Hollandaca 'Bana şaplak at baba' nasıl denir biliyor muydun? '*Geef me een klap, Papa*'. Bunu yatakta söylemeyi hayal edebiliyor musun?"

Bunu anlamam biraz zaman aldı. "Her müdahaleci düşüncenin galip gelmesine izin mi veriyorsun?" diye patladım. "Ve Freud Avusturyalıydı."

"Evet, tabii ki," diyor Cooper, itirazımı eliyle savuşturarak. "Ama onun Hollandalı bir hastayla bu sapkınlığı çözmeye çalıştığını hayal edebiliyor musun?"

Gülüyorum, sonra öksürük gibi göstererek kameradan gülümsememi saklamaya çalışıyorum. Omuzlarımdaki gerginlik biraz azalıyor. Belki de bu, düşündüğüm kadar acımasız olmayacak.

Cooper gözlerime bakıyor, gözlerinde bir parıltı belirliyor, bu birlikte bu işin içindeyiz demek, sonra boğazını temizliyor ve bir sonrakini okuyor. "*Bir erkeğin çok fazla gücü olduğunu, onun tarafından teabagging yapılmasını arzuladığında anlarsın.* Aman tanrım. Tamam. Bunlar kötü yorumlar mı yoksa dengesiz arzu dolu yorumlar mı?"

"Tanrım, bunları kendin mi yazdın?" Yüzüm sinirden buruşuyor.

Gözleri fal taşı gibi açılır ve başını sallar. "Dedikleri gibi, aslında hiç kimse tarafından teabagging yapılmak istemedim."

"Bir sonraki videomuzda yalan makinesi getirelim."

"Ah, Kitten, beni bir dahaki sefere ne zaman göreceğini bulmak için her zaman çok heveslisin. Çok tatlısın."

Ağzım şaşkınlık ve öfkeyle açılır, ama Cooper'ın kahkahası bir mıknaş gibi beni ekrana çeker. Birden omuzlarımı düzelterip William'ın küçük resmine hızlıca bir bakış atarım, sonra tekrar Cooper'a dönerim. William'ın memnun görüldüğünü fark edince midem burkulur.

"Tamam, sonuncusu," der Cooper, alnındaki hayali teri silerek. "*Hissediyorum...* Tanrım, bu tam damarıma basıyor."

"Oku, korkak," diye alay ediyorum, bu işte birbirimizin arkasını kolladığımızı gösteren bakışını karşılık vererek.

Cooper kamera karşısında çöküyor ama devam ediyor. "*Rylie Cooper'ın sakalı olsaydı, bıyığı sakalına hiç bağlanmazdı...* Bu gerçekten acıttı. Doğru olduğunu söylemiyorum... ama yanlış da değil."

"Bir erkek için sakal yorumlarından daha kötü tek şey, saç çizgisi eleştirisidir," derim ciddi bir şekilde başımı sallayarak. "Huzur içinde yat, dostum."

Cooper'ın yüzü doğum günündeki bir çocuk gibi parlıyor. "Eva Kitt, ben senin *arkadaşın mıyım?*"

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak, onun sevinçli ifadesini benim sözlerimle bağlamaya çalışıyorum, bu sırada zihnim karışıyor. "Ben... Hayır. Yani... Ne? Dur." Yüzümü nötr bir ifadeye getirmeye çalışıyorum, masanın altında bacaklarım titriyor, son zamanlarda beni ele geçirmiş olan aptal şeytani kovmak için, çünkü istememe rağmen, Rylie Cooper son zamanlarda biraz arkadaşım gibi geliyor.

Bu tamamen saçmalık.

"Ben senin *arkadaşınım*," Cooper, sanki biz oyun parkındaki çocuklarmışız ve o beni Fransız öpücüğü vermekle suçluyormuş gibi şarkı söylüyor. "Aman Tanrım, Eva, bana takıntılısın."

"Bir saniye kesebilir miyiz?" diye ters bir şekilde soruyorum, gözlerim Aida ve William arasında gidip geliyor. Aida romantik komedi izliyormuş gibi gülümsüyor; William ise kan kokusu almış bir köpekbalığı gibi sırtıyor.

William'ın yüzü asılır ve sesini açar. "Neden kesiyorsun? Harika bir sahneydi."

"Sadece, şey, bir saniyeye ihtiyacım var," diyorum, azarlamadan ve Cooper'a karşı aniden uyanan genel olarak hoş duygulardan sırtımdan ter damlıyor.

William başını sallar, onaylamayan bakışları boğazımı sıkar. "Bu gazetecilik, Bayan Kitt, biraz profesyonellik gösterirseniz sevinirim. Anı yakalamalı, gerçeği ortaya çıkarmalısınız. Yoksa bu işin üstesinden gelemiyor musunuz?"

Ağzımı açtım, sosyal medyadaki yorumları okuduğumuz kayıtlı bir Zoom görüşmesinin gerçek haber olduğunu düşünmediğimi nasıl saygılı bir şekilde ifade edeceğimi bilemiyordum.

gazetecilik sayılır, ama onun ifadesi beni çenemi kapatıp onaylayarak başımı sallamaya itiyor.

"Doğru. Özür dilerim. Haklısın. Bir an kafam çok karıştı. Özür dilerim. Ben..."

"Harika gidiyorsun," diyor Cooper, sesindeki alçak sesli şefkat beni o kadar şaşırtıyor ki irkiliyorum. Ona bir bakış atıyorum ve ifadesi ciddi, bana sabitlenmiş. "Bu eğlenceliydi, ama Eva haklı, arkadaşlık işini bırakmalıyız. Bu, tüm karşılıklı atışmalarımızı baltalıyor."

"Yönettiğim şirketin içeriğiyle ilgili editoryal kararları ben veririm, teşekkürler," diyor William taş gibi bir sesle.

Aida'nın kaşlarının düştüğünü fark ediyorum ve bunun doğru olup olmadığını, yoksa Soundbites'in istediği hızda her şeyi düzenleyip yüklemek için gece boyu çalışmak zorunda kalacağını merak ettiğini anlıyorum.

Cooper avuçlarını kaldırıp geriye yaslanır. "Aşırıya kaçmak istemem..." "Adımların yeterince uzun değil," diye mırıldanırım.

Bana iyi niyetli bir şekilde gözlerini devirir. "Ama sözleşmemde, siteye koyulan nihai içerik konusunda önemli bir söz hakkım olduğunu nazikçe hatırlatmak istedim," diye devam eder. Bu benim için yeni bir bilgi ve içgüdüsel olarak, ben bu işte boğuşurken onun bir tür koruma ve kontrol hakkına sahip olmasına kızmak istiyorum, ama Cooper'ın çenesi sıkı, kasları sahte bir rahatlık içinde gergin ve gözlerindeki koruyucu bakış, bunun benim için olduğunu anlıyorum.

William'ın yüzünde öfke ve kızgınlık beliriyor, ama bunu sakın bir ifadeye dönüştürüyor ve dudaklarında küçümseyen bir gülümseme beliriyor. "Elbette. Bu, önemli çekim zamanını almaktansa e-posta ile tartışılabilir bir konu."

"Doğru," diyor Cooper içten bir nezaketle, dikkatini William'dan bana çevirerek. "Şimdi Eva'nın kızartılma sırası, değil mi?"

Sesinde bir heyecan, omurgamı gıdıklayan alaycı bir ton var. Omuzlarımı gerginleştiriyorum. "Kendi ilacımın tadını alıyorsun, eminim sen böyle dersin," diye cevap veriyorum, kayıtsız karakterime geri dönerek.

"Sadece yeterince zeki olsaydım." Cooper'ın gülümsemesi o kadar çarpık ve aptalca ki neredeyse gülmek üzereyim. Aida tekrar başlamak için geri sayıyor.

"Tamam, bakalım," derim ve ilk kötü yorumum ekrana gelir. Kaşlarımı çatmamak için çabucak göz gezdiririm. "*Yapay vanilya kokan kızlardan biri gibi görünüyor,*" monoton bir sesle okurum. Kameraya kedi gibi gülümserim. "Aslında pahalı parfüm ve küçümseme kokuyorum, ama beni o kadar tatlı bulduğun için teşekkürler."

"Nefesin hep nane kokuyor, o kadar da uzak sayılmazlar," diye Cooper araya girer.

Başımı geriye doğru çekiyorum. "Neden bahsediyorsun? Vanilya ve nane tamamen farklı kokulardır. Ayrıca nefesimi koklama, sapık."

Cooper dudaklarını büzüp omuz silker, flörtöz bir gülümsemeyle mücadele eder. O tam bir yaramaz ve ben onun dayanılmaz sevimliliğini boğazından söküp çıkarmak istiyorum.

Bunun yerine bir sonraki yoruma odaklanıyorum. "*O her an kokusunu püskürtmeye hazır bir kokarca gibi. Kızım, sakın ol, her zaman bu kadar sert olmana gerek yok*." Birkaç kez gözlerimi kırpıyorum, karnımdaki acı hissini bastırmaya çalışıyorum, ama acımasız gülümsememi yüzümde tutuyorum. "Tabii. Çünkü bir kadın karşılık verir ya da alaycı bir yorum yaparsa, aşırı tepki veriyor ve fazla hassas davranıyor demektir. Erkekler daha önemsiz şeyler için barda kavga ederler ama sakın olması gereken ben oluyorum."

"Ne olursa olsun, seni ateşli halini seviyorum, Eva," diyor Cooper, sesi alaycı olmaktan çok yatıştırıcı. Bu beni daha da sinirlendiriyor.

"Oh, iyi. Seni memnun etmek için nasıl yaşadığımı biliyorsun."

Cooper'ın incinmiş ifadesi, acaba ben bir kokarca mıyım diye düşünmeme neden oluyor.

Dikkatimi dağıtmak için bir sonrakini hızlıca okudum. "*Eva için dua ediyorum. Ona iyi şeyler olması için değil, bir çukura düşmesi için.*" Vay canına. Tamam. Bu biraz... korkunç. Neyse. Üstesinden gelebilirim. Işık hızında. "Ben de öyle diliyorum, kızım. Bu post-kapitalist cehennemden kaçmak için her şeyi yaparız, değil mi?"

Cooper'ın yüzü çok daha kasvetli ve nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

William çekimi durdurur. "Tepkinizin son kısmını beğenmedim. Farklı bir şekilde yeniden deneyelim."

"Uh, gerçekten mi?"

"Post prodüksiyonda düzeltebiliriz," diyor Aida zayıf bir sesle.

William görünürde tepki vermiyor. "Bir tane daha."

Bir süre sonra Aida tekrar geri saymaya başlar. Dişlerimi sıkarak okumaya başlarım. "*O bir...* Hayır. Bunu söylemeyeceğim."

"Anlamadım?"

"Seks işçileri hakkında bu kadar aşağılayıcı bir şey okumayacağım. Farklı bir yorum olmalı."

William bana bakıyor, cildi gergin, çenesi sıkı. "Peki. Ama bu konuda gereksiz yere zorluk çıkarmamanızı rica ediyorum. Hepimizin yapması gereken başka önemli işler var ve bu kayıt tahminimizden daha fazla zaman alıyor. Annem bana sizin bu konuda profesyonel olacağınızı söylemişti, aksini rapor etmek istemem."

O kadar utanç içindeyim ki, sadece oturup alt dudağımın titremeye başlamaması için dua ediyorum.

"Ee? Ne bekliyorsun, Aida?" William sertçe sorar, bakışları ona kayar. "Bir tane daha göster."

Aida sıçrar, elleri klavyeye atar. Panik içinde yanlış tuşlara basmış olmalı ki, ekranda bir dizi yorum belirmeye başlar.

Lütfen biri bu kıza bir ağızlık taksın, ona dayanamıyorum.

Bana gerçekten çok iğrenç geliyor.

Onu dinlemek, kadınlara oy hakkı verilmesinin bir hata olduğunu düşündürüyor.

Sadece birazcık güzel olmaktan başka hiçbir şeyi olmayan kızlara platform vermek ne kadar utanç verici ve utanç verici.

Yorumlar birkaç saniye ekranda kalıyor ama sanki binlerce kez okumuşum gibi bin kez okumuşum gibi geliyor ve anında kemiklerime işleyen korkunç bir mantra haline geliyorlar.

"Kahretsin. Üzgünüm." Aida telaşla mesajları silmeye çalışıyor.

"Ben..." Başımı sallayıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Kendimi çok küçük, gülünç derecede önemsiz hissediyorum. Önemsizliğim, zihnimde insanların hakkımda söyledikleri en kötü sözleri tekrar ederken, çiğ bir tokat gibi yüzüme çarpıyor.

"Üzgünüm, ama bunu oldukça berbat buluyorum."

Cooper'ın düşüncelerimi yüksek sesle söylediğini anlamam biraz zaman alıyor. Ona göz kırpıyorum, duygularım taşmak üzere. Telefonun diğer ucunda sessizlik uzuyor, William'ın başparmağı o kadar hareketsiz ki internetim dondu mu diye merak ediyorum.

"Ne dedin?" diyor, bağlantının kesilmesini *dilediğim* bir ses tonuyla.

"Bunlar komik değil," diyor Cooper, kollarını göğsünde kavuşturup sandalyesine yaslanarak. "Bu, güçsüzleri ezmek ve yaptığımız şeyin tüm anlamını yok etmek."

"Peki, yaptığınız şey tam olarak nedir?" William alaycı bir kahkaha atarak sorar.

Cooper'ın yüzü inanamama ifadesiyle bükülür. "Yani... oldukça açık değil mi? Esas mesele, tarih boyunca erkeklerin kadınlara karşı boktan, duygusal olarak zarar verici davranışlarda bulunup paçayı kurtarabildikleri ve Eva'nın bunu yüzüme vurması. Ama onun bu kadar sert yorumları okuması her şeyi alay konusu haline getiriyor."

"Ben duygusal olarak zarar görmedim," diye ekliyorum zayıf bir sesle, kendimi kandırarak.

"İkiniz de kendinizle ilgili sert yorumları okuyorsunuz, bu yüzden değerli konuşman oldukça gereksiz. Önemli olan bu konuda mizah duygusu sahibi olmak."

"Cooper'ın yorumlarından biri, birinin ona ne kadar çok teabag yapmasını istediği hakkında, benimkiler ise temelde benim gerçek bir düşüncesi olmayan, şüpheli bir görünüşe sahip sığ bir kaltak olduğumu söylüyor. Burada nasıl aynı seviyede olduğumuzu anlamıyorum," diye cesaretle patladım, sonra William'ın geri dönen bakışları karşısında korkarak geri çekildim.

Sessizliğin uzamasına izin verdi, iğne gibi cildimi delip çizdi. "Üzgünüm," dedi yavaşça, ama sesi hiç de öyle gelmedi. "İkinizin kariyerlerinize ciddi yaklaştığınızı ve gerçekten başarılı olabilecek yüksek kaliteli içerikler ürettiğinizi sanıyordum, ama şimdi o kadar emin değilim. İkinizin yerini anında alabilecek yüzlerce insan var ve burada zamanımı boşa harcamaktansa onlarla konuşmayı tercih ederim." Hiçbirimiz nefes alamadan oturumu kapatır.

"Kahretsin," diyor Aida bir süre sonra.

"Bu gerçekten berbat oldu," diyorum, sesim titriyor. "Bana o kadar kötü olmayacağını söylemiştin."

"Nasıl olacağını bilmediğimi söyledim," diye tersledi, yüzünde korku ve endişe belirmişti. "Ama William mutlu değil. İkimiz de işimizi kaybetmeden önce hasar kontrolü yapmam lazım."

"Şu anda aptal işlerimiz umurumda değil," diye bağıyorum. "O saçmalığın ardından senin de umurunda olmamalı."

"O *saçmalık* faturalarımızı ödüyor. Benim siktir etme lüksüm yok," diye tısladı Aida. "Ben kariyerimi gerçekten önemsiyorum. Ve senin öfke nöbetin sayesinde, şimdi işimizi kaybetmemek için yeni patronumuz ve annesine yalakalık yapmak zorundayım."

O oturumu kapatır ve ben kendi yansımamla yüzleşirim — dudaklarım aralık, gözlerim yaşlarla dolmuş, her an ağlayacak gibi. Umursamıyor musun? Umursamıyor musun lan? Ne ucuz bir numara ve Aida bunu çok iyi biliyor.

Bu kariyere, bir şeyler yapmaya, değerli bir şey yapmaya o kadar önem veriyorum ki, bunu başarmak için kendimi paramparça ediyorum. William'ın parmağını şıklatmasıyla, daha fazlası için bir umut ışığı peşinde koşarak her gün kendimi küçük düşürüyorum.

Ve tanrım, *Landry*. Oğluna öyle konuşmamalıydım. O kadını herkesten çok takdir ediyorum ve onun halefini bana düşman etmek bana hiçbir fayda sağlamaz. Beynim bir sonraki adımda olacakları sevinçle felaket senaryolarına dönüştürürken, endişe çürümüş bir bulut gibi içime sızıyor. Bunun tekrar olmasına izin veremem, bu kadar acınası ve tepkisel olamam. Bundan sonra William bana zıplamamı, oturmamı veya havlamamı söylerse, onun için yapmam gerek. Bu çökmekte olan kariyerimi kurtarmanın tek yolu bu.

Titrek bir nefesle kendimi toplamaya çalışıyorum, Cooper'ın hâlâ hatta olduğunu aniden fark ediyorum.

"İyi misin, Kitten?"

"Hiç bu kadar iyi olmadım," diyorum, sesim titriyor. Ellerimin avuç içleriyle gözlerimi ovuşturuyorum, makyajımın cildimde bıraktığı koyu lekelerle lanet ediyorum.

Cooper bakışlarımı yakaladı ve tuttu. Onun kararlılığında bir şey göğsümde titremeye neden oldu ve dudaklarımı sıkarak yavaşça, kontrollü bir nefes verdim. İşe yaramadı. Daha çok ağlamak istiyorum.

"İyiymiş gibi davranmana gerek yok," diyor yumuşak bir sesle. "Bunun haksızca acımasızca olduğunu itiraf edebilirsin."

"Alınma ama omuzların ağlayacak kadar geniş değil."

Cooper gülerek gözlerini devirir. "Ya da mizahla başa çıkmaya çalış. O da olur."

"Neden bana katlanıyorsun?" diye soruyorum aniden. Bu savunmasız soruyu geri almak, kelimeleri boğazımdan geri çekmek ve ağzımı kapatmak istiyorum.

Cooper yutar ve ben onun adem elmasının hareketini izlerim. Gözlüklerini düzeltir, elini çenesinden aşağıya doğru sürükler. "Çünkü seni seviyorum, Eva."

Nefesimi tutuyorum. "Sen..."

"Seni dinlemeyi seviyorum. Bir sonraki sözünün ne olacağını asla bilememeyi seviyorum. Fikirlerini ve düşüncelerini dinlemeyi, sonra da bunları nasıl bir araya getirdiğini okumayı seviyorum. Biraz vahşi olmanı ve bazen seni takılmama izin vermeni seviyorum."

Her kelime cildimin boş sayfasına kazınıyor, onun itiraflarıyla kaplanana kadar gittikçe daha derine işliyor. "Senin benimle dalga geçmeni seviyorum," diye fısıldıyorum, itirafım hem çok samimi hem de yetersiz geliyor.

Cooper'ın gülümsemesi o kadar parlak ve sıcak ki, göğsümde hissedebiliyorum. "Bu iyi, çünkü sana gelince kendimi tutamıyorum."

"Sadece zorbalığa karşı bir savunma mekanizması olduğunu düşündüm," diye cevap veriyorum, göğsümü saran ve beni ekrana doğru çeken gerginliği azaltmak için hafiflik katmaya çalışarak.

Cooper dudaklarını çarpık bir çizgi halinde sıkıştırıyor, ama bir sonraki kahkahasını tutamıyor. "Şey, sanırım o da bir parçası."

Bana bakışı çok hassas, çok nazik. Beni, olduğumdan daha fazlasını görüyor gibi bakıyor. Daha yakından bakarsa hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum.

Öksürüp fareyle oynamaya başladım, kaçmak için en iyi mazereti bulmaya çalışıyordum. "Şey, bu çok kötü bir zamandı, ama ben gitsem iyi olur..."

Beni kesiyor. "Yarın saat dörtte ne yapıyorsun?" "Rylie

Cooper bebeğimi ateşe vereceğim."

Gülümsemesi, karnımın derinliklerinde uyandırdığı hisler yüzünden kutsal sayılmamalı. "Bu kadar önemli bir şeyi bölmek istemem ama, benimle çıkmak için planlarını değiştirir misin?"

İçimde patlayan kelebekleri zapt etmeye çalışıyorum. "Aynı miktarda piroteknik olacağına söz verir misin?"

"Oh, Kitten, her zaman kıvılcımlar saçtığımı bilirsin." Göz kırpar ve ben istemeden gülümserim.

"Evet, yarın olabilir. Ne planladın?" "Bayılacaksın.

Dünyadaki en romantik şey."

"Bana gitar çalarken agresif bir şekilde göz teması kuracaksın ve ben de zevk alıyormuş gibi başımı sallamak zorunda mıyım?"

Cooper'ın ağzı yana doğru bükülür. "Tamam, dünyanın en romantik ikinci şeyi."

İçimde dolaşan çılgın heyecanı bastırmaya çalışarak gülüyorum. Bunu nasıl yapıyor? Bu kadar moralim bozukken beni nasıl neşelendiriyor? "Söyle bana. Sürprizlerde sana güvenilmez."

"Seni götürüyorum..."

O anı uzatır, gözleri parlar, kalbim deli gibi çarpar. "...çift terapisine!"

Çenem klavyeye çarptı. *Çift terapisi mi?*

"Cooper, ne halt..." Toplantıdan çıkıyor ve beni kendi şaşkın ifademle baş başa bırakıyor.

Bölüm 12

"Biz aslında bir çift değiliz, biliyorsun, değil mi?" Cooper ön kapıyı kapatıp kaldırımında bana doğru gelirken selam vererek soruyorum.

"Ne?" Yüzü düşer ve elini göğsüne vurur. "Yani bunların hiçbirisi gerçek değil mi? Ama günlüğüme *Rylie Eva'yı seviyor* diye altmış dokuz kez yazdım!"

Omzuna yumruk atıyorum. "Ha ha."

Cooper yumruğumu tutup, el ele tutuşmuş bir çift gibi kollarımızı sallayarak bizi güneşte parıldayan ahşap panelli çirkin PT Cruiser'ına götürdü.

"Çift terapisinin *anlamını* anlamıyorum," diye devam ettim, o kapımı açarken. Ona yan bakarak, içeri girerken kalçamla onu kenara itti. Kapı kapalıyken onun kıkırdamasını duydum ve kalbimin çarpıntısını yatıştırmak için yumruklarımı göğsüme bastırdım.

Cooper, bu trajik araba için fazla şık bir hareketle sürücü koltuğuna kayd, güneş gözlüğünü taktı ve saçlarını geriye attı. Bana döndü, ağzında yavaş bir sırıtış belirdi ve ben de ona bakakaldığımı fark ettim. Karşılığında kaşlarımı çattım ve tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. PT Cruiser'da tahrik olmayı reddediyordum.

Meraklı ve gergin olduğum için, dikkatimi dağıtmak için torpido gözünü açıp içindekileri karıştırıyorum. İçinde utanç verici veya mahcup edici bir şey olmamasına hayal kırıklığına uğruyorum, sadece standart araba evrakları ve bir sürü peçete var. "Tanrım, ne sıklıkla Arby's'te yiyorsun?"

Elimdeki peçeteleri kapıp geriye tıktırdıktan sonra torbayı kapattı.

"Mesele şu," diyor sinirli bir şekilde, soruma geri dönerek, "Yirmi iki yaşındayken iletişim kurma konusunda berbat bir insandım. Ve dürüst olmak gerekirse, hala bu konuda oldukça yetersizim. Ama, benim birçok kusuruma bu kadar takılmasaydın fark edebilirdin, daha iyi olmaya çalışıyorum. Başkalarını da daha iyi olmaya teşvik etmeye çalışıyorum." Cooper'ın dürüst bakışı göğsümü sıkıştırdı ve gözlerimi kırpıştırarak koltuğumda kıpırdanmaya başladım.

"Lanet olsun, dostum. Kendini çok savunmasız ve berbat bir duruma soktun. Yalan söyleyebilirdin."

Kahkahası, kabullenme ve şaşkınlığın sert bir karışımıdır ve başını sallar. Arabayı çalıştırır ve trafiğe çıkar. "Sen onunla işin bittikten sonra terapistimin duygusal sağlığı için gerçekten endişeleniyorum."

"Seni atlattı, o kadar dayanıklı olmalı."

Bir süre sessizce yol alıyoruz ve düşüncelerim çok gürültülü ve döngüsel hale geliyor. Aida dün olanlar yüzünden hala bana kızgın, dün gece gönderdiğim takıntılı mesajlara cevap vererek neden üzüldüğümü anladığını ve olanlar için üzgün olduğunu söyledi, ama William'ı yatıştırmak ve ikimizin de başını beladan kurtarmak için epey yalakalık yapmak zorunda olduğunu da ekledi. Soundbites'ta yeniden yapılanma başladığı için her an yeni bir işten çıkarma dalgası olacağı söyleniyor ve sorumlu kişinin gözünden düşmek ikimiz için de hayra alamet değil. William'a yalvarmam ve Aida ile aralarımızı düzeltmem gerektiğini biliyorum, ama özür dilemek içimden gelmiyor. Ama aynı zamanda tüm bunları kafamda dönüp durmaktan da kendimi alamıyorum... Cooper'ı azarlamak en iyi dikkat dağıtıcı gibi görünüyor.

Onun hakkında gizli ipuçları bulmak için aç bir içgüdüyle arabasının içini tarıyorum, her taşı çeviriyorum, böylece kafamda çok iyi tanımladığım ama hiç anlamadığım bu adamın gerçekliğini nihayet kavrayabileceğim. Arabasının kusursuz bir şekilde temiz olması ve onu rahatsız edebileceğim bir domuz ahırının olmaması beni rahatsız ediyor.

"Terapistin Long Island'da mı, yoksa bu aslında bir kaçırma mı?" diye soruyorum, yolculuk uzadıkça.

"Brighton Beach," diye yanıtlıyor, alışık olmadığım bir kısıklıkla. Göz ucuyla ona bakıyorum. Çenesi gergin, direksiyonu sıkıca tutarken parmak eklemleri beyazlaşmış.

"Her hafta oraya gitmek zor değil mi?" niyetimden daha nazik bir şekilde soruyorum. Cooper bunu fark ediyor, bana şaşkınlıkla bakıyor, sonra tekrar yola dđnüyor. "Genelde sorun etmiyorum." Sinyal lambasını yakıyor ve diğer şeride geçiyor.

. "Önceden kafamı boşaltmamı sağlıyor. Sonra da olanları sindirebiliyorum."

"Ama bu hafta?" Cooper'ın beni buraya getirdiğine pişman olduğunu hissederek soruyorum. Sonunda benim değerimden çok can sıkıntısı olduğumu fark etti. Bu sonuca varan ilk kişi o olmaz, son da olmaz.

Bana bir kez daha bakar, yüzündeki stres yerini yumuşaklığa bırakır. "Bu hafta seninle birlikte olmak beni gergin yapıyor."

"Neden?" Sesimin titremesine utanıyorum.

Cooper yutkundu, gözleri tekrar yola döndü. "ünkü duygularımı keşfetmem gerekiyor ama tek dűřünebildiğim, o eteğin sana çok yakıştığı."

Ağzım açık kalırken, Cooper şeytani bir gülümsemeye gülümsüyor. Kendi hain gülümsememe karşı koymak için dudağımı sertçe ısırıyorum, ama o bana tekrar baktığında, gülümsemem kaçıyor. Trambolinde zıplayan, havada dđnüp inerken bir şeyin beni yakalayacağını umut eden küçük bir ocuk gibi hissediyorum.

"Saçmalıyorsun," diye mırıldanıyorum, sıcak yanağımı pencereye bastırıp, parmaklarımla eteğimin ipeksi kumaşını dalgın dalgın büküyorum. Sporla ilgim olmamasına rağmen, bu eteklerimden biri, kısa ve havalı, canlı kırmızı renkli atletik eteklerimden biri.

"Koşulsuz dürüstlük konusunda anlaşmıştık," diyor savunmacı bir tavırla.

"Evet, koşulsuz dürüstlük adına, seansa başlamadan önce o pis ön kollarını örtmelisin." O, ucuz kazaklarını zeytin yeşili keten gömlekle değiştirmiş, mevsim normallerinin üzerinde sıcak geçen sonbahar gününe uyum sağlamak için kollarını dirseklerine kadar sıvamış, açık pencereden giren güneş, kollarındaki ince tüyleri parlatıyor.

"Tanrım, Eva, o kadın bakışlarını ek ve gözlerinle beni soymayı bırak." Açık yakasını sanki incileri tutuyormuş gibi sıkıca tutuyor.

Kafamı sallayıp pencereden dışarı bakarak kendimi toplamaya çalışıyorum. "Bunu kalbimdeki tüm sevgi, ışık ve huzurla söylüyorum: Senin neyin var?"

"Bugün mü, genel olarak mı?" Bir otoparka girdi, ortasında tıbbi muayenehanelerin bulunduğu alçak beton bir bina vardı. Girişe baktım, başım dönüyordu, kalbim hızla atıyordu ama buna endişeli bir sıkışma da eklenmişti, o kapıların ardında daha fazla dürüstlük vaat ediyordu, kaçmak istedim.

"Boş ver," dedim, arabanın kapısını açarak. "Orada olacak her şey, ihtiyacım olan tüm cevapları verecektir."

★ ★ ★

"Bu randevuya başlamadan önce," diyor Cooper'ın terapisti Roberta, "Rylie ile uzun süredir devam eden ilişkim nedeniyle, bu konuşmaya tamamen tarafsız ve sizin geçmişiniz hakkında en azından bir tarafın bilgisine sahip olmayan biri olarak gelemeyeceğimi belirtmek istiyorum."

Bana nazik bir gülümsemeyle bakar ve ben de gergin bir gülümsemeyle karşılık veririm, kaçma isteği kaslarımı kasıp kavurur. Cooper benim hakkımda ne söyledi? Nasıl anlattı? Neden beni buraya çağırdı ki? O... O yıllar boyunca beni bu kadar çok mu düşündü?

Kendimi sarsıyorum. Bu çok saçma. Eminim son birkaç hafta onu da sarsmıştır, her ne kadar maddi olarak ve kamuoyunda benden daha iyi durumda olsa da.

Roberta'nın yoğun bakışlarından gözlerimi ayırıp ofisine bakıyorum. Sıcak ve samimi bir yer, duvarlar eşit miktarda eski kitap ve sanat eserleriyle dolu raflarla kaplı. Roberta, rahat görünümlü kadife koltukta karşımda oturuyor, bacaklarını üst üste atmış, elleri karnının üzerinde.

Kanepede kıvranıyorum, Cooper'ın oturduğu yerden kalçamı olabildiğince uzaklaştırmak için köşeye doğru çekiliyorum.

"Bu mekan ikinizin bu konuşmayı yapabilmesi için güvenli ve size ayrılmış bir yer olsa da," Roberta, benim kıpırdanmam durunca devam ediyor, "öncelikle onun benim hastam olduğunu, ikinizin bir bütün olarak değil, birey olarak hastam olduğunu tekrar belirtmem gerekir. Bununla birlikte, ben buraya taraf olmak, yargılamak veya konuşmayı kolaylaştırmak ve herkesin duygularını biraz daha derinlemesine anlamasına yardımcı olmak dışında bir şey yapmak için gelmedim."

"Neden bu, bana kötü davranacağınızı ve saçmalıklarımı yüzüme vuracağınızı ima etmenin çok hoş bir yolu olduğunu hissediyorum?" Sesimde temelsiz bir güvenle soruyorum. Roberta'nın nazik gülümsemesi ve delici bakışları, sahte cesaretimin arkasında ne olduğunu gördüğünü söylüyor.

"Oh, merak etme," diyor Cooper neşeyle. "O bunu ikimize de ayırım yapmadan yapar."

"Rylie'nin saçmalıklarını ortaya çıkarmak seanslarımızın çoğunu oluşturur," diye ekliyor Roberta, ona komplo kurar gibi göz kırparak.

Odaya garip bir sessizlik çöküyor, Roberta bize umutla gülümsüyor, Cooper'ın vücudu bana doğru eğilmiş, ben ise aramızda örülen beklenti dolu samimiyetten kaçmak için koltuğun koluna asılıyorum.

"Terapi biraz daha konuşma içermemeli mi?" diye soruyorum alaycı bir şekilde, tırnaklarıma bakarak.

"Konuşmak güzel olur," diye cevaplıyor Roberta. "Ne hakkında konuşmak istersiniz?"

"Uh-uh. Beni buraya o sürükledi." Başparmağımı Cooper'a doğru kaldırdım. "İlk konuşması gereken o."

Cooper derin bir nefes alır ve daha dik oturur. "Tabii. Evet. Şey..." Elini saçlarında gezdirir, kelimeleri ararken başını geriye doğru eğirir. "Sanırım bu seansla, şey, geçmişimizdeki saçmalıkları biraz daha derinlemesine araştırmak istiyordum. Şikayetlerimizi dile getirebileceğimiz ve olan biten her şeyi çözebileceğimiz açık bir forum yaratmak."

"Yani anladığım kadarıyla," diye devam etti Roberta, "geçmiş ilişkinizi yeniden gözden geçirmek ve olanlar hakkında, belki de neden öyle davrandığınızı karşılıklı olarak anlamak istiyorsunuz?"

"Biz ilişki yaşamadık," diyorum küstah bir çocuk gibi. İkisi de bana dönüyor. Yanaklarımın kızardığını hissediyorum, ama boğazımı temizliyorum. "Dört randevu ve berbat bir ilişkiydi. Bence tüm bunlar" —elimi odanın içinde sallıyorum—"gerçekte olan şeyden çok fazla abartılıyor."

"Yani birlikte geçirdiğiniz zamanın büyük resimde pek bir önemi olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

Omuz silkiyorum. "Olayların gidişatı beni incitti, ama artık çok eski bir hikaye. Hepimizin hayatına devam etmesi gerekiyor."

"Ve hayatına devam etmek beni sosyal medyada yerden yere vurmak mı?" diye sorar Cooper. Ağzında alaycı bir gülümseme, kaşlarından biri kalkık. Nazikçe alaycı bir şekilde söylemiştir ama tüylerim diken diken olur.

"Hepimiz sarhoşken internette aptalca şeyler söyler ve yaparız, sonra da en büyük hatamızın yüzü feed'imizde belirir."

"Rylie ile geçirdiğin zamanı en büyük hatan olarak mı görüyorsun? Bu konuşmaya değer bir konu gibi görünüyor, Eva."

Gözlerim Roberta'ya kayıyor. "Tanrım. Abartıyordum. Ben... O..." Küçük bir endişe kasırgası kollarımda dönüyor ve göğsüme iniyor, ter damlaları enseme birikiyor. Çıplak, savunmasız hissediyorum. Bu korkunç zayıf noktalarımı görmelerini istemiyorum.

Derin ve ölçülü bir nefes alıyorum, bacaklarım titriyor, gözlerim kanepenin kumaşına delik açacak gibi bakıyor. "Cooper ile olan ilişkim, ilk kez hoşlandığım birini romantik olarak takip ettiğim zamandı. O benim ilk randevumdu. İlk öpücüğüm. İlk cinsel partnerim. Evet, tüm ilklerimi paylaştığım kişi tarafından terk edilmek hoşuma gitmedi ve ona karşı biraz kin besledim. Ama bu, artık o durumu düşündüğüm anlamına gelmez. Aştım artık; üzerinde durmaya ya da bunu büyük *bir mesele* haline getirmeye gerek yok."

Yalancı, diye bir ses kulağımda fısıldadı. Sesi biraz Cooper'a benziyordu.

"Bunu bilmiyordum," diyor Cooper, sanki ürkek bir hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi nazikçe. "Bütün o ilklerin benim için olduğunu. Neden bana söylemedin?"

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Bana davranışın değişir miydi?"

"Olabilirdi," diyor Cooper, yüzünde ciddiyetle.

Alaycı gülümsemem saf asit gibidir. "Değişmemeliydi. Birinin ilişkiler ve seks konusunda deneyimi ya da deneyimsizliği, ona ne kadar kötü davranabileceğini belirleyen bir ölçüt olmamalı."

"Yine de bilmek güzel olurdu."

"Ve senin sormaman da hoş olurdu," diyorum küçümseyici bir tonla, ellerimi havaya kaldırarak. "Kimse gençken ve hoşlandığı birini etkilemeye çalışırken deneyimsiz olduğunu itiraf etmek istemez; bu onlara... Bilmiyorum, sanki garip, korunaklı ya da geri kalmış gibi hissettirir. Zaten senin yanında kendimi hep güvensiz hissediyordum, savunmasız davranarak seni daha da korkutmak istemedim."

Zaten ona kendimden çok daha fazlasını verdiğimi hissediyordum; bir miktar korunmaya ihtiyacım vardı. "Bu yüzden sana söylemedim. Sana geçmişimi anlatmadım çünkü geçmişimiz hakkında konuşmuyorduk. Tüm o ilk deneyimlere gereksiz anlamlar ve duygular yükledim mi? Evet. Elbette. Her türlü erkek onayına muhtaç genç bir kızdım. Ama sen de kendi hayatını paylaşmaya hazır değilsen, benimkini paylaşmamam gerekirdi."

"Eva." Roberta'nın sesi nazikti, şefkati isteksiz bakışlarımı ona çevirdi. "Devam etmeden önce, az önce söylediğin bir şeyi düzeltmenin önemli olduğunu düşünüyorum. Duyguların ve hayatında başına gelen olaylara yüklediğin anlamlar *asla* gereksiz değildir. Olaylara anlam ve duygu yüklemek, yaşamın en gerekli parçasıdır. Bu senin hikayen. Senin yazıp, yeniden yazıp, düzeltebileceğin senin öykün, ama sonuçta o *senin öykün*."

"Bu tür yanlış yerleştirilmiş kırılmanlık yüzde yüz gereksiz," diye tartıştım. "Yaptığımız bu saçma sosyal medya deneyi tamamen gereksiz."

"O zaman neden yapıyorsun?"

Çünkü acınası incinmiş duygularımın haklılığını kanıtlamak istedim. Çünkü Cooper'la her birlikte olduğumda beni şaşırtıyor. Çünkü onunla birlikte olmaktan gerçekten hoşlanmaya başladım.

"Çünkü işim beni böyle yaptı ve ben kapitalizmin elinde bir kukladan başka bir şey değilim," diye cevap veriyorum, bacaklarımı çaprazlayıp ayağımı sallayarak.

Roberta şüpheli bir ifadeyle bana bakar. "Rylie?" diye sorar, soruyu ona yöneltir ama gözleri benden ayrılmaz. "Neden bunu yapıyorsun?"

"Çünkü suçluluk duygusunu fazladan bir uzuv gibi taşıyorum ve aramızdaki ilişkiyi düzeltmek için bir şans istedim."

Bakışlarım onun profiline kayıyor. Bunu daha önce de söylemişti, defalarca, ve içimdeki naif bir parçanın buna gerçekten inanmaya başlaması beni korkutuyor.

Cooper bana bakıyor, boğazını temizlerken gözlüklerini burnuna itiyor. "Anlıyorum. Bana güvenmiyorsun. Ama bir kez olsun, radikal bir dürüstlikle konuşalım. Saçmalama, kayıt yapma, bunun seyircilerimiz için mi yoksa bizim için mi olduğu konusunda kafa karıştırma. *Konuşalım* Eva. Seni dinlemek istiyorum."

Boğazım sıkışıyor, tırnaklarım koltuğun koluna batıyor. Aniden ağlamak istiyorum. Kaçmak istiyorum. Kucağına kıvrılıp bana sıkı sıkı sarılmasını istemek istiyorum. Küçük bir çocukken kimse dinlemeyeceğini bildiğim için kafamda sakladığım her düşünceyi fısıldamak istiyorum. Ama buna nasıl güvenilebilirim? *Ona* nasıl güvenilebilirim? Daha önce kimse benim için ortaya çıkmadı

—ne ailem, ne partnerlerim, ne de işverenlerim. Birdenbire Cooper'ın beni dinlemek istediğine nasıl inanabilirim?

Gözlerimin arkasında hissettiğim duyguların batmasını engellemek için öksürdüm. Sesime güvenilebileceğimi düşündüğümde, "Dürüst olmak gerekirse," dedim. Büyük hata, sesim hala kısık ve korkunç derecede çekingen. "O dönemde kız kardeşine olanları öğrendikten sonra, bu durumla ilgili acımı ve duygularımı konuşmak biraz rahatsız edici geliyor. Bu, benim duygularımı son derece önemsizmiş gibi gösteriyor."

Roberta başını sallar ve bir an için alt dudağını ısırır. "O şekilde hissetmeni anlayabiliyorum. Başkasının acısını öğrenip sonra kendi acını açıklamak kolay değildir. Travma Olimpiyatları gibi hissedilebilir ve herkes kaybeder. Ama hayat boşlukta var olmaz, eylemlerimiz de öyle, kişisel deneyimlerimizden kaynaklansalar bile. Rylie'nin büyük bir kayıp ve yas süreci yaşadığını kabul etmek ve ona anlayış göstermek normaldir. Ama duygularını tamamen içine atmak da sana bir fayda sağlamaz. Onun yasının fırtınasına kapıldın ve ani şoktan yaralandın. Başka birinin davranışlarından incindiğini kabul etmek seni kötü bir insan yapmaz."

Sessizim, kalbim patlayacak bir saat gibi atıyor.

"Bu, keşfetmek istediğin bir şey mi?" Roberta, bunu ona kolaylaştırmayacağımı anladığında beni dürtüyor.

Ellerime bakıyorum, başparmağımla her bir eklemi kırıp tırnak etlerimi geri itiyorum. Ellerimi yumruk yapıyorum, tırnaklarım avuç içlerimin etli kısımlarına batıyor. Cooper, gözleri fiziksel bir ağırlık gibi hissettiren Roberta'nın aksine, bana bakmak yerine ileriye bakma nezaketini gösteriyor. "Evet, bunu keşfedebiliriz," diye mırıldanıyorum sonunda.

"Güzel," diyor Roberta yumuşak bir sesle. "Ama istediğin zaman durabiliriz. Kontrol sende. Ne söylemek istersen söyle, ama

rahatsız hissedersen söyleme özgürlüğün de var."

Kısa bir baş hareketiyle onaylayarak çenemi kaldırıp saçlarımı geri attım. "Tabii. Elbette."

"Neden geçmişteki ilişkinizin yürümediğini düşünüyorsun?" Roberta, bandı birden çekip yaraya tuz dökerek sorar.

Burun kıvrarak, huysuzluk yapmaya başlıyorum. "Dediğim gibi, bir ilişki yoktu. Birkaç ay boyunca ona hayranlık duydum, canı istediğinde benimle birkaç kez çıktı, yaklaşık dört dakikalık berbat bir seks ve son derece başarılı bir hayaletleme. Oldukça klişe."

"Şimdi, internete yüklediğin videoyu gördüğümü itiraf etmeliyim," diyor Roberta, özür dilercesine gülümsüyor.

"Seanslarda olan biten her şeyi konuştuk," diye ekledi Cooper. Hâlâ ona bakamıyordum.

"Evet, açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler," diyor ve başını sallıyor. "Konu açıldı. Görünüşe göre o gece, senin deyiminle dört dakikalık berbat seks, aslında senin incinmişliğin odak noktası. O akşamın etkileri hala devam ediyor gibi görünüyor. Sen bunu hafife alıyorsun ama senin aklında hangi detaylar kaldı acaba, Eva?"

Tüm detayları hatırlıyorum. Sorun da bu.

Önceki geceyi de hatırlıyorum.

Perşembe geceleri bir dolar karşılığında ılık ve sulu bira satan, kimsenin yaşını kontrol etmeyen berbat bir üniversite barına gitmiştik. Akşam dokuzdan önce bitti, Cooper sarhoş ve gözleri cam gibi, eski sevgilisi hakkında her saniye sesini yükselterek konuşuyordu, herkes başını çevirip kızlar benim kızaran yüzüme ve onun ağlamaklı sesine gülüyordu.

Hesabı ben ödedim — ne kadar ucuz servis yapıldığına göre çok yüksek bir meblağdı — ve Cooper'ı eve gitme zamanının geldiğine ikna ettim. Kolunu omuzlarıma ağır bir şekilde dolayarak, onun kardeşlik evine doğru sendeleyerek yürüdük. Yüz metre kadar ilerledikten sonra, eski sevgilisini ne kadar özlediğini, onu geri istediğini söyleyerek ağlamaya başladı. Onu gerçekten sevdiğini düşündüğünü söyledi.

Utanmaz, kıskanç ve kendini yok edecek kadar meraklı biri olarak, onun kim olduğunu sordum ama Cooper söylemedi, sadece ıslak bir köpek gibi başını sallayıp

ve daha da ağladı. Gözleri kapalı ve yüzü kızarmış bir şekilde evinin verandasına yığılsa bile, onu rahat bırakamadım ve bir kez daha ismini öğrenmeye çalıştım.

Onu aramak, internette takip etmek, bulabildiğim her bulanık, filtrelenmiş fotoğrafını inceleyip, gözlerime kazınana kadar incelemek istedim. Sonra aylarca kendimi onun gibi bir kıza dönüştürmeye çalışacaktım, bir erkeği bu kadar derinden takıntı haline getirebilen bir kıza. O kadar çok arzulanan bir nesne olmak, onu ellerimle kavramak, ihtiyaç duyulmaya dalmak istiyordum. Ama Cooper verandada bayıldı ve ben eve yalnız yürüdüm, onu nasıl elde edebileceğimi düşünerek kafam allak bullak olmuştu. Onu elde etmek.

Seks en kesin yol gibi görünüyordu. O anın heyecanıyla değil, göğüslerimden sütyenim yukarı kaymış, Cooper'ın bira kokulu nefesi yanağımnda, vücudum tamamen tatminsiz bir halde, ona onu sevdiğimi söylerken kendimi onun ikiz yataklarında buldum.

İnanılmaz derecede utanç vericiydi.

"O gece hakkında söylenecek pek bir şey yok," diye yalan söylüyorum, sesim ihanetle titriyor. "Parti boyunca beni görmezden geldi, ta ki elini gömleğimin içine sokup beni arzuluyormuş gibi öpmeye başlayana kadar. Sanki ben de onun beni arzulamasını istiyormuşum gibi. Ben seks yapmak istedim, Cooper seks yapmak istedi. Bunun ikimiz için ne anlama geldiğini konuşmadan yaptık ve sanırım... Bilmiyorum, sanırım aslında buna hazır değildim. O anda fark ettiğimden daha fazla anlam ve önem atfettim ve... Kendimi çok çıplak hissettim. Gerçek anlamda çıplak değil... Aslında ikimizin de üzerinde birçok giysi vardı." Cooper öksürür ve ben gözlerimi sıkıca kapatırım. "Ama sanırım o anda sevilmeğ istedim ve... *Onu* sevdiğimi söyledim."

Oda, o lanet cümleyi söylediğim yıllar önceki gibi sessiz ve utanç duygusu yeniden canlanarak midemi kirli bir bez gibi burkuyor.

"Ve... evet. O hiçbir şey söylemedi. O uykuya dalana kadar sonsuz gibi gelen bir sessizlik içinde yataklarda uzandık. Giysilerimi düzelttim, eve yalnız yürüdüm ve ondan bir daha haber almadım. Ve bu... şey, beni gerçekten mahvetti, sanırım." Her şeyi mahvettiğim dağınlığa belirsiz bir hareketle işaret ettim. "Bir erkeğe, hatta herhangi birine karşı ilk kez kendimi savunmasız hissetmişim ve bu

Korkunç geçti. Ve bir daha o şekilde açılmadım. O kadar utanç verici bir deneyimdi ki, samimi duygularımı olabildiğince bastırıyorum. O zamandan beri hiçbir partnerime "seni seviyorum" demedim.

"Bu ne kadar oldu?" Roberta başını yana eğerek yumuşak bir sesle sordu. Cooper'a bakıp sonra gözlerimi kaçırıyorum. "Sanırım altı yıldan biraz fazla oldu." O başını sallıyor. "Bu duyguları taşımak için oldukça uzun bir süre."

"Evet," diye onaylıyorum. "Öyle. Bu beni gerçekten mahvetti ve buna kızgıyım. Bunu aşmam lazım. Kendimi aşmam lazım."

"Bu duygularla başa çıkmak için ne yaptın?" Soru bir plak çizik sesi gibi. "Anlamadım?"

Roberta koltuğunda kıpırdanıyor. "Bu anın, partnerlerinle etkileşimini kökünden değiştirdiğini söylüyorsun; olanlardan çok incindiğin için sevdiğin insanlara bunu söylemekten kaçınıyorsun. Peki bununla başa çıkmak için ne yaptın?"

Bir dizi boğuk, kekeleme sesi çıkarırım.

"Çünkü bana göre," Roberta benim krizimi görmezden gelerek devam ediyor, "sen sevdiğin birine karşı kendini açmaya çalıştın ve bu istediğin veya planladığın gibi, hatta objektif olarak iyi gitmedi. Ama aynı zamanda bunu, diğer insanlara açılmamak için bir bahane olarak kullandığın izlenimini de veriyorsun. İlişkilerde yakınlık aramayı bırakmak için."

"Sen gerçekten çok acımasız bir terapistsin," diyorum, sırtımı kanepeye o kadar sertçe dayamışım ki, kumaşa yapışacakmışım gibi. "Terapistlerin bu kadar acımasızca dürüst olmaları gerektiğini sanmıyordum."

Roberta gülümsemesini saklamaya çalışır, sonra omuzlarını silker. "Sadece zorlu sevgiyi kaldırabilecek kadar güçlü olduğunu düşünüyorum."

"Eva da en sertlerinden," diyor Cooper, burada olduğunu hatırlatarak. Dişlerimi sıkıyorum, öfke dalgaları kollarımdan aşağıya doğru yayılıyor.

Sert. Sert.

Bu kelime, dişlerin arasına sıkışmış bir et parçası gibi rahatsız edici bir baskı yaratıyor.

Ben sertim.

Ve böyle olmak zorunda olmaktan bıktım.

Duygularımı bastırmaktan, kendimi korumaktan bıktım. Her gün camdan bir zırh giyip, internetteki insanların bana atacağı taşları, işimdeki güçlerin yüzeyime kazıdığı çatlakları beklemekten bıktım. Arkadaşlarıma, aileme rahatsızlık vermemek için kendimi soğuk davranmaya zorlamaktan bıktım.

Yumuşaklığı hak ediyorum, lanet olsun. Şefkatli anları, nazik okşamaları ve fısıldanan tatlı sözleri hak ediyorum. Bir yerlerde, beni, kırılganlığımı örtmek için kullandığım sert kabuğumla değil, kendim olarak sevmek isteyen birini hak ediyorum.

"Bunun sorunun bir parçası olabileceğini düşünüyorsun," diyorum titrek bir nefesle, Cooper'a bakacak cesareti bulmaya çalışarak. "Senin için acı veren şeyler benim için de acı veriyor. Ben de senin kadar insanım." Görünüşe göre vücudum bunu kanıtlamaya çalışıyor ve birkaç sıcak gözyaşı yanağımdan süzülüyor. Onları öfkeyle silip, ellerimi kanepeye bırakıyorum.

Oda sessiz, yine çok büyük duygularımın herkesi suskun ve rahatsız bıraktığı bir an.

Tenin tenine değmesinin sıcaklığı ani ve sarsıcıdır, bir anlık rahatlama ve geri çekilip kendimi küçük bir şeye sıkıştırma içgüdü. Cooper'ın parmaklarının bileğimi nazikçe sardığı yere bakıyorum, bu duygulara batarken bir can simidi gibi hissetmeme yetecek kadar hafif bir baskı.

"Haklısın," diye fısıldadı. Gözlerim onun yüzüne kayd, ama o, bana dokunduğu yere odaklanmıştı, kaşları çatılmıştı. Başparmağının ucu, iç bileğimin hassas derisinde bir daire çizdi, kelebek kanatları kadar nazikti. "Bunu kaldırabilmen, bunu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmez. Her zaman kendini toparlamak zorunda kalmamalısın."

Ondan gözlerimi alamıyorum ve şefkat tüm vücudumu sararken, göğsümde kapana kısılmış bir hayvan gibi korku tırmalıyor.

"Bunu söylediğin için teşekkürler," diye mırıldanıyorum, sonunda göz teması kurmayı bırakıp elimi onunkinden çekiyorum. Saçlarımı yüzümden çekiyorum. "Duygularını anlıyorum, ama söylemeye çalıştığım gibi, o kadar da önemli bir şey değil."

Roberta hafifçe nefes verir ve sesinde hayal kırıklığı sezerim. Bana daha fazla konuşmam için zaman tanır ama bir dakika geçer ve ben konuşmam.

"Peki ya Rylie?" diye ona d6nerek sorar. "O akşam hakkında ne d6ř6n6yorsun?"

Cooper boğazını temizler ve koltuğunda kıpırdadığını hissedirim ama gözlerimi halıya dikmiş halde tutarım.

"Aslında çok d6ř6nd6m. Pişmanlıkla," diye ekledi çabucak. "O zaman Eva'ya hissettiklerimin aşk olduğunu s6yleyemem..."

"Aslında sana aşık değıldim," diye araya girdim, utançla dolarak Cooper'a dehşetle baktım. "Sadece seks sonrası duygusal olan aptal bir yirmi bir yaşındaydım. Seni sevmiyordum." O irkildi ve sert ses tonum için kendime yumruk atmak istedim. Neden doğru bir şey s6yleyemiyorum?

"Saygısızlık etmek istemem Eva, ama sen de d6ř6ncelerini paylaştın," Roberta nazikçe azarladı. "Duygularını ve hislerini açıklığa kavuşturmak istemenizi anlıyorum, gerçekten, ama bence bunun aşk değıl, daha çok bir hayranlık olduunu hepimiz anladık. şimdi Rylie'nin konuşma sırası."

Cooper'a başını sallar ve Cooper boğazını temizler. "Tamam. şey, dediğim gibi, hissettiklerimin sana olan aşk olarak tanımlanabileceğini bilmiyorum, ama sana karşı g6l6 ve gerçek bir şey hissettim. Senden gerçekten hoşlanıyordum. Seninle birlikte olmak beni çok heyecanlandırıyordu."

"İlginç bir şekilde g6stermişsin," diye mırıldandım. İkiisi de (haklı olarak) beni g6rmezden geldi.

"Ama, daha iyi bir ifade bulamadığım için, evde bir s6r6 sorunum vardı ve hepsiyle berbat bir şekilde başa ıktım."

Yutkunarak kucağıma bakıyorum. Suçluluk duygusu içimde o kadar şiddetli bir şekilde dalgalanıyor ki, bir gemiyi batırabilir. "Kız kardeşin için çok 6zg6n6m," diyorum içtenlikle. Cooper boğazından sert, kesik bir ses çıkartıyor ama hiçbir şey s6ylemiyor. Hala aramızda duran elinin titrediğini g6r6yorum. İg6d6sel olarak ona uzanıyorum, parmaklarımı onun parmaklarının arasına kıvrıp, birkaç dakika 6nce bana verdiğı rahatlatıcı dokunuşun yankısı olarak onu rahatlatıcı bir şekilde sıkıyorum. Derin bir nefes alıyor ama elini çekmiyor.

Bunun yerine, benim elimi daha sıkı tutar.

"Hailey'i kaybetmek başıma gelen en k6t6 şeylerden biriydi," diye devam ediyor. "D6nyam bir anda değışti, k66k kız kardeşim bir anda *yok oldu*. Birini kaybetmenin ne kadar garip bir şey olduunu biliyor musun? Onunla bir daha asla konuşamayacak

Onunla bir daha asla konuşamayacak olmak? Onun sesini duyamayacağım bir dünyada nasıl yaşayabileceğimi anlayamıyordum. Yazları arabamı ödünç almak için yalvarmayacağı bir dünyada. Onun gülümsemesini göremeyeceğim ve onu bir daha güldüremeyeceğim bir dünyada." Sesi titriyor ve ona bakıyorum. Başı geriye eğilmiş, gözleri tavana sabitlenmiş.

"O öldüğünde bir parçam da öldü—onu sevme ayrıcalığına sahip olan ben, onun büyümesini ve benim hayal bile edemeyeceğim kadar iyi bir insan olmasını izleyen ben."

Sesindeki acı göğsüme saplanıyor, kardeşlerimin yüzleri gözümün önüne geliyor. Her birini kucaklamak için içimi öylesine bir acı kaplıyor ki, ağlamamak için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum.

"Öyle özel birini kaybetmeye asla hazır olamazsın," diyor Cooper. "Ama kaybettiğin diğer şeylere de hazır olamazsın. Bütün ailem dağıldı. En küçük kız kardeşim Katie konuşmayı bıraktı. Yemek yemeyi bıraktı. *Aylarca* odasından çıkmadı. Annemle babam birbirleriyle konuşmuyordu. Hepimiz hayaletler gibi dolaşıyorduk, sanki Hailey'den geriye kalan tek şey buysa, yapabileceğimiz tek şey buydu." Sesi yine titriyor ve gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü görüyorum. Serbest eliyle gözlüklerini yukarı itip gözlerini ovuşturuyor. Diğer eli ise benim elimi sıkıca tutuyor.

"Ve kendimi çok suçlu hissettim," diyor boğuk bir sesle, yumruklarını göz çukurlarına bastırarak. "Ama yaz bittiğinde, okula dönmek için sabırsızlanıyordum. Ailemden ve içimizi kemiren üzüntümüzden olabildiğince uzaklaşmak istiyordum. Dünyadaki en değerli insanı kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilmeyen insanların arasında olmak istedim. İçmek, kafayı bulmak, kampüste herkesi becermek ve küçük kız kardeşimi ne kadar özlediğimi düşünmemek istedim. Ben de öyle yaptım. Breslin'e döndüm, her gece içtim, sürekli parti yaptım ve Hailey'siz bir gelecek hayal edemediğim için geleceğimi umursamadım."

Cooper, tavandaki beyaz fayanslara bakarak dişlerini gıcırdatıyor. Yavaş bir hareketle çenesini indirip bana dönüyor. Gümüş rengi gözleri benimkilere sabitleniyor ve bir an için başka bir şeye nasıl bakabileceğimi merak ediyorum.

"Sonbahar dönemi başlamış, ben de kardeşlik kulübünden biriyle çıkmaya başlamıştım," diyor. "Ben de o da eşcinsel olduğumuzu saklıyorduk. Birinci sınıftan beri bu sınırdan dolaşıyorduk ama hiç aşmamıştık. Ta ki son sınıfa kadar. Çalınan, utanç dolu anlarda, genellikle sarhoş ya da kafamız güzelken ya da her ikisi birden, birbirimizi karanlık köşelere iterek ya da hayatımız sessizliğe bağlanmış gibi koridorda gizlice dolaşarak sevişirdik. Sevişirken bana ne kadar istediğini, ne kadar sevdiğini söylerdi, ama hemen sonra bana bok parçası gibi davranırdı, sanki onu gördüğü en iğrenç şeymişim gibi. Bu kafamı mahvetti. Ya da belki de kafam boktandı. Her ikisi de doğru olabilir.

Gözümün ucuyla Roberta'nın başını salladığını görüyorum. Onun varlığını hatırlayınca öfke dalgası kaplıyor beni, sanki bu an Cooper'ın bana verdiği bir hediyeymiş ve o kutsal bir şeye izinsiz giriyormuş gibi. Sonra onun terapisti olduğunu, onun güvenli limanı olduğunu hatırlıyorum. İzinsiz giren tek kişi benim.

"Kış tatili öncesinde bir kız arkadaşı oldu," diyor Cooper, sesi düzleşiyor. "Onunla eve gidip tatili orada geçirecektim, ama yaptıklarımızı ailesine veya kız arkadaşına anlatacağım diye çok korktu ve beni davetini geri aldı. Beni tanıımıyormuş gibi davrandı. Farklı bir durumdu, ama yine bir kayıp gibi hissettim, yıkılmış, incinmiş ve kızgındım. Ama bu duyguları paylaşacak kimsem yoktu. Bu yüzden eve, mutsuz ailemin yanına gittim ve mutsuz babamın içki içtiğini, mutsuz annemin solgunlaştığını, mutsuz kız kardeşimin boş gözlerle, sadece kendi acısının değil, ona bakması gereken insanların acısının da içinde kaybolduğunu gördüm.

"Katie'nin bu kadar acı çekmesini görmek beni sonunda uyandırdı, en azından biraz. O sadece on iki yaşındaydı, çok küçüktü. Çok küçüktü. Bu beni değişmek istememe neden oldu. Onun için güvenilebileceği gerçek, istikrarlı bir insan olabilmek için yeniden insan olmak istedim. Beni sevdiği için kendimi bok gibi hissettiren birinin peşinden koşmayı bırakmak istedim. Biseksüel değilmiş gibi davranmaya devam etmek istedim. Sadece... Sadece hayatında kocaman bir boşluk olmayan normal bir yirmi iki yaşındaki genç gibi hissetmek istedim."

Cooper yutkunur, hareketi acı verici görünür, ifadesi mahvolmuştur. Ona doğru eğilirim. Uzanıp yüzünü avuçlarımın arasına almak, vücudunu kendime doğru çekmek, acısını derimden ısı gibi emmek isterim.

ama yanlış bir şey yapmaktan çok korkuyorum, dehşete kapılıyorum. Bu yüzden onun bakışlarını tutuyorum, elini sıkıyorum, kafamın içinde burada olduğumu ve onu gördüğümü haykırıyorum.

"Ve ben de seninle tanıştım, Eva," diyor alçak sesle. "Seninle tanıştım ve senden hoşlandım, ama bunun için bir şey yapabilecek kadar iyi durumda değildim, ama sen, kendimi berbat hissettiğim bir zamanda beni iyi hissettirdin. Bu yüzden iyiymiş gibi davrandım. Tam ve normalmiş gibi davrandım ve bunun yeterli olduğunu düşündüm."

Titreyerek nefes alır ve göğsümde dalgalanmalar hissederim. "Senden gerçekten hoşlanıyordum, Eva," der, gözlerini benden ayırarak. Geçmiş zaman kipi gözümünden kaçmıyor, ama bu kadar acı vermemesi gerekirdi. "Ama mutlu olduğum için de suçluluk duyuyordum. Ailemden geriye kalanların paramparça olduğunu bilirken seninle geçirdiğim zamanların tadını çıkardığım için suçluluk duyuyordum. Kendimi bok gibi hissettiren bir adama takıntılıydım çünkü bok gibi hissetmek benim yeni normalimdi."

Cooper parmaklarımı bırakıyor, ellerinin avuç içlerini gözlerine sürüyor ve benden uzaklaşana kadar koltuğunda yer değiştiriyor. Neden bunu fark ettiğimi bilmiyorum.

"Eva," diyor, Roberta'nın olduğu yere doğru bakarak. "Birine duygularını söylemek ve karşılık alamamak ne kadar korkunç bir his olduğunu biliyorum. Özellikle de seviştikten sonra. Böyle bir anın ne kadar utanç verici, yıkıcı ve tüketici olduğunu biliyorum ve sana bunu yaptığım için çok, çok üzgünüm. Seni istemediğimden değildi, sadece sana sahip olmaya hakkım olmadığını düşünüyordum."

Uzun, ağır bir sessizlik olur ve nefesimi tuttuğumu fark ederim. "Ve bazen," diye fısıldar, hala bana bakmadan, "acaba sen bir şeyleri değiştirir miydin diye merak ediyorum. Benimle tanışmayı geri alır mıydın? Biliyorum, bu bencilce, ama ben seninle tanışmayı asla geri alamam."

Sessizlik, kulağımda vızıldayan bir sinek gibi aralıksız devam eder, başım dönüyor ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki dişlerim ağrıyor.

Roberta boğazını temizledi, sesi CD'de atlama sesi gibi yüksek ve korkunçtu, doğal akışı bozdu. "Üzgünüm," dedi, sesi samimi geliyordu. "Ama bugünlük zamanımız bu kadar.

Bölüm 13

Roberta'nın ofisinden sersemlemiş bir halde çıkıyoruz, sessizlik yoğun bir parfüm gibi havada asılı kalıyor. Güneş bulutların arkasına kaybolmuş, sadece birkaç zayıf ışın görünüyor. Hala çok parlak, ikimiz de çok çıplak ve açıkta hissediyoruz. Birbirimize bakmadan, onun çirkin arabasının kaputuna yaslanıyoruz, asfalta bakıyoruz, küçük, samimi bir alanı tekrar paylaşmaya hazır değiliz.

Cooper'ın sesi kafamda sessizce yankılanıyor. *Acaba bir şeyi değiştirir miydin?*

Ne aptalca bir soru. Her şeyi değiştirirdim ve hiçbir şeyi değiştirmedim. Farklı bir üniversite seçerdim ve o ders salonunda tam olarak aynı koltuğu seçerdim. Ona numaramı vermezdim ve yine başımdan aşkına aşık olurum. Sonunda yaşadığım acıya rağmen, onunla birlikte olduğum için hissettiğim heyecanı bazen pişmanlık duymakta zorlanıyorum.

Cooper'ın kolu benimkine değişiyor ve ben, onun pozisyonunu düzeltmesini bekleyerek irkiliyorum. Ama o, pazısını bana hafifçe bastırarak öylece kalıyor. Uzaklaşacak kadar gücüm kalmadı. Bir süre sonra, eli benimkine doğru yaklaşıyor, sonra onu kapıyor ve kirli metal arabanın üzerinde duran parmaklarımı nazikçe sıkıyor.

"Benimle akşam yemeğine çıkar mısın?" diye fısıldadı. Ona baktım, yüzümde sevinç ve dehşetin karışımı bir ifade vardı. Gözleri kısa bir süre ağzıma kaydı, sonra tekrar gözlerime döndü, ağzının köşesinde hafif bir memnuniyet belirtisi belirdi.

Boğazım kurur, nabzım hızlanır ve sinir uçlarım onun teninin benim tenime değdiği hissine yönelir. "Sen benim arabamsın, senin isteklerine uymak zorundayım."

isteklerine borçluyum."

Cooper gülüyor, sesi kaba ve alçak. "Bu, bunu deneyimleyebileceğim tek şans olabilir. En iyisi bundan yararlanayım." Elimi bırakıp kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekerek beni şaşırtıyor. Beni göğsüne çekip başımı çenesinin altına sokarak sarılırken, telaşla bir çığlık atıyorum. Şaşkınlıktan hareket edemiyorum, nefes bile alamıyorum, yanağıma vuran kalp atışları benim endişeli ritmimle uyumlu, kaçmam için beni cesaretlendiriyor.

Ama o çok sıcak, çok güzel kokuyor ve çok güvenli hissettiriyor, ben de iç çekerek ona yaslanıyorum, kollarımı beline dolayarak onu kendime çekiyorum. Bir an öyle kalıyoruz, Cooper bizi nazıkçe sallıyor, sonbahar rüzgarı ayaklarımızın dibinde düşen yaprakları savuruyor.

Çok geçmeden geri çekiliyor, bana gülümseyerek bakıyor, gözlükleri burnundan bir santim aşağı kayıyor.

Şu anda beni öpse, onu itmezdim.

Bu düşünce ani ve keskin, gece yarısı gökyüzünde parlayan bir ışık, suya damlayan kırmızı mürekkep gibi. Onun dokunuşundan uzaklaşıyorum ve saçlarımı sertçe kulaklarımın arkasına atıyorum.

Bu *ne? Özlem mi?* Neden onun kaşlarının arasındaki o çukura kalıcı olarak yerleşmek istiyorum? Neden bayılına kadar onun teninin kokusunu içime çekmek istiyorum? Kendimden iğreniyorum.

"Krep sever misin? Buradan birkaç blok ötede harika bir lokanta var," diyor, arabanın kaputundan uzaklaşıp sokağa bakarak, beynimde patlayan duyguların mutlak karmaşasından habersiz. "Yürüyebiliriz. Gerçi bulutlar biraz tehditkar görünüyor."

Kendimi sarsarak derin, sakinleştirici (hiperventilasyona yakın) bir nefes alıp yanına yaklaşıyorum ve en kayıtsız sesimle konuşuyorum. "Neden cevapları belli olan sorularla zamanımı boşa harcamakta ısrar ediyorsun?"

Cooper başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tutar ve gözlerini ne kadar sert çevirdiğini görmem için bana bakar. Onun tutuşundan kurtulurum ve gülümsemeyi bastırmak için dudaklarımı sıkıca kapatırım.

"Sen her zaman çok tatlısın, Kitten, ne kadar şeker ekleyebileceğimi bilemedim."

"İğrenç. Sanırım utançtan sırtım ağrıdı." Kibirli bir şekilde burnumu çekerek, bir risk alıp sol taraftaki kaldırıma doğru yürümeye başladım.

"Aslında bunu bana söyleyen ilk kişi sen değilsin," diyor Cooper, beni köşeye kadar bırakıp kolunu koluma takıyor ve beni ters yöne çevirerek yürümeye başlıyor.

Utançımı yutarak, kolunun hala benim koluma dolanmış olduğunu hissetmek yerine, Cooper'ın sürekli konuşmasını dinlemeye çalışıyorum. Bizi iskeleye doğru yürürken, en iyi tereyağlı cevizli dondurmaya satan bir dondurma standını, en güzel airbrush tişörtlerin satıldığı kitsch bir hediyelik eşya dükkanını ve bir zamanlar oda arkadaşı Steve'in seramik koleksiyonunun sergilendiği bir galeriyi gösteriyor.

"Sen kruvaziyer gemilerinden sanat eseri alırsın," diyorum, bir sessizlik olduğunda ve onun benim de sohbete katkıda bulunmamı beklediğini, dirseğinin benim dirseğime değdiği için tam bir fiziksel kriz yaşamamı beklemediğini fark ettiğimde.

"Oh," diyor Coopers, kaşlarını çatarak. "Teşekkürler?"

"Mümkün olan en aşağılayıcı şekilde söyledim."

"Geldik," diyor Cooper iç çekerek ve kapıyı benim için açıyor. "Önden geç ... seni pislik."

Yerimde donakalırım, çenem açılır. Cooper yanımdan geçerek kıkırdar. "Bana pislik mi dedin?" diye fısıldayarak onu bir masaya kadar takip ederim. "On iki yaşından beri kimse bana pislik dememişti."

"Bak, *bunu* gerçekten şaşırtıcı buluyorum." Bana kazanan bir gülümseme atıyor. Benimkinin onunkiyile aynı olmasına sinir oluyorum. "Tuvalete gidiyorum. Ben yokken kimseyi ağlatma."

"Söz veremem, bebeğim," diye onun uzaklaşan sırtına sesleniyorum.

Bir saniye sonra garsonumuz gelir. "Ne içersiniz?" diye sorar, masaya menüleri koyarken sakızını patlatır.

Lamine kağıdın arkasını tararken dudaklarımı büzüyorum. "Ben buzlu çay alacağım," diyorum. Bir ilham geliyor. "O da bir bardak yağsız süt." Cooper'ın boş koltuğunu işaret ediyorum.

Garsonun kaşları kalkıyor ama hiçbir şey söylemiyor, siparişi not alıp uzaklaşıyor. Bir dakika sonra Cooper koltuğa oturuyor.

"Beni özledin mi?" diye soruyorum alaycı bir şekilde.

Gülümsemesi hızlı ve neredeyse utangaçtır, gözlerini menüden ayırmaz. Yanaklarının kızardığını görürüm ve neden benimkiler de aynı sıcaklığı yansıtıyor bilmiyorum. Boğazını temizler ve bana bakar, bir şey söylemek için ağzını açar ama garson içeceklerimizi getirir.

"Buzlu çay," der ve önüme koyar. "Ve, şey, yağsız süt." Cooper'ın önüne, tek bir buz küpü ve çizgili bükülebilir pipetle süslenmiş, dolu, kremsi bir bardak koyar. Kaşları çatılır, ağzı açık kalır. "Menüye bakmak için bir dakika daha veriyorum," der ve tekrar uzaklaşır.

"Yağsız süt mü?" Cooper masaya eğilerek homurdandı. "Neden bana yağsız süt sipariş ettin?"

"Yulaf sütünden o kadar şikayet etmiştin ki!"

"O yüzden büyük bir bardak yağsız süt en mantıklı çözüm müydü?"

"Seninle başa çıkamıyorum." Kafamı salladım, ne kadar eğlendiğimi saklamaya çalışarak gözlerimi menüye diktim. Cooper bunu fark etti.

"Sen tanıdığım en kurnaz kadın olabilirsiniz."

"Teşekkürler." Ona bir öpücük gönderirim. "Belki de sandığımdan daha iyi bir oyuncusun."

"Bu bir iltifat değildi," diye mırıldanıyor. "Beni korkutuyorsun."

Sanki bana dünyanın en güzel kızı olduğumu söylemiş gibi kalbim biraz çarpıyor, ama yüzümü ifadesiz tutuyorum.

"Ne alırsınız?" diye soruyor garson, masamızın kenarında yeniden belirerek.

"Bir yığın krep," diyor Cooper gülümseyerek menüyü ona doğru eğerek. "Sütün yanında."

Tepkisini kontrol etmek için oldukça uzun bir süre bekliyor. "Ya sen?" diyor, bana bakarak.

"Aynısından," diyorum, pes etmiş bir iç çekişle. "Yağsız sütlü olmasın lütfen." Acı bir ifadeyle uzaklaşıyor ve ben zihnimde ona iki kat bahşiş vereceğime karar veriyorum.

"Sen başka birisin," diyor Cooper, alçak sesle. Yüzünde keskinlik, rahatsızlık, pes etme, küçümseme gibi bir ifade beklerken ona bakıyorum.

beni bir adım fazla zorladığım diğer tüm insanlarda gördüğüm gibi bir şey beklerken, o bana aptalca bir ifadeyle bakıyor. Neredeyse şok olmuş gibi.

"Bu ne anlama geliyor lan?"

Cooper'ın yüzü sakın kalır. "Sen ne anladın?"

"Roberta kadar seksi değilsin. Sana içimi dökmeye niyetim yok." O bana bakmaya devam ederken peçeteyi küçük parçalara ayırıyorum.

Cooper gözlerini devirdi, ama bu hareketinde bir şekilde şefkat ve samimiyet vardı. "Bunun ne anlama geldiğini sana söylememi ister misin?"

"Hayır dersem, konuşmayı keser misin?" "Muhtemelen hayır."

Ona devam etmesini işaret ettim.

"Seni tanıdığım altı yıl boyunca," dedi, ellerini masaya, benimkilerden sadece birkaç santim uzağa koyarak, "senin gibi birine hiç rastlamadım."

"Dikkatli ol. 'Diğer kızlar gibi değilsin' sınırına çok yaklaşıyorsun," derim, ellerimi milimetrelerce geri çekerek, onun ellerine yaklaşma arzusuyla titreyerek. "Ama evet, ben olağanüstü zeki ve parlak biriyim." Kendini küçümsemek, kendini korumak için bir alışkanlık. Herkesin sonunda fişi çekip havayı boşalttığını bildiğim halde, onun beni sahte şeylerle şişirmesine izin veremem.

Gülümsemesi hoşgörölü, gözleri ellerime sabitlenmiş. "Ve hiç kimse bana senin gibi meydan okumadı," diyor, parmak uçları benimkilere zar zor değecek kadar yaklaşarak. Sanki beni çöpten çıkarmaya çalışan vahşi bir kediymişim gibi, yavaş ve sabit bir hareketle bileklerini döndürüyor, avuç içleri yukarı bakacak şekilde.

"Yani... Amerika'da beyaz bir erkek olduğun için tebrikler," diyorum, aramızdaki küçücük mesafeyi kapattığımı görünce dehşete kapılıyorum, ellerimi onun ellerine koyduğumda içimden elektrikselsel bir uğultu geçiyor. Neler oluyor?

Terapi yüzünden. Kendimi çok kırılmış hissediyorum. Çok hassas. Sarılmaya ihtiyaç duyan kırılgan, acınası bir yaratık gibi. Ellerimi kucağıma geri çekmeye çalışırken ellerim titriyor, ama sanki görünmez ipler bizi birbirimize bağlıyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Başparmağıyla küçük parmağımın kenarını okşuyor. Burun kıvrırmak isterken, sesim yumuşak çıkıyor.

"Eğer mecbur isen."

"Eğer... Tanrım, bu çok aptalca..." Boynuna, yanaklarına kızarıklık yayılıyor. Gözlükleri biraz kayıyor ama düzeltmek için ellerimi bırakmıyor.

"Bu seni daha önce hiç durdurmadı," dedim, bacağım o kadar sert sallanıyordu ki süt bardağı dalgalandı. Cooper'ın gözleri sonunda benimkilere baktı ve kalbim acı bir şekilde sıkıştı.

Yüzünde okunamayan bir ifade belirir, çenesi gerilir ve yanağındaki bir kas seğirir. "O gece o kadar batırmasaydım, sence..." Boğazını temizler. "Sence birlikte olabilirdik mi?"

Dünya durur, birbirimize bakarken bizi bir Polaroid fotoğrafında yakalar. Görüntü değişir ve altı yıl önceki halimiz belirir, yüzlerimiz genç ve yanaklarımız kahkahalardan ağrıyor. Görüntü yine değişir, içkilerle doğum günümüzü kutlarken gülümsemelerimiz gevşemiş, gözlerimiz parıldıyor. Ve yine, 4 Temmuz'da yanmış burunlarımız, Noel'de çirkin kazaklarımız, Yeni Yıl'da bir öpücük.

Olabileceklerin tüm bu değerli anlık görüntülerini, özenle hazırlanmış bir albümde izliyormuş gibi görüyorum: Vücudumuzun birbirine doğru kıvrılması, rahat samimiyetimiz, ucuz bir lokantada geçirdiğimiz bir başka baş döndürücü geceyi doğal karşılarken gözlerimizdeki keskin şakacı ışıltı. Bu fikir, bir anı gibi zihnime kazınıyor, ama öyle olmadığını kendime hatırladıkça içimi yakıyor.

Havada uçan hayallere dalmak, tüm o sahte fotoğrafların ve boş sayfaların kenarlarında parmaklarımı kesmek çok acıtıyor.

"Hayır," diyorum, başımı sallayıp ellerimi çekerek. Cooper'ın yüzü düşüyor ve ben devam ediyorum, en kayıtsız maskemle, herkesin benimle rahatça tuttuğu mesafeyi yaratarak. Beni terk edip sonra geri gelip, sertleşmiş kalbimin mezar taşı üzerinde "eğer" oyunları oynayamaz. "Biz çok farklıyız. Mesela, senin aşk dilin fiziksel temas. Benim aşk dilim ise makarna ve peynir. Bu ilişki asla yürümezdi."

"E v a," diyor yarı gülererek, yarı hayal kırıklığıyla. "Gel gel."

"Hayır," diye tekrar ediyorum, öfkem artıyor. "Sen hadi. Bana böyle bir soru

böyle bir soru sorma hakkını nereden buluyorsun? Bir saniye ciddi ol, yalvarıyorum." Cooper ağzını açıyor ama onu kesiyorum. "Ben senin sosyal deneyin değilim. Her şeyin iyileşmesi için yeterince uzun süre ortadan kaybolup

iyileşmesi için ortadan kaybolup sonra tekrar ortaya çıkıp geçmişî yad ederek yarayı yeniden deşmeye hakkın yok."

Bu planın bir parçası değildi. Bunun gerçek, dürüst ya da önemli hissettirmesi hiç gerekmiyordu. Bunun beni parçalaması, tüm zırhımı parçalayıp onun önünde çıplak kalmamı sağlaması hiç gerekmiyordu.

"Eva. Özür dilerim. Ben..."

"Ben gidiyorum." Titrek ellerimle cüzdanımı karıştırıp içindeki tüm parayı masaya atıyorum ve kapıya doğru koşuyorum. On saniye kadar kaldırımda koşarken yağmur yağdığını fark ediyorum. Tabii ki yağmur yağıyor.

Etrafıma bakıyorum, her yöne yağan yağmur damlaları arasında yönümü bulmaya çalışıyorum. Brighton Beach'i pek iyi bilmiyorum, telefonumu çıkarıp en yakın metro durağını bulmaya çalışıyorum, böylece Manhattan'a iki saatlik, muhtemelen çok rahat bir tren yolculuğu ile dönebileceğimi umuyorum.

"Ne halt ediyorsun?" Cooper şiddetli rüzgârın sesini bastırarak bağıyor. Ne kadar yakın olduğunu fark edince irkiliyorum ve telefonum elimden kayıp su birikintisine düşüyor.

"Oh, çok güzel," diyorum, sırlıslıkla saçlarımı gözlerimden çekip ona öfkeyle bakarak. "Ne yaptın bak."

"Başlama," diyor dişlerini sıkarak, beni gerçekten başlamak istememe neden oluyor.

Telefonumu almak için eğildi, ama onu omzuyla itip kendim aldım. Kahramanlık yapmasına ihtiyacım yoktu. Rastgele bir yön seçip yürümeye başladım, ekranımın yağmur damlaları yerine bana tepki vermesini umuyordum. Q treninin sadece üç blok ötede olduğunu ve ona doğru gittiğimi görünce rahatlardım, neredeyse çılgılık atacaktım.

"Nereye gidiyorsun?" Cooper peşimden koşarak soruyor.

"Trenle eve gidiyorum," diyorum, yağmurun gözlerime girmesini umursamadan çenemi dik tutarak hızlı adımlarla yürüyorum. Ama Cooper daha hızlı. Kolumu yakalayıp beni döndürüyor.

"Saçmalama. O çok uzun sürer. Seni eve bırakayım."

"Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum," diyorum ve kolumu onun elinden çekiyorum. Huysuz bir çocuk gibi konuştuğumu biliyorum ama umurumda bile değil.

Yüzü gök gürültüsü gibi ve ıslak saçlarını elleriyle tarıyor. "Kes şunu, seni saçma kadın! Neden benim için bir şey yapmama izin vermiyorsun?"

"Neden beni hiç aramadın?" diye bağıyorum. Bu ikimizi de şok ediyor.

Cooper gözlerini kırıyor, yanaklarından su damlaları akıyor, gözlük camlarında biriken yağmur damlaları onun ifadesini okumamı zorlaştırıyor.

"Neden?" diye fısıldayarak tekrarlıyorum, sesim titriyor. Utanç beni boğuyor ama orada durmaya devam ediyorum, bir cevap bekliyorum. Bu acınası bir eski yara ama zamanla daha da iltihaplandı. Daha fazla insanın hayatlarına bensiz girip beni oynamaktan sıkıldıkları kullanılmış bir oyuncak gibi geride bıraktıklarını gördükçe daha da derinleşti.

"Sana zaten söyledim," diyor Cooper, sesi o kadar alçak ki yağmurun sesinden duyulması zor. "Bir hata yaptım. Pişmanım."

"Ama *neden*?" Diye ısrar ediyorum, rahat bırakamıyorum. "Neden böyle bir seçim yaptın? Neden beni kendine benzettin? Sonunun böyle olacağını biliyorsan neden peşimden koştun?"

Neden bu kadar kolay terk edildim? Beni bu kadar kolay unutulabilir kılan ne var? Resitaller, veli-öğretmen görüşmeleri, önemli tarihler ve dönüm noktaları... Kalbim elimde, birinin beni hatırlayacak kadar önemli olduğumu düşünmesini umarak kaldırımda tek başıma kalıyorum. Cooper sert bir ses çıkararak ellerini yüzüne sürter.

"Çünkü ben berbat bir haldeydim Eva," der ve kollarını ıslak bir sesle kot pantolonuna bırakır. "Ve bunu söylediğimde beni dinlemeni istiyorum çünkü bu lanet olası gerçek." Bana sert bir ifadeyle bakar, çenesi hareket eder. "Kız kardeşimin kaybıyla başa çıkamıyordum. Üniversiteden mezun olmak üzereydim ve işim yoktu. Gizlice hoşlandığım biriyle birlikteydim ama ikimizin de içimizde çok fazla sorun vardı ve birbirimize gerçeği söyleyemedik, bu da beni mahvetti. Hayatımın en dip noktasına gelmiştim. Sonra seni tanıdım ve onu da mahvettim. Senden gerçekten hoşlanıyordum ve bu beni korkutuyordu çünkü kendime aynada bakamayacak kadar berbat bir haldeydim, hayatı düzene girmiş, parmağını şıklatarak ulaşacağına şüphem olmayan muhteşem hayalleri olan bu havalı, eğlenceli kadınla bir ilişkiye başlamak bir yana. Bu çok acınası bir durum ama yirmi iki yaşındaki bir aptal için, kendini içine sıkıştırmaya çalışmak oldukça korkutucu bir tablo."

Cooper bana doğru bir adım attı, omuzlarımı tuttu ve bana bakmamı sağladı.

"Geçmişini değiştiremem," diyor, parmakları beni sıkıca kavlıyor. "Ne kadar çok değiştirmek istediğimi biliyor musun? Bu düşünce kaç gece uykumu kaçırdı? Bir saniye bile düşünmeden yapardım. Zamanda geri gider, kendime bir tokat atar ve o aptal versiyonuma, kendini toparlamasını ve onu gerçekten önemseyen bu muhteşem kızı incitmemesini söylerdim."

Bir titreme geçiyor içimde, duygular boğazımda düğümleniyor. Yanaklarımdaki yağmur mu, yoksa gözyaşları mı akmaya başladı, anlayamıyorum.

"*Seni arardım*, Eva," diyor ve beni hafifçe sarsıyor. "Senden hoşlandığımı söylerdim. Karmaşa içinde olduğumu ve işleri yoluna koyana kadar sabırlı olmanı isterdim. Ama yapamıyorum. Ben o adam değilim ve sen de artık o kız değilsin. Duygularını incitmemem ya da kendimi engellemem mümkün değil. Ama şu anda? Deniyorum Eva. Lanet olsun, deniyorum. En azından yarı yolda buluşabilir miyiz?"

Ağzımı açıp kapatıyorum, bir şey söylemeye çalışıyorum. Herhangi bir şey.

Hayır, bu doğru değil; ona söylemem gereken çok özel şeyler var.

Ona *hayır* demeliyim. Ona defolup gitmesini söylemeliyim. Ona tüm bunların sahte, *sahte*, SAHTE olduğunu söylemeliyim. Dişlerimi sıkıyorum, boğazım kendimi başka bir hayal kırıklığından korumak için söylemem gereken kelimeleri tutuyor.

Cooper'ın elleri omuzlarımdan kayar, boynuma doğru ilerler, çenemi okşar. Vücudumuz arasındaki boşluk çatırdar, elektrik telleri bizi birbirimize doğru çeker, son direnç parçalarımıza karşı kıvılcımlar güçlenir. Direnmeye gücümüz yetmez, birbirimize doğru yaklaşıyoruz.

"Lütfen," diye fısıldadı, yüzü acı içinde buruşmuş.

Cildimi okşuyor, başparmağı dudaklarımı okşuyor. Dudaklarımı aralıyorum, nefes veriyorum ve tırnağı hassas tenimi nazikçe çiziyor. Aklımda mantıklı bir düşünce bulmaya çalışıyorum, onu iki elimle kavrayıp ağzıma tıkıyorum, söylemek istediğim sözleri değil, söylemem gereken sözleri söylüyorum.

Korku çok gerçek, çok saf.

Söylediği şey çok güzel geliyor. Çok yumuşak ve nazik, gökyüzüne doğru süzülürken üzerinde keyifle uzanmak istediğim bir bulut gibi. Ama o bana yine zarar verecek. Herkes sonunda bana zarar veriyor.

Cooper bana doğru eğiliyor, gözlerimiz kilitlenmiş, vücudu benimkine yapışmış. Çok yakın, çok sıcak. Dudakları tam orada, yıllar önce istediğim şeyleri söylüyor.

"Evet de, Eva," diye fısıldıyor, sözleri dudaklarımın üzerinde dans ediyor, içimde bir arzu titremesi yaratıyor, nabzım örs üzerine vuran çekiç gibi atıyor, her santimini her santimime bastırma ihtiyacı o kadar güçlü ki, başım dönüyor. Kelime boğazımda yükseliyor, dilimde kıvrılıyor. Ağzımı açıyorum, söylemek için, teslim olmak için.

Çevremizde gök gürültüsü patladı, kemiklerimi titretti, bizi sıçrattı. Balon patladı, dondurucu yağmur ve sert rüzgârla birlikte dünya tekrar çöktü. İkimiz de maraton koşmuş gibi nefes alıp veriyoruz, gözlerimiz fal taşı gibi açılmış.

Cooper ilk konuşur. "Eva..."

Ama hareket eden benim. Gök gürültüsü kadar ani bir hareketle dönüp koşmaya başlıyorum, beni Cooper'ın kollarına geri çekmeye çalışan duygulardan kaçmak için.

Bölüm 14

Yağmur, metro penceresine damlalar halinde düşüyor ve şehri gri bir lunapark aynasına çeviriyor. Palyaço gibi yansıyan görüntüm yerine, dışarıdaki manzaraya odaklanmaya çalışıyorum. Camda belirgin bir yağ lekesi olmasaydı, hayal kırıklığından alnımı cama vururdum.

Yarı yolda buluşalım.

Cooper'ın sesi, trenin gürültüsünün bile bastıramadığı bir ilahi gibi kafamın içinde yankılanıyor.

Lütfen

Boş trenin karşısında bir çift oturuyor. Kıkır kıkır gülüyorlar, kadın başını adamın göğsüne yaslamış, adam kolunu kadının omuzlarına dolamış, kadının kısa siyah saçlarının uçlarıyla oynuyor. Bu sevgi gösterisi, kalbimi sımsıkı saran yumruğu gevşetmeye yetmiyor ve ben bir hıçkırık tutuyorum.

"Neden ağlıyorsun?" diye soruyor kadın aniden, hafifçe peltek bir sesle, hala partnerine yaslanmış halde.

"Harper," diye mırıldanıyor adam, kadından biraz daha ayık. Bana nazik ama özür diler bir gülümseme atıyor.

Harper oturur, gözleri kocasına sabitlenmiş, eli sanki ona dokunmaktan kendini alamıyormuş gibi onun uyluğunda durur. "Ne?" diye sızlanır. "Bu sevimli kadın acı çekiyor. İyi olduğundan emin olmak istiyorum. Bu arada, çok güzelsin," der, bana dönerek, genellikle bar tuvaletlerinde rastlanan sarhoş kızların nezaketini gösterir. "Sende bir şey var. Bu kadar acı çekecek kadar yumuşak değilsin."

Şaşkınlıkla dudaklarım açılır. Kimse beni incitmek istemedi yumuşak dememişti.

Kokteylin etkisiyle bile, Harper'ın bakışları keskin, yüzümü taniyor, ağzında gevşek bir gülümseme beliriyor, sanki benim şaşkınlığım onda derin bir yankı uyandırmış gibi. "Ne oldu?" diye soruyor.

Gözlerim partnerine kayar, ama o da ona hayretle bakmaktadır. Derin ve titrek bir nefes alırım, duvarlarımdaki tuğlalar yerinden oynar, kenarları ufalanır. Bu yabancıya acımı dökerek kaybedecek hiçbir şeyim yok.

"Şu adam..."

"Her zaman aşk, değil mi?" Harper, bilgili bir kıkırdama ile diyor, bakışları hala üzerimde ama vücudu partnerine doğru eğilmiş.

"Onu sevmiyorum," diye aceleyle söylüyorum.

"Tabii ki sevmiyorsun," diyor ikimizin de inanmadığı bir ikna ile.

"Ben iyiyim," derim, pis bir yalancı olduğumu doğrulayan bir şekilde burnumu çekerek. "İyi görünmüyorsun."

Tartışmak için ağzımı açtım, sonra omuz silktim. Trende sıırılsıklam ve sefil durumdaydım; gerçekler benim lehime değildi.

Harper beni süzerken, partneri aramızda bakışırken düşünceli bir sessizlik oluyor.

"Dan'i neredeyse kaçıırıyordum," diyor sonunda, kollarının kucağına yaslanarak. "Ama onu yakaladım." Göğsüne birkaç kez vuruyor, başını yukarı kaldırarak birbirlerine şefkatli bir gülümseme atıyorlar. "Ve şimdi ikinci evlilik yıldönümümüzü kutluyoruz."

"Senin için mutluyum," diyorum boğazım düğümlenerek, onların rahat samimiyetine, benim kaderimde olmayan o yakınlığa bakarken yanaklarımdan daha fazla gözyaşı akıyor. "Tebrikler."

Tren durur, vücudum hareketle sarsılır. "Seventh Avenue-Park Slope İstasyonu," der otomatik ses

Park Slope—Cooper'ın durağı. Kalbim burkulur, karanlık pencereden sanki yerin altında değil de sihirli bir şekilde dört blok ötedeki evini görebiliyormuş gibi gözlerimi ıkarak dışarıya bakarım.

Deniyorum, Eva.

"Bazen kendini kenara itip risk almalısın," diyor Harper, ikisi birbirine yaslanarak kapıya doğru sendeleyerek ilerlerken. "Sonuç mutluluk olmayabilir ama denemeye değer."

Onlara bakıyorum, dünya yavaş çekimde akıyor. Onun sesi, Cooper'ın sesi ve benim bastırdığım sesim kafamın içinde yankılanıyor, kelimeler önce bulanık ama sonra sesleri yükseliyor ve bana "*Git, aptal, git!*" diyor.

Sanki koltuğumda elektrik çarpmış gibi ayağa fırlıyorum, kalbim göğsüme çarparak morartıyor. Zaman yine hızlanıyor ve kapıya doğru attığım adımlar çok hızlı, çok büyük geliyor ama beni bu trenin güvenliğinden platformun bilinmezliğine götürüyor.

Şu anda Cooper'ı görmek beni mutlu edecek mi, bilmiyorum. Aslında, seçimlerimin çoğunu yönlendiren karamsar ses, bunun tam tersi bir etki yaratacağını söylüyor. Olanları mantıklı hale getirmeye çalışıyorum, ama beynim, beni trenden çıkarmak için acele eden ayaklarımın hızına yetişemiyor, kapanan kapılar tarafından neredeyse ikiye bölünürken bile yavaşlamıyor.

İstasyon merdivenlerini koşarak çıkıp kaldırıma ulaşıyorum, yönümü bulmak için çılgınca etrafa bakıyorum, zaten sırlıslık olan tenime yağın yağmurun soğuşunu hissetmiyorum. Bir sokak tabelasına bakıp kavşağı geçiyorum, birkaç korna sesi duyuyorum. Çılgınca el sallayıp koşmaya devam ediyorum. Sola, sonra sağa dönüyorum, onun sokağına vardığımda nefes nefese kalıyorum.

Onun evine vardığımda (bilinçli bir seçimden çok kalp-damar sağlığı nedeniyle) yavaşlarım ve kapısına çıkan merdivenleri tırmanırım. Bir an orada durup nefesimi düzenlemeye, kafamdaki dağınık düşünceleri toparlamaya çalışırım. Ama tek bildiğim, Rylie Cooper'ın o kapının diğer tarafında olduğu ve onu görmek istediğimdir.

Yumruğumu kaldırıp kapıyı çalmak için kaldırıyorum, ama bir şimşek çakıyor ve gökyüzünü aydınlatıyor, hemen ardından gök gürültüsü geliyor ve gürültü hareketimi durduruyor.

Bu bir tehdit. Bir azarlama. Kapısından ayrılmam, metro istasyonuna geri dönmem ve yalnız daireme gidip, göğsümdeki bu acı verici düğüm çözülene ve tekrar düzgün düşünebilene kadar kendimi oraya kapatmam gerektiğine dair bir uyarı.

Kolumu indiriyorum, kalbim uyarı ve arzu ile çarpıyor. Yavaşça dönüp karanlık, parıldayan sokağa bakıyorum, ayaklarımın onun kapısından üç adım uzaklaşmasını sağlamaya çalışıyorum. Ama sesi zihnimde yankılanıyor.

Geçmişini değiştiremem. Ne kadar çok değiştirmek istediğimi biliyor musun?

İçimdeki aç, çaresiz yaratık uluyor, sonra kontrolü ele geçiriyor. Hızla dönüp yumruğumu sıkıp kapıyı delip geçecekmiş gibi vuruyorum. Diğer tarafta hızlı adımlarını duyabiliyorum ama o kapıyı açana ve ben sarhoş bir denizci gibi ona doğru sallanana kadar vurmaya devam ediyorum. Sarhoş, hissettiklerimi tarif etmek için uygun bir kelime: kızarmış, çılgın ve düşüncelerimin farkında ama onları tamamen kontrol edemiyorum.

Aramızda sessizlik hakim ve bu sessizliğin ağırlığı ağzımı açıyor, ses tellerimi gerginleştiriyor ve sert, kesik bir nefesle "Rylie" diye fısıldamama neden oluyor.

Bana bakıyor, gözlükleri hafifçe yana kaymış ve saçları sanki saatlerdir ellerini saçlarında gezdirmiş gibi dağınık. Islak kıyafetlerini değiştirmiş, beyaz bir tişört ve gri eşofman altı giymiş, oldukça etkileyici bir...

Gözlerimi tekrar onun yüzüne çeviriyorum çünkü kendimi kontrol edebilecek tek bir iplikçik kaldı ve o eşofman altının hayal gücüne ne kadar az şey bıraktığına çok dikkat edersem, onu hemen burada ve şimdi becermeye başlayabilirim. Ve *bu* çok acınası olmaz mıydı?

"Burada ne yapıyorsun?" Rylie'nin sesi alçak ve yağmurun sesini bastırmak için ona yaklaşıyorum.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Yutkunur, gözleri hızla vücudumun her yerini tarar. Pembe renk yanaklarında yayılırken, büyülenmiş gibi onu izlerim. Parmak eklemlerini dudaklarına sürter, çenesi sıkılaşıırken bana acımasız bir bakış atar. Bir şimşek daha gökyüzünü yırtar.

"Bence burada olmamalısın," diye uyarıyor fısıldayarak. Sesinin sertliği içime işliyor, omurgamda dolanıyor, kaburgalarımın arasında dans ediyor, göğsümde yer kaplıyor.

"Burada olmamam gerektiğini *biliyorum*." Bu, duygulara dalmadan önce kafamda oluşan son düşüncem.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarımı boynuna doladım. Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıp onu sertçe öperken nefes aldığını hissettim.

Her şey yok oluyor. Sadece Rylie'nin ağzının sıcaklığı, ilk şaşkınlık ve anlık açlık var. Büyük bir avuç içi çenemi okşayarak beni açmam için ikna ediyor, ipeksi dilinin sıcaklığı dilimi buluyor. Vücudunu bana yaklaştırırken boğazından bir hırıltı çıkıyor. Serbest elini ıslak gömleğimin altına, belime kaydırıyor ve beni kendine çekiyor.

Vahşi bir hal alıyorum, ellerimi saçlarına geçiriyorum, bacaklarımı kalçalarına doluyorum, onu kapının eşiğine itmekle tehdit ediyorum. Rylie gülmeye cüret ediyor, kendini beğenmiş, keyifli bir sesle, ve ben onun zevkine itiraz etmek üzereyim, ama o bizi döndürüyor, beni tamamen kendine çekiyor, arkasındaki kapıyı tekmeleyerek kapatıyor. Dokunuşları her yerdeydi — dudakları boğazımda, dişleri köprücük kemiğimde, avuç içi eteğimin altında ve kalçamı kavırıyordu — ve birkaç kesik nefesle nefes nefese kaldım, başım dönüyordu.

"Bu ne?" diyor, daha çok kendine sorar gibi. Yüzü şaşkın, gözleri vücudumda vahşi bir rota çiziyor. Tişörtümün kenarını tutup ıslak kumaşı başımın üzerinden çekiyor. "Ne oluyor?"

"Yatak," diye nefes nefese onun ağzına doğru fısıldıyorum, sadece onun tişörtünü de aynı şekilde çıkarmak için ayrılıyorum. "Beni yatağına götür."

Kısa bir an, ev arkadaşlarının evde olmamalarını ya da en azından odalarına kapanmış olmalarını umuyorum, ama sonra Rylie'nin çıplak avuç içleri belime yapıyor, beni merdivenlere doğru sıkıca yönlendiriyor ve evde kimlerin olduğunu umursamadığımı fark ediyorum. Gözleri ateş gibi parlıyor, yanakları kızarmış ve dudakları aralık, aç bir adam gibi bana bakıyor. Sanki beni yutmak istiyor.

"Bu ne?" diye tekrar sorar, sesi daha kararlıdır, ama beni merdivenlerden yukarı çıkarmaya devam ediyor, ikimiz de beceriksiz ve çaresiz, ilerlemekten çok tökezleyerek.

"Bir gece," diye nefes nefese söylüyorum. Rylie işi kendi eline alıyor, beni kaldırıyor, bacaklarımı beline doluyor ve son basamakları çıkıyor. Ben uzun boylu bir kızım ve partnerim tarafından narin hissettirilmenin yumuşak lüksünden çoğu zaman mahrum kaldım, ama Rylie beni sanki tutmaktan çok mutlu olduğu narin bir şey gibi vücuduna sarıyor.

"Bir gece mi?" diye tekrarlıyor, onun katına vardığımızda beni kollarından indiriyor, ellerini yüzüme koyup daha sert öpüyor.

"Sadece bir gece," diye vurguladım, boğazımdaki protesto balonunu bir şekilde aşarak. "İyi olsan iyi olur."

Koridorda zıplayarak ilerliyoruz, birbirimize tırmanırken duvarlara çarpıyor, resim çerçevelerini eğiyoruz, ağızlarımız, dişlerimiz ve dillerimiz birbirimizin teninden hiç ayrılmıyor. Yatak odasının kapısını kırarak içeri giriyoruz ve saçlarımda, boynumda sadece onun elleri var, parmaklarım onun eşofmanını yırtıyor, ayakkabılarım yatağına doğru fırlıyor, ...

"Yatağında ne var lan?" Nefes nefese, ondan uzaklaşarak soruyorum. Ani hareketim Rylie'nin dengesini bozar ve yüzü inleyerek göğsüme çarpar. Kafasını kaldırmak için gereğinden fazla zaman harcar, yüzünü bir yandan diğer yana sürter. Saçlarını sertçe çekerim. "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Loş ışıktaki bile Rylie'nin yüzü kızarmış ve dikleşiyor, çarpık gözlüklerini düzeltip benim dehşetle baktığım şeye, yatağını kaplayan şeye bakıyor.

"Bu... bu bir jomforter."

"Ne?" Dikkatli ama morbid bir merakla ona doğru bir adım attım. Devasa bir lacivert... Sanırım buna yorgan denebilir, yatağının üzerine gerilmişti. Dehşetle nefesimi tutarak bunun aslında kot kumaştan yapıldığını fark ettim. Büyük bir arka cep, yorganın büyük bir kısmını kaplıyordu, üst kenarında kemer halkaları vardı. Altın ipliklerle dikilmişti.

"Bir jomforter," diye tekrarlar Rylie, elini boynunun arkasına sürerek. "Bir kot battaniye."

"Tanrı aşkına, neden yatakta bu var?"

"Ben... Dürüst olmak gerekirse, bence çok komik," diyor, burnunu kırıstırarak, göğsü inip kalkıyor. "Ama şu anda pek çekici bir yatak örtüsü olmadığını da anlıyorum."

Tanrım. Denim nevresimin üzerinde seks yapacağıma inanamıyorum. "Cebine girip kıvrılıyor musun?" diye soruyorum, kendimi tutamadan. Rylie'nin kahkahası sert ve neşeli. "Bir kez, evet."

O çirkin şeye bakmaya devam ediyorum, bana ne oldu da bunu bu kadar sevimli buluyorum ve Rylie'yi daha da çekici hale getiriyor diye merak ediyorum.

çekici bulduğumu merak ediyorum.

"Ziyaretçilere, jetlerde bir ucube olduğumu açıkça göstermek istedim," diye fısıldıyor, arkamdan yaklaşıp ellerini belime ve gülümsemesini boynuma indiriyor.

"Konuşmayı kes," diye homurdandım, kollarından dönüp beni geriye doğru itmesine izin verdim, ta ki uyluklarım onun iğrenç yatağının kenarına değene kadar. "Bir daha asla konuşma, yalvarıyorum."

"Birkaç dakika sonra başka şeyler için yalvaracaksın." "Sözünü tutacağım."

Gözleri meydan okurcasına parıldıyor, parmakları eteğimin lastiğine takılıyor. Bana sorgulayan bir bakış atıyor ve ben başımı sallayarak, o beni öpmeye devam ederken eteğimi kalçalarımın dışına çıkarmama yardım ediyorum. Elleri çıplak kalçalarımı kavrarken keskin bir nefes alıyor. Başını geri çekerek şaşkınlıkla gözlerini açıyor.

"Bu, şey, iç çamaşırı olarak tasarlanmış eteklerden biri," diye açıkladım, onun ateşli bakışlarından büyük bir memnuniyet duyarak.

"Dünyanın en iyi icadı," diye mırıldanıyor, boynumu tekrar öpmeye başlıyor, elleri kığımın kıvrımlarını kavrayıp yoğuruyor.

Beni şok eden ve heyecanlandıran bir sertlikle Rylie beni yatağa iter ve bir anlığına bana bakar. Onun titrediğini görürüm ve sanki gerçekten orada olduğuma inanamıyormuş gibi başını sallar. Hızlı bir hareketle gözlüklerini çıkarır, bir kenara atar, sonra dizini bacaklarımın arasına koyar ve ağırlığımı çukurluğa doğru kaydırır.

İçgüdüsel olarak, onun uyluğuna sürtünmek için hareket ediyorum, ama sonra kaslarımı kilitleyerek kendimi sakinleştirmeye zorluyorum.

"Uh-uh," diyor Rylie, sesinde karanlık bir kötülük var. Üzerime eğiliyor, avuçlarını başımın iki yanına koyarak beni hapsetmiş gibi. Kalbim deli gibi atıyor, yanaklarının vahşi kızarıklığını, ateşli bakışlarını, sanki bana o kadar aç ki dayanamıyormuş gibi alt dudağını yalamasını izliyorum. Hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. "Sakin durma Eva. Beni kullan."

İçimde bir şey çözülüyor, sözleri bir kıvılcım gibi çılgın bir yangını başlatıyor, engellemelerim yanıp kül oluyor. Başımı kaldırıp dudaklarım onun dudaklarına çarpana kadar eğiyorum, pelvisim onun uyluğunu kaplayan pürüzlü pamuğa sürtünüyor. Bunun ne olduğunu bilmiyorum

bu ne, bu açgözlü, kontrol edilemez şey, ona yakın olmak için o kadar çaresizim ki, üstümde daha fazla ağırlığını hissetmezsem çılgık atabilirim.

Ama Cooper orada, eli enseme okşuyor, parmak uçları tam doğru basınçla derime batıyor. Beni sıkmesini umduğum gibi öpüyor, derin, kirli ve tüketen bir öpücük. Kalça kemiğime bastırılan sertliğini hissediyorum, göğsünden karnına doğru tırnaklarımı sürüklerken kaslarının gerginliğini hissediyorum.

Rylie inler. "Tanrım, Eva. Sen çok..." Gerisini duymama izin vermez, yüzünü göğsüme gömer, sözleri cildimde titreşir. Bir an için hareketsiz kalıyoruz... yani, elimizden geldiğince hareketsiz, kalçalarımız küçük, çaresiz itmelerle hareket ediyor, ellerimiz birbirini sıkıyor ve yoğuruyor. Beni içine çekiyor, derin, titrek bir nefes, sanki cildimin kokusu onun için oksijenden daha önemliymiş gibi. Başını tekrar kaldırıyor. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

Rylie pozisyonumuzu değiştirir, bir elini belime dolayarak beni yatakta daha yukarı kaldırır. Tamamen yatağa yerleşir, bacaklarımın arasına diz çöker. Sersemlemiş durumdayım, uzuvlarım ağır ve arzuyla titriyor, vücudumu istediği yere hareket ettirmesine izin veriyorum.

"Bunu çıkarabilir miyim?" diye soruyor sertçe, sütyenimin askılarından birini koparıyor. Isırması beni sarsıyor, sıcak bir zevk dalgası içimi yakıyor.

"Siktir. Lütfen."

Hareketleri pürüzsüz, altımdan kopçaya uzanıyor, ama kopçayı açarken parmaklarında hafif bir titreme hissediyorum, askıları kollarımdan nazikçe aşağı çekiyor. Yıllar önceki halinden çok farklı, dokunuşlarındaki hassasiyet, aceleyle bitirmeye çalışmak yerine beni tadını çıkarması. Yine duruyor, çenesini sıkıyor, açıkta kalan göğüslerime, karnıma, kızarmış yüzüme bakıyor.

Parmak uçlarıyla göbek deliğimden vücudumun ortasına doğru izler ve içimde bir şeyin açıldığını, dikişlerimden ayrılıyormuşum gibi hissediyorum.

Rylie'nin eli boynuma geri dönüyor ve beni orada tutuyor, avucunu enseme, başparmağını boğazıma bastırıyor, hem saygı hem de talepkar bir baskı ile, ve absürt bir nedenden dolayı, şu anda benden istediği her şeyi yapacağımı biliyorum.

"Bunu senin için çok güzel yapacağım," diyor ve başını eğip beni öpüyor, bu sefer acele etmeden. Bana dokunma rahatlığı, sanki her santimini ezberlemek için bir ömrü var ama bir saniye bile boşa harcamayacakmış gibi, beni ona karşı kıvrandırıyor, daha fazlasını istiyorum ve aynı anda her şeyi saklamak istiyorum.

"Bu... bu sadece bir kısmı, değil mi?" diye nefes nefese onun ağzına fısıldıyorum. Kalçaları benimkilere daha sertçe sürtünüyor.

"Neyin parçası?" Dişlerimle alt dudaklarını ısırınca inliyor. Sertçe.

"Bir pislik olduğun için telafi etme işinin bir parçası mı?"

Geri çekilir, şehvetin sisinden gözleri aniden ciddileşir. "Bu, senin istediğin her şey olabilir."

Bir düşünceyle paniğe kapıldım, bunun *bir şey* olmasını istediğimi fark ettim. Bu düşünce kök salmadan kafamdan attım ve ters yönde koşmaya başladım. Deliryumda bile ona yavaş, sapkın bir gülümseme atmayı başardım. "Beni ilk seferinde hayal kırıklığına uğrattığın için özür dilermiş gibi sikmeni istiyorum."

Homurdanarak ağzını boğazıma götürdü ve ben ona doğru kıvrılana kadar emdi, sonra o noktayı ısırıp ve beni nefes nefese bıraktı. "Bu zaten belliydi."

Rylie'nin elleri göğsümden aşağıya doğru kayar, kalçalarımı kavrar ve beni kendine daha sıkı bastırır. Beni yukarı aşağı hareket ettirir, amım sertleşmiş ereksiyonunun sert çıkıntısına sürtünür. "Nasıl hoşuna gittiğini söyle," diye emreder. Yalvarır.

Başımı geriye yasladım, gözlerimi kapatıp onun hissine odaklandım. Zevk içimde yükseldi, ayak bileklerimden, uyluklarımdan, pelvisimden, göğsümden, başıma kadar, ta ki kendimden uçup gidecek kadar. Ama bu yetmezdi. Gözlerimi daha sıkı kapattım, beni o andan koparmaya çalışan utanç dalgasını bastırmaya çalıştım.

"Sadece bu tek şansımız var ve benim kaybedecek bir şeyim yok," diyorum aceleyle, sesimdeki kırılmanın gerginlikten değil, arzudan kaynaklandığını düşünmesini umarak. "SSRI kullandığımı da söylemeliyim, bu yüzden uzun sürebilir ya da hiç olmayabilir ve bunun karşı taraf için ne kadar sinir bozucu olabileceğini biliyorum ve senin sinirlenmeni ya da..."

Rylie'nin bir eli çenemin köşesine geri dönmüş, başparmağı dudaklarımla üzerinde. Gözlerim birden açılır ve onun gözlerine kilitlenir. Parmak uçlarını ağzımdan

boğazımdan aşağıya doğru kaydırıyor ve boynumu sabit bir basınçla kavıyor. "Eva, sadece bu seferlik, susmanı istiyorum."

Öfkeyle nefes alıp ona saldırmak için geri çekiliyorum, ama o beni nazikçe tutuyor, çelik gibi bakışları sözlerimin dilimde kalmasına neden oluyor.

"Bu odada, yapmak üzere olduğumuz şeyde sinir bozukluğu diye bir şey yok," diyor, sesi alçak ve tırtıklı bir bıçak kenarı gibi keskin. "Seni istediğin şekilde sikerim. İstedığın hızda, istediğin pozisyonda. Seni tatmin etmek için bütün gece ağzına alırım, ve bunu yaparken yüzümde lanet olası bir gülümsemeyle yaparım. Anladın mı?"

Hiçbir şey söylemiyorum, dudaklarım aralık ve nefesim düzensiz. Beni hafifçe sarsıyor.

"Sana bir soru sordum."

Başımı sallıyorum.

Gülümsemesi şeytani, aşırı derecede memnun. Dudaklarını yalar, gözleri vücudumu yavaşça tarar, sonra tekrar yukarı çıkar. "Güzel. Şimdi bana neyi sevdiğini söyle."

Sen, içimdeki çaresiz, hayalperest bir parçam fısıldıyor. Bu düşüncüyü kafamdan atıyorum. "Bilmiyorum," diyorum onun yerine.

Rylie kaşlarını çatarak kaşlarını çattı. "Ne?"

Şaşkınlığı samimi, yargılayıcı değil, ama yine de ortadan kaybolmak istiyorum. Yazılarımda seks ve orgazm farkı hakkında büyük laflar ediyorum, ama kişisel seks hayatımda çekingen bir ikiyüzlüden başka bir şey değilim. İnsanların yatakta istediklerini söylemelerinden yanayım, ama her zaman karşı tarafı memnun etmeye o kadar takılmışım ki, ne isteyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Başka biriyle o noktaya gelmek için neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. Kendimi bunu keşfetmek için yeterince savunmasız bırakmadım.

"Ben... ben biraz sert olmasını isterim galiba," diyorum, yutkunurken Adem elması sallanırken ona bakarak. Parmakları uyluklarımın içine giriyor, nefesi kesik kesik.

"Nasıl sert?" diye soruyor, düşük bir sesle, sonra göğsüme hızlı ve keskin bir ısırik atıyor.

"Öyle," diye nefes nefese söylüyorum.

"Başka nasıl?" Hemen cevap vermediğimde, beni tekrar ısırıyor, sonra dilini yalayıp o bölgeyi yatıştırıyor ve benden bir nefes daha koparıyor.

"Ben... ben... yani... Bu... Ben... Ben..." Dişlerini meme ucuma doğru sürükleyerek, ucunu nazikçe ısırıktan sonra ağzının içine derinlemesine emdi. Görüşüm bulanıklaştı.

"Ne yapmadın, Kitten?" diye fısıldadı.

Cevap olarak inleyerek ona yaklaşıyorum, başını göğsüme bastırıp sessizce tekrar yapması için yalvarıyorum.

Rylie geri çekildi, yanakları kızardı, ağzı gevşek ve ıslaktı. "Konuş yoksa dururum."

Çıkardığım ses o kadar acınası ve muhtaç ki, yatağın içine erimek istiyorum, ama Rylie sırtarak, bastırılmış bir kahkaha atarak başını boğama eğiyor. Üzerimdeki ağırlığı bu kadar iyi hissettirmeseydi, birazcık da olsa onurumu kurtarmak için onu iterdim. Bunun yerine onu daha sıkı sarıyorum.

"Daha önce kimseye sert olmasını istemedim, bu yüzden neyi sevdiğimi ya da ne kadar sevdiğimi bilmiyorum," diyorum aceleyle. Durursam itiraf edemeyeceğimi bildiğim için devam ediyorum. "Yaşadığım tüm seksler sıkıcı ve monotondur ve karşı tarafı memnun etmek için o kadar kafama takılıyorum ki, ne istediğimi sormaya hiç zahmet etmedim."

Girdiğim her ilişkide önceliğim her zaman, seks dahil, karşı tarafı mümkün olan her şekilde memnun etmektir. Ergenlik ve yirmili yaşlarımda, bir erkeği memnun etmek için neler yapabileceğimi anlatan tüm parlak dergi makalelerini okudum. Birini yeterince memnun edip yanımda tutmak için çaresizce çabalamak, tek somut arzumdu. Diğer kişi için nasıl iyi olabileceğimi bulmakla meşgulken, neden kendi ihtiyaçlarımı bulmaya uğraşayım ki?

Rylie bana bakmak istercesine elimden kurtulmaya çalışıyor, ama ben onu vücuduma sıkıca sarıyorum. Bunu onun ciddi, aç gözlerine söylemektense tavana söylemek daha kolay. "Ama sadece bu gece varsa, en azından senin her şeyi mahvetmemeni sağlayayım."

Rylie gülüyor, cildime değen sıcak nefesiyle beni titretir.

"Ne istediğini daha fazla anlat," diye ikna eder, başını çevirip yanağını göğsüme sürtüyor, keskin sakalları beni ona doğru eğilmeye zorluyor. "Hepsini duymak istiyorum." Parmakları göğsümden

kaburgalarımın üzerinden, karnımın üzerinden, uyluğumdan dizimin arkasına kadar izler, sonra hareketi tersine çevirir. Yumuşak bir dokunuş, çaresiz ya da açıkça cinsel değil, ama beni ateşe veriyor, bacaklarım biraz daha açılıyor.

"Bana dokunmaya devam et," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Rylie tekrar güldü. "Bu kesin, tatlım. Durmak için çok iyi hissediyorsun."

Bozuk bir inilti ağzımdan çıkar, vücudum onun altında kıvrılır ve dudaklarımı ısırırım.

Rylie geri çekilir, gözleri beni süzerken, anlamlı bir şekilde parlar ve gülümserken gamzesi belirir. "Hoşuna gitti mi, Eva? Sana ne kadar mükemmel olduğunu söylemem hoşuna gitti mi?"

Bir başka nefesim beni ele veriyor, vücudumun her hücresi onun kaba sesinin altında canlanıyor.

Rylie'nin sırtışı tamamen günahkâr ve o kulağıma eğilirken kalbim göğsümde çarpıyor, dudakları yanaklarımdan geçiyor. "Hoşuna gidiyor. Hoşuna gidiyor. Şimdi uslu bir kız ol ve bu güzel vücuduna ne kadar sert davranmamı istediğini söyle. Ne istersen veririm, sadece istemen yeterli." Kulak mememi ısırıyor ve sırtım kamburlaşıyor.

"Tanrım, lütfen dokun bana," diye neredeyse çığlık atıyorum, onun nazik, dolaşan elini yakalayıp bacaklarımın arasına itiyorum.

Baskı bir an için beni yatıştırır, ama sadece bir an, çünkü Rylie elini çekip yerine kalçamı kavrar. Mermi gibi hızlı bir hareketle dizlerinin üzerine çöker, dizlerini kullanarak bacaklarımı daha da açar, diğer eliyle iç uyluklarımı kavrar, dizimin arkasına geçirir ve beni kendisi için açar.

Bir an bakıyor, sonra dudaklarını yalıyor, gözleri göğsümden yukarı doğru kayarak benimkilerle buluşuyor. "Açlıktan ölüyorum, bebeğim. Bırak da seni tadayım."

Başımı geriye atarak, "evet" gibi bir şey mırıldanıyorum. Rylie yanımdan uzanıp yatağın üstünden bir yastık alıyor.

"Kalçalarını kaldır, güzelim," der sert bir sesle, yastığı altına kaydırırken kalçalarımı zaten kaldırmaya başlamıştır. Hızla bükülen vücudumda bir parça güç bulurum ve dirseklerimin üzerine yaslanarak, bacaklarımın arasına yeniden yerleşmesini izlerim.

"Tanrım, çok güzelsin," diye homurdanarak öne eğilir ve bu sırada her iki bacağımı omuzlarına atar. "Çok ıslak ve

ihtiyacı olan ve yumuşacık. Yıllardır seni hayal ettim, ama hiçbir anım sana yakışmıyor."

Bu düşünce kafamda yer edinmeden, ağzı üzerime yapışır, dili klitorisime doğru kirli, çaresiz bir hareketle yukarı doğru kayar. Titreyerek, içimi saran şok dalgasından inlerim, o kadar yoğun bir his ki, bacaklarım onu sıkıca kavramaya çalışır. Çaresizliğim onu hiç etkilemiyor. Yavaşça bir kez daha yalıyor. Sonra bir kez daha. Acele etmeden, her santimetremi izliyor, girişimi daireler çizerek dolaşüyor, sonra içine dalıyor ve klitorisime kadar yükseliyor.

"Hayal ettiğimden bile daha lezzetlisin," diyor bana, sesi titreşimden ibaret. Nefesi neredeyse şiddetli, her nefes alışında göğüs kafesi uyluklarımın üzerinde genişliyor. Klitorisime odaklanıyor, her tepkiyi kayda geçirirken gözleri vücudumun hatları üzerinden benimkilerle buluşuyor. Hangi basınç beni kıvrandırıyor ve çarşafı tırmalamaya zorluyor, uyluklarım yüzüne titrerken beni çığlık attıran emiş gücü, pelvisimde keskin bir zevk birikirken gözlerimin köşelerinde yaşlar biriken, onun adını çaresizce yalvararak mırıldanmamı sağlayan dilinin acımasız ritmi. Rylie nefes almak için geri çekilir, parmaklarını içimde beni inlemeye zorlayacak şekilde kıvrır.

"İşte böyle. Ne kadar iyi dayanıyorsun. Mükemmel." Sözleri boğuk çıkıyor, mahvolmuş çaresizliğimle amım ona sürtünüyor. "Ne kadar çok istediğini duymak istiyorum."

Ağzını tekrar bana yaklaştıyor, başını bir yandan diğer yana sallayarak sakalları iç uyluklarımın hassas derisini çiziyor ve ihtiyacım beni içimden dışıma çevirirken, akılsız ve boşalmak için çaresizce, anlamsız sözler ağzımdan dökülüyor. Rylie bacaklarımın arasında zafer çığlığı atıyor ve beni daha ritmik parmak kıvrımlarıyla ödüllendiriyor.

Daha önce hiç böyle olmamıştı. Daha önce hiç böyle olmamıştım—zıplayıp ağlayarak, boşalmak için çılgına dönerek, onun zevk alıp almadığını düşünmeden, çünkü zevk aldığını çok iyi biliyordum. Beni tadarken zevkle inliyor, omuz kasları bacaklarımın arasında geriliyor, o da bu zevkten aklını kaybetmiş gibi yataklara vuruyor.

Beni daha da yükseğe çıkarıyor, çığlıklarım kesik kesik, uyluklarım onun başını sıkıca kavrarken, tüm vücudum o kadar şiddetli titriyor ki

başlık duvara çarpıyor, o kadar yoğun bir his beni sarar ki neredeyse acı verici.

"Siktir. Siktir. Durma. Geliyorum. Durma."

O yapmıyor, o mükemmel ritmi, parmaklarının uyumlu hareketlerini, beni oraya götürürken çıkardığı o zevk dolu sesleri koruyor. Dalga dalga içimden geçiyor ve ben titremeye devam ediyorum, sonsuz bir rahatlama ile yanaklarımdan gözyaşları süzülüyor.

Artık dayanamayacak kadar hassaslaştığımda saçlarını çekerim ve o geri çekilir, ağzı ıslak, gözleri cam gibi. Dudaklarını benden ayıramıyormuş gibi uyluklarımı öper ve ben bu yumuşak hissi hissederek inlerim.

Nefesim, o konuşurken, karnımın üzerinde gözlerimi kilitleyerek, sadece bir derece düzensizleşir. "Bana bir tane daha verir misin, güzelim?" diye sorar, sesi ikna edici, parmakları tam doğru açıyla içime girerken talepkar.

Kalçalarım titrer, bu hissin etkisiyle ağzımdan bir dizi küfür dökülür. "Yapabilir miyim bilmiyorum," diye nefes nefese söylerim, onun merhametine ihtiyacım vardır. Devam etmesine ihtiyacım vardır.

"Ben yapabilirim." Sesi güvenle doludur. Şu anda öfkemden onu bacaklarımla boğmamam, o orgazmın ne kadar iyi olduğunu açıkça gösteriyor.

Ama sonra kendini beğenmişliğini telafi ediyor, ya da daha çok haklı olduğunu kanıtlıyor, dilini tekrar bana getiriyor, bu sefer daha yumuşak, neredeyse nazik. Neredeyse.

Beni yutarcasına yalamasının çok kirli ve lezzetli bir yanı var. Uyluklarımda arasında övgü dolu inlemeler çıkarıyor - *tatlı, açgözlü ve lanet olasınca mükemmel*

ve çok geçmeden yine o sınıra geliyorum, terliyorum, küfrediyorum ve Rylie'ye ağzına boşalmama izin vermesi için yalvarıyorum.

Rylie vücudumda yukarı doğru öpücükler bırakırken, kaslarım hala artçı sarsıntılarla titriyor ve ağzımdan çıkan tek anlaşılır kelime "Holyfuckingshit" oluyor. "Geçen sefer bunu nasıl yapacağını bilmiyordun."

Yanımda uzanırken gülüyor. Bir şekilde başımı çevirip ona bakacak gücü buluyorum. "Karakter gelişimi konusunda büyük bir inancım var," diyor ve nemli saçlarını kulağımın arkasına itiyor. "Ve daha önce gereksiz uyarılarına rağmen, sana iyi davranmayı çok kolaylaştırıyorsun."

Göğsümde bir şey değişiyor, sözleri içimi eritiyor. Bu nezaketten, gözlerindeki şefkatten saklanmak istiyorum, bu yüzden onu öpüyorum, dilinde kendimin tadını alıyorum ve onun bundan ne kadar zevk aldığını hatırlamaktan hoşlanıyorum. Benden zevk aldığını.

Rylie kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor, terli göğüslerimiz birbirine sürtünüyor. Terliklerinin hâlâ üzerinde olduğunu fark edince hayal kırıklığına uğruyorum ve açgözlü ellerim beline dalarak onları çıkarmaya çalışıyor. Rylie tekrar gülüyor ve sabırsız parmaklarımı durduruyor.

"Şu anda neyin komik olabileceğini bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, ellerini iterek. O da şakacı bir şekilde bana vuruyor, sonra bileklerimi tutup beni sırtım yatağa gelecek şekilde çeviriyor, ellerimi kulaklarımın yanına kaldırıyor ve üzerime eğiliyor.

"Ben et parçası değilim, Eva," diyor, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. Bu adamı bu kadar mutlu görmekten hoşlandığımı inanamıyorum. "Bana ne istediğini *söylemeni* istiyorum."

"Senin içimde olmanı istiyorum," diyorum, çok şey istediğim için utangaçlığımı bir kenara bırakarak. Rylie duymak istiyorsa, ona söyleyeceğim. "Beni sert ve derinden sikmeni ve bunu yaparken ne kadar güzel olduğumu tekrar söylemeni istiyorum. Beni tekrar boşaltmanı istiyorum ve bunun için ne dersin yapacağım."

Bir an duraksıyor, dudakları aralık ve gözleri elektrik gibi. "Tanrım, yalvarırken çok güzel oluyorsun."

Keşke bir saniye bile olsa soğukkanlı davranabilsem, ama gülümsemem parıldıyor, vücudum onun övgülerinden kızarıyor. Bulanık zihnimden kelimeleri çıkaramadan, Rylie yan çekmecesine uzanıp bir prezervatif çıkarıyor. Başlığına yaslanıp, eşofmanını çıkararak gümüş renkli paketi yırtıyor. Penisinin dibini tutup pozisyonunu ayarlıyor, ben de ona dokunma, onu ellerimde hissetme ihtiyacıyla onu elimden kondomu alıyorum. Kondomu penisinin boyuna kaydırırken, hareketlerimi izleyen sersemlemiş ifadesiyle ve avucumda daha da şişmesi arasında gözlerim gidip geliyor.

"Bunu ne kadar istediğini göster bana," diye fısıldadı Rylie, uyluklarımı kavrayıp kalçalarının üzerine oturmam için beni itti.

Kendimi onun üzerine yerleştiriyorum, penisinin başı kaygan girişimi okşuyor. Kalçalarım sallanmaya başlıyor, sadece ucu içimde ve onu tamamen içimde hissetmek için sıkıca sıkıyorum. Rylie dişlerinin arasından tısılıyor. Kalın penisini yavaşça aşağı kaydırıyorum, her santimin bir öncekinden daha lezzetli olduğunu hissederek bu gerilmenin tadını çıkarıyorum. Onu tahrik ederken yüzünü izliyorum, çenesindeki yoğun acı, burun deliklerinin genişlemesi, beni izlerken göz bebeklerinin büyümesi ve kararması.

Artık dayanamayacak hale geldiğimde, kendimi tamamen oturtuyorum, pelvisine yapışıyorum. Rylie'nin arzuyla dolu inlemesi boğazından çıkıyor, çaresiz, aç ve hazır. Karın kasları geriliyor, kıvrılıyor, meme ucumu ısrarla ağızına alıyor, bu hareket onu daha da derine itiyor, hissi içimi kesiyor ve ben çığlık atıyorum, ellerimle saçlarını yumrukluyorum ve onu bana daha sıkı sarıyorum. Üstte ben olsam da, burada kimin kontrolü elinde tuttuğu şüphe götürmez.

Rylie çarşaflara geri yığılır ve ben dengemi korumak için avuçlarımı göğsüne dayarım, tırnaklarım etine batar.

"Beni ne kadar mükemmel aldığını gör, Eva," diyor, sesi hayalet gibi, neredeyse peltek, gözleri buğulu ve birleştiğimiz yere kilitlenmiş. Elleri kalçalarımı kavırıyor, parmak uçları kıcıma gömölüyor ve beni ileri geri sürüyor, neredeyse hissedilmeyecek bir hareketle ne kadar dolu olduğumu vurguluyor. Onu sıkıca sarıyorum. "Siktir," diyor Rylie, yüzü parçalanmış bir ifadeyle. "Nasıl bu kadar dar olabiliyorsun? Zaten boşalacağım, çok iyi hissettiriyorsun."

Sürtünmeye olan ihtiyacımdan inliyorum, yakında onun kaygan hareketini hissetmezsem ağlamaya başlayacağım.

"Benim için hareket et, güzelim," diyor Rylie, zihnimi ve bedenimi okuyarak. "Bana her şeyini ver."

İstediği gibi yaparken alt dudağımı sertçe ısırıyorum. Uyluklarımı esnetip kalçalarımı onun kalınlığına doğru kaldırıyorum, geri çekilmesinden dolayı çoktan acımış, beni tekrar doldurması için inliyorum. Rylie'nin elleri, onun penisinin ucuna ulaştığımda kalçalarımı sahiplenircesine sıkıyor ve şehvetle çıldırmış gözleri, nefes kesen, ağır bir an için benimkilerle buluşuyor. Sonra gülümsüyor, delici, kötü bir gülümseme, ve ben öldüğümü biliyorum.

Beni yere çarparak, karşılık olarak yukarı doğru iterek, içimde yıldızları görmeme neden olan derin bir noktaya vurur ve ben çığlık atarım. Tekrar yapar. Ve tekrar.

Tırnaklarım göğsüne daha sertçe batıyor, kollarım gergin ve sırtım kavisli, o beni sikerken, sesini kesik kesik nefeslerle duyuyorum, ikimizi de zirveye doğru sürüklüyor. *Çok iyi, çok sıkı, çok tatlı sikili kız*, diye homurdanıyor, övgüler içimi doluyor ve karnımın derinliklerinde nabız gibi atan bir zevk düğümü oluşturuyor.

"Kendine dokun, Eva," diyor, bileğimden birini tutup klitorisime doğru çekiyor. Titreyerek dediğini yapmaya çalışırken parmaklarımız bir an için birbirine dolanıyor. Ben ritmi bulmaya çalışırken gülümsüyor. "İşte böyle. Bana göster kendini, güzelim."

Zirveye ulaşmam bir flaş gibi hızlı oldu, nefes almaya çalışırken vücudum Rylie'nin etrafında çılgınca kasılmaya başladı. Ellerim göğsünden kaydı ve onun üzerine yığıldım, dalga dalga hâlâ içimde atıyorlardı. Kendimi kaldırmaya çalıştım ama gücüm yoktu, boğazımdan küçük hıçkırıklar çıkıyordu.

"Ben buradayım, bebeğim," diyor Rylie kulağıma, hala içime girip çıkıyor. "Çok iyiydin."

Onu tekrar sıkıca sarıyorum ve Rylie bir çılgılık atmamak için omzumu ısıtıyor, ritmini kaybediyor, kalçalarını tutup beni kendine sıkıca çekiyor ve boşalıyor. Kulaklarımda kalp atışlarımı duyuyorum, ayak parmaklarımın ucuna ve vücudumun her santimetresine kadar hissediyorum. Rylie'nin kalp atışlarını da hissediyorum, yanağıma hızlı ve yüksek sesle vuruyor, vücudum onun üstünde kemiksiz bir yığın gibi.

O umursamıyor gibi görünüyor. Ve bir an için, nefesimizi yakalamaya çalışırken, göğüslerimiz eşsiz ritimlerle çarpışırken, ben de umursamıyorum.

Sonra Rylie gelip her şeyi mahvediyor.

Dudaklarını başımın üstüne hafifçe değdirerek oraya bir öpücük kondurur. Çok hassas. Çok sevimli. Alnına sarılmak ve öpmek, sert, tek gecelik bir seksin sonu olamaz. O benden çekilince, Rylie tıslayarak içimden çıkıp gider.

"Beni öldüreceksin," diyor, sesi bulanık.

Benden cam kırılma sesi kadar sert, çılgınca bir kahkaha patlar ve gözleri büyür. Sonra o da güler. Yüzündeki sıcaklık, yüz hatlarını çizen sınırsız zevk, beni ayıklaştırır. Cooper fark eder, lanet olası zeki piç, tabii ki fark eder. Yüzümdeki ifadeyi okumaya çalıştığını görebiliyorum.

ifademi okumaya çalıştığını görebiliyorum. Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum. Bir an sonra, o da benim gibi tavana bakmak için hareket ettiğini hissediyorum.

"Bu..." Yarım kalan cümlesi havada asılı kalır ve ikimizin de boşluğa hangi kelimenin uyacağını bulmak için zihinsel bir hangman oyunu oynadığımızı anlarım.

Şaşırtıcı. Beklenmedik. Oyunun kurallarını değiştiren. Muhtemelen hayatımın en iyi seksi.

Tek seferlik... Bir hata.

Sonuncusu göğsümde keskin bir acı yaratıyor ve Cooper'ın ağzından çıkacak ezici darbeyi hissetmeden sessizliği doldurmak için acele ediyorum.

"Tuhaf." Tanrım, *tuhaf mı* dedim?

Cooper başını yavaşça bana doğru çevirir, gözleri ağır ama ifadesizdir. "Tuhaf," diye tekrarlar.

Ağzımı açıyorum. Kapatıyorum. Alt dudağımı ısırıyorum, sonra omuz silkiyorum. Rylie Cooper ile geçirdiğim zamanın her şeyi tuhaf. Birincisi, o tuhaf biri, ikincisi ise beynimi tamamen altüst edecek şekilde yeniden programladı.

Yine bana dönerek yanına yatıyor, dirseğiyle kendini destekliyor ve başını avucunun içine koyuyor. "Hayatımın en iyi oral seks performansını sergiledim ve ucuz koltukta oturan bir serseri buna tuhaf mı diyor?"

"O kısım..."

"Garip mi?" diye soruyor, şaşkın bir ifadeyle.

Ben başımı salladım. "O kısım, şey, gerçekten iyiydi." Sırtışı o kadar kibirliydi ki onu ısırarak istedim.

"Yani tuhaf olan şey, benim..." Serbest eliyle kasıklarına doğru işaret eder ve ben bileğini tutarım.

"Hayır," diye hırıldıyorum ve iki elimle derisini zıt yönlerde çekerek ona halı yanığı yapıyorum. Kolayca elimden kurtulup beni itiyor. "O kısım da, şey, olağanüstüydü."

"*Olağanüstü mü?*" diye ciyaklıyor, ağzının köşesi ve kaşları yukarı doğru seğiriyor.

"Kabul edilebilir," boğazım kuruyarak düzeltiyorum, yüzüm kızarıyor.

"Olağanüstü," diye onaylar, başını sallayarak kolunu belime dolayarak beni kendine çeker. Göğsündeki saçlara gömülürüm, teninin sıcaklığını tenimde hissedirim. Ve bu iyi, yumuşak

ve güvenli ve... *doğru*. Göğsümde bir panik dalgası patladı. Çünkü bu olamaz. Böyle olmamalı.

Bu sadece bir gece, yıllar önce benim değerli duygularımı incitmiş olan onun kamuoyu önünde kendini affettirme turunun özel bir durağı. Bir daha o aptal olmayacağım. Sırf seksten sonra kendimi çıplak ve savunmasız hissediyorum diye, olmayan duyguları bulmaya çalışmayacağım. Bir daha. Lanet olsun.

Onun kollarından kurtulup otururum ve çarşafı üzerime çekerim. Onun iğrenç yorganını yatağın ucuna tekmelediğimden emin olurum.

"Sanırım *tuhaf bir duruma* düştüm çünkü tüm bu olay tam da öyle," diye geveliyorum. "Yani, konuşmamaktan, sosyal medya dikkatini çekmek için halka açık randevulara çıkmaya, sahte çift terapisinden sonra ateşli bir kavgaya kadar geldik, sanki bunların ikimiz için de bir anlamı varmış gibi, oysa ikimiz de bunun bir anlamı olmadığını biliyoruz."

Gözümün ucuyla Cooper'ı görebiliyorum ve birkaç kez göz kırptığını, yüzünün düştüğünü izliyorum. Karnımda bir sızı hissediyorum ve sözlerimi geri almak istiyorum. Ama ne anlamı var ki? Seks sonrası hormonların etkisiyle kendime yalan söylemeyeceğim. Bakışlarının yoğunluğunu hissedebiliyorum, sanki gülüp şaka yaptığımı söylememi bekleyen bir ifade var yüzünde.

Gülmüyorum. Bunun yerine dizlerimi göğsüme çekip çenemi üzerine dayıyorum.

Bir süre sonra Cooper da oturur, yataktan kalkar ve kondomu atar, sonra da yere düşen eşofmanını alır. Sırt kaslarındaki gerginliği ya da eşofmanı giyerken ne kadar mükemmel bir poposu olduğunu fark etmiyorum.

"Banyo," diye mırıldanarak kapıya doğru yürür. "Hemen geliyorum."

Tuvaleti beklemem, orada kendimi toparlamak için biraz zaman ayırmam ve bu durumu bir yetişkin gibi halletmem gerektiğini biliyorum. Sert davrandığım için özür dilemeli ve aynı sayfada olduğumuzdan emin olmalıyım.

Ama Cooper'ın bunun eğlenceli, tek seferlik bir şey olduğu konusunda benimle aynı fikirde olduğunu duymak, omurgamı dengesinden çıkarır ve yataktan kalkar, çılgınca kıyafetlerimi kapar, eteğimi ters giyer, sütyenimi ters takarım. Kafamın içindeki çılgın, azarlayan bir ses, yapacağım şeyin cezası olarak idrar yolu enfeksiyonu kapacağımı söylüyor, ama ben hiç yetişkin gibi davranmakla övünmedim, neden şimdi başlayayım ki?

Tuvaletin sifonunun sesini ve lavabodan su akışını duyuyorum ve hareketlerim iki kat hızlanıyor. Sonunda gömleğimin onun lanet olası antreinde olduğunu hatırlıyorum ve banyo kapısına son bir kez bakarak odasından gizlice çıkıp merdivenlerden aşağı koşuyorum, gömleğimi gelişigüzel giyerek gecenin karanlığına karışıyorum.

Bölüm 15

Ray bu sabah durmadan FaceTime'dan arıyor. Aida da öyle, bu çok kötü bir işaret, çünkü onunla işlerimi hala yoluna koyamadım.

Ama sorunları doğrudan ele almakta *çok* iyi olduğum için, Ray'in aramasını bir kez daha reddediyorum. O da grup sohbetine geçiyor.

Ray: ummmm kaltak, cevap versene, çünkü açıklaman gereken şeyler var

Bir sosyal medya gönderisinin bağlantısını ekliyor. Küçük resim önizlemesi midemi bulandırıyor: belinden bükülmüş kırmızı etek, dağınık beyaz tişört, silah gibi yumrukla sıkılmış çanta. Tıklıyorum, bir elim dehşetle ağzıma gidiyor. Dün gece Cooper'ın evinden kaçarken çekilmiş üç fotoğrafım var, sanki ağır bir suç işlemişim gibi. Başlığı okumadan kendimi alamıyorum.

Rylie Cooper ile aynı mahallede yaşıyorum ve dün gece köpeğimi gezdirirken Eva Kitt utanç yürüyüşü yapmaktan çok, ölümcül bir sprint yapıyordu.

Yorum: Utanması gereken tek kişi, bu kadar alçaldığı için Rylie'nin sikidir. Cevap: Onların birlikte olduğunu biliyordum. Böyle bir şeyi sahte yapamazsın.

BÖYLE BİR KİMYA

Cevap: Onun onun sosisli sandviçini yerkenki videosunu görmek istiyorum, itiraf ediyorum.

Cevap: Atasözü doğru, erkekler gerçekten orospuları seviyor (ya da en azından sikmeyi).

Gözlerim bulanana kadar okumaya devam ediyorum, bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken şaşkın ve kafam karışık. İnternet, Cooper'la yattığımı biliyor.

Hayır, bu doğru değil. Onlar öyle *düşünüyor*. Kanıtları yok. Bu bulanık fotoğraflarım *kanıt* değil... çünkü internet her zaman çok

Meşru kanıtlara, neşeli varsayımlardan çok değer veriyorum... Kahretsin.

İlk tepkimin, bir top gibi kıvrılıp ölmek istememin yanı sıra, Rylie'yi aramak, sesinde sığınak aramak, en kötü hissettiğimde bile beni kolayca güldürebilme yeteneği olması beni korkutuyor. Kendimi çok açık, geri dönülmez bir şekilde anlaşılmış hissediyorum, derimden çıkmak istiyorum.

Tamam. Belki bu düzeltilebilir. Gönderiye tekrar bakıyorum. Sadece birkaç bin görüntüleme ve çok daha az beğeni var. Henüz yayılmamış. Hızla kontrolden çıkan hayatımda bir parça kontrolü geri kazanmak için bir şeyler yapmam gerekiyor, bu yüzden en kötü yorumlardan birkaçını ve videoyu rapor ediyorum.

İnterkomum çalıyor, sesi sinirlerimi bozuyor ve terden kayganlaşan avuçlarım telefonumu odanın öbür ucuna fırlatıyor. Zil tekrar çalıyor, biri düğmeye aralıksız basıyor.

"Alo?" hoparlöre tıslayarak söylüyorum, bu kadar sabırsız birine kibarlık yapmaya niyetim yok.

"Benim."

O sesi tanıyorum. O sesi bu kadar iyi tanıdığımdan nefret ediyorum. Sertliğine rağmen, dün gece duyduğum sesin anıları zihnimde canlanırken omurgamdan bir ürperti geçiyor.

"Kim ben?" Cooper'ın kapımda olduğunu düşünerek panikleyerek zaman kazanmaya çalışıyorum.

"Benim, Rylie," der, benim oyunuma girmeye niyetinin olmadığını açıkça belli eder. "Beni içeri al."

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun, sapık?" dedim interkomdan, midemde kelebekler uçuşuyordu.

"Seni ilk randevumuzda buradan almıştım, inatçı deli kız. Şimdi beni içeri al." Sesi daha yüksek ve sert hayal kırıklığı beni bir adım geriye çekiyor. Bir duraklama, ardından teneke hoparlörden uzun bir iç çekiş geliyor. "Sana yemek getirdim. Lütfen beni içeri al."

Yiyecek mi? Ne tür yiyecek?

Bir hayvan tuzağın kenarlarını koklar gibi, binamın girişine bakan pencereye koşarım. Çömelir, pencere pervazının üstünden başımı uzatıp onun ciddi olup olmadığını anlamaya çalışırım.

Rylie Cooper aşağıdaki sokaktan bana bakıyor, ağız büzülmüş. Bakışları beni oraya kilitliyor ve bir an sonra, sanki bana kaba bir el hareketi yapar gibi, paket servis gibi görünen iki büyük kahverengi poşeti kaldırıyor.

Dizlerim biraz titriyor.

Onu yukarı çıkarmamalıyım. Bu adam açıkça acı çekmekten zevk alıyor ve içimdeki en kötü yanları ortaya çıkarıyor, tüm dikenlerim keskinleşiyor. Yerde titreyen telefonuma bakıyorum, bir dizi yeni bildirim gelmiş ve orada beni bekleyen karmaşayı düşününce aniden yalnızlık hissi kaplıyor beni. Yalnızlık o kadar büyük, o kadar korkutucu bir boşluk ki, panik göğsümü delip geçer ve bakışlarım pencereden dışarıdaki Rylie'ye döner. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, şu anda kendimi anlayabilecek tek kişi o. Yenilgiye uğramış bir iç çekişle kendimi kapıya sürüklerim ve zili çalarım. Bir dakika sonra kapıyı çalar.

Kapıyı aralıyorum ve Rylie, kapının aralığında alaycı bir bakışla "*Gerçekten mi?*" diyor.

"Aç şu lanet kapıyı, Eva. Bırak beni içeri." Omzuyla kapıyı itti, ben de geri çekildim, onu evime davet etmiyordum ama artık onu itecek gücüm de kalmamıştı.

"Burada ne işin var?" Dudaklarım uyuşmuş, damarlarımdan kan akıyor.

"Yazıyı gördüm." Beni geçip küçük mutfak masamın üzerine yiyecek poşetlerini koyar. Bakışları evimin her yerini tarar, duvarlarımdaki resimlere, sehpanın üzerindeki kitaplara, kanepemin üzerindeki devasa ve biraz ürkütücü blobfish peluş oyuncasına biraz daha uzun süre takılır. Dudakları eğlenerek seğirir.

"Demek doğal olarak o anı yeniden canlandırmak ve kapımı kırarak herkese daha fazla malzeme vermek istediniz?" diyorum, tırnaklarımı inceleyerek.

"Hayır." Sesinde yumuşaklık yok. Her zamanki iyi mizahı ya da şakacılığı yok.

Ona hızlıca bir bakış atıyorum, sonra tekrar bakıyorum. Rylie bana sanki cin çarpmış gibi bakıyor. Öfke, sinir, ihtiyaç... Tam olarak anlayamıyorum.

Yanakları kızarmış, nefes alış hızlı ve sığ. Bana doğru bir adım atıyor ve içgüdüsel olarak geri çekilmek istiyorum ama yerimden kıpırdamıyorum.

"Hayır," diye tekrarlıyor, bir adım daha atıyor. "Bak Eva, dün geceyi tekrar yaşamak istemiyorum. Çünkü ben buradayım. Buraya geldim. Sen ise gittin."

"Ne olmuş yani?" diye karşılık verdim, damarlarımdan keskin bir düşmanlık akıyordu, ellerim onu itmek, ona sarılmak için titriyordu. "Metro sistemini çözüp kapıma kadar gelmeyi başardığın için tebrik mi bekliyorsun? Yoksa o çirkin arabasıyla buraya mı geldin?"

"Arabamla dalga geçmeyi kes!"

"O zaman alay edilmesi kolay bir araba sürmeyi bırak!"

Rylie bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyor ki, kıvrınma isteğiyle mücadele etmek zorunda kalıyorum. Aramızdaki enerji değişiyor, gerginlikle dolup taşıyor. Bana doğru bir adım daha atıyor. "Seni kontrol etmeye geldim, seni inatçı cadı. İyi misin diye bakmaya geldim."

"İyi değilim!" diye bağıriyorum, ona doğru fırlayarak aramızdaki mesafeyi kapatıp burnumuz burnuma geliyoruz. "Sen bu saçma sapan reklam kampanyasıyla hayatıma geri döndüğünden beri iyi değilim. Aramızdaki bu uydurma saçmalık yüzünden internetin köpeklerine atılan et parçası gibi sergilenirken, bir saniye bile iyi olmadım. İyi değilim çünkü bana bir şeyler hissettiriyorsun ve bundan nefret ediyorum! Dur. Rol yapmayı bırak. Beni kontrol etmeyi bırak. Dur, dur, *dur* ve beni huzur içinde mutsuzluğuma geri bırak."

Nefes alırken göğüslerimiz çarpışıyor, nefesimiz düzensiz, kesik kesik, neredeyse hırıltıya varıyor. Rylie'nin gözleri çılgınca, gözlüklerinin kenarları aramızdaki gerginlikten buğulanmış. Büyük bir çaba sarf ederek kontrollü bir nefes veriyor ve ben yanaklarımdan geçen sürekli serinliği uzaklaştırmak istiyorum.

Ellerini uzattı ve yanaklarımı okşamak mı, yoksa boğazımı sıkmak mı istediğini anlayamadım. Bakışıyla, ellerini ağır bir şekilde yanlarına indirdi.

"Dinle beni," diyor, sesi alçak ve tartışmaya yer bırakmayacak şekilde. "Hayatında bir kez olsun beni dinle. Bu benim için asla bir numara değildi, Eva." Gözleri öfkeyle parlıyor. "Asla. *Sen* asla bir numara değildin. Neden o kalın kafana sokamıyorum ki senden hoşlandığımı? Geçmiş zaman değil. Şimdiki zaman. O zaman da senden hoşlanıyordum ve aklımın çılgınlıklarına rağmen

ve beni uzaklaştırmak için her türlü çabana rağmen, şimdi de seni seviyorum. Bütün bunlar seni tanımak, yanında olmak istediğim için. Çünkü bir kez batırdım ve ikinci bir şans gördüm. Çünkü artık bu işe o kadar batmış durumdayım ki, seni bir daha kaybetmemek için kırık camların üzerinde ellerimin ve dizlerimin üzerinde cehennemi bile sürünerek geçerim."

Sonrasındaki sessizlikte kulaklarım çınılıyor, kafam dönüyor, az önce attığı bombayı anlamaya çalışıyorum.

"Bu yüzden buradayım," diyor yavaşça, gözlerini benden ayırmadan, "seni kontrol etmek için. Dün gece öylece gitmene çok kızgın olmama rağmen buradayım, çünkü senin için endişelendim. İyi olup olmadığını görmek istedim. Ve eğer iyi değilsen, durumu düzeltmek için ne yapabileceğimi görmek istedim."

Vücudum isyan halinde, midem bulanıyor, kalbim yo-yo gibi atıyor ve içimden sıcak bir panik akıyor. Ama heykel gibi hareketsiz duruyorum, gözlerimi kocaman açmış, dudaklarımı sıkı sıkı kapatmış, Rylie'ye bakmaya devam ediyorum.

O da bir an daha bana bakıyor, sonra iç çekiyor ve kaslarındaki gerginlik azalıyor. Masaya doğru yürüyor ve çantaları boşaltmaya başlıyor, içinde çeşitli makarnalar olan bir sürü Tupperware kabı istifliyor.

"Benden hoşlanıyor musun?" diye soruyorum, sesim hem suçlayıcı hem de korkunç derecede yumuşak.

Rylie'nin gülümsemesi alaycıdır ve dikkatini işine verir. "Evet. Çok."

"Ve benim için endişelendin mi?" Bu kavram bana o kadar yabancı ki, kafam almıyor. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yaptı mı? Hiç kimse benim için bu kadar zahmete girip beni kontrol etti mi?

Rylie bir an durur ve bir paket peynir düşürür. Bana inanamayan bir bakış atar. "Tabii ki endişelendim, Kitten. Nasıl endişelenmeyeyim?"

"Ve sen... bana yemek mi getirdin?" diyorum, bir şekilde ciddi ifadesinden gözlerimi devasa miktardaki kaplara çevirerek. Gözlerim Rylie'ye dönünce gözyaşları doluyor.

Bakışları sıcak bal gibi eridi, beni incelerken utanmadan çapkın bir gülümseme belirdi. Sonra omuz silkti. "Mac 'n' cheese'in aşk dilin olduğunu söylemiştin. Sana yapacaktım, ama en sevdiğin makarnayı bilmediğim için..."

Daha iyi düşünemedim, kendimi ona atıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve dudaklarım dudaklarına çarpıyor. Rylie mutfak sandalyesine takılıp devrildiğinde, sandalyenin devrilme sesini uzaktan duyuyorum, ama o bizi dengeliyor, elleri kalçalarımın.

İçimde kabaran ihtiyaç korkutucu ve ona daha sıkı sarılıyorum. Bir elini omuzlarımın arasına, diğerini belimin kıvrımına koyuyor ve sanki o da bana ihtiyaç duyuyormuş gibi beni kendine çekiyor. Öpücüğü güneş ışığı gibidir, beni kör eder, ısıtır, damarlarıma parlaklık yayar. Eli yukarı kayar, ensemin okşar, parmakları nazikçe yoğurur, ta ki böyle dokunulmanın ne kadar iyi hissettirdiğini fark edip rahat bir nefes alana kadar. Bir tabak makarna yüzünden bu kadar etkilenmiş olmanın biraz acınası olduğunu fark ediyorum, ama yüksek standartlarım olduğunu hiç iddia etmedim.

"Seninle konuşmam bitmedi," diyor ağzıma, dudaklarını boğazıma doğru çekerek, köprücük kemiğime kadar iniyor. Parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime çekiyorum.

"Konuşmayı sonra yapabilir miyiz? Belki yarın? Zaten yeterince konuştuk." Ağzımı şakağına bastırıp kulak memesini ısıtıyorum. Aç bir inilti çıkararak yüzünü göğsüme gömüyor. Elleri kalçalarımı kavlıyor, parmak uçları derime batıyor. Umarım iz bırakır.

Ama acı dolu bir sesle beni itiyor, kollarını uzatıp bana doğru sallanırken beni dik tutuyor.

"Bu önemli," diyor, ağzı şişmiş ve saçları dağınık. Refleks olarak beni tekrar kendine çekiyor, ama ellerini indirip birkaç adım geri atıyor. "Dün gece, kafası kesilmiş tavuk gibi olay yerinden kaçmadan önce..."

"Bence o kadar da kaba ve düşüncesiz değildim."

"Öyle değildi. Bunun ikimiz için de bir anlamı olmadığını söyledin. İkimizin de umursamadığını." Çelik gibi gözleri benimkileri tutuyor, beni kilitliyor, rehin alıyor.

Kuru boğazımı yutmaya çalışıyorum, sonra omuz silkiyorum. "Evet? Ne olmuş?"

"Ben umursuyorum lan," der, elini göğsüne vurarak. "Sözlerle ifade edemeyeceğim kadar umursuyorum. Seni umursuyorum. Nasıl hissettiğini umursuyorum. Ne düşündüğünü. Neyi sevdiğini. Neyi nefret ettiğini. Gününün nasıl geçtiğini. Beni işkence etmek için nasıl yeni ve absürt yollar bulacağını. Umursuyorum."

Ağzım açık, ona bakıyorum, kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, muhtemelen görebiliyor, hissedebiliyor, titreşimler göğsümüzün arasında bir göletteki dalgalar gibi yayılıyor.

"Bu benim için önemli," diye devam ediyor. "*Sen* benim için bir şey ifade ediyorsun. O zaman da öyleydi, şimdi de öyle. Daha önce sana bu basit gerçeği söylemeye cesaret edemedim, ama bir gün daha gerçeklerden başka bir şeye inanarak gitmene izin vermeyeceğim. Senden hoşlanıyorum. Seni önemsiyorum. Senin için aklımı kaçırdım Eva, ve sen buna inanana kadar bunu tekrar tekrar söyleyeceğim. Güven bana."

Gözlerimi sertçe kırıyorum, nefesim küçük nefesler halinde çıkıyor. Yüzündeki ifade çok açık, ihtiyacını gök gürültüsü gibi yayıyor, aramızda sıcaklık çatırdıyor. Dikkatini bana veriyor, beni korkutucu bir savunmasızlığa sokuyor. Omuzlarında gerginlik var, sanki benim onu tekrar reddetmeme ve bunun ona fiziksel bir darbe gibi çarpmasına hazırlanmış gibi.

İtiraf dilime yapışmış. Söylemek istiyorum, onunla birlikte o ip üzerinde yürümek, savunmasız olmak, bir anlık da olsa. Ama bu kadar yüksekte düşmek çok korkutucu. Ama saklanmanın ne faydası olacak? Zaten mahvoldum, ona gerçeği söylesem de olur. Bu tuhaf adam duvarlarımı aşip derimin altına girmiş, kalbimde kalıcı bir yer edinmiş. Onu bu kadar çok sevmeseydim, çok kızardım.

Her duyguyu, genellikle sakın yüzümde serbestçe ifade ettim. Rylie'nin her şeyi, benim her parçamı gördüğünü izledim ve bana doğru bir adım atarken dudakları aralandı. Elini uzattı, saçlarımı kulağımın arkasına itti ve serin avucunu kızarmış yanağıma koydu. Bu saf rahatlamayla titrek bir nefes verdim.

"Ben... ben de seni önemsiyorum," diye fısıldadım, sesim aramızdaki gergin havada boğuk boğuk çıktı.

Bana bakıyor, sanki kalbini göğsünden sökmüşüm gibi yıkılmış, ama aynı zamanda onu tuttuğum için daha mutlu olamazmış gibi sevinçli.

"Aslında seni çok önemsiyorum," diyorum, sesim çatlarken bile cesaretimi topluyorum. "Sanırım sorun da bu: Seni hep önemsedim."

Gözleri cıva gibi, kenarlarından eriyerek. Diğer eli çeneme doğru hareket eder ve yüzümü avuçları arasında tutar.

"Ama korkuyorum," diye itiraf ediyorum, sesim daha çok nefes gibi. "Tekrar incinmekten korkuyorum. Her şeyi mahvetmekten korkuyorum. Çoğu zaman kendimi sevdiğimden bile emin değilim; başka birinin beni sevip yanımda kalmasını nasıl bekleyebilirim?"

"Senin yanında kalacak kadar seni seviyorum," diyor Rylie. "Beni hayatına al, Eva. Sana kanıtlayayım."

"Çok tartışıyoruz," diyorum, beni bulutlara doğru yükselten her baloncuğu patlatmaya çalışarak. "Sen kendin söyledin, ben inatçı ve muhalifim ve bu konuda pek değişebileceğimi sanmıyorum."

Rylie'nin gülümsemesi o kadar parlak ki gözlerim yaşarır. Yanaklarımdan gözyaşları süzülür ve o, başparmaklarıyla gözyaşlarımı silerek yumuşak bir kakhaha atar. "Kitten, başka biriyle sıkıcı ve kayıtsız bir hayat sürmektense, her gün seninle anlamsız tartışmalar yapmayı tercih ederim."

"Ben de oldukça acımasızım," diyorum, bu sefer daha kararlı bir şekilde. Her şeyi, tüm kusurlarımı görmesini istiyorum. Onun için bu kadar çok şey hissetmeme izin vermemesini, sonra da değişmeyeceğimi anlayıp beni terk etmemesini istiyorum. "Kötü tavırlarım ve inanılmaz stilim dışında pek bir şeyim yok."

"Kendini küçümseme," diyor, gülümsemesi genişliyor. "Göğüslerin en sevdiğim beş şey arasında kolayca yer alıyor."

Çenem titriyor ve kakhaha ile öfke dolu bir alay sesi arasında bir ses çıkarıyorum. Geri çekilmeye çalışıyorum ama Rylie beni daha sıkı tutuyor ve başparmağının ucuyla alt dudağımı okşuyor. Bir iç çekerek ona açılıyorum. "Isırığın senin en sevdiğim özelliklerinden biri; bana karşı asla nazik davranmanı istemem."

Tamam, şimdi saçmalamaya başladı. "Aslında, ben..."

Rylie beni ateşli bir öpücükle keser, dudaklarımı sevgiyle öperken ciğerlerimdeki havayı çeker. Dudaklarımı hafifçe ısırırken dili benimkiyle dolandır, sanki beni konuşamayacak hale getirmek için yatıştırılmaya çalışıyor gibi... İşe yarayabilir.

Nefes almak endişe verici bir zorunluluk haline geldiğinde, ikimiz de geri çekiliriz. Rylie'nin gözlükleri eğrilmiştir, ama beni bırakmaz, yerine o çocuksu gülümsemesiyle bana bakar. "Eva, ben endişe verici derecede geniş bir ironik kazak koleksiyonuna ve kot battaniyeye sahip bir aptalım. Seni benim seviyeme indirecek hiçbir şey söyleyemezsin. Senin

karşı çıkmayı, zorlu olmanı ve beni tetikte tutmanı istiyorum. Güneşli ruh halin kadar ekşi ruh halini de istiyorum. Senden değişmeni istemiyorum. Bana istediğin her isimle hitap edebilirsin, yeter ki ben sana benim diyebileyim."

Artık içtenlikle ağlıyorum, omuzlarım hıçkırıklarla titriyor ve burnumu sanki işe yarayacakmış gibi çekip duruyorum. Tam bir felaketim.

Rylie bana, hayatında gördüğü en güzel şeyimmişim gibi bakıyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

"Tamam mı?" diye soruyor Rylie, sesi yükseliyor.

Onun elleri hala lekeli yanaklarımda, başımı sallıyorum. "Jomforter konusunda çok ikna edici bir noktaya değindin."

Rylie gülümsemesini dudaklarıma bastırıp beni tekrar öperken, nefesim onun kahkahasıyla uyum içinde.

İlk başta yavaş ve saygılıyız, sanki az önce söylediğimiz her şeyin gerçekliğini test ediyormuşçasına tereddütlü bir şefkatle. Dudaklarının dudaklarıma her dokunuşu bir söz, bir hayranlık beyanı gibi geliyor. Her yemini karşılıyorum, birbirimizi daha da yaklaştırırken, daha sert öpüşürken, enerjimizi daha ham bir şeye dönüştüren artan bir çılgınlıkla duvarlarım yıkılıyor.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum kulağına, sonra dilimle kulağının kenarını izliyorum. Rylie'nin inlemesi düşük ve kalın, karnımda ateşli bir alev yakıyor.

Hâlâ pijamalarım içindeyim, ipeksi siyah bir takım, düğmeli gömlek ve fırfırlı şort. O küçük inci düğmelerle uğraşıyor ama ben onun özenine sabırsızlanıyorum ve ellerini itip gömleğin kenarlarını hızla çekiyorum. Düğmeler yere düşerken, o bana bakıyor, gözleri çıplak göğsüme sabitlenmiş, gamzeleri belirginleşiyor.

Yavaşça başını sallıyor, parmak eklemlerini dudaklarına sürer. "Tanrım, sen gerçek değilsin. İnanılmaz derecede güzelsin."

Gülümsemem müstehcen, tüm vücudum onun övgüleriyle kızarıyor. Tekrar üzerine atılıyorum, hayatım buna bağlıymış gibi onu öpüyorum.

Geri çekiliyorum, avuçları göğüslerimi kavırıyor, parmakların gömleğine dolanıyor. "Yatak," diye inliyorum dudaklarına, sonra alt dudağını ısııyorum. Kanepeye kadar varabiliyoruz, dünya başımdan dönüyor ve o da benimle birlikte minderlere uzanırken kalbim deli gibi çarpıyor. Giysilerini tırmalıyorum, tek amacı onun tenini hissetmek olan vahşi, aç bir hayvana dönüşüyorum. Rylie bir eliyle kendini destekliyor, diğer eliyle bileklerimi tutuyor ve

başımın üstüne tuttu. Parmaklarımı sehpanın soğuk metal çubuğuna doladı. "Bunu benim için tut, tatlım," diye kulağıma fısıldadı, sesi kadife gibiydi. Tüm gücümle çubuğu sıktım.

Rylie gülmesini saklamaya çalışıyor ve ben ona öfkeyle bakıyorum ama gülümsemesi kaybolmuyor. Arkasına uzanıyor, tişörtünü başından çıkarıp yere atıyor. Ona dokunma isteğiyle kollarım titriyor ama o bana uyarıcı bir bakış atıyor, gözleri kızarmış yüzümden ellerimin tuttuğu yere kayıyor. "Aferin kızım."

Tembel bir kendinden emin tavırla, dizlerinin üzerine, bacaklarımın arasına yerleşir, vücudum onun altında uzanır ve kot pantolonunun düğmelerini açar. Kotunu uyluklarından aşağı indirir, penisi dışarı fırlar ve penisini kavrar, bana bakarken birkaç kez yavaşça okşar. Rylie, kendinden emin bir insan olarak tanımlayabileceğim biri değildir, ama şu anda, saçları dağınık, gözlükleri eğri, boynunda ısırık izlerim olan, ifadesi hoş bir şekilde bozulmuş, kendinden geçmiş bir adamdır.

Onu bu halde görmek içimde bir arzu dalgası yaratıyor ve bacaklarımın arasındaki acı veren boşluğu sıkı sıkı kapatıyorum, kalçalarım onun kalçalarına doğru sıcıyor. Rylie uyluklarımı yakalıyor, sonra şortumun ipek kumaşını kavriyor ve onu amımın dudakları arasına sıkıca çekiyor. Bu hafif bir sürtünme yaratıyor ve ben inliyorum, pelvisim rahatlamak için daha da sert çalışıyor.

Düşük bir homurtu çıkarır, kendini okşarken yumruğu daha hızlı hareket eder. Onun kendini okşamasını izlemekten kendimi alamıyorum, onu tatmak için ağzım sulanıyor, vücudum onu içimde hissetme ihtiyacıyla titriyor.

"Bana ne yaptığını bak," diyor, dikkatimi yüzüne çekerek. "Beni ne hale getirdiğine bak, Eva."

Kırık bir inilti çıkararak, bir tür rahatlama için çaresizce uyluklarımı sıkmaya çalışırken kıvraniyorum.

Gülümsemesi acımasız. Bir anda belimi kavrar, beni kanepenin daha yukarısına yerleştirir, ellerim hala sehpaye tutunmuş halde. Bacaklarımı kaldırır, şortumu yırtıp bir kenara atar, sonra bacaklarımın arasına girer, başını karnıma gömer. Dilinin ucuyla göbek deliğimi izler, sonra dilinin düz kısmıyla aşağıya doğru kaydırır.

"Senin de üstünü başını batırmam adil olur," diye fısıldadı bacaklarımın arasında, sonra ağzını acıtan etime bastırdı.

Çığlık atıyorum, ağzının sıcak, ıslak emişine kıvrılıyorum, zevk şiddetle içimi sararken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Merhamet göstermiyor, bacaklarımı daha da açıyor, klitorisime odaklanarak, dilini hızlıca hareket ettirip emerek devam ediyor. O kadar gerginim ki, tüm kaslarım kopacakmış gibi hissediyorum. Adını tekrar tekrar söylüyorum.

"Geliyorum, çok yaklaştım," diye nefes nefese, gövdeyi yukarı doğru kıvrarak, başının bacaklarımın arasında çalışmasını izliyorum. Rylie hassas klitorisime karşı mırıldanır gibi bir ses çıkarır ve ben inlerim, orgazmımın ilk kıvılcımı alevlenir. Beni bir dizi küfürler savurmaya iten ani bir hareketle geri çekilir, iç bacağımanın iç kısmına burnunu sürter, pelvisimin kıvrımını öper.

"Ne yapıyorsun lan?" diye geveliyorum, terleyip nefes nefese, ellerimi nasıl kullanacağımı hatırlamaya çalışarak bu çubuğu bırakıp onu boğazlayabilmek için.

Gülümsemesi saf masumiyet, hafifçe sorgulayıcı. "Bir sorun mu var, Kitten?"

Ona öfkeyle bakıyorum, gözlerim neredeyse çaprazlanıyor. Gülümsemesini bacağıma gömüyor, ama kahkahasının titreşimini hissediyorum.

"Devam et," diyorum dişlerimi sıkarak, onun içimde uyandırdığı arzudan titreyerek ve seğirerek. Cildim ateş gibi, titriyorum, dişlerim takırdıyor ve kaslarım ağrıyor. Rylie başını kaldırmak için acele etmiyor, gözleri benimkilerle buluşana kadar vücudumu yavaşça inceliyor.

"Eğer boşalmak istiyorsan," diyor, dişlerini kalça kemiğimin üzerinde gezdirerek beni inletiyor. "Bana ne kadar çok istediğini göstermelisin."

Başını tekrar klitorisime indiriyor ve ben onu uyluklarımla boğmakla, başladığı işi bitirmesi için yalvarmak arasında kalıyorum. Beni acımasızca kızdırıyor, tahrik ediyor, geri çekiliyor, vücudumdaki her kas gergin bir yay gibi. Onun kazanmasına izin vermemeye, direnmeye çalışıyorum ama bu kaybedilmiş bir savaş.

Rylie parmağını içime soktu, sonra ikinci parmağını, dudakları ve dili klitorisimi okşuyor, tüm vücudu o ağızla beni sikerken hareket ediyor. Gözlerindeki ışıltıda, beni çıldırtırken gösterdiği rahat özgüveninde bir şey, bir meydan okuma gibi geliyor.

O, beni daha fazlası için diline sürtünmeye zorlayan telaşsız bir ritim bulduğunda, nefesimi sıkıca içime çekiyorum. Dengemi korumak için boğazımı temizliyorum.

"Dün gece bunu söyleme fırsatı bulamadım..."

Rylie durur, başını kaldırıp bana küçümseyen bir bakış atar. "Çünkü duygulara ölümcül alerjin varmış gibi kaçıyordun, değil mi?"

Bacaklarımla başını tekrar aşağıya çekiyorum, ağzına beni kızdırmaktan başka bir şey yapması için. "Ama bu konuda gerçekten iyi olman beni sinirlendiriyor," diyorum, sıkılmış gibi davranmaya çalışıyorum, ama sesimdeki keskin bir nefes beni ele veriyor.

Rylie'nin gözleri bir anlığına kapandı, uzun kirpikleri yanaklarını süpürdü, ama sonra açıldı ve vücudumu taradı. Dilinin düz kısmıyla bir kez daha yaladıktan sonra geri çekildi, başını kaldırdı ve şeytan gibi sırıttı. "Öyle mi?" Sesi yumuşak ve alaycıydı, parmakları hala pompalıyor ve bana doğru kıvrılıyordu.

Ben başımı sallayıp, akıllıca bir cevap vermek için ağzımı açtım, ama o tüm vücudumu titretip, inlememe neden olan bir noktaya bastırdı.

Rylie parmaklarını çekip doğrudan ağzına götürür, dilini kullanarak parmaklarını temizler. Beni nefes nefese izlerken sırıtışı bir gülümsemeye dönüşür. "Çünkü içimden bir ses, bunu gerçekten sevdiğini söylüyor, Kitten."

Tartışmak istiyorum. Keskin bir şey söylemek istiyorum. Burada kontrolü yeniden ele geçirmek için her şeyi yaparım, ama o yine içimde, yıldızlar gözlerimi kör ediyor, nefes almaya çalışırken oksijen boğazımda sıkışıyor.

"Ben de çok seviyorum," diye homurdanıyor. Sonra işine geri dönüyor.

Sonunda, yalvararak, ağlayarak ve bacaklarımı kafasının etrafına sıkıca sıkarak ona başka seçenek bırakmadığımda, Rylie boşalmama izin veriyor ve spazmlar dakikalarca süren bir şekilde vücudumu sarsıyor.

Nefes almam için bir an bile zaman vermiyor, vücudumun üzerine atlayıp beni öpüyor, dilini dilimle dolaştırırken kendimin tadını alıyorum. Kemiklerimden ayrılmış, işe yaramaz bir haldeyim, sonunda ellerimi sehpadan bırakıp sırtına tutunmaya çalışıyorum. Ellerim yanlarıma düşüyor.

"Daha fazla ver, güzelim," diyor Rylie ağzıma. Kafamı sallamaya çalışıyorum ama bunun için bile gücüm yok. Bana bakıyor. "Bunu kaldıracabileceğini biliyorum."

Onun üzerine doğru kıvrılmayı başarırım, ağzına bir "evet" fısıldayarak, orgazm sonrası huzurdan çok onu içimde hissetme ihtiyacım ağır basar. Rylie dizlerinin üzerine geri çekilir, uzun zaman önce çıkardığı kot pantolonunu arar. Cüzdanından bir prezervatif çıkarır, titrek ellerle ve o kadar hızlı bir şekilde takar ki, onun görüldüğü kadar sakın olmadığını anlarım.

"Küstah," dedim, kaşımı onun penisine doğru kaldırarak.

"Umutlu," diye düzeltir, beni öpüşüşünden ne kadar umutlu olduğunu gösterir. Alay yok, incelik yok, sadece ihtiyaç var.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak ama öpüşmeyi hiç kesmeden, kendini girişime yerleştirir. Penisinin başını yukarı aşağı sürterek, bacaklarımın arasındaki ıslaklığın tadını çıkarır. Daha fazlasını istiyorum, onu tamamen hissetmek istiyorum, kıvrılmaya başlarım.

"Kıpırdama, tatlım," diye emretti ağzıma.

Denediğimde vücudum geriliyor, şiddetli kalp atışlarım beni irkilip seğirtiriyor.

"Bu kadar iyi olmak için bu kadar çabaladığını görmek çok hoşuma gidiyor," diye övüyor, kalçalarını derin bir dalgalanma ile ödüllendiriyor.

Başımı geriye atıyorum, tırnaklarım göğsünü tırmalıyor, o mükemmel noktaya vurduğunda küfrediyorum. Zorlu bir homurtuyla Rylie geri çekiliyor, ama sadece beni tekrar doldurmak için. Beni sikerken vücudum kanepede birkaç santim ilerliyor ve acımasız ritmini bozmadan, başımın üstünü kol dayanağına çarpmadan hemen önce eliyle okşuyor. Yarım saniye pozisyonunu değiştirip omuzlarımı kaldırarak beni hafifçe yukarı kaldırdı. Üzerimde, içimde olan vücudunu görmek beni çok etkiledi. Kendini tutarken kollarındaki gerginlik, çenesinin sıkılması, içimden çıkarken göğsünün göğsüme değmesi.

Rylie'nin nefesi düzensiz, dudakları ıslak ve aralık, yanakları kızarmış. Gözleri bir anlığına benimkilerle buluşuyor ve o yoğunluk, o ihtiyaç, beni ona sıkıca sarılmaya itiyor. Göz bebekleri irislerini kaplıyor, burun delikleri genişliyor. Bana uzanıyor, parmakları yanağımı okşuyor ve sonra nazikçe çenemi kavırıyor. Başımı dikkatlice aşağı eğiyor, böylece bakışlarım birleştiğimiz noktaya düşüyor. "İzle, bebeğim," diyor. "Beni nasıl mükemmel bir şekilde aldığını izle."

Ondan sonra kendimden geçiyor, vücutunun hareketlerini, içime girerken kaslarındaki çaresiz, kıvrımlı arzuyu, beni ham zevke dönüştürürken bu adama karşı hissettiğim korkutucu yakınlığı görüyorum.

Onun etrafında boşalıyorum, omzunu ısırmadan önce adını haykırıyorum, tırnaklarım sırtını çiziyor. Rylie sadece bir saniye daha dayanıyor, içimde titrerken boynuma nefes nefese, ikimiz de titriyor ve terliyoruz. Tüm gücü bir anda yok oluyor ve başı göğsüme yaslanıyor, uzuvları benimkilerle karışıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsümde ritmini görebiliyorum, Cooper'ın yanağı her atışı emiyor. Büyük bir çaba göstererek hafifçe kayıyor, göğsüme bir öpücük konduruyor ve bana gülümsüyor.

Banyoda sırayla yıkanıp sonunda yatağı geçiyoruz. Rylie beni kucaklayıp sıkıca sarıyor, başım omzuyla göğsünün arasında, parmakları cildimde yatıştırıcı desenler çiziyor.

Böyle tutulmak beni mantıksız bir şekilde tatmin ediyor, çok güvende hissediyorum. Titrek bir nefes veriyorum, tüm cesaretimi topluyorum. "Kalacak mısın?" diye fısıldıyorum onun cildine.

Rylie kıkırdar ve yanaklarıma değen titreşimler beni sıcaklıkla doldurur. "Kedicik," der, çenemi okşayarak başparmağıyla yüzümü yukarı doğru kaldırır. Bana gülümser, o lanet olası gamzeleriyle çok güzel. "Benden gitmemi istemek için sadece sana söylemen yeter."

Bölüm 16

Sözünün eri olan Rylie, bir hafta boyunca yanımdan ayrılmaz, ben onu kaba kuvvetle itmedikçe - genellikle saçma sapan ve absürt şeyler söylediğinde onu yatağın kenarından iterek - ve onu o kadar çok özlerim ki, saniyeler içinde bir çocuk gibi ellerimi ona uzatırım.

Sardalya konservesi büyüklüğündeki dairemdeki rahat mahremiyetin ve onun paylaşımlı brownstone evindeki elektrikli enerjinin tadını çıkararak, sokaktaki kimsenin dikkatini çekmemeye çalışarak sırayla birbirimizin evinde kalıyoruz.

Ona yeterince yaklaşamıyorum — o bana sonsuz çeşit makarna ve peynir pişirirken kollarımı beline dolayıp sırtına sarılıyorum, çalışmak için masasına oturduğunda onu içime almak için çılgınca gömleğini yırtıp dizlerinin üzerine tırmanıyorum, televizyon izlerken dalgın dalgın parmaklarıyla oynuyor, metroda kolunu omuzlarıma doluyor, kirli pencerede yansıyan görüntülerimize bakıp ne kadar mutlu olduğumuza hayranlıkla gülümsüyoruz.

Diğer ayakkabının düşmesini, benim çok dürüst bir şey söylememi ve onun çılgılık atarak kaçmasını, konuşurken gözlerine o ince sıkıntı parıltısının sızmasını bekliyorum, ama o beni kovaladığı bir kuyruklu yıldızmışım gibi bakmaya devam ediyor.

Sosyal medyayı görmezden gelerek, cep telefonu sinyalinin bizim küçük baloncumuza ulaşmadığını varsayarak, bu tutku dolu sisin devam etmesine yardımcı oluyoruz. İnternette dans eden maymunlar gibi davranmanın ileriye gitmek için en iyi yol olmadığı konusunda hemfikiriz. Son altı yılı kendimizi ve birbirimizi neredeyse yok olana kadar inceleyerek geçirdikten sonra, yabancıların da bu duruma katkıda bulunmasına gerek yok.

Rylie de tüm çabasını önümüzdeki hafta sonu Lilith'in bağış kampanyasını tanıtmaya odakladı ve onu ve bazı çalışanlarını podcast'ine konuk olarak davet etti.

Ayrıca, *Sausage Talk* her zaman aceleci ve beklemeci bir programla çalıştı, arka arkaya kayıtlar yapıp, ardından uzun sessizlik dönemleri yaşarken, ünlülerin ve kamuoyunda tanınan kişilerin yeterince çaresiz hale gelmesini ve basın danışmanlarının ayrıntıları onaylamasını bekledik. Geçen hafta, Soundbites'ın bizi hibrit modele geçmememiz için ne kadar sık sık caydırmasına rağmen, evden çalışmayı tercih ederek idari işlerle ve ipuçlarını takip etmekle uğraştım... Yakında bu seçeneği kaldıracaklarından şüphem yok, fiziksel olarak orada olursak bizi kontrol etmeleri daha kolay olur.

Ofis dışında olmak William'dan da uzak durmamı kolaylaştırıyor. E-postaları giderek daha sinirli hale geliyor, her konu başlığı acil olarak işaretlenmiş, metinlerde esasen Rylie ve benim ne zaman setin başına dönüp izleyicilerin ilgisini çekecek daha fazla içerik üreteceğimizi soruyor. Rylie'nin evinden ilk ayrıldığımda çekilen fotoğraflar, sosyal medyadaki çılgınlığı yeniden alevlendirdi ve William'ın e-postalarından daha fazla reklamcı ve sponsorun anlaşma imzaladığını öğrendim.

İşimi yaparken ve izleyicilerin dikkatini çekecek ve iş yerinde yeni puanlar kazanacak parlak şeyler bulmak için daha fazla çaba sarf ederken, spot ışığının üzerimizde kalmasını uzatacak hiçbir şey yapmıyorum ve William bunun hoşuna gitmediğini çok açık bir şekilde belirtti.

Rylie hasta numarası yapıyor, William'ın e-postalarını da mide rahatsızlığı nedeniyle kayıt yapamayacağını söyleyerek aynı şekilde atlatıyor. Son ayrıntı benim fikrimdi. William'a gönderdiği ilk e-postalardan birini bana gösterip, şirketin tepkisine maruz kalmamam için dikkatli olmamı istedi ve ben de göndermeden önce Rylie'nin şiddetli ishali ve sık sık gaz sancıları çektiğini belirten çok ince bir cümle ekledim.

O anda, Rylie'yi biraz fazla zorlayabileceğimi de öğrendim, ama ona sarılmak ve teslim olana kadar öperek, ağzıma gülümsemesini sağlamak, onu tekrar bana hayran hale getirmenin en hızlı yolu.

"Ray'in Lilith'in bağış etkinliğinin cateringini yapacağını duydun mu?" diye soruyor Rylie, kahveyle birlikte yataktan kalkarak kasvetli Cumartesi sabahını aydınlatıyor.

Yatakta kahve getirerek. Şu anda burada ağlayabilir ve/veya Kirby gibi onun aletini yalayabilirim. "Büyük bir etkinlik olacak gibi görünüyor. Siyah kravat ve tüm o saçmalıklar."

"Öyle mi? Harika!" Duygularımın ani tepkisini büyük bir yudum kahveyle gizliyorum. Geçen hafta, bu pembe baloncuğu andıran zihin sisine kapılmış, pek iyi bir arkadaş olamadım. Savunmam olarak, Aida'nın bana gönderdiği mesajlar benim hoşuma gitmeyecek kadar pasif-agresifti ve William'ın Rylie ve benim yayınladığımız içeriklerin yetersizliğinden duyduğu sürekli öfkeye odaklanıyordu. Ray ile paylaştığım her şeyin Aida'ya aktarılacağını bildiğimden, bu karmaşık durumu ele almaktansa hem ondan hem de Ray'den uzaklaşmak daha kolay geldi.

Rylie'nin ne kadar rahatsız edici bir sessizliğe büründüğünü fark etmeden kahvemi neredeyse bitirmişim. Ona bir göz attım. Kupa kahvesine bakıyor, yanakları hafifçe kızarmış.

"Ne düşünüyorsun?" Dizinin üstündeki hassas noktayı sıkarak onu güldürdüm. Elimi iterek kahvesinin dökülmemesi için uğraştı. Fincanımı masaya koyup, bekleyen bir bakışla yastıklara yaslandım.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, sonra kapatıp başını sallıyor. "Seni ilgilendirmez."

Bu sefer ayak parmağımla onun yanını gıdıklıyorum ve o benim ayak bileğimi yakalıyor, kahvesini yatak başındaki masaya rastgele bırakıp beni kendine çekiyor, ben çığlık atıyorum, tırnaklarım çarşafları tırmalıyor.

Beni yere yatırıp, utangaç bir gülümsemeyle üzerime eğildi. "Tamam. Sen kazandın."

"Her zaman kazanırım."

Köprücük kemiğimi ısırıktan sonra devam etti, "Seni bağış etkinliğine benimle çıkmaya davet etmek için sevimli bir yol düşünüyordum, seni huysuz şey. Sürprizi mahvettin. Mutlu oldun mu?"

"Biraz," diye mırıldandım, sonra kollarımı boynuna doladım ve ona öpücük vermek için eğildim.

"Sen devletin düşmanısın," diyor ağzımın dibinde. "Hangi devletin?"

"Ruh sağlığımın durumu."

"Ah, bebeğim, o benim gelmeden çok önce mahvolmuştu."

Rylie gülerek başını eğip beni tekrar öptü. Her şey ısındı, öpücükleri derinleştikçe tenim parladı, eli gömleğimin altına kayd. Karnımda sertleştiğini hissettim, kalçaları tembelce benimkilere sürtünüyordu. Ellerimi saçlarında gezdirip ona tekrar derin bir öpücük verdikten sonra geri çekildim. Dudakları aralıktı, gözleri sanki yarı uykuda gibi bulanıktı. Tekrar beni öpmek için eğildi.

"Devam etmeden önce daha fazla kahveye ihtiyacım var," diyorum, ağzına gülümsemeyle.

Rylie inliyor, başını eğip dudaklarını dudaklarımdan çekiyor. "Ve bu sorunu çözmek için gerekeni benim yapmam gerekecek, değil mi?"

Etrafa bakıyormuş gibi yapıyorum, burnum alnına değiyor. "Bunu yapabilecek başka kimseyi görmüyorum."

Rylie tekrar inler ama oturur ve bana sanki bana hiçbir şeyi reddedemezmiş ve reddedebilse bile reddetmek istemezmiş gibi bir gülümsemeyle bakar. "Hemen dönerim," der, kendini tutamayıp bir kez daha öpmek için eğilir ve odadan çıkar.

Yatağa daha da gömülerek tavana bakıp sırtıyorum. Yastıklardan birini kapıp ısırarak çılgık atıyorum ve ayaklarımla tekmeliyorum.

Telefonum titrer, mutfaktan Rylie'nin bana saçma sapan bir şey gönderdiğini düşünerek uzanırım. Landry'den gelen e-postanın konu başlığını görünce kalbim sıkışır: **Acil. Lütfen okuyun.**

Vücudumdaki her şey o mesaja bakmak yerine telefonu pencereden dışarı atmamı söylüyor, ama teorik olarak olabileceğim kadar üretken olmadığım için zaten suçluluk duyuyorum ve işimi riske atacak başka bir şey yapamam. Mesajı açıyorum, içimi kaplayan endişeyi bastırmaya çalışırken gözlerimi kısarak biraz bulanıklaşana kadar bakıyorum. Derin bir nefes alıp oturuyorum ve okumaya başlıyorum.

Sevgili Eva,

Bu e-postayı yazarken büyük bir hayal kırıklığı duyuyorum.

Bildiğin gibi, yirmi yılı aşkın bir süredir Soundbites'in lideriyim ve kendimi, benim müdahale etmeme gerek kalmadan, mikro yönetim gerektirmeyen, kendi kendini motive eden profesyonelleri işe almaktan her zaman gurur duymuşumdur. Ne yazık ki, son zamanlarda

, senin profesyonelliğinden ve bu organizasyona olan bağlılığından şüphe duymama neden oldu. İnsan kaynakları ve şirketin diğer disiplin üyeleri, yeni gelen liderlik ekibi dahil olmak üzere, bir anlaşmaya varmaya çalışmadan önce, sana ilk olarak ulaşarak nez anlaşmaya varmaya çalışmak için sana ilk olarak ben ulaşıyorum. Açıkçası, sana mantıklı davranmanı sağlamaya çalışıyorum.

Sende potansiyel görüyorum, Eva. Hem de çok fazla. Kendine bir kariyer inşa etmek için gerekeni yapma cesaretine sahip bir kadın görüyorum. İlerleme fırsatını iki elinle yakalayan, boşuna kaçırmayan bir kadın görüyorum. Ancak, Rylie Cooper işbirliği ile ilgili sorumluluklarından kaçınman, senin karakterin hakkında bildiklerimi sorgulamama neden oldu.

Sen, Bay Cooper ile olan bu ortaklıkta Soundbites markasının temsilcisisin ve işini yapmadaki ihmalkarlığın sadece şirketin değil, patronun olarak benim de imajını zedeliyor. Bir şirket, özellikle yeni içeriklerden elde edilen reklam gelirleri söz konusu olduğunda, kaprislere ve hayallere göre çalışamaz. Bir haftadan fazla bir süredir Bay Cooper ile ilgili hiçbir yeni gelişme kaydetmedin.

Sana açıkça sormak istiyorum: Kariyerini önemsiyor musun? Gazeteci olmak istiyor musun? Kendini geliştirmek için derinlemesine araştırma yapma azmin var mı?

Yukarıda da söylediğim gibi, sende genç halimin bir parçasını görüyorum Eva.

Ama size söz veriyorum, kariyerimi bir erkek için asla riske atmam, ne de bu rekabetçi sektörde ilişki kurmayı ve yükseltmeyi seçtiğim hiçbir kadın Rekabetçi sektörde. Yaptığın seçimleri dikkatlice gözden geçir ve bunların gelecek vaat eden kariyerinde korumak istediğin değerleri yansıtıp yansıtmadığını görmen gerekiyor.

sana güvenebileceğimi kanıtla. Bu tatmin edici olmayan performansın daha da artmasını istemiyorum. daha da büyümesini istemiyorum.

Saygılarımla,

Landry

E-postayı defalarca okudum, Landry'nin sesi kulaklarımda tiz bir vızıltı olarak başlayıp gürültüye dönüştü. Başa geri döndüm ama kelimeleri odaklayamıyordum ve ellerimin ne kadar titrediğini, gözlerimin dolduğunu fark ettim. Telefonumu bir kenara attım, yüzümü kapattım ve boğazımdaki arı kovanını geçmeye çalışarak nefes almaya çalıştım.

Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*.

Ne kadar aptalım. Ne düşünüyordum? Kartal gözlü patronumla saklambaç oynayarak ne bekliyordum ki? Her zaman korktuğum kadar berbat bir başarısız olduğumu duymak, büzülüp ölmek istememe neden oluyor.

"Sen iyisin," diye avuçlarımdan içine fısıldadım, buna bir an bile inanmadan. "Her şey yoluna girecek."

Bunu düzeltmeliyim. Terfi şansını, aptalca hayalimi gerçekleştirebilme şansını kaçıramam. Çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarırım, ama şarjının bitmiş olduğunu fark edince hayal kırıklığıyla homurdanırım. Birdenbire, tüm suçu Rylie'ye, onun saçma kazaklarına, gülünç arabasına ve o kadar iyi olan penisine atmak istiyorum, çünkü bunlar yüzünden işimden çok seksi öncelikli hale geldi, ama bu düşünce tam olarak aklıma gelmeden yok oluyor.

Bu benim hatam, kimsenin suçu değil. Aptal ben, aptal işim ve bu işe uygun olmadığım açıkça ortada iken, onu anlamlı bir şeye dönüştürmeye çalışmak gibi aptalca bir arzum.

Dizlerimi göğsüme çekip nasıl cevap vereceğimi, onun gözüne nasıl gireceğimi düşünmeye çalışıyorum, ama düşüncelerim yerine kendime acımaya dalıyor. Ya Rylie ile olan ilişkilerimi herkesin gözü önünde sergilemeye devam etmeliyim ya da her zaman istediğim işi alacağım terfiden vazgeçmeliyim. Burada kazanacak yok.

Rylie elinde kahvesiyle içeri girer ve ben panik ve yenilgi ifadesinden başka bir ifade takınmaya çalışırım. Gülümsemesi kaybolur. Piç kurusu beni kitap gibi okuyabiliyor.

"İyi misin, Kitten?" diye soruyor, fincanları yere bırakıp yatağa giriyor. Bu sorudan nefret ediyorum. Beni bu sorudan daha fazla paniğe sevk eden bir şey yok. Hayır, iyi değilim ve bunu itiraf etmek beni daha da kötü hissettirecek.

"İyiyim," diye ciyaklarım.

"Emin misin? Sen..."

Üstüne atladım, bacaklarımı kalçalarına doladım ve kollarımı boynuna dolayarak onu öptüm; dağınık, derin ve içimi kemiren endişeden, kendime sormak istemediğim sorulardan kaçmak için çaresizce. Rylie bir saniye geri çekildi ve bana şaşkın bir ifadeyle baktı, ama ben en seksi gülümsememi zorla ortaya çıkardım ve sadece bir saniye görmesine izin verdikten sonra gözlüklerini burnundan aşağı kaydırıp yatağın başucundaki masaya koydum. Onu tekrar öpüyorum.

Rylie dokunuşumla eriyor, elleri gömleğimin altına kayıyor ve kaburgalarımın doğru kayıyor, başparmakları göğüslerimin yanlarındaki hassas cildi okşuyor. Ağzına abartılı bir inilti bırakıyorum, kendimi ona daha da yaklaşıtıyorum, kendimi bu kadar iyi hissettiren adama, kendimi bu kadar kötü hissetmenin mümkün olduğunu neredeyse unutacak kadar.

Rylie'nin sertleşmesi uzun sürmez, kalçalarımız ve göğüslerimiz sıkı hareketlerle birbirine sürtünür, pijamalarımızın sürtünmesi çıldırtıcıdır. Beni altına alır, ellerini hızlıca gömleğimi çıkarır, sonra da kendininkini.

"Muhteşem," diye fısıldadı, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bakarak beni içine çekerek. Göğsümü bir sevgi dalgası kapladı ve onu tekrar kendime çektim.

Her şeyden kaçmak istiyorum.

Rylie boynumu öper, dilini köprücük kemiğime sürer. Beni sevdiğimi bildiği tüm şekillerde dokunurken kulağıma cesaret verici sözler fısıldar. Ve ben kendimi buna kaptırmaya çalışırım. Ama duygular göğsümde sıkışmış, boğazımı tıkamış, nefes almamı imkansız hale getirmiştir. Kafam ağır bir gerginlikle dolar, odayı hiç de hoş olmayan bir şekilde döndüren bir gaz bulutu. Yüzümü kolumla kapatıyorum, dirseğimin iç kısmına inleyerek onu kandırmayı umuyorum.

Rylie'nin parmakları bacaklarımın arasında oynuyor ve artan ıslaklığı hissediyor, onu dudaklarına çekerek zevkle yalıyor. Son testlerin negatif çıktığını doğruladığımızdan beri yaptığımız gibi prezervatif kullanmadan girişime yerleştiriyor.

Yumuşak bir hareketle içime giriyor ve ben onu sonsuza kadar orada tutabilecekmişcesine bacaklarımı kalçalarına doluyorum. Rylie yavaş, tembel bir ritim tutuyor

her santimetrenin içimde yarattığı sürtünmenin tadını çıkarıyor.

İnliyorum, onun bana verdiği haz, beni ne kadar şefkatle sevdiği ve uğruna çalıştığım her şeyi mahvettiğim için duyduğum korku yüzünden neredeyse ağlıyorum. Hareketlerim keskin ve sarsıntılı, her sinirim gergin, onun dokunuşunun heyecanını tam olarak yaşayamıyorum ve her okşamada irkiliyorum.

Rylie kaslarımdaki gerginliği fark ediyor ve bu onu duraklatıyor, kendini üstümden kaldırıyor. Bir an bana bakıyor, yanakları kızarmış ve nefesleri kısa ve hızlı. Arzunun sisi gözlerinden dağılmaya başlıyor, gevşemiş çenesi endişeli bir kaş çatışına dönüşüyor.

"Tatlım, ne oldu?" diye fısıldıyor, yüzümü avuçları arasına alıyor. O kadar nazik, o kadar şefkatli ki, bebek gibi ağlamak istiyorum. Bu da kaçmak istememe neden oluyor. Başımı göğsüne gömüyorum.

"Sadece sik beni, Cooper," diye ısrar ediyorum, tırnaklarım sırtını çiziyor. Onun titrediğini hissediyorum, kontrolünü yeniden kazanmadan önce vücudu istem dışı bir şekilde bana sürtünüyor. İşleri kendi ellerime almaya çalışıyorum, sorunlarımı sikerek yok edebilecekmişim gibi çılgınca hareketlerle ona doğru itiyorum.

"Hayır," diyor sertçe, kollarımı vücudundan çekip bileklerimi yatağa sabitliyor. Bakışlarının yoğunluğu nefesimi kesiyor ve bakmamaya çalışıyorum. Gözlerimin köşelerinden süzülen gözyaşlarının şakaklarıma akmasını engellemeye çalışıyorum.

"Ne oldu, söyle," diye yumuşak bir sesle ikna etmeye çalışıyor, gözyaşlarımı silerek. "Ben *iyiyim*," diyorum dişlerimi sıkarak, onun dokunuşundan çekilerek. "

Endişelenmeyi kesip benimle sevişir misin? Çünkü bu konuşma sıkıcı olmaya başladı ve ben kolayca sıkılırım."

Rylie hareketsiz kalır, yüzünde şaşkınlık belirir, sonra öfkeye yakın bir ifadeye bürünür. Kasıtlı olarak yavaş bir hareketle çenemi kavrar, bakışlarımı yukarı doğru çevirir, ta ki karanlık, vahşi göz bebeklerine bakana kadar. Dokunuşu sert değil ama kararlı, oyun oynamak istemediğini anlamam için yeterli bir baskı.

"Dinle beni, küçük şeytan," der, sesinde şefkat vardır. "Dışarıda istediğin kadar sert ve temkinli olabilirsin, ama burada" — kalçalarını sertçe yatakta vurarak yatağı vurgular — "bana

bana gerçek seni göstereceksin. Aramızda olanlar bir dikkat dağıtma değil, Eva. Bunun için çok önemli."

Ona bakıyorum, hızla gözlerimi kırıştıtararak, ifademin bozulmaması için uğraşıyorum. İşe yaramıyor, tüm vücudum tuttuğum gerginliği bırakıyor, bedenim yatağa gömülüyor, dudaklarım hıçkırıkla açılıyor, gözyaşları serbestçe akıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Rylie hareketimi fark ediyor, sonra buna karşılık veriyor ve ikimizi yan yana, yüz yüze gelecek şekilde çeviriyor. Benden çıkar, sert penisi kalçama bastırılır ve ben ona yakın olmak, onu içimde tutmak isterim, ama o elini kığımın kıvrımının altına kaydırır ve beni yatakta yukarı çeker, böylece gözlerimiz birbirine bakar, ama diğer her yerimiz birbirine hizalı değildir.

"Ne oldu?" diye tekrar soruyor, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirip avucunu yanağıma koyuyor. "Konuş benimle, Eva."

Hıçkırıklar arasında ona her şeyi anlatıyorum: Landry'nin havada kalan terfisi, böyle bir işi hak edebileceğime dair aptalca inancım, onun e-postasında kesinlikle hak etmediğimi belirten sözleri. Rylie beni kucaklayarak, sözler boğazımda düğümленirken yatıştırıcı sesler çıkarıyor.

Adam acımasızca tatlı, mantıksızca şefkatli, içimi kemiren güvensizliklerimi itiraf ederken bedenimi koruyor. Sonunda, kendimi yorgunluktan bitkin düşene kadar ağlayıp, kemiklerimden güçsüz bir şekilde göğsüne yaslanıyorum, hayat belirtisi sadece hıçkırıklarım.

"Bu konuda fikrimi söyleyebilir miyim, Kitten?" diye kulağıma fısıldadı. Göğsüne başımı sallıyorum, bir titreme daha bedenimi sarsıyor. Beni kendine daha da yaklaştırıyor. "Eğer bu acı verici bir şekilde açık değilse, seni gülümsetecekse, yürüdüğün yeri öperim, bence sen o kadar harikası." Onu itmek için hareket ediyorum, alaycı bir ses çıkarıyorum, ama o beni daha sıkı tutuyor. "Denemeye cesaretin var mı? Ciddiyim."

Kalbim boğazıma kadar çıkıyor, her zerrem onunla savaşmak istiyor. *Ben buna değmem. Ben özel değilim. Aksi düşünüyorsan sende bir sorun var.* Ama Rylie beni öperek itiraz etme gücümü elinden alıyor.

"Sana ne kadar aşık olursam olayım," diye devam ediyor, yanağını saçlarıma sürüyor, "nesnel olarak sen harikası."

Şimdi gerçekten sinirlendim. Ama o ince yapılı vücudunda tuhaf bir güç var, bu yüzden yüzümü garip bir açıyla çevirip yastığa gömüyorum.

"Utangaçlık sana yakışmıyor, Kitten," diye fısıldadı boynuma. "İstediğin kadar sakla, ama bunun doğru olduğunu biliyorsun. Sen akıllısın. Esprili birisin. Birçok insanın duymak için can attığı güzel sözler söylüyorsun. Seni işe alan her kuruluş için çok değerli bir varlıksın ve Landry ya da William bunu test etmek isterse, onlara kaybeden olduklarını kanıtlayabilirsin."

İnanamayan bir inilti çıkardım.

"Sen zekisin," diye tekrarlar, sesinde hafif bir kahkaha vardır. "Ve, lafi uzatmak istemem ama, hala bir işin var. Seni kovmadı ve anladığım kadarıyla, işini yapıyorsun, bölümün ilgisini çekmek için yeni yollar arıyorsun, sadece onların tercih ettiği konu değil. Görünüşe göre şiddetli ishal olan benim. Bu sadece boş bir tehdit."

"Derin," diye düzeltiyorum. "Derin ishal."

Gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum. "Tabii. Derin. Elbette."

Yavaşça, korku filmindeki ürkütücü bir oyuncak bebek gibi, başımı ona doğru çeviriyorum. "Beni akıllı mı buluyorsun?" diye fısıldıyorum, sesim çekingen bir hırıltıya dönüşüyor.

Rylie başını eğerek bana alaycı bir gülümseme attı. "Şimdiye kadar tanıştığım en zeki beş kişi arasında yer alırlar."

"Diğer dördü kim?"

Rylie o kadar çok güler ki yatak sallanır ve sırtımda hoş bir titreme hissedirim.

"Sen demek. Alaycı sen. Tatlı sen. Kırılgan sen," der ve başını eğerek burnunu benimkine sürter. "Seksi sen altıncı sırada çünkü benim muhteşem sevişmem karşısında genellikle dilin tutuluyor."

"Az kalsın kusuyordum."

"Yastık sohbetlerimiz her zaman özgüvenime çok iyi geliyor."

Gülerek dişlerimi omzuna hafifçe ısıriyorum. "Beni esprili mi buluyorsun?" diye soruyorum, onun iltifatlarına ihtiyaç duymaktan aptal ve utangaç hissediyorum, ama yine de hepsine açım.

Rylie parmaklarını saçlarımin arasına geçirip hafifçe tutup yüzümü kendine doğru çevirir. "Seni sonsuza kadar şımartacağım ama bu çok bariz, gereksiz bile." Ona bakarım, gözlerimdeki duyguyu saklamaya çalışmam.

gözlerimdeki duygusal ısıltıyı saklamadan ona baktım. Rylie'nin gülümsemesi yumuşadı ama büyüdü. "Kedicik, çok hızlısın, sana yetişemiyorum. Seninle başa çıkmaya çalışırken nefesim kesiliyor."

Göğsümde bir sıcaklık patlaması olur ve Rylie'ye daha da yaklaşarak boğazının dibine hafif, uzun bir öpücük kondururum. O memnuniyetle mırıldanır. Boynundan çenesine kadar samimi öpücükler kondurarak yukarı doğru ilerlerim, sonra yüzüne geçip ağzının üzerinde dururum.

"Ben de sana biraz aşık oldum," diye fısıldadım dudaklarına. Dudaklarını benim için araladı ve onu derin bir öpücükle öptüm, dudaklarını yaladım, dilim onun dilini okşadı. Rylie tüm vücuduyla öpüyordu, bacakları benimkilerle dolanmış, kalçaları ve karnı bana yapışmış, bir eli saçlarımda, diğeri yanağımda.

"Ben de seni harika buluyorum," diyorum, ayrıldığımızda hızlıca nefes alırken.

Şakaklarımdan gülümsediğini hissediyorum. "Bunu kayda alıp "Bunu gerçekleştirmek için çok çalışman gerekir," diye alay ediyorum, kalçalarımı

"Bunu gerçekleştirmek için çok çalışman gerekecek," diye alay ediyorum, kalçalarımı onun kalçalarına sürüyorum.

"Oh, ne zor iş," diye sordu, benim yarattığım kıvılcımı anında fark ederek, bana nazikçe sürtünerek. Vücuduma dokunduğunda, hassas duygular içimi kapladı, bir eli sırtımdan aşağı doğru işkence edici bir şekilde lezzetli bir yol izleyerek, sonunda kalçamı avuçlayıp beni kendine çekene kadar. Ben onun ağzına nefes nefese kalmıştım, kalçalarım onun kalçalarıyla aynı ritimde sallanıyordu.

Rylie tekrar bacaklarımdan arasında sertleşir ve onu o kadar çok istiyorum ki dişlerim ağrıyor. Omzuna bastırarak beni üstüne alması için onu sırt üstü yatırmaya çalışıyorum ama o direniyor ve yüzümü ellerinin arasına alıp bana bakmamı sağlıyor. Bana bakıyor, barut gibi gözleri beni her yerimden yok ediyor. "Sen çok güzelsin Eva," diyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Ve o derin, şehvetli öpücüğünün her anında o kelimeyi, "*güzel*" kelimesini hissediyorum. Beni tutuşunda, okşamasında, ona sarılmamla, sahip olabileceğim her parçayı almak için çaresizce inlememde hissediyorum. Beni dikiş dikiş açıyor, ben sadece dağınık uçlar ve yıpranmış kenarlardan ibaret kalana kadar, ve beni kutsal bir şey gibi değer veriyor.

Ağzına karşı inliyorum, kalçalarım onun kalçalarına daha sertçe sürtünüyor ve Rylie merhamet gösteriyor. Elini dizimin altına sokuyor ve bacağımla daha yükseğe çekiyor

ve beni kendisine açarken, yavaş ve aceleci olmayan hareketlerle içime giriyor. Onun sabit hareketleri tam da doğru miktarda sürtünme yaratıyor ve ben kendimi yine omzunu ısıtırken buluyorum, bu sefer daha sert, sessizce bana vereceği her şeyi istiyor.

Uyluk kaslarım onun etrafında sıklaşıyor, onu daha da yaklaştırıyor ve o da tamamen içeri giriyor, beni derinlemesine doldururken sert bir zevk sesi çıkarıyor. Avucunun içi uyluklarımdan yukarı kayıyor, kalçamın şişkinliğini kavrayıp sırtımı izliyor, sonra hareketi tersine çeviriyor. Beni yatıştırıyor. Beni heyecanlandırıyor. Kendimi ona dolamak ve nazik ellerinin bizden ne yaratabileceğini görmek istiyorum.

O bana sevişirken ağlıyorum — hareketlerinin nazik sahiplenmesi, itişlerimiz çılgınca hale geldikçe cildime mırıldanan övgüler, parmaklarının benimkilerle dolanması ve ikimiz de o dayanılmaz derecede harika zirveye ulaşırken gözlerime bakması.

Sonra birbirimize sıkıca sarılırız, terli ve doymuş, vücudu hala içimde, kalplerimiz birlikte olmanın küçük mucizesine uyum içinde atar.

Artık kaçınılmaz hale geldiğinde, sonunda birbirimizi çözüp tuvalete gideriz. Hayalperest bir oyunculuk içimi kaplar ve Rylie'yi yatakta yarışarak geçip onu kenara iterek kendimi çarşaf ve yastık yığınınına atarım. Gülerek Rylie üzerime atlar ve benzer boylarımıza rağmen beni bez bebek gibi savurur. Beni yere yatırır, göğsüme öpücükler yağdırır, hafta sonu sakallarıyla boğazımı okşar, beni küçük bir çocuk gibi çığlık atıp kıkırdamaya zorlar.

Bu enerji patlaması kısa sürer ve çok geçmeden tekrar birbirimize sarılırız. Rylie yastıklara yaslanmış, başım göğsüne yaslanmış, o saçlarımla oynuyor, parmaklarının arasına saç tellerimi geçiriyor ve kampçı korku filmi izlerken, sıırıslıklam aşık aptallar gibi gülümseriz.

İşle ilgili endişe ve kaygılar zaman zaman zihnimin korumasız köşelerinden fırlıyor, ama Rylie'nin cildinin sıcaklığı, dokunuşlarındaki basit saygı beni ona bağlıyor.

"Landry'ye nasıl cevap vermeliyim?" diye soruyorum, sesimi düzgün ve sakın tutmaya çalışarak.

Rylie düşünürken yanağımın altında derin bir nefes aldığını hissediyorum. Sevgiyle saçlarımla geriye tarıyor ve başımın üstüne öpücük konduruyor. "Ben olsam dürüst olurum

. Kariyerine ne kadar değer verdiğini, ama aslında nasıl olmasını istediğini söyledim. İşini yaptığını, ama izleyicilerin zevki için kötü yorumları okumaktan çok daha fazlası olduğunu söyledim."

Göğsündeki saçlarla oynarken, o filmin sakinliğine geri dalarken bunu düşünürüm. Güzel bir düşünce ama Landry'ye karşı bu kadar dürüst olabilecek kadar cesur olduğumdan emin değilim, onu daha fazla kızdırmaktan çok korkuyorum. Endişemi günün geri kalanında tamamen bir kenara bırakırım. Rylie'nin kollarında hissettiğim huzuru bozmayacağım.

Onunla ilgili her şeyi fark edemediğim durumdayım, en ufak ayrıntıları bile not alıyorum — bacaklarındaki kılların başındaki kestane rengi dalgalarından bir ton daha açık olması, sol dirseğinin kıvrımındaki altı çil, parlak gülümsemesiyle kaybolan çenesindeki minik beyaz yara izi. Onu ömür boyu izlesem bile, tüm harika yönlerini keşfedemeyeceğimi hissediyorum. Rylie esniyor ve bana daha yakın sokuluyor, başka bir film başlamasıyla nefesleri derin ve düzenli hale geliyor.

"Aww," diyorum, uykulu sessizliğini bozarak. Onu yanımda tutmak, güldürmek, o kendine özgü şekilde benimle dalga geçmesi için onu ikna etmek istiyorum.

Rylie başını bana doğru çevirir. "Bu slasher filmi senin hassas tarafını mı gıdıklıyor?" diye sorar, gözleri televizyonda oynayan özellikle kanlı bir sahneye kayar.

Gülüyorum. "Hayır. O değil."

"Ne?"

"Oh, hiçbir şey..." diyorum hüznle, ona utangaç bir gülümseme atarak.

"Söyle," diyor, başını eğip boğazımı ısırtıyor. Onaylayarak mırıldanınca, sakalları o bölgeye sürtünüyor ve içimden bir inilti koparıyor. Bir sonraki sürtünmede meme uçlarım sertleşiyor.

"Sadece sevimli," diyorum, ona karşı kıvrınarak. Daha fazla sert sürtünme mi istiyorum, yoksa bundan kaçmak mı istiyorum, karar veremiyorum.

Rylie şaşkın bir ifadeyle geri çekilir ama ağzı hala eğlenmeden kıvrılmıştır. "Neyin sevimli?"

"Ayakların," diye cevap veriyorum, sanki çok normal bir şey söylemişim gibi.

Rylie'nin gülümsemesi yavaşça kaybolur, yüzü sanki ona bir matematik problemi çözmesini istemişim gibi buruşur. "Ayaklarım mı?"

"Çok küçük ve narinler. Çok değerliler," diye mırıldanarak ona yaslanıp, kaşlarını çatmış yüzüne gülümsememi bastırıyorum ve ayaklarım onun ayaklarına sürtünüyor. O daha dik oturuyor ve ben gövdesinden aşağı kayarak başımı kucağına koyuyorum ve sessizce gülmeye başlıyorum.

"Değerli mi?" diye ciyaklar. "*Değerli!* Ayaklarım..."

"Değerli mi?" diye tamamlarım.

Rylie sesimdeki kıkırdamayı duyuyor. Homurdanarak kalçalarımı sıkıca kavırıyor. Akıcı bir hareketle bizi çeviriyor, sırtım yatağa yapışıyor, kalçaları benim açılmış bacaklarımın arasında, ağırlığıyla beni yere bastırıyor. "Sen tam bir pisliksin Eva."

"Sana hazine demek ne oldu?" diye gülerек soruyorum. O bana tepeden bakarken, kaşlarını çatmaya çalışsa da ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor. "Erkeklikten arınmak ne oldu?"

"Kes şunu," diye homurdanıyor. "Gülümsemem çok tatlıdır belki." Kurt gibi bir gülümsemeyle, gamzeleriyle birlikte gösteriyor. "Kişiliğim? Kesinlikle çok tatlı. Lanet olsun, kulaklarım tam anlamıyla mükemmel şekilli ve sen hiç fark etmedin, onu bile tatlı diyebilirsin. Ama *ayaklarım?*"

Daha da çok gülüyorum. "Doğru anlamış mıyım, Barbie ayak, yanlış yerini övdüğüm için mi kızdın?"

"Senden iltifat almak için uğraştığım onca şeyin arasında ayaklarım yok," diyor ciddiyetle. Rylie bir elini dizimin altına kaydırıyor, bacağımı yukarı çekerek ayak bileğim kalçasına yaklaşıyor, uyluklarım karnıma bastırılıyor. Kelebekler içimde uçuşmaya başlar, kanatlarının her çırpışında karnımda ani bir ateş yanar. Gözleri vücudumda dolaşır ve gülümsememde kalır. Dudakları dudaklarımın üzerine yaklaşıp kadar eğilir, bir eli hala kalçamı yatağa sabitlerken, diğer eli baldırımın kıvrımlarını izler...

Sonra ayağımı gıdıklamaya başlar. Kaçmaya çalışırken çığlık atıp çırpınırım, ama o beni sıkıca tutar.

"Kaba kuvvet kullanmak zorunda kaldığım için üzgünüm," diyor Rylie, hiç de üzgün görünmeden saldırısına devam ediyor. "Ama seninle mantık yürütmek bir işe yaramadı."

Çığlık atmaya, küfür etmeye ve karada balık gibi çırpınmaya başlıyorum ve Rylie'nin derin kahkahası benimkine yankılanıyor. Sonunda bacağımı onun elinden kurtarıyorum ve "kazara" salladığım tekmeyle omzuna vuruyorum. Rylie

mümkün olduğunca dramatik bir şekilde darbeyi alır ve beni kendine yapıştırarak ikimizi yatağın kenarından düşen yastıkların ve çarşafların üzerine yuvarlar. Başım dönüyor ve üstünlük sağlamak için çabalarken, parmaklarım çenesinden koltuk altlarına, karnına doğru dans ederken işkenceyi on katıyla geri veriyorum.

Sonra Rylie'nin bir eli kafamın arkasını kavrar, beni kendine doğru çeker, diğer eli kalbimin üzerinde ve beni tüm kahkahaları durduracak şekilde öper. Artık onu gıdıklamıyorum, onu daha sıkı sarıyorum, avuçlarım göğsündeki sıcak cildinde kayıyor.

"Değerli olan sensin, Eva," diyor Rylie, sesi kibrit çöpünün akmağa sürtülmesi gibi sert ve hızlı. Elleri salarımdaya dolanıyor, keskin ve acıtıcı bir arzu içimde yükselirken görüşüm bulanıklaşıyor.

"Daha önce sorduğum soruya cevap vermedin," diye kulağıma fısıldıyor ve kulak mememi ısıırıyor. Ona aptalca birkaç kez göz kırıpıyorum. Boğazını temizliyor, yanakları pembeye dönüyor. "Benimle bağış etkinliğine gelir misin? Benim, şey, randevun olarak?"

Bu soru beni duraksatır, ciddi olmayan bir soruya verdiği cevaptaki bariz kırılganlık, hızla çarpan kalbimi bir kement gibi sarar. Sanki evet dememi istiyormuş gibi sordu. Daha önce hiç kimse bana bu kadar ihtiyaç duymuş gibi davranmamıştı.

"Evet dersen, sabahleyin buna değeceğini göreceksin," diye ikna etmeye çalışıyor, şokumu tereddüt olarak algılıyor. Sesindeki güvensizliği hissediyorum.

"Nasıl?" Onun boynuna yaslanarak, içimde kabaran duygulardan uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Ben buna 'dipsiz brunch' diyorum, ama aslında bütün sabah yatakta çıplak uzanıp şampanyayı şişeden yudumluyoruz."

Gülüyorum, sonra yorgun bir nefes veriyorum. "Sanırım ajandama yazabilirim."

Rylie'nin kalbinin yanağıma çarptığını hissediyorum ve o bana sıkıca sarılıyor. "Fedakarlığın için teşekkür ederim."

Senin için her şeyi yaparım, diye onun cildine duyulmayacak kadar fısıldadım, ona ne kadar iten söylediğimi göstermeye cesaretim yoktu.

Bölüm 17

"Bundan gerçekten korkuyordum, ama beklediğim kadar kötü değildi. Aslında biraz eğlendim," diyor Rhys Stillwell, düşmüş bir çocuk oyuncu, oda sıcaklığında hot dog'larımızla çekim yaparken. Görünüşe göre mahvolmuş imajını kurtarmak için bir geri dönüş yapmaya çalışıyor, bu yüzden benimle hot dog yemek en iyi başlangıç noktasıydı.

"O kadar eğlendin ki, kendi ayak boyunda bir taneyle mi gideceksin?" *Sosis Sohbeti* şakası için sıkıcı bir sesle soruyorum. Rhys, imalı sözlerimden boğuluyor.

"Sen tam bir sapıksın," diyor gülerek, sanki bu adam Hollywood'un ve Broadway'in çoğunda yatarak ün salmış biri değilmiş gibi.

Oradan ayrılıyoruz, Rhys menajerleri tarafından alelacele götürülüyor ve beni çekim sonrası ucuz flörtlerden kurtarıyor.

Sandalyeme çöküp telefonumu karıştırıyorum ve Rylie'den gelen mesaja gülümsüyorum.

İyi günler, kedicik <3

Gülerek cevap yazıyorum: Bana ne yapacağımı söyleme <3

O, gözlerini deviren bir dizi emoji gönderdi, ardından bana öpücük gönderdi. Bu kadar şanslı olmayı nasıl başardığımı bilmiyorum.

"Harika röportajdı, Eva." William'ın omzumdan gelen sesi beni o kadar korkutur ki, sandalyemden zıplarım ve telefonum makyaj çantama uçar.

"William. Merhaba," diyorum, göğsümü tutarak ve şokun ardından gelen panik dalgasını görmezden gelmeye çalışarak. "Burada ne yapıyorsun?"

Bana soğuk, değerlendirci bir bakış attı, sonra odayı süzdü. "İşleri sen yönetince böyle olur Eva," dedi, bakışlarını tekrar bana çevirerek. "Her şeyi yakından takip edersin."

Kıpırdamama isteğiyle mücadele ederek başımı sallıyorum. "Tabii ki. Evet. Ve belli ki bu konuda çok iyisin," diyorum, insanca mümkün olan en fazla yağ çekmeye çalışarak.

Yüzündeki ifade değişmiyor. "Evet, öyleyim."

Bir an sessizce öylece duruyoruz ve koltuk altlarımdaki ter lekelerinin fark etmemesi için dua ediyorum.

Rylie'nin tavsiyelerinden bazılarını Landry'ye verdiğim yanıtta uygulamaya çalıştım, işimi ne kadar ciddiye aldığımı ona belli ettim ve takip ettiğim yeni girişimleri ve fikirleri sıraladım, bir adım önde olmak için çaba sarf ettiğimi gösterdim. O hiç yanıt vermedi ama pazartesi günü kovulmadım, bu yüzden doğru davranmış olduğumu düşünerek ihtiyatlı bir iyimserlik içindeyim.

"E-postanı aldım," diyor William sonunda, boşalan koltuğuma oturmak için yanıma yaklaşarak. Bu, iyi niyet planımın ikinci kısmıydı: William'a doğrudan ulaşmak, elbette Landry ve Aida'yı da bilgilendirmek ve içerik eksikliğini Rylie'nin üzerine atmak.

William ayak bileğini karşı dizinin üzerine koydu, pahalı görünümlü saatini düzeltti ve benim cevap vermemi bekledi.

Boğazımı temizleyip, ayağımı yerden yere vuruyorum. "Oh, iyi. Evet, dediğim gibi, ben de tüm bu olanlardan en az senin kadar rahatsızım. Ama yemin ederim, elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Bu bir yalan ve eminim o da bunu biliyor, Rylie'yi bu şekilde karalamaktan nefret ediyorum, ama bu onun fikriydi. Hatta William'a bir kez daha beni görmezden geldiğini söylememi bile önerdi. Başlangıçta Rylie ile bu konuda tartıştım — tüm bu olayların başında onun karakterini karalamak için yeterince uğraşmıştım — ama o, sonsuz protestolarımı nazik bir öpücükle kesip attı.

"İkimizin de birbirimize olan hislerimizi yalan söyleyerek internet için kayıt yapmamızdanse, patronuna beni reddettiğimi söylemeni tercih ederim," dedi Rylie. "Sana söz veriyorum, Soundbites birbirimizi ne kadar sevdiğimizi vurgulayan içerik aramıyor."

Buna karşı çıkamadım. Onun izniyle, William'a bir e-posta göndererek, son kaydımızdan beri Rylie'den haber almadığımı ve bu konuda çok kızgın olduğumu, ama bu durumu atlatmak için elimden geleni yaptığımı söyledim. Ardından

William'a kariyerime ve ele aldığım konuların kapsamını genişletme hayallerime ne kadar bağlı olduğumu yineledim, hatta birkaç hikaye fikri bile önerdim. Cevap verme zahmetine bile girmedim.

Annesine çekmiş, sanırım.

Aida da pek iyi değil, Zoom görüşmesinden sonra benimle yüzleşmekten kaçındığım için tersine Uno oynuyor, şimdi de beni görmezden geliyor. Ayrıca üretmesi gereken yeni projelerle boğulmuş durumda, bu yüzden onun sessizliğini kişisel almamaya çalışıyorum.

William'ın kömür karası gözleri beni dikkatle inceliyor. "Evet, internette dolaşan fotoğrafların ne kadar çok çalıştığını kanıtlıyor." Alaycı bir gülümseme için yeterince uzun bir ara veriyor. "Bu işin temel kuralını sana kimse öğretmedi mi Eva?"

Midem ekşiyor, boğazıma asit yükseliyor. Aptal gibi başımı sallıyorum.

O eğilip bana hem komplocu hem de tehditkar bir gülümseme atıyor. "Yeteneğini mahvetme." Bir anlık sessizlik oluyor. "Ya da en azından bunu bu kadar belli etme."

Nabzım damarlarımdan geçiyor, utanç tüm vücudumu kaplıyor ve ben kekeleyorum. Beni yaramaz bir çocukmuşum gibi sabırla izliyor.

"O fotoğraflar ben değilim," diye sonunda çıkardım, tüm vücudum ateş gibi yanıyor ve karıncalanıyor. Kaşlarını kaldırdı. "Yani... evet, o fotoğraflar *benim* ama ben... o... Rylie değildim ve ben... O rastgele bir ilişkiydi. Berbat bir zamandı. Hemen oradan çıkmak zorunda kaldım. Nasıl olduğunu bilirsin."

William, nasıl olduğunu hiç bilmiyormuş gibi bana baktı.

"Perde yerine çarşaf kullanmış," diyorum zayıf bir sesle, neden ona tüm kanlı (ve yalan) detayları anlatma dürtüsü duyduğumu bilmeden.

"Anlıyorum," diyor William, uzun bir sessizliğin ardından. Kusursuz terziden yapılmış takım elbisesinin pantolonundan görünmez bir tüyü çekiyor. "Bay Cooper için çok yazık. Katılmaya devam etseydi, senden gerçekten iyi bir şey yapabilirdik."

Yere çökmek mi, yoksa yüzüne patlamak mı istediğime karar veremiyorum. Zorla gülümsüyorum. "Kendimi bir şey yapabilmenin bir erkeğe bağlı olduğunu düşünmekten nefret ediyorum," diyorum, sesimin düzgün ve hoş çıkmasına şaşıracak. "Ve yeni fırsatlarla, gerçekten yolumu bulabileceğimi düşünüyorum."

Omuzlarını hafifçe silkiyor, dikkati dağılıyor. "Fırsatlar, başarı olasılığını destekleyen verilerle birlikte gelir." İç çekiyor. "Ne kadar ölçü odaklı bir dünyada yaşıyoruz. Eskiden, sadece yatarak zirveye çıkabildiğin zamanlar daha iyi miydi diye düşünmeden edemiyorsun."

Yüzümde dehşet ifadesiyle William bana bir bakıyor ve gülüyor. "Şaka yapıyorum Eva. Tanrım, beni ne sanıyorsun? Mizah anlayışın nerede?"

Plak iğnesinin plağı çizdiği gibi zoraki bir kahkaha atıyorum. "Üzgünüm," diyorum, ne için özür dilediğimi tam olarak bilmesem de, yine de özür dilemem gerektiğini hissediyorum.

William bana bakıyor, dudakları acıma dolu bir gülümsemeye bükülüyor. Saatine bir bakıp ayağa kalkıyor, temiz çizgileri olan takım elbisesini düzeltiyor. "Eminim bir yolunu bulursun. Ben çıkmam gerek. Yatırımcılarla toplantım var."

"İyi şanslar," diyorum alçak sesle, ağlama isteğiyle mücadele ederek.

"Şansın bununla ilgisi yok." Soğuk gözleri bana dik dik bakıyor. Dönüp kapıya doğru büyük adımlarla yürürken, omzunun üzerinden ekliyor: "Bay Cooper'ı görürsen, hukuk ekibimizin sizinle iletişime geçeceğini söyle."

"*Hukuk ekibi,*" diye bağıryorum, Rylie'nin yatak odasında ellinci kez bir o yana bir bu yana yürüyerek. O, yatağının kenarında oturmuş, hareketlerimi takip ediyor, yüzünde rüya gibi bir gülümseme var. "Neyin var senin?" diye soruyorum, ona dönerek. "Neden *gülümsüyorsun*, seni aptal?"

Rylie bileğimi yakaladı ve beni kendine doğru çekerek kucağına düşmemi sağladı. "Beni bu kadar endişelendirdiğin için çok tatlısın," dedi ve yanağıma dağınk bir öpücük kondurdu. Kızgın bir kedi gibi debelendim. Beni daha sıkı tuttu ve boynuma gömdü.

"Beni dinliyor musun? William tüm bunlar için yasal tehditlerde bulunuyor! Bu ciddi bir mesele ve sen benim *endişemden* mi etkileniyorsun?" Daha da fazla kıvraniyorum.

Rylie beni yatağa itip, kalçalarımı bacaklarının arasına sıkıştırırken, ben de başımı onun iğrenç kot nevresiminin üzerinde ileri geri sallıyorum. "Eva, dur."

Rylie avuçlarıyla yanaklarımı kavrar, çelik gibi gözleri bakışlarımızı zincirler. "Endişelenme."

"Endişelenme? *Endişelenme*? Söylesene Cooper, insanlık tarihinde bu söz hiç birini endişelenmekten alıkoydu mu? Özellikle de senin etrafında? Senin enerjin bir keşişi bile çılgına çevirir."

"Bunu söyleyen, boğa binicilerine paralarının karşılığını veren kadın," diyor gülerek, ben ona tekrar direnirken, çocuksu gülümsemesi ortaya çıkıyor. "Ama paniklemeden yarım saniye bile beni dinleseydin, onun ufak tefek yasal tehditlerinden endişelenmediğimi anlardın, çünkü inan ya da inanma, işim konusunda biraz bilgim var."

Hala nefes nefese, ona dik dik bakıyorum. "Devam et."

Yine gülüyor, başını eğip alnımı öpüyor. "Daha önce şirketlerle ortaklık anlaşmaları imzaladım." Ağırlığını ayarlayarak dizlerinin üzerine çöküyor, kalçaları benimkilerin üzerinde. Yumruk yaptığım ellerimden birini tutup, ben gevşeyene kadar eklemlerimi yavaşça ovuyor. "Uzun zaman önce, her şeyi iyi bir avukatın incelemesinin önemini öğrendim ve işbirliğinin mesajlarına katılmamayı karar verdiğimde, her an sözleşmeyi feshetme hakkım olduğundan emin olurum."

Avuç içimi öptü, sonra nazikçe göğsüme koydu, diğer elimi de tutup aynı şeyi tekrarladı, beni bir tür transa soktu.

"*Sausage Talk'ta* ilk röportajımızı ve sponsorlar ve reklamverenler arasında kar paylaşımı için podcast'im ile program arasında karşılıklı tanıtım yapmayı kabul ettim. Belirli bir içerik miktarı konusunda anlaşmadım, bu yüzden William'ın söylediklerinden endişelenmiyorum. Avukatım William'ın söylediklerinden endişe duymuyor. Bu da *sizin* William'ın söylediklerinden endişe duymamanız gerektiği anlamına geliyor. O burada çaresizce bir çare arıyor, bu yüzden size tehditlerde bulundu. Her şey çok açık."

"Endişelenmem mi gerekmiyor?" Bu fikir bir tuzak gibi geliyor. Onun tüm sorunlarını çözmezsem, ne işe yararım ki?

"Endişelenmene gerek yok," diye tekrarlıyor Rylie, kalçalarımın kayarak yanıma uzanıyor. Beni kendine çekiyor. "Her şeyi hallettim, tatlım."

Ağzımı açıp tartışmak için, kendimi burada yararlı gösterebileceğim bir yol ararken, o beni bir öpücükle susturur.

"Ama bu kadar önemsedğin için minnettarım," diye fısıldadı dudaklarıma. "Bu benim için tahmin edemeyeceğin kadar önemli."

Gerginlik, tembel bir gelgit gibi azalır ve Rylie'nin beni biraz daha öpmesine izin veririm, sakinleşmemi sağlar. Bu... bu yeterli olabilir mi? Benim umursamam ve onun bunu bilmesi, benim için yeterli mi?

Rylie geri çekilir ve bana şaşırtıcı derecede yoğun bir bakış atar. "Sen her zaman buna değersin," der, ellerini saçlarıma geçirerek. Düşüncelerimi yüksek sesle fısıldadığımı fark ederim. "*Her zaman,*" diye tekrarlar. Sonra ne kadar ciddi olduğunu gösterir.

Bölüm 18

"Sırtınla kaldır," diyorum Rylie'ye apartmanımın duvarına yaslanarak, kahvemi yudumlarken yüzümü sonbahar güneşine çevirerek. Rylie, devasa valizlerimden biriyle uğraşırken bana bir dizi küfür savuruyor.

"Bunun içine ne koydun? Düşmanlarının cesetlerini mi?"

"Ayakkabılar," diye cevap veriyorum, sanki bu çok açıkmiş gibi. Rylie valizimi kaldırıma bırakıyor, yüzünde inanamayan bir ifade var.

"Ayakkabı mı? Çoğul olarak mı?"

"Tek bir ayakkabı bile giymeyeceğim, Rylie. Ayaklarım serbest kalmayacak, hayır işi için bile olmaz."

Elini yüzüne götürür, yavaşça başını sallar. "Yani birkaç *çift* ayakkabı mı getirdin?"

"Evet?"

"Bir gecelik gidiyoruz! Üç valizin var ve bir tanesi sadece *ayakkabılar* için mi?"

Ona gülümsedim, ama gözlerimi kısarak. "Şu anda çok duygusal görünüyorsun, ama lütfen unutma ki onları yönetmek benim işim değil."

"Çok fazla duygu yaşamıyorum!" diyor, ses tonu bana çok fazla duygu yaşadığını düşündürüyor. "Tek bir duygu yaşıyorum ve o da senin beni işkence etmek için var olduğun."

Etrafa bakıyormuş gibi yapıyorum. "Sen hangi mağarada yaşıyorsun dostum?"

"Sadece bunu kaldırmama yardım et."

"Yardım ederdim ama manikürüm yeni oldu. Yapamam..." Lilith'in Rylie'den şehir merkezindeki mekana taşınmasını istediği eşyaları ve benim eşyalarımı elkolla işaret ediyorum. PT Cruiser'ın pratik bir kullanımını keşfeden ilk kişi o olabilir.

Rylie, bağış etkinliğinin yapılacağı otelde bize oda ayırarak beni şaşırttı ve ben de iki hafta kalacak kadar eşya toplayarak heyecanımı dile getirdim. Dedikleri gibi, istediğin kalış süresi için manipüle et, aldığın kalış süresi için değil.

Benim gülünç derecede geniş çantalarımı bagaja yüklemeyi bitirmek üzereyken, yanına yaklaşıp destek olmak için kışına bir şaplak attım. Omzunun üzerinden somurtmuş gibi yaptı ama hemen gülümsemeye başladı.

"Oh, hay aksi," dedim, o başka yere bakarken, yere eğilip çantamdan rujumu düşürmüş gibi yaptım. Hızlıca hareket ederek, büyük bir araba çıkartmasının arkasındaki kağıdı yırtıp PT Cruiser'ın şişkin arka tarafına yapıştırdım, sonra ayağa kalkarken kendimi umursamazca silkeledim.

Her şey o kadar hızlı ve verimli oldu ki - Rylie bagajı kapatırken bana neşeli bir gülümsemeyle bakıp, bir an için ellerini yüzüme koyarak dudaklarını dudaklarıma hafifçe değdirdi - sanırım yakalanmadım. Son bir öpücükle beni bırakıp sürücü kapısına doğru yürüdü.

"Ayakkabımın bağı çözülmüş," diye mırıldanarak, adımlarını durdurur ve ayağını arabanın arkasına dayar. Ayakkabısının bağcıklarını bağlamak için eğildiği sırada, gözleri parlak pembe holografik tampon etiketine denk gelir. Etiket büyük kırmızı harflerle şöyle yazmaktadır: LÜTFEN SABIRLI OLUN, BEBEK KIZ YOLDA.

Ayağı kayar ve ellerini kullanarak kendini tutar, yüzünü muhteşem isme daha da yaklaştırır. Bir saniye boyunca ona bakar. Sonra bir saniye daha. Derin bir homurtuyla köşesini çekiştirir, ama yapışkan çok sağlamdır ve tek yapabildiği, tırnakların kara tahtaya sürtünmesi gibi korkunç bir ses çıkarmaktır.

"Sen tam bir baş belasısın," der Rylie, doğrulur. Kolunu belime dolayarak beni kendine çeker. Bana öfkeyle bakar, elini saçlarıma sıkıca geçirir, başımı eğerek bana derin, yakıcı bir öpücük verir. Memnuniyetle mırıldanırım, ellerim göğsüne bastırılmış. "Neden sana katlandığımı bilmiyorum," diye fısıldar dudaklarıma.

"Oh, gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Bunu sana daha sonra, ağzıma nefes nefese, ne kadar iyi hissettiğimi söylerken hatırlatacağım."

Rylie'nin homurtusu kahkaha ile inilti arasında bir şeydi. "Boş ver, hatırlattın. Arabaya bin."

Kemerlerimizi bağlayıp, batıya giden öncüler gibi heyecanla, şehir merkezine doğru yola çıkıyoruz. Yolumuz sadece sekiz mil kadar ama aniden oluşan trafik sıkışıklığı nedeniyle varış süremiz en az seksen iki dakikaya çıkıyor. Bacaklarımı dikkatsizce ön panele dayayıp, Rylie'nin sıcak avucunu uyluklarımın üzerine koyarken, trafiğin aslında bizim için çok değerli bir hediye olup olmadığını düşünmeye başlıyorum.

"Müzik?" diye sordu Rylie, trafikte beşinci dakikaya girerken boş eliyle telefonunda gezinerek.

"Hayır. Sessizce oturup en utanç verici anlarımızı düşünelim."

Uyarı olarak bacağıma sıkıca sarılır, ama bu sadece vücudumda hoş bir titreme yaratır. Telefonunu elinden alıp rastgele çalma moduna geçiriyorum ve yana eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. Nihayet hareket etmeye başladığımızda hoparlörlerden "Monster Mash" çalmaya başlayınca neredeyse kafamı ona çarpıyordum. Şarkının ilk otuz saniyesi boyunca göz ucuyla ona bakıyorum, bunun normal bir şarkı olmadığını fark ettiğine dair bir işaret bekliyorum.

"Bu senin sevişme şarkı listesi mi?" diye soruyorum, sanki önemsiz bir şey gibi.

Rylie bana baktı, sonra tekrar yola döndü ve tiksinti ile yüzünü buruşturdu. "Eva, bir kez olsun ciddi ol lütfen." Şeridi değiştirirken düşünceli bir duraklama oldu. "Herkes bunun en müstehcen ön sevişme şarkısı olduğunu bilir. 'Down and Dirty Fucking' çalma listem için mükemmel bir açılış şarkısı."

Onu cesaretlendirmemeliyim, ama gürültülü bir kahkaha atıyorum. Rylie'nin dudakları seğiriyor ama ifadesini ciddi tutuyor. "Tabii ki 'This Is Halloween'i' sevişirken dinlediğim şarkı listesinde tutuyorum."

Elimi uzatıp dalgalı saçlarını okşadıktan sonra kulak memesini nazikçe çektim. Bu adam bir gulyabani ve onu o kadar çok seviyorum ki göğsüm acıyor.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Normal şarkılar yeterince çaldıktan ve tekrar trafik sıkışıklığına girdiğimizde soruyorum.

"Bu, özgüvenimi ince bir şekilde yok edecek mi?" diye sorar Rylie, bana kazanan bir gülümseme atarak.

"Tamam, o zaman şimdi Short King lakabına ne düşündüğünü sormanın sırası *değil*. Anladım."

"Ben 1,80 boyundayım!"

"Tabii, tatlım."

Rylie kaburgalarımın altını dürterek beni inlettirir. "Soru ne, şeytanın oğlu?"

"Rylie Cooper'ın yeniden doğuşuna ne sebep oldu?"

"*Ne?*" Onunla tanıştığımdan beri ilk kez gerçekten dehşete kapılmış görünüyor. Ve bunu söyleyen, Tweety Bird'ün sigara içip "YATAKTAN KALKTIM, NE DAHA İSTİYORSUN?" yazan hardal sarısı renkli bir tişört giyen adam.

"Senin tüm, bilmiyorum" —ona işaret ediyorum—"fuckboy dönüşümün. Terapide dibe vurduğundan bahsettiğini biliyorum, ama sanırım... Sanırım bunun ne olduğunu merak ediyordum. Ya da seni bundan kurtulmaya iten şeyin ne olduğunu?"

Rylie'nin elleri direksiyonu sıkıca kavrar, yanağındaki bir kas seğirir. O kadar uzun süre sessiz kalır ki — kaşları çatık — sanki sorumu tamamen görmezden gelecekmiş gibi. Onu kızdırdığımı, meraklı sorularıyla onu çok zorladığımı düşünerek aniden paniğe kapılıyorum. Onu çok, çok iyi tanımak istiyorum. Yıllar boyunca onunla ilgili her şeyi bir hatıra kutusuna koyup tüm detaylarını ezberlemek istiyorum.

"Özür dilerim. Yapmamalıydım... Biz..."

Rylie boynumun arkasını avuçlayarak beni susturur ve gergin kasları nazikçe masaj yapar. Bana bakarken gülümsemesi gergindir ama içtendir. "Özür dileme, Kitten. Beni üzmedin. Sadece kısa ve öz bir cevap vermek zor bir soru."

Onun dokunuşuna yaslanarak başımı sallıyorum, sesinin tatlı rahatlatıcı etkisiyle erimek istiyorum. Bu karşılıklı savunmasızlık benim için çok yeni bir şey. Yabancı bir dil öğrenmek gibi, bazen bir cümle kurmaya çalışmak çok utanç verici geliyor.

Cümleleri kurmaya çalışmak çok utanç verici geliyor. Yıllarca kelime ve gramerde takılacağımdan endişeleniyorum. Ama Rylie'nin bitmek bilmeyen sabrı bana denemeye devam etme cesareti veriyor.

"Sanırım mezun olduktan yaklaşık bir yıl sonraydı," diyor Rylie ve ben tek kelimesini kaçırmamak için müziğin sesini kısıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, kız kardeşimi kaybetmeden önce yıldız bir öğrenci değildim, ama son sınıfta notlarım düştü. Bana kesinlikle acıyarak diploma verdiler."

"Bunun doğru olmadığına eminim," diye mırıldanıyorum, garip bir şekilde onu savunuyormuşum gibi hissederek. "Sen çok zekisin."

Rylie'nin gülümsemesi o kadar parlak ki, nefesimi kesiyor. "Bu, bana söylediğin en güzel şey olabilir."

"Buna alışma."

"Cesaret edemem." Rylie birkaç saniye sessiz kaldı, telefonundaki yol tarifine baktı. Derin bir nefes aldı. "Bana olan inancını takdir ediyorum, ama üniversitedeki halim bunu kesinlikle hak etmiyordu. Mezun olduktan sonra iş aramış gibi bile yapmadım. Eve geri taşındım ve sevdiğin birini kaybettiğinde insanların sana gösterdiği hoşgöründen faydalandım. Bütün gün uyudum, annemin aldığı tüm yiyecekleri yedim ve mutfakı dağınık bıraktım. Esrar ve içki almak için biraz para kazanmak amacıyla kasabamdaki Wendy's'te birkaç vardiya çalıştım. Farklı bir şey yapmaya hiç ilgisi olmayan bir serseriydim."

"Kardeşini kaybettikten sonra bu çok da mantıksız gelmiyor," diye fısıldadım ve elimi onun bacağına koydum.

Rylie düşünürken alt dudağını tekrar ısırdı, sonra omuz silkti. "Belki de değil. Ama Hailey'nin, onun anısına dönüştüğüm kişiden nefret edeceğini biliyorum." Elimi tutup kaldırdı ve parmak eklemlerimi ağzına götürdü. "Katie olmasaydı muhtemelen o şekilde devam ederdim. O hala çok küçüktü ve ailemizin çöküşünün enkazı içinde sıkışıp kalmıştı. Bir gece geç saatte işten eve geldiğimde onu kanepede kıvrılmış, hıçkıra hıçkıra ağlarken buldum. O zamanlar sadece on üç ya da on dört yaşındaydı, ama bana baktığında... Lanet olsun, çok yaşlı görünüyordu. Sanki hayat onu çoktan paramparça etmiş gibi, çok yorgun, yalnız ve kırılmıştı. Bu beni sersemliğimden uyandırdı, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

Başımı sallayarak devam etmesini teşvik ediyorum.

“O gece bana içini döktü; sanırım uzun zamandır bunu yapmaya çalışıyordu ama ben dinleyecek durumda değildim. Ne kadar yalnız hissettiğini, ne kadar korktuğunu anlattı. Hailey'i kaybetmenin başına gelebilecek en kötü şey olduğunu düşündüğünü, ama geçen bir yıl içinde beni ve ailemizi de kaybettiğini hissettiğini, evliliklerinin parçalandığını söyledi. Son kısım muhtemelen en sarsıcıydı. Her şeye karşı o kadar duyarsızlaşmışım ki, ailemin evliliklerinde sorunlar yaşadığından haberim yoktu. Ben biraz... Kulağa çok naif gelecek ama, böyle bir şeyin onları birbirine bağlayacağını, kırılmaz hale getireceğini düşünmüştüm.

"Ama Katie benimle konuştuktan ve ben dikkat etmeye başladıktan sonra, işlerin ne kadar kötüye gittiğini fark ettim. Babamın annemin ihtiyacı olan eş olmayı başaramadığını gördüm. Bu kadının her gün kocasından bir kucaklaşma, bir teselli sözü, hatta sadece bir takdir bekleyip bunu alamadığını görmek çok üzücüydü." Rylie'nin sesi titriyor ve boğazını temizlemek için bir an duruyor.

"Nasıl başa çıkacağımı bilemedim," diye devam ediyor. "Ebeveynlerinin de insan olduğunu fark etmek yıkıcı bir şey. Babamı her zaman örnek bir erkek, olmak istediğim kişi olarak görmüştüm. Ama o bizi terk etti ve bu benim kafamı allak bullak etti. Erkek olmanın ne demek olduğunu bilmiyordum, partner olmanın ne demek olduğunu hiç bilmiyordum."

Kırmızı ışıktaki duruyoruz ve Rylie başını yukarı kaldırıp boynunu esneterek bir sonraki sözlerini düşünür. "Ondan sonra hayatımı düzene soktum. Yavaş yavaş ama başardım. Anneme ev işlerinde yardım etmeye başladım, kız kardeşimle her gün konuşuyordum, onu dışarı çıkarıp hayatına biraz neşe katmaya çalışıyordum. Hailey'in ölümünün ikinci yıldönümünden önce annem boşanma davası açtı ve bu muhtemelen hayatında yaptığı en iyi şeylerden biriydi.

"Bu garip gelebilir," diyor Rylie, bana bakıp sonra gözlerini kaçırarak. "Ama tüm bu süreçte, kederimizde bir tür... *güzellik* buldum. Annem, kız kardeşim ve benim bir araya gelmemizde. Hepimizin aynı şekilde ama aynı zamanda birbirimizden çok farklı şekilde acı çekmemizde. Daha iyi bir ifade bulamadığım için, bu duygulara bir tür hayranlık duymaya başladım." Sert bir kahkaha atarak bana alaycı bir gülümseme atıyor. "Muhtemelen ilk kez bu kadar çok duygu hissettiğim içindir."

Ben de gülümsedim, duygularım içimde düğümlenirken yanağını avuçladım.

“Ve bir tür amaç bulmam gerekiyordu. Katie lisede çiçek açıyordu, annem kendine yeni bir hayat kurmaya başlıyordu. Ben de aynısını yapmak istediğimi fark ettim. Bütün bu duyguları ve onlara olan hayranlığımı alıp danışmanlık alanında yüksek lisans programlarına başvurdum. Ve çok sevdim. İnsan doğasını incelemek ve başımıza gelen tüm bu korkunç, harika şeylerin bizi nasıl şekillendirdiğini anlamaya çalışmak çok hoşuma gitti. Sonra öğrendiklerimi internette komik videolarla paylaşmaya başladım. Sanırım bu, insanlarda yankı uyandırdı. Aptal videolarım ve podcast'lerim sayesinde geçimimi sağlayabiliyorum ve insanlar hakkında sürekli yeni şeyler öğreniyorum. Bence bu oldukça harika bir şey.”

Rylie otelin garajına girer ve bir bellboy bize doğru gelir. Arabayı park eder etmez, orta konsoldan öne eğilirim, yüzünü avuçlarımdan arasına alıp tüm gücümle onu öperim.

"Bu çok harika," diyorum dudaklarına, gülümsemesini hissederek. Burnunu öpüyorum. Göz kapaklarını. Alnını. Sonra tekrar dudaklarını. "Hikayenin bu kısmını benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Rylie alnını alnıma dayadı, nefeslerimiz birbirine karıştı. "Kedicik," dedi, avucunu boğazımdan sırtıma doğru kaydırarak. "Eğer istersen, benim her parçam senin."

Bölüm 19

"Saçım sevimli mi yoksa havlayan küçük bir Shih Tzu'ya mı benziyorum?" diye soruyorum, pahalı parfüm ve sprej kokusu içinde otel banyosundan çıkarken.

Rylie yatakta uzanmış, gözlerini ödünç verdiğim kitaptan yavaşça kaldırıp başımın üstündeki dağınık saçlara bakıyor. "İkisi de doğru olabilir, değil mi?"

Yüzümü buruşturup saçlarımı karıştırırken ona orta parmağımı gösteriyorum. Sıcak kehribar rengi kahkahası içimden geçip damarlarımın içinde narin bir ışıltıyla kristalleşiyor. Uzun bacaklarını gerip yataktan kalkıyor ve baştan ayağa beni yavaşça süzüyor. Önümde durduğunda gülümsemesi bir kenara kayar, parmakları tembelce saçlarımın gevşek bir tutamını oynar, sonra boynumdan aşağıya, üstümün ince ipek askısına doğru kayar. Tırnaklarının cildimde bıraktığı hafif çizikle hafifçe titrerim ve gülümsemesi büyür, avucunun içiyle yanımdan kalçama kadar kayarken dokunuşu cesurlaşır ve beni kendine çeker.

"Çok," dedi, başını eğerek dudakları şakağıma değecek kadar yaklaştırdı, nefesi kulağımı gıdıkladı, "kesinlikle muhteşem."

Titrek bir iç çekiş kaçır, dizlerim titrer ve onun sözlerini ne kadar içten söylediğini fark edince hem aptal hem de aşırı derecede mutlu hissederim.

Bunu nasıl yapıyor? Beni nasıl bu kadar hissettiriyor, hem de defalarca? Sanki hayatı boyunca sanat eserlerine bakmış ama gördüğü en güzel şey benimmişim gibi?

"Saçların da çok güzel. Booger-eyed Shih Tzu'dan çok Yorkie'ye benziyor." Bana gülümsemek için geri çekildi. Romantik balon patladı, ama

etrafımıza parıltılar saçılıyor ve duygularımızı daha da parlak hale getiriyor.

Onunla oynamayı seviyorum, birbirimizi güldürmek, nefes nefese bırakmak ya da bir sonraki adımda ne olacağını tahmin etmek için duyduğumuz sonsuz, şiddetli ihtiyacı seviyorum. Seviyorum...

Onun elinden kurtuluyorum. "Bakalım sen nasılsın."

Bir arazi ölçümcüsü gibi, takım elbiseli vücudunun etrafında yavaşça daireler çiziyorum. Rylie omuzlarını dikleştirip avuçlarını yanlara açıyor, çenesini tavana doğru kaldırıyor.

O kadar yakışıklı ki, dalga geçecek bir şey bile bulamıyorum.

Takım elbisesinin pantolonları kusursuz bir şekilde dikilmiş, kıçını ve uyluklarını öyle bir şekilde sarıyor ki, havlamaya başlamak istiyorum. Rengi, kendine güveni az olan bir erkekte gülünç durabilecek yanık kahverengi, ama o sanki bu renk onun için icat edilmiş gibi giyiyor. Pantolonun üzerine, üst iki düğmesi açık, avcı yeşili renkli, ütülü bir gömlek giymiş. Gülümsediğinde, gözlerim boğazındaki sütun ve adem elması üzerinde dolaşıyor. Onun önünde durup ellerimi belime koyuyorum.

"Giyeceğin kıyafet konusunda son kararın bu mu?" diye sahte bir nazik sesle soruyorum.

Rylie'nin gözleri kısılr, gülümsemesi büyür. "Evet.

Neden?" "Duolingo baykuşunu biliyor musun?"

"... Evet?"

Onu baştan aşağı keskin bir bakışla süzdükten sonra omuz silktim. "Sadece söylüyorum." Arzu ile boğuluyordum ama ona asla kolaylık göstermezdim.

Rylie bana bakıyor, sonra başını sallıyor, bastırılmış bir kahkaha sesini kesiyor. "Sen çok sinir bozucusun."

"Sadece bir gözlem!" diye sızlanıyorum, kollarımı onun ince beline doluyorum. Beni itiyormuş gibi yapıyor ama ben daha sıkı sarılırım, alçak ve kaba kahkahaları yanağımda titreşiyor. Vazgeçip bana sarılır.

"Belki de uygulamayı indirmeliyim," diyor, kıçıma şaplak atarak. "*Eva Kitt'in şeytan çıkarmaya ihtiyacı olduğunu* birçok dilde nasıl söyleyeceğini öğren."

Ondan uzaklaşıp omuz silerken dudağımı ısırırım. "Onun görünüşünü zaten çaldın. Sözlerini de çalabilirsin."

"Ya da kız arkadaşımın Tanrı'ya karşı sağlıklı bir korkusu yokmuş gibi hissediyorum, lütfen yardım et." Rylie kendi şakasına gülerek, ellerini vücudumdan çekip karnını tutar.

Midem boğazıma kadar yükselip sonra dibe çöküyor, cildimde sıcaklık dalgaları yayılıyor. Dudaklarım aralanıyor ama nefes alamıyorum, göğsümü dolduran basınçtan kaburgalarım çatlayacakmış gibi hissediyorum.

Rylie sessizliğimi fark eder, şaşkın ifademi görünce gülüşü sönükleşir. "Ne oldu, Kitten?"

"Sen... az önce bana kız arkadaşım mı dedin?"

İfadesi değişir, aç gözleri üzerimde dolaşırken gülümsemesi yumuşar. "Evet. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Nasıl hissediyorum? Nasıl *hissediyorum*? Sanki o benim dayanağımı çekip almış ve ben eksenimden kayıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki dünya ters dönmüş, kafam bulutlarda ve kalbim onun ellerindeymiş gibi hissediyorum. Sanki kanımda yıldızlar parıldıyor ve ceplerim lanet olası güneş ışıyla dolu çünkü Rylie Cooper az önce bana kız arkadaşı dedi ve bu dünyadaki en güzel duygu olabilir.

Kendimi ona atıyorum, stiletolarımın üzerinde sendeleyerek kollarımı boynuna doluyorum. Ama o orada. Beni tutuyor. Elleri belimde, biri sırtımda yukarı kayıyor, diğeri kalçama iniyor. Dudakları dudaklarımla buluşuyor, bana açılıyor, dillerimiz birbirine değiyor ve vücudum ısınıyor ve bu öpücük her ihtiyacımı o kadar derinden tatmin ediyor ki, bir daha asla oksijene ihtiyacım olmayacak gibi hissediyorum.

"Konuş, lütfen," diyor dudaklarımla arasında. Onu yarım saniye kadar görmezden gelip onu daha çok öpüyorum.

"Senin kız arkadaşın olmak hoşuma gidiyor," nefes almak zorunda kaldığımda fısıldıyorum. "Senin erkek arkadaşın olmak kadar hoşuma gidiyor."

Rylie'nin gülümsemesi yıkıcıdır ve ellerini başımın iki yanına koyar, bir anlığına bana bakar, gözleri yüzümün her santimini tarar. İnanamayan bir şekilde başını sallar, eğilir ve alnıma nazik bir öpücük kondurur. Ona yaslanırım, kollarımı tekrar ona sararak onu kucaklarım. Hiçbir zaman özellikle dokunaklı bir insan olmadım, ama Rylie'de bir şey var ki, sanki ben bir bitki, o da güneşmiş gibi sürekli ona uzanıyorum.

"Aşağı insek iyi olur," diyorum, saate bir göz atarak.

Rylie isteksizce iç çekip, son bir kez başımın üstüne öpücük kondurduktan sonra beni bırakır. Makyajımı düzeltip çantamı alırken, Rylie takım elbisesinin ceketini omuzlarına atar. Elini belime koyup beni kapıya doğru yönlendirir.

"Seninle görülmekten endişelenmeli miyim?" diye soruyorum koridorda ilerlerken.

"Lanet olsun, sen *hiç pes* etmiyorsun."

Kıkırdarım. "Yani, gizli saklı yaşıyoruz ve Soundbites'i ikimizin adına ortadan kaldırdın, bu gece dışarıda ne kadar dikkatli olmamız gerektiğini bilmiyorum."

Asansörlere varıp çağrı düğmesine basarken soruyu ciddiye alır.

"Sen ne düşünüyorsun?" Omzunu duvara yaslayıp beni değerlendirir gibi bakıyor. "Endişeni anlıyorum ama bence bu geceki konuklar asıl bağış etkinliğine odaklanacaklar, benim kolumu sana dolamış olmama değil."

Başımı iki yana salladım. "Evet, böyle şık bir etkinliğe davet edilecek kadar statüsü olan zengin insanlar, bizim parasosyal izleyicilerimizle pek ortak noktaları yoktur herhalde." Altın kapılar açıldı ve içeri girdik.

"Ayrıca, bencilce, insanların beni kolumu sana dolamış olarak görmesini *istiyorum*," diye fısıldadı Rylie kulağıma, kalçamı kavrayıp beni kendine doğru çevirerek asansör kapıları kapanırken. Beni köşeye sıkıştırdı, beni bir santim kaldırarak kığımın korkuluğa dayanmasını sağladı, eli uyluğuma kaydı ve bacağımı kalçasına dayadı. "Seni herkese göstermek ve kıskanç bakışlarına sırtıtmak istiyorum."

Bu sözlerden, benimle birlikte olmaktan duyduğu kutsal olmayan heyecandan başım dönüyor. Rylie'nin dudaklarına karşı nefes nefese bir kahkaha atıyorum ve o da aramızdaki mesafeyi kapatıp, ben heyecanlanıp nefes nefese kalana ve ona sarılana kadar tüm yolculuk boyunca beni öpüyor.

Ding.

Kapılar açılır ve Rylie geri adım atarak bana doğru sallanmamı gülümseyerek izler. Elimi tutar ve beni asansörden çıkararak büyük saksı bitkileriyle çevrili lobinin تنها bir köşesine götürür.

Alçak ve gururlu bir kahkaha atarak uzanır ve başparmağıyla dudaklarımın kenarındaki bulaşmış rujı siler. Sonra ellerini kalçama koyar ve eteğimi düzeltmek için bir saniye durur. Bacaklarıma yaydığı uyuşuk, sarhoş hissi üzerinden atmaya çalışırım.

"Kolunu bana dolayabilirsin," diyorum, onun kıyafetlerini de düzeltirken bir parça olsun kontrolü geri kazanmayı umarak. "Ama hepsi bu kadar." Gömleğini düzeltirken elimi pantolonundaki hafif şişkinliğe kaydırıyorum, bu onu iç çekmeye zorluyor. Ona tatlı bir gülümsemeyle bakarken çenesi geriliyor.

"Ya da tüm bunları unuturuz ve odamıza geri döneriz ve sen gece boyunca bacaklarını kulaklarımın etrafına sararsın," diyor pürüzsüz bir şekilde.

Bütün vücudum kızarır, zevk iğneleri içimi kaplar. Bir şekilde ifademi nötr tutarım. "Ama gençleri düşünmeliyiz," derim, etkinliğin gürültüsünü işaret ederek.

Rylie burnunu kırıştırdı. "Gerekli mi?"

Ciddiyetle başımı sallayıp bluzumun ipek kumaşını düzeltiyorum. "Ama seninle bir anlaşma yapalım," diye fısıldıyorum. "Bu gece uslu durursan, daha sonra bacaklarımın arasında yalvarmana izin veririm." Yanağını okşayarak, onu geçip ziyafet salonuna doğru ilerlemeye çalışıyorum.

Rylie bileğimi yakalayıp beni kendine doğru çevirir. "Çok tatlısın, Kitten, ama bu gece yalvaracak olanın kim olacağını ikimiz de biliyoruz."

Alnıma masum bir öpücük kondurur, kızarmış yüzünü kazanan bir gülümsemeye sabitler ve sersemlemiş ve kızarmış beni partiye götürür.

Bölüm 20

Adresinden yola çıkarak bağış etkinliğinin lüks olacağını tahmin etmiştim, ama bu kadar şatafatlı bir ortam için hazırlıklı değildim. Büyük salon kristal avizelerin altında parıldıyor, tertemiz masa düzenlemeleri ve karmaşık orta süslemeler, sanki her şey altınla kaplanmış gibi ortama büyümlü bir hava katıyor. Euphoric Identity'nin yardım ve desteğiyle sahnelenen queer gençlik ve genç yetişkinlerin fotoğraflarından oluşan bir slayt gösterisi, Lilith ve ekibinin çalışırken çekilmiş fotoğrafları ve kareleri odanın dört bir yanına asılmıştı. Enerjide bir canlılık vardı, normalde kolayca kibirli ve sıkıcı olabilecek bir etkinlik, katılımcıların heyecanımla bir şekilde hareketli ve coşkulu bir havaya bürünmüştü.

"Lilith, bu *harika*," diyorum sonunda hostesi bulduğumuzda. "Aklım almıyor."

"Seninle gurur duyuyorum, Lil." Rylie ona sıkıca sarılır.

"Teşekkür ederim," diyor, gözleri parıldıyor ve yanakları pembeye dönüyor. Yanlara sallanıyor, soluk mavi boncuklu eteği ışığı yakalıyor ve onu parlatıyor. "Tabii ki, milyonlarını hayır işlerine harcamak için elinden geleni yapan ve bizim hayırseverlerimiz olmayı seçen yaşlı, zengin eşcinseller olmasaydı, bu kadar kaliteli bir etkinlik olmazdı, ama çocuklar için ne olursa olsun." Bunun üzerine kadehlerimizi tokuşturduk.

"Ve Ray'in yemekleri muhteşem," diye ekledi Lilith, geçen bir garsondan peynir ve chimichurri soslu bir dilim çıtır ekmek alırken. "Provoleta'nın en sevdiğim şey olduğunu nereden bildi?"

Omuz silkerken Rylie ile özel bir gülümseme paylaşıyoruz. Ray, menü tasarımında Lilith'in Arjantin kökenlerine saygı göstermek istemişti ve Rylie,

en sevdiği yemekleri bilmem konusunda bana çok yardımcı oldu.

"Herkes çok beğeniyor," diyor, bir lokmayı bitirirken memnun bir şekilde inleyerek.

"O bu şehrin en büyük sırrı," diyorum, arkadaşımın gurur duyarak. "Yemin ederim, birkaç yıl içinde dünyanın en büyük restoranlarından birine sahip olacak."

"Bu zenginlerin bana onun bilgilerini sorarkenki çılgın tepkilerine bakılırsa, yıllar değil, aylar meselesi olacak." Lilith'in adı anılır ve dikkatini barın yanındaki bir grup insana çevirir, ona el sallarlar. "Bir tur atayım," diyor ve onlara hemen geleceğini işaret ediyor. "Aslında Rylie, tanışmanı istediğim birkaç kişi var. Eva, sakıncası var mı...?"

Onlara el sallarım. "Tabii ki, ben de Aida'yı gördüm," derim, başımı ters yöne doğru sallayarak. "Siz ikiniz işinize bakın."

Aida'ya doğru yürüdüm, beni fark edince gülümsedim ve el salladım. Vücudunun hatlarını ortaya çıkaran avcı yeşili kokteyl elbisesi içinde muhteşem görünüyordu. Uzun, kıvrıkcık saçları omzunun üzerine dökülmüş, mükemmel makyajını vurgulamıştı. Kötü yorumlar olayından beri gerçek bir konuşma yapmadık, ama bu düşmanlığın tamamen benim kafamda uydurduğum bir şey olduğunu kendime inandırmaya çalışıyordum. İkimiz de Ray'in büyük çıkışını kaçırmak istemezdik ve umarım bu gece aramızdaki gerginliği giderme fırsatı buluruz.

"Selam, güzelim," diyorum, yanına yaklaşıp onu kucaklayarak. Kaslarında bir gerginlik hissediyorum. "İnanabiliyor musun?"

"Buraya daha az yakışacağımız bir yer düşünemiyorum," diyor, odayı geniş gözlerle süzerken. "Bunlar burnunu dolar banknotlarıyla silen türden insanlar."

Aramızda uzun, gergin ve doğal olmayan bir sessizlik oluyor ve ben ayaklarımın üzerinde kıpırdanarak birkaç kez boğazımı temizliyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Sorumu duymazdan geliyor. "Ray'i gördün mü?"

Sanki çağrılmış gibi, Ray odanın karşısındaki mutfak kapısından içeri girer, tertemiz şef ceketiyle parıldamaktadır. Birkaç müşteri etrafına toplanır, o da el sıkışır ve kartvizitleri alır. Her şeyi ünlü bir şefin zarafet ve özgüveniyle yapar, bu gecenin

bu gecenin, yorulmak bilmeden çalışacağı bir kariyerin başlangıcı olabileceğinden. Sonunda bize doğru vals yaparak gelir ve gururla başımız dönerek onu grup kucaklaşmasıyla neredeyse yere deviririz.

"Sana bakın," diye mırıldandım.

"Herkes sana hayran," diye ekledi Aida.

"Bu benim kaderim," diyor Ray, omuzlarını hafifçe silkiyor. "Siz ikiniz konuştunuz mu?" diye soruyor, ses tonu dramın kokusunu aldığım da tanıdığım bir tona yükseliyor.

Aida'ya bakarken kaşlarım çatılır, ama o bakışlarımı kaçıır, gözleri yere sabitlenmiş ve yanakları kızarır. Tamam, belki de bu gerginliği kafamda yaratmadım.

"Tanrım," diye homurdandı Ray. "Şunu bitirebilir miyiz lütfen?"

"Gecenizi mahvetmek istemedim," diye karşılık verir Aida, ikisi sessiz ama hararetli bir konuşma içinde birbirlerine bakarlar.

"Neler oluyor?"

Ray, Aida'nın omzuna dokunur ve Aida ona sert bir bakış atar. Acı veren bir korku hissiyle, Aida'nın elini güven verici bir şekilde tutarım. Eli gevşek kalır.

"Son zamanlarda sana karşı çok sinirliyim," diye mırıldanır, bakışları hala yerde.

Ben irkilirim. "Öyle mi?"

Sonunda bana bakar, gözleri sinirle kısılr. "İş yerinde beni çok kötü duruma düşürdün. William o aptal, kötü yorumlar videosundan beri çok kızgın ve ben de ikimizin işini kurtarmak için hasar kontrolü yapıyorum. Tavrından sonra seni kovmak istedi ve sen de Rylie Cooper'la ilgili işleri yapmayarak durumu daha da zorlaştırdın. Çok yorucu."

"O tavır değildi, Aida," diyorum, öfkeyle. "O olay birçok sınırı aştı ve o da bunu biliyor. O adam bir pislik."

"Biliyorum," diyor Aida, omuzları çökmüş. "Ama o pislik, şu anda maaşlarımızı ödeyen kişi."

"Tepkimde kötü olanın ben olmadığımı düşünüyorum."

"Sen değildin!" Sesinin ciddiyetle yükselmesi üzerine birkaç kişi başını çevirir ve Aida boğazını temizleyerek başını bana doğru eğerek devam eder.

"Sen değildin."

üzölmen yüzde yüz haklıydı ve senin segment yapımcın olarak bunun olmasına izin verdiğim için kendimi çok kötü hissettim, özür dilerim. Ama aynı zamanda senden sonra hiçbir haber almamak ve her şeyi kendi başıma düzeltmek zorunda kalmak da hoşuma gitmedi... Özellikle de Rylie'nin başına gelenlerin ne olduğunu bilmediğim için." Yüzündeki ifade çok açık ve beni suçluluk duygusuyla dolduruyor. "Sen benim en iyi arkadaşısın, Eva. Seni savunmaya ve korumaya çalışıyorum, ama neler olduğunu öğrenecek kadar bana yaklaşmıyorsun, bu çok zor."

Ağlamak için ani bir dürtüyle burnum ve gözlerim yanarak başımı eğiyorum. Tanrım, ne zaman bu kadar duygusal oldum?

Aida elimi sıkıyor, başını eğip gözlerime bakıyor. "Seni özledim, aptal. Sadece bana mesaj atmanı istiyorum."

"Aynı şekilde," diyor Ray, ama ağzında hafif bir gülümseme var. "Seninle ilgili haberleri sosyal medyadan öğrenmekten nefret ediyorum. Ayrıntıları ilk elden ve mümkün olduğunca ayrıntılı olarak öğrenmeyi tercih ederim."

Aida ve ben ikimiz de kıkırdayarak güldük ve ben başımı geriye eğip, makyajımın akmaması için dikkatlice gözlerimi kırptım. "Üzgünüm," diye fısıldadım. "Ben... Son zamanlarda hayatım biraz karışık."

"Hadi canım."

Aida'ya kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Ama durumun özü bu. Her zaman dağınık hissettim. Ya başarısız bir ilişkim var, ya da ev arkadaşlarımla sorunlar yaşıyorum, ya da aptal işimden şikayet ediyorum. Bu... Bilmiyorum. Utanç verici, sanırım. Siz ikiniz çiçek açmışsınız, ben ise yolun kenarında çekilmesi gereken bir ot gibiyim. Sizin planlarınız, hedefleriniz var ve bunları aktif olarak gerçekleştiriyorsunuz, ben ise ciddiye alınmak istediğim için sızlanarak hot dog yiyerek geçiniyorum."

"Bebeğim." Ray omuzlarımı tutarak bana bakmamı sağladı. "Acıma partini mahvetmek istemem ama az önce söylediklerinin hiçbiri özel değil." Bu cümleyi o kadar nazikçe söyledi ki, gülmekten kendimi alamadım. "Cidden ama. Kendini işe yaramaz ve amaçsız hissetmek, geri kaldığını düşünmek, yirmili yaşların özüdür. Her şey her zaman berbat ve yapabileceğimiz tek şey birbirimize destek olmak, kendimizi her an karşılaştırmamak."

"Bu çok canlıydı, aşkım, gülmek sana yakışıyor," diyorum boğazım düğümlenerek.

Ray gülümsüyor.

"Hiçbirimiz hiçbir şeyi çözemedik," diyor Aida, sırtımı yatıştırıcı bir şekilde okşayarak. "Ve bu normal. Ama bizi dışlama ve her şeyi daha da zorlaştırma."

"Kasten uzaklaşmadım," diyorum, ikisinin arasında bakarak. "Rylie ile işler... karmaşıklaştı ve bunun senin işini etkilediğini biliyorum, Aida, ve William beni takip ediyordu ve sonunda her şeyin ayrıntılarıyla uğraşmaktansa kendimi kapatmak daha kolay geldi."

"William'dan bahsetme bile," dedi Aida, gözlerini devirerek. "O adam bana ülser yapacaktır. O kadar takıntılı ki, akıl almaz bir hal aldı."

"Ama neden bu kadar takıntılı? Endişelenecek başka şeyleri olmalı."

Aida bana nazıkçe küçümseyen bir bakış attı. "Bence bu gösterinin ne kadar trafik ve para getirdiğini hafife alıyorsun. İkinizle ilgili yeni bir haber çıktığında izlenme oranlarımız tavan yapıyor; reklam gelirleri, bu çeyreğin en iyi çeyreklerden biri olacağına işaret ediyor. O, ikinizin yarattığı ilgiden büyük kazanç elde edeceği bir dönemde iktidara geliyor ve bu onu bir tür şirket tanrısı gibi gösterecek. Bu noktada onun dikkatini ancak daha fazla kazanç potansiyeli olan bir şey çekebilir."

Midem burkuldu, boğazıma safra geldi. "Buna devam edemem. Rylie ile olanlar... Bu oyunu sürdürmek iyi ya da doğru gelmiyor." "Evet, tamam, üzgünüm, ama ikiniz artık sevişiyorsunuz, değil mi?" Ray, çok nazıkçe sordu. Aida onu çimdikledi ve o da ona inanamayan bir bakış attı. "Oh, özür dilerim.

Hassas yapını incittim mi?

konunun özüne nasıl girmemi önerirsin?"

"Biraz daha incelikle belki?" Aida ters bir şekilde cevap verir. Bir sessizlik olur ve ikisi de bana sorgulayan bir bakış atar.

Yanaklarım kızarır, soğukkanlı görünmeye çalışırken dudaklarım gülümser. "Şey.

Şey. Aslında biz, şey..." Elimi sallıyorum.

"Sikişiyorsunuz," diye tamamlıyor Ray.

Ben burnumu çekerim. "Evet. O. Ama biz aynı zamanda, şey, çıkıyoruz da?" Son kelime o kadar tiz bir sesle çıkar ki, köpekler dışında kimsenin duyabilmesi mucize olur.

"Ne yapıyorsunuz?" Aida ıgık atar, şaşkın ifadesi Ray'inkiyle aynıdır. "Bu, gerçekten bir şey mi?"

"Tanrım, on beş yaşında mıyız?" "Soruma cevap ver."

"Evet. Biz gerçekten bir şey yaşıyoruz," diyorum somurtarak. "Bu yüzden Soundbites'la ilgili şeylerden bu kadar kaçınıyordum. Sadece takılıyorsak başka olurdu ama ben... ondan gerçekten hoşlanıyorum. Ve bunu başkalarının gözü önünde yaşamadan görmek istiyorum."

"Ray, böldüğüm için üzgünüm, ama pasta şefi ile küçük bir sorun var," diye catering üniforması giymiş bir kadın, onun yanında belirerek diyor. "Sana ihtiyacımız var."

Ray'in bakışları benimle personel arasında gidip gelir ve hayal kırıklığıyla inler. "Lanet olsun. Tamam, bu konuşma bitmedi," der ve mutfağa doğru geriye doğru yürürken beni işaret eder. "Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Aslında, ben geri dönüp güvenli bir yerde soğuk bir şişe pembe şarap içene kadar ikinizin birbirinizle konuşması yasak, çünkü ayrıntıları en son öğrenen kişi olmak istemiyorum."

"Nasıl istersen." Kaşlarını çatmasına selam veriyorum.

"Bana her şeyi anlat," Aida, sırtını bize döner dönmez talep eder.

Bir okul kızı gibi kıkırdayarak, Rylie'ye olan tüm bu duyguları mantıklı bir şekilde özetlemenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. Ağzımı açıyorum, ama Aida'nın yüzü düşüyor, gözleri köşeye sıkışmış bir av hayvanı gibi büyülüyor. "Ne oldu?"

"William," diye fısıldar Aida.

"William?" Omzuma bir dokunuş hissediyorum ve dönüp patronumla yüz yüze gelince kafam allak bullak oluyor. "William," diye boğuk bir sesle soruyorum. "Burada ne işin var?"

Kaba selamlamama kalın, siyah kaşlarını kaldırarak tepki verir ama başka bir tepki göstermez, bir an beni izler.

"Soundbites, kuruluşun önemli bir bağışçısı," diyor sanki bu çok açkımış gibi. "Zillentials'ın, daha az hoş fon kaynaklarımızla ilgili bizi rahat bırakmasını sağlıyor. Bu tür etkinliklerde yüzümüzün görünmesi iyi oluyor. Annem de burada." Kan rengi şaraptan bir yudum alıyor, sonra yaklaşan Landry'ye kadehinin kenarından başıyla selam veriyor. O da bize katılana kadar bekliyor

soruyor: "Peki *siz* burada ne yapıyorsunuz, Bayan Kitt?" Ses tonundan, burada ne yaptığımı çok iyi bildiği anlaşılıyor.

"Ben... ben..."

"En iyi arkadaşımız catering yapıyor," diye Aida yardım etti. "Ray Williams. Bu onun ilk büyük solo etkinliği, bu yüzden onu desteklemek için bilet aldık. Yemekler harika değil mi?"

"Aynen," diyor Landry, dudaklarını büzerek geçen bir meze tepsisine bakarken. "Benim zevkime göre biraz ağır, ama her yemeğin bir hayranı vardır herhalde."

Onların varlığı beni hala çok şaşırtmış durumda, konuşamıyorum ve Aida yine imdadıma yetişiyor. "Ayrıca, buradaki beyin Eva, Rylie'yi köşeye sıkıştırmak için iyi bir fırsat olabileceğini düşündü. El'nin kurucusu Lilith Flores ile iyi arkadaşlar. Onu geçenlerde podcast'ine konuk etmişti."

Aida topuklarıyla hafifçe ayağıma basar ve ben dikleşip hızla başımı sallarım. "Evet. Aynen öyle. Sadece onu gözlemlemeye çalışıyoruz. Burada çok fazla insan var."

William, şarabından bir yudum daha almadan önce düşük bir ses çıkarır. "Şu iki kadeh şampanya ile yaklaşan o değil mi?"

"Vay vay, ne takım elbise seçmiş," diye mırıldanır Landry, yüzünde tiksinti ifadesiyle.

Tüylerim diken diken oldu ve onun yakışıklı olmadığını ima ettiği için ona dişlerimi gösterip bağırmak istedim. Dönüp Rylie'nin bize doğru geldiğini görünce içim burkuldu. Geniş bir gülümsemeyle kalp atışlarım hızlandı ve vücudum panik mi etsin, bayılsın mı karar veremedi. Yüzümdeki ifadeyi okuyan Rylie'nin sırtışı kayboldu ve kaşları çatıldı. Bir saniye geç kalarak omzumun üzerinden Landry ve William'ı fark etti, ama daha güvenli bir yere kaçmak için çok geçti.

Zihninin çalıştığını, bu durumu nasıl idare edeceğini, daha önce söylenenleri değerlendirmeye çalıştığını görebiliyorum. Ona tek düşüncemi ifade eden umutsuz, çaresiz bir bakış atıyorum: *Bence bittik*.

Rylie şimdi yanıma geldi ve son birkaç gecemi onun yüzündeki her kas hareketini ve duyguyu incelemekle geçirdiğim için, onun koruyucu duruşunu, göz kamaştırıcı gülümsemesinin bir anda somurtkan bir ifadeye dönüşmek üzere olduğunu, gümüş rengi gözlerinin William'ı bir düşman general gibi değerlendirip, her an savaşa hazır gibi olduğunu fark ettim.

William'ı, dūřman generalini ölçüp biiyormuř gibi, her an savařa hazır gibi.

"Bay Cooper," diyor Landry, gözlerine ulaşmayan mutlu bir gülümsemeyle. "Görünüşe göre ciddi sindirim sorunlarınız geçmiştir."

"Tıbbi bir mucize," diye mırıldanır William.

"Kim ani bir bağırsak temizliğini sevmez ki?" Rylie neşeyle karşılık verir. "Sizi tekrar görmek çok güzel. Eva, Aida." Bize başını sallar. "İkiniz de bu akşam çok güzelsiniz."

William gözlerini devirip şarabından bir yudum daha alırken, biz teşekkürlerimizi mırıldanıyoruz. "Oh, güzel, oyuna devam ediyoruz. Buraya gelme nedeninizi uydurmak için biraz zamana ihtiyacınız var mı? Fazladan içki için iyi bir açıklama?"

Rylie'nin ağızı düz bir çizgiye dönüşür. "şarap bu kadar güzelken ve akşamın amacı bu kadar değerliyen bu ikisinin ikisiz kalması doğru olmazdı." Her birimize bir kadeh uzatır. Benimki titrek parmaklarımdan kayıp düşer.

"Tabii ki," diyor William keskin bir sesle. "şimdi, sözleşmeyi ihlal etmek için iyi nedenlerin olduğunu bana ikna etmeye çalışmanın sırası. Sen de kendi nedenlerini ekle, Eva. Kariyerini C sınıfı bir internet ünlüsü için riske atan duyarlı feministimizi susturmak istemeyiz."

"Kes şunu." Bunu bu kadar yüksek sesle söyleyenin ben olduğumu fark edince şaşırıyorum. Kulaklarımda kalp atışlarımdan sesinden başka bir şey duyamıyorum.

William hafif şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor, soğuk gözleri kısılıyor. "Anlamadım?"

"Ben... ben..."

Kahretsin. Bu benim *patronum*. Bu benim *kariyerim*. Geleceğimi elinde tutan adama ters davranmam, özellikle de onun annesi, benim diğer patronum, orada olup bunu görürken.

Rylie'ye çılgınca bakıyorum, onun da benim kadar paniklemesini bekliyorum. Ama o sakın, yatıştırıcı, kararlı bir g gibi, ne dersem diyeyim yanımdan ayrılmayacağını söylüyor. O da bu işin içinde. Ve lanet olsun, ben de içindeyim.

"Sesimi ykselttiğim için özür dilerim," diyorum, William'a, sonra Landry'ye bakarak. Onun ifadesi daha yumuşak, bu yüzden ona odaklanıyorum. "Ve yalan söylediğim için özür dilerim,

ama haklısın, Rylie ve ben son kaydımızdan beri görüşüyoruz ve kalan tarihleri ve kayıtları devam ettirmek istemiyoruz."

"Gördün mü, anne," diye sızlanıyor William. "Sana oyun oynadığını söylemiştim. Sen..."

"Sus." Landry'nin gözleri parlar, oğluyla sert bir şekilde bakarken yüzü taş gibi sertleşir. Bakışlarını bana çevirir, az önceki yumuşaklığı kaybolmuştur. "Detayları paylaşmak ister misin, yoksa boşlukları kendim mi doldurmalıyım?"

Onun bakışları altında terden tüylerim diken diken oldu. Farların ışığında donakalmış bir geyik gibiydim, dilim ağzımda çok büyük gibi hissediyordum, sanki ona gerçeği söyleyecek cesareti toplayamadan boğulacakmışım gibi.

"Bana namuslu ve utangaç davranma, Eva," diyor Landry, sesi hafif ama disiplinli bir tonla. "Sıkıcı oluyor."

"Ben... değilim," diyorum, aptal gibi omuz silkiyorum.

"Sadece..." "Sadece, tembel bir kelime, canım. Bunu bilmelisin."

Rylie konuşmak için ağzını açıyor ama ben takım elbisesinin kolunu çekip öne çıkıyorum ve endişemi sıcak kömür gibi yutuyorum. "İşler ciddiye binmeye başladı. Rylie ile aramızda. Ve ben... Artık kayıtlara devam etmeyi planlamıyoruz çünkü birbirimizle görüşüyoruz ve ikimiz de ilişkimizin ilk aşamalarını halkın gözü ve yargısı altında yaşamak istemiyoruz."

Sesimin bu kadar sakın olmasına, dizlerim titrerken her kelimededen sızan soğukkanlı emir tonuna inanamıyorum. Landry ve William beni şu anda, burada mahvedebilirler ve ben onlara bunu yapmak için gerekli tüm araçları verdim.

Ama sessizlikleriyle beni şaşırtıyorlar. William öfkeyle kaynarken, Landry'nin ifadesi keskinlikten merakla değişiyor.

Kaybedecek bir şeyim olmadığı için boğazımı temizledim. "Bu kadar ilgiyle başa çıkmak sandığımdan daha zor oldu. Herkesin sizi mikroskop altında inceler gibi hissetmenin, herkesin her hareketinizi analiz etmesinin, yaptığınız her şeyi eleştirmesinin ne kadar zor olduğunu eminim biliyorsunuzdur."

"Mazeretlerini dinlemek istemiyoruz," diye keser William. "Sen..."

Landry, oğlunun koluna dokunarak onu susturur ve onunla konuşan bir bakış paylaşır. Bir an sonra başını bana doğru eğiyor.

"Bir ilişki bağlamında bunu yaşamaya hazır değildim," diyorum, sesim titriyor. "Ve zihinsel sağlığını ve benim, bizim ilişkimizin hassasiyetini korumak için, tüm bunları çevrimiçi ortamdan uzaklaştırmam gerekiyor." Güzel insanlarla dolu bu güzel odada, bunu başaracak kadar güçlü olmadığımı ve bunun umurumda olup olmadığından emin olmadığımı itiraf ederken, kendimi çırpınmış, son derece savunmasız hissediyorum.

Rylie'nin eli benimkine kayıyor, cildinin sıcaklığı içimde dolaşüyor, kolumdan göğsüme tırmanıyor, karnıma kök salıyor ve ayak parmaklarıma kadar iniyor, göğsümde bir şey acıyor ve güneşe açan bir çiçek gibi genişliyor.

Landry bana o kadar uzun süre bakar ki, önemli bir anı kaçırdığımı ve kuyruğumu kısıtayıp başımı eğerek uzaklaşmam gerektiğini merak ederim.

"Bana düşünmem gereken çok şey verdin, Eva," diyor Landry sonunda, gözlerinde dikkatli bir düşünceyle. Sesinde beklediğim acımasızlık yok ve William bile ona iki kez bakıyor. Patronumun bu yumuşak tarafını korkutmak istemediğimden, küçük bir çılgılık atmamak için yanağımın içini ısıırıyorum.

"G-gerçekten mi?"

Başını sallar, dudakları sakinleştirici bir gülümsemeyle kıvrılır. "Pazartesi sabahı üçümüz buluşalım." Bana ve William'a işaret eder. "Bu karmaşık durumu çözmeye çalışalım. Asistanım size takvim daveti gönderecek."

"Tamam," diye boğuk bir sesle söylüyorum. Landry, Rylie'ye kısa bir bakış atıp Aida'ya başını sallıyor ve başı dik, duruşu kusursuz bir şekilde uzaklaşıyor. William tiksintiyle başını sallıyor, bakışları annesininkinden çok daha uzun süre benim ve Aida'nın üzerinde kalıyor. Boş şarap kadehini masaya sertçe bırakıp annesinin peşinden yürüyor.

"Hay sıçayım," diye fısıldıyorum, sesim daha çok nefes gibi. "Bu iyi gitti mi?"

Rylie ve Aida ile şaşkın bakışlar paylaşıyoruz, sonra Rylie küçük bir *çığlık* atar ve bana sarılır.

"Bu çok seksi oldu," diye mırıldanır dudaklarıma, sonra beni derin bir öpücüğe boğar. Gülerek, başım dönmüş, yorgun ve onun tadıyla biraz sarhoş hissediyorum.

"William'ın patlamadığına inanamıyorum," diyor Aida, yüzünde hala sert bir ihtiyatla, kaşları çatık, William'ın çıktığı yöne bakarak. "Dürüst olmak gerekirse, Landry de öyle. Oğlu kadar dengeli ama soğuk ve mesafeli olduğu biliniyor. Kesinlikle kovulacağımızı sandım."

"Belki de teneke kadın hep bir kalbi vardı," diyorum, Rylie'nin dolaşan ellerini iterek. Bana çocuksu bir gülümseme atıyor ve ben onu tamamen itmeden önce bir kez daha ıslak bir öpücük çalmaya çalışıyor.

Rylie, gözlerinde çılgın bir ışıltıyla bana bakar, göğsümde bir ateş yakar ve yanaklarım kızarır. Bana daha fazla dokunmak istiyor gibi görünüyor, beni duvara yapıştırıp aklım başımdan gidecek kadar öpmek istiyor gibi, beni bu partiden kaçırıp odamıza götürmek ve her yanım yanana kadar dışarı çıkarmamak istiyor gibi. Ve tanrım, umarım bakışlarım ona bunu ne kadar istediğimi anlatıyordur.

"Rylie, buradasın." Lilith tekrar onun yanında belirerek bizi irkitti. "Aida, seni görmek ne güzel," diye ekledi Lilith, arkadaşımı fark ederek.

İkisi sarılır, Aida bir dizi tebrik eder, Lilith ise nazıkçe eliyle reddeder.

"Teşekkürler, teşekkürler. Bu, birçok kişinin çabasının sonucu..."

"Lil, övgüyü kabul et," diye azarladı Rylie.

Kolunu çimdikleyerek onu güldürür. "İyi ev sahibi rolünü oynamaktan bıktım, orası kesin," der Aida'ya. "Bu yüzden, sana bunu tekrar yapmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm Eva, ama Rylie'yi alıp insanları bana bolca para vermeleri için onu kullanmam lazım."

"Özür dileme, onun için bir iş bulduğuna sevindim. Bundan faydalan. Hadi, git." Onları kovuyorum, Rylie omzunun üzerinden bana özür diler ama umut dolu bir gülümseme gönderirken Lilith onu kalabalığın içine çekiyor.

Aida ve ben birbirimize döndük, ikimiz de bizi mahvetmeyen bu yüzleşmenin şokunu hala atlatamamıştık.

"Sarhoş olup şeker babalar mı arayalım?" diye soruyor, üç parçalı takım elbise giymiş, bir yıllık kira bedelinden daha pahalı bir saat takan, yakışıklı, tuz-biber saçlı bir adamın hareketlerini takip ediyor.

"Ben de sana yardım ederim," diyorum göz kırparak.

Aida başını sallar. "Rylie Cooper seni namuslu bir kadın yapmasın."

"Ben de dehşete düştüm," diyorum gülümseyerek, şampanya kadehini kaldırıp kadeh tokuşturuyorum.

Bölüm 21

Sonraki birkaç saat bulanık bir şekilde geçer. Aida ve ben odada birkaç tur atar, Ray'in muhteşem yemeklerinden ve açık bardan özenle yararlanırken, katılanların karmaşık geçmişlerini uydururuz.

Rylie bir mıknatıs gibi sürekli bana dönüyor, eli belimde, dudakları kulağımda, sevgi sözcükleri ya da müstehcen şakalar fısıldıyor. Lilith'in ayarladığı birkaç küçük sohbete beni de dahil etti, ama benim Aida ile saçma sapan konuşmayı, insanlara yağ çekmekten çok daha fazla sevdiğimi fark edince, gülümseyerek beni Aida'nın yanına gönderdi ve Lilith'in biraz sakinleşince beni bulacağına söz verdi.

Acımasızca güzel topuklu ayakkabılarımdan ayaklarım ağrıyorken, ziyafet salonunun arka tarafındaki bir masada oturmuş, insanları izlemekle Aida'nın birkaç masa ötedeki EI'da çalışan bir adamla samimi bir şekilde sohbet etmesini gözetlemek arasında gidip geliyorum.

"Affedersiniz, millet." Lilith'in sesi mikrofondan yankılanır, canlı müzik grubu zarifçe sessizleşir. O, umarım bundan sonra her gün takacağı, parlak ve gururlu bir gülümsemeyle gülümser. "Euphoric Identity adına, buraya geldiğiniz için hepinize çok teşekkür etmek istiyorum. Queer gençlere verdiğiniz destek ve savunuculuk, bu şehrin gençleri için, özellikle de orantısız bir şekilde göz ardı edilen ve hizmetlerden yeterince yararlanamayan azınlıklar için, bir nesil fark yaratıyor. Sizin sürekli cömertliğiniz ve hayırseverliğiniz olmasaydı, bugünkü etkiyi yaratamazdık. Bununla birlikte, akşamın büyük etkinliği için zaman geldi. Müzayede kısa süre sonra başlayacak ve yemekler servis edilecek, bu yüzden

lütfen yerlerinize geçin, hemen başlayabiliriz." Hepimiz onu alkışlarken, o sahneden zarif bir şekilde ayrılır.

Rylie'yi görmek için boynumu uzatarak alkışlıyorum, akşam yemeğinde onunla oturabilmek için. Telefonum bir mesajla titriyor.

Bu gece mezarlıkta eğlenmeye ne dersin, kraliem?

Ağzımı elimle kapatarak ığlığımı bastırıyorum, çünkü "M0n\$teR FuqKing" adlı bir çalma listesinin bağlantısı geliyor. Tek şarkı "Monster Mash" ... altmış dokuz kez eklenmiş.

Tüm vücudumu titreten sessiz kakhahalarla kimseyi uyandırmamak için dilimi sertçe ısıırıyorum. şarkının sözlerini Google'da hızlıca aratıyorum — nk ben normal bir insanım ve sözleri ezbere bilmiyorum — sonra şöyle karşılık veriyorum: ana yatak odasına gelebilirsiniz

vampirlerin [bu amcıkta] ziyafet çektiği yere

Rylie'nin cevabı sinir bozucu derecede hızlı: Eva, lütfen. Çocuklar için bir yardım etkinliğindeyiz. Bu çok uygunsuz.

Birkaç saniye sonra başka bir mesaj geliyor: otuz saniye içinde asansörlerde buluşalım

yoksa *canavar* sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın

Aptal gibi kıkırdayarak, cevap verirken çıkışa doğru koşuyorum: Tanrı aşkına, bu şaka artık bitsin artık!

Aida'nın koltuğunun önünden geçerken ona hızlıca bir bahane uydurup kafasına bir öpücük konduruyorum.

Konuştuğu adama o kadar dalmış ki, beni resmen itip kakıyor.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp, parlak mermer zemine ayaklarımın sesi yankılanarak asansörlere doğru koşuyorum, damarlarımdan pervasızlık akıyor.

Buluşma noktasına vardığımda, ondan önce geldiğimi fark ediyorum. Kendimi toplamak için boşuna çabalayarak saçlarımla uğraşıyorum, nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. İşe yaramıyor, bu saçma adam hayatıma girdiğinden beri doğru düzgün nefes alamadım.

Birkaç saniye sonra Rylie köşeyi dönüyor. Benden birkaç adım ötede duruyor, yanakları kızarmış ve gözleri yarı kapalı, beni yarım saniye boyunca süzüyor. Dudaklarının en hızlı seğirmesini, onun imzası haline gelmiş gülümsemesine dönüştüğünü fark ettim.  uzun adımla bana doğru geldi, ağzını ağzıma bastırdı, elleri çenemi kavradı ve parmakları saçlarıma daldı. Sırtım duvara değdi ve bir elimle asansör düğmesine basmaya çalıştım.

Bir ayağımla sırtına vururken, diğer ayağımla boynuna sarılır ve onu daha da sert öperim.

Kısa bir gecikme olur ve sonra asansör kapıları açılır, Rylie beni içeriye doğru iterken elleri belime kayar. Rylie'nin sabırsızca oda anahtarını ve kat düğmesini kurcalamasını izlerken, hassas sistemimi eğlence ve özlem karışımı bir duygu kaplar, elleri titriyor ve sanki şu anda bana dokunmamak onu öldürüyor gibi her yarım saniyede bir bakışları bana dönüyor.

Sonunda asansör yukarı çıkıyor, ellerini tekrar bana koyduğunda midem bir anda aşağıya iniyor. İki saniye ya da yirmi dakika geçmiş olabilir, kapıdan çıkıp koridorda ilerliyoruz, ihtiyaçla sarhoş olmuş bir şekilde birbirimize yapışmış halde. Odamıza yavaş ilerlememizden dolayı hayal kırıklığıyla homurdanan Rylie beni kaldırıyor, uzun eteğimi uyluklarımın üzerine çekiyor ve bacaklarımı beline doluyor, burnunu boynumun dibine bastırarak nefesimi içine çekiyor ve beni eve taşıyor. Asansörde olduğundan daha ustaca anahtar kartını kullanarak odaya giriyor ve kapıyı arkadan tekmeleyerek kapatıyor.

Banyoya kadar varıyoruz, Rylie beni kapı çerçevesine yaslanana kadar aşağı kaydırıyor, bacaklarından biri benim bacaklarımın arasına sıkıca giriyor, kalçalarım anında sürtünme için itiyor.

Ve neden bilmiyorum ama kıkırdayarak gülüyoruz. Sonra nefes nefese, başım dönene kadar bulanık bir şekilde birbirimize dokunuyoruz. Rylie ile olan her şey bulanık, göğsümde dayanılmaz bir sıcaklık yaratan altın rengi bir enerji parıltısı.

"Monster Mash" sözünün işe yaramasına çok kızgınım," diye nefes nefese söylüyorum, başı göğüslerime düşerken, ıslak dilinin ısısı beyaz ipek bluzumu ıslatana kadar üzerinde çalışıyor ve ben daha fazlasını istiyorum.

"Gerçekten mi?" diyor, gözlerini kumaşın içinden görebildiği sıkı, ağrıyan meme uçlarıma dikip geri çekiliyor. Başparmaklarıyla üzerlerine hafifçe dokunuyor ve içimi küçük bir titreme kaplıyor. Sıkı meme uçlarını çimdikleyerek gözlerini gözlerime dikey ve beni inlemeye zorluyor. Bana tembel bir gülümseme atıyor. "Çünkü daha mutlu olamazdım."

Başını tekrar eğip göğüslerimi yutar, ısırır, emer ve ben onun bacağına sürtünmeye devam ederken, saçlarını yumruklayıp onu kendime çekerek, her molekülün yok olmasını isterken, *ne kadar iyi* olduğumu mırıldanır.

Rylie inleyerek ağzını çekiyor, gözlükleri yana kaymış, bana bakıyor. Nazikçe, saygıyla uzanıp gözlüklerini yüzünden çıkarıyorum ve gülümsemesi kalbime mutluluk dövmesi gibi kazınıyor. Rylie tekrar hareket ederek kalçalarımı kavırıyor, beni birkaç santim kaldırıp banyoya giriyor ve tezgahın kenarına oturtuyor.

"Bu elbise bütün gece beni deli etti," diye mırıldanır, gözleri bacaklarımın üzerine dökülen şeffaf kumaşa ölümcül bir bakışla bakıyor. Ellerini ince kumaşın üzerinden geçirirken boynumu öper, köprücük kemiğimi ısırır, sonra o yeri yalar.

"Aslında bu bir elbise değil. Eşleşen parçalardan oluşan bir takım," diye nefes nefese açıklıyorum. "Büstiye ve etek."

Rylie duraksıyor, şehvetle bulanmış gözlerini donuk bir ifadeye zorluyor, kasları gergin, dudakları beni öpmekten ıslak ve şişmiş.

"Eva," diyor sakın bir sesle, ama sesinde uyarıcı bir ton var, sabrı iplere bağlı. "Seni çok seviyorum, ama şu anda bu kıyafetin ayrıntılarının umurunda olmadığını sana söyleyemem."

Sesindeki derin hayal kırıklığına gülüyorum. Rylie eğlencemi fark ediyor ve ifadesinde o kadar çaresiz ve vahşi bir açlık var ki, kahkaham boğazımda kalıyor, tüm nefesim kırık bir iç çekişle dışarı çıkıyor.

Rylie eteği yumruklayarak uyluklarımdan yukarı çekiyor. "Bu neyse onu tut," diyor sert bir sesle, ellerimden birini tutup parmaklarımı yumruğumun etrafına doluyor.

"Şifondan, kırışır," alışkanlıkla zayıf bir itirazda bulunuyorum. Çünkü onun şifonu sevdiğini biliyorum.

"Kapa çeneni, Eva," diye homurdanıyor, kumaşı tutan elimi karnıma bastırıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, tangamı bacaklarımdan aşağı çekip ayak bileklerimde dolanmış halde bırakıyor. Uyluklarımı açarken bir dikişin yırtıldığını duyuyorum, ama Rylie'nin parmakları kalçalarımın derisine sıkıca yapışmış, nefes alışışı düzensiz ve dudakları aralık, beni izlerken, o kadar ki, umurumda bile değil.

Yanakları ve burun köprüsü pembeye dönüyor, saçları az önce benim acımasız tutuşumdan dolayı dağınık ve vücudumun her yerinde nabzımın attığını hissediyorum. Sanki bir ömür gibi gelen bir süreden sonra, bakışlarını vücudumun her yerine

sanki her bir parçasını ezberlemek istercesine vücudumun her bir parçasını izliyor, ta ki gözleri sonunda benimkilerle buluşana kadar. Odadaki tek ses, düzensiz nefeslerimiz.

Sonra, beni mahveden bir gülümsemeyle, "Tanrım, çok güzelsin" diye fısıldar ve o şeytani ağzını ağrıyan amcığım bastırır.

Sırtımı kavrayarak başımın arkası aynaya çarpar, parmaklarım mermer tezgahı tutunacak bir yer arar, beni sabitleyip o mükemmel ağza daha yakın bastırabilmem için her şeyi. Başını kaldırmadan bacaklarımı kavrar ve omuzlarına atar, ayaklarım sırtında dinlenir.

Rylie, iki emin ve becerikli parmağıyla içime girer, yıldızları görmemi, kendi adımlarını unutmamı, onun adını haykırmamı sağlayan bir noktayı ovuşturur ve okşar.

Çok geçmeden ağlamaya, yalvarmaya ve çok yüksek sesle bağırmaya başlıyorum ama umurumda değil çünkü Rylie beni istiyor. Rylie beni istiyor. Beni dağınık, kaybolmuş, muhtaç ve ona tam olarak ne istediğimi söyleyen bir halde istiyor.

Acıyan klitorisime karşı çıkardığı inlemelerle, boş eliyle uyluklarımın etrafını kavrayışıyla, parmaklarımın etrafını sıktığımı hissettiğinde göğsünün derinliklerinden çıkan kaba, coşkulu seslerle bana söylüyor. Arzu, bir vidanın çevrilmesi gibi, vücudumun her hücrelerine daha derine ve daha derine giriyor, ta ki ben ağzına karşı kıvrılana, dalga dalga zevk vücudumu alt üst edene kadar.

Neredeyse taparcasına, Rylie titreme ve nabız gibi atan merkezimi öpüyor, ben banyo aynasına yığılırken yanağını uyluklarıma sürüyor, kemiklerimden ayrılmış ve kutsal olmayan bir derecede tatmin olmuşum. Bacağımdan yukarı doğru öperek ilerliyor, sonra koluma, boynuma, çeneme, ta ki dudaklarımı nazikçe öperek yalamaya başlayana kadar.

"Bırak ben seninle ilgileneyim," diyorum, sersemlemiş halimle bir şekilde ona uzanacak gücü buluyorum.

Rylie'nin yanaklarında beliren taze pembe kızarıklığı kaçırmadım. "Önemli değil, Kitten," diye fısıldadı, elimi yakalayıp parmaklarımızı birbirine doladı. Kolumu kaldırıp boynunun arkasına doladı.

Ona kaşlarımı çatıyorum, geçmiş ilişkilerimden kalan eski güvensizliklerim kolay kolay yok olmuyor. Acaba... Bana hayatımın en iyi orgazmlarından birini yaşattıktan sonra, kendini tatmin etmek için beni yeterince istemiyor mu? Rylie yüzümdeki paniği fark etmiş olmalı, çünkü gözleri bir anda açılıyor ve ağzını benim ağzıma yapıştırıyor, sanki ihtiyacını tenime kazımak istercesine dağınık, kirli bir öpücükle.

"İnan bana, seni her zaman istiyorum," diye dudaklarımın arasında boğuk bir sesle söylüyor. "Öyleyse al beni," diyorum, sesim titriyor.

Bir santim geri çekildi, alnını alnıma dayadı ve gözlerini kapattı. Sert, utangaç bir kahkaha attı. "Ben, şey, o sırada seni biraz fazla istedim."

Bir anlığına ona bakıyorum, gözlerimiz o kadar yakın ki, söylediklerini anlamaya çalışırken gözlerim kesişiyor. Birden geri çekiliyorum, bakışlarım zevkle onun kasıklarına kayıyor, yumuşayan ereksiyonunun hatları dar pantolonunun üzerinden hala görünüyor, koyu bir leke onun sözlerini doğruluyor.

Tanrım. Rylie Cooper sadece am yalamaktan boşalıyor.

Yüzünü tutup onu sertçe öptüm ve ikimiz de kıkırdamaya başladık. Rylie sonsuz bir özenle beni tezgahtan indirdi, acele etmeden beni soydu ve yeni ortaya çıkan her santimetrekarelik cildimi öptü. Kollarında dönerek ona da aynısını yaptım. Arkamdan uzanıp duşu açtı ve ısınmasını bekledi, içeri girdiğimizde kalın bir sis bizi sardı.

Sıcak suyun altında birbirimize sarılırız, elleri nazik hareketlerle vücudumda dolaşırken kulağıma yumuşak, güzel sözler fısıldar, yanağımı göğsüne bastırıp kalp atışlarını ezberlerim. Tek bir varlıkmişçesine yıkanıyoruz, birbirimizden gereğinden fazla uzaklaşmıyoruz. Su soğumaya başlayınca isteksizce dışarı çıkıp kurulandık. Hemen eşofman altı giyindik ve ben gizlice Rylie'nin boğazlı sweatshirtlerinden birini çaldım.

Giysileriyle bana bir an bakıyor, dudakları aralık, gözleri parıltıyor. Utangaçlaşıp parmaklarını ağzına götürerek memnuniyet dolu gülümsemesini sakladığı için yüzündeki her şeyi okuyamıyorum.

"Kendine gel," diyorum ve onu yatağa doğru itiyorum. Direnmeden yatağa düşüyor ve beni de yanında çekiyor. Beni başucuna yaslayarak, başını kucağıma koyuyor ve ben de parmaklarımın arasında hassas cildimi okşayan kalın saçlarıyla oynamaktan büyük zevk alıyorum.

Rylie, sormama gerek kalmadan televizyonu açar ve en sevdiğim gerçek suç dizisini kaldığımız yerden başlatır.

Her şey çok basit. Çok kolay. Çok mükemmel.

Bir parçam, Rylie ile bulduğum bu talepkar olmayan huzur duygusunu, diğer herkesle kaybettiğim gibi kaybedeceğim diye ani ve sarsıcı bir korkuyla ağlamak istiyor.

O zaman yine de, bunu başka hiç kimsede yaşamadım...

Bu korkunun galip gelmesine izin vermeyeceğim. Rylie bana geri döndü. Onu ikinci kez kaybedeceğim ve bu endişeyle bu mükemmel anları kaçıracağım korkusuyla yaşayamam. Bu yüzden onu daha sıkı sararım, elini tutar ve parmaklarının ucunu öperim, sonra avucunun ortasını öperim, sonra elini kalbimin üzerine koyarım ve televizyonun sessiz rahatlığı beni uykuya daldırırken kollarının bana sarılmasını hissederim.

Bölüm 22

Landry'nin kırk ikinci kattaki ofisi benim için pek güvenli bir yer sayılmaz. Tabii, daha önce Soundbites ofisinin bu kadar yüksek bir katına hiç davet edilmemiştim, beni bodrumda, nemli, sosisli sandviç kokulu bir ortamda tutmayı seviyorlar, ama yine de asansör katları çıkarken içimde bir endişe yükseliyor.

Bu çok saçma. Landry beni anladı, bağış toplama etkinliğinde konuştuğumuzda benim neden böyle davrandığımı anladı, William aynı fikirde olmasa da. En azından bu, yenilenen nişanımızı başka yollara nasıl yönlendireceğimizi planlamak için stratejik bir toplantı. Stresli olmamalıyım, aslında konuyu daha ayrıntılı konuşmak ve daha sağlam bir anlaşmaya varmak istediği için rahatlamalıyım. Ama asansörden inerken ve Landry'nin asistanına adımı söylerken hala içimde bir korku var. Dudaklarının seğirmesi, bilgisayarında yazarken gözlerinde beliren tanıma anı - Landry'ye geldiğimi haber veriyor - dişlerimi gıcırdatıyor.

Yönetici odalarının dışındaki düz sırtlı sandalyelerden birine oturuyorum, saniyeler geçtikçe bacaklarım titriyor.

"Su veya kahve ister misiniz?" Asistan bana bakmadan soruyor, evet dememin aslında bir seçenek olmadığını çok açık bir şekilde belli ediyor.

"İyiym, teşekkürler." Yine uzun bir sessizlik.

"Soundbites'ta ünlü oldun, ha?" diyor, hala bilgisayar ekranından gözlerini ayırmadan. Sesi, jilet kadar keskin ve pürüzsüz.

"Şey, bu kesinlikle abartılı bir ifade, ama son zamanlarda programımda birkaç hit oldu." Yüksek sesle nefes mi alıyor, yoksa bana mı gülüyor, anlayamıyorum.

Sonunda bana bakıyor, gözleri uzun bir değerlendirmeyeyle vücudumun üzerinde dolaşüyor. Gülümsemesi, insan eti tattığını ve bundan hoşlandığını düşündürüyor. "Yani, bu sabahki büyük itiraftan sonra, abarttığımı sanmıyorum."

Ona boş boş bakıyorum. "Bu sabah ne oldu?"

Başını eğiyor, gülümsemesi büyüyor. Bilgisayarın sesi geliyor ama ekrana bakma zahmetine girmiyor. "Landry seni bekliyor."

"Ne demek istediniz?" diyorum, titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkarak. Beni görmezden geliyor, AirPods'larını takıyor ve işine geri dönüyor. Tuvalete koşup, telefonumda onun ima ettiği şeyi bulmak için acil bir istek duyuyorum. Ama yapamıyorum. Landry ve William'la çok hassas bir noktadayken, onları bekleterek bu hassasiyeti bozamam.

Titrek bir el ile kapıyı hafifçe çaldım ve ofisine girdim. İçeri girdiğimde Landry hiçbir şey söylemedi ve karşısındaki koltuğa oturduğumda başını kaldırmadı. Asistanı bu numarayı ondan mı öğrendi, yoksa tam tersi mi, merak ediyorum. William, masasının arkasındaki kitaplığa yaslanmış, takım elbisesinin ceketini sandalyelerden birine asmış, bembeyaz gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıyrılmış. Etkilenmemiş bir bakışla vücudumu süzerken, siyah kravatının ucuyla oynuyor.

"Günaydın," diyorum, sesimi hoş çıkarmaya çalışarak. Sanki acı biber yutmuşum gibi sesim çatlıyor.

Landry'nin bakışları sonunda benimkilere kaydı. Oğlununki kadar ifadesiz bir yüzle bana bakıyor. Yavaş, kendinden emin bir hareketle sandalyesine yaslanıyor, parmaklarını önünde birleştiriyor. Doughright'lar karanlık gözleriyle beni deli gibi izlerken, odadaki tek ses pahalı görünümlü duvar saatinin tik takları.

Gerginlik o kadar artar ki tüylerim diken diken olur, boğazımı temizlerim. "Şu anda konuşmak uygun mu?"

William alaycı bir şekilde gülerek pahalı saatini düzeltir ve kalbim göğsümde deli gibi çarpmaya başlar.

Landry yavaşça ve kendinden emin bir şekilde başını sallar. "Önce sana kendini açıklamak için bir fırsat veriyordum."

"Anlamadım?"

Kaşları alaycı bir şekilde kalkar ve William'la bir bakışlaşır. "Bu bir başlangıç, sanırım. Ama senin yerinde olsam, bunu biraz daha ikna edici ve soru sorar gibi söylemezdim."

"Benim yerimde mi?" Terlemeye başladım, avuç içlerim nemli ve yapış yapış, sandalyenin kenarlarını sıkıca tutuyorum.

"Söylediğim her şeyi tekrar mı edeceksin?"

Gözlerimi ona dikip, korku dolu bakışlarla, boğazım düğümlenmiş, dilim şişmiş, kelimeler ağzımdan çıkmazken bir cümle kurmaya çalışıyorum. "Ben... burada neler olduğunu biraz anlamadım."

Landry'nin bakışları sıkılmış ve somurtkan bir karışımdı, alnını parmaklarıyla ovuşturarak iç geçirdi.

"Size durumu açıklayayım, Bayan Kitt," diyor William, raflardan uzaklaşıp avuçlarını büyük masanın üzerine koyarak bana doğru eğiliyor. "Sizin bir işiniz var. Benim de bir işim var. Ve benim işim sizin patronunuz olmak. Şimdiye kadar anladınız mı?"

Kafamı salladığımı fark edince dehşete kapıldım.

"Güzel. Bunun bile sizin için çok karmaşık olacağından endişelenmiştim." Gülümsemesi soğuktur. "Senin işin, özünde, bu şirket için para kazanmak. Bunu yapmanın en iyi yolu da, modaaya uygun kıyafetler giyip, alaycı yorumlar yapıp, erkek izleyicileri çekmek için ağzına sosisli sandviç tıkmak. İşin ayrıca, sana ne dersem onu yapmak. Ve ben sana Rylie Cooper'la bu işi halletmeni söyledim. Neden? Bu şirkete para kazandırmak için. Hala beni dinliyor musun?"

Sakin öfkesinin gücü odadaki havayı emiyor ve nefesimin daralmasıyla başım dönüyor.

"Ama görünüşe göre, sana ödediğimiz maaşı hak etmediğine karar vermişsin," diye yumuşak bir sesle devam ediyor. "Sen, kendi değerli duyguların için talimatlarımızı hiçe saydın. Sadece bu da değil, *yalan söyledin* Eva. Beni aptal yerine koydun, hem de herkesin içinde. Benim, sorumlu olduğum şirket adına büyük miktarda bağış yaptığım bir hayır etkinliğinde bir çalışanımın bana karşılık vermesinin ne kadar yakışsız olduğunu biliyor musun?"

Yanaklarım kızarır, kalbim göğsümde o kadar hızlı atar ki bayılacağımdan korkarım. "Özür dilerim," diye boğuk bir sesle söylerim. "Çok, çok özür dilerim. Niyetim hiç öyle değildi. Saygısızlık etmek istemedim. Ben..."

"Ama saygısız *davrandın*," diye araya girdi Landry. Sesi yüksek ya da sert değildi, sadece hayal kırıklığıyla doluydu. "Yalanlarından, bağış etkinliğindeki küstahlığına, iş ilişkisi içinde olduğun biriyle ucuz bir ilişki başlatıp bunun işine engel olmasına kadar, yaptığın her şey saygısızcaydı."

"Üzgünüm," diye tekrarlıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. Landry, dudaklarını acıyarak büzerek bunu fark ediyor, ama William'ın yüzünde bir anlık memnuniyet belirliyor. "Seni anlıyorum ve üzgünüm. Rylie ile bir şey olmasını hiç istemedim. Yemin ederim. Ama işler ciddiye binmeye başladı ve ben..."

"Her şey *gerçek*, değil mi?" William parmaklarıyla tırnak işareti yapmıyor, ama ben yapıldığını hissediyorum. "Ne kadar Pollyanna ve sevimli. İstikrarlı bir ilişkin olduğu ve onun mektup yazan ceketini giydiğin için çok sevindim. Ama sana bunun *gerçek* dünya olduğunu hatırlatmak isterim. Bu konuda şeffaflık konusunda anlaşmıştık ve bizden beklediğimiz de buydu. Tabii gazetecilik ahlakına ve kendine bir isim yapma umudun varsa."

"Benim gazetecilik ahlakım var," diye hıçkırarak ağlıyorum, dizlerimin üzerine çöküp merhamet dilemek üzereyim. En geniş okyanusta en küçük balık olduğumu biliyorum, ne kadar önemsiz olduğumu biliyorum, ama bu işi kaybedemem, kendimi kanıtlamak için bu şansı kaçıramam. Hayatımdaki tek hayale çok bağlıyım, onun bu şekilde paramparça olmasını göremeyeceğim.

"Gazetecilikte uzun ve anlamlı bir kariyer yapmaktan başka bir isteğim yok," diyorum, Landry'ye dönerek. "Ama pop kültürü haberciliği bana göre değil. İşleri bu hale getirdiğim için üzgünüm, ama söz veriyorum, tutkumu ilgilendiğim, gerçekten önemsedğim bir şeye adayabilirsem, çok daha fazlasını yapabilirim. Size bunu telafi edeceğim, yemin ederim."

"Ah, Eva, anlamıyor musun?" William'ın sesi yakıcı, gülümsemesi gözlerim ona kayınca beni kesen sıcak bir bıçak gibi. "Kovuldun."

Boş bakışlarım onu güldürdü.

“Aman Tanrım, bunu bilmiyor muydun? Bu, bize yalan söylediğin için pazarlık yapabileceğin meşru bir konuşma olduğunu mu sandın?” Kahkahası soğuk ve boştu. “Aslında ipleri elimizde tutan bizken, kukla ustası gibi davranmayı bırak.”

"N-neden bunu yapıyorsun?" Dudaklarım karıncalanıyor, her şeyi anlamaya çalışırken kulaklarımda yüksek bir uğultu yükseliyor. "Neden bunun medeni bir şekilde halledileceğini düşündürttün bana?"

Tiksinti dolu bakışları beni irkiltti. "Bunun hak ettiğin bir işten çıkarılma dışında başka bir şey olacağını düşünmen tamamen senin saflığın. Yalan söyledin. Kendini mali açıdan işe yaramaz olduğunu kanıtladın. İşten kovuldun."

"Bunu yapmasına izin veremezsin," diye yalvararak, teslimiyetle avuçlarımı Landry'ye doğru açtım. "Lütfen. Kadın kadına, benim durumumu anlamalısın, değil mi?"

Landry'nin ifadesi acımadan açıkça inanmazlığa dönüştü. Başını salladı ve oğlununkiyle aynı soğuk bir kahkaha attı. "Lütfen bunu gereğinden fazla utanç verici hale getirme."

"Landry, *lütfe*n. Bende potansiyel gördüğünü söylemiştin. Bende kendinden bir şeyler gördüğünü. Sana kanıtlayabilirim. Lütfen, lütfe'n, beni kovma."

"Tanrım, benden ne dememi bekliyorsun?" der, yüzü buruşur. William burun kıvrır. "Havaya yumruğumu kaldırıp *kız gücü* diye bağırmamı mı bekliyorsun? Bu bir iş, Bayan Kitt. Anlamıyor musun? Bu işin, senin ilerlemek için gerekenleri yapıp yapamayacağınla ilgili duyguları, vicdan azabı ya da suçluluk duygusu yok. Sen yapamayacağını kanıtladın. Biz yapabileceğimizi kanıtladık. Bu yüzden biz lideriz ve sen işsizlik maaşı almaya hazırlanıyorsun. Ama merak etme, insan kaynakları sana özel şirket bilgilerini paylaşmamanı hatırlatan bir tazminat sözleşmesi gönderecek. Eminim bu, yeni bir iş ararken karşılaşacağın zorlukları hafifletecektir. Belki TMZ eleman arıyordur."

Onlara bakıyorum, gözyaşları yüzümden akıyor. William saatine odaklanmış, Landry'nin gözleri bilgisayarına kayıyor.

"Sen..."

"Çıkabilirsin," diyor Landry, tartışmaya yer bırakmadan. Çıkışa doğru koşuyorum.

"Seninle çalışmak gerçek bir zevkti, Eva," William, ofis kapısı arkamdan kapanmadan hemen önce kuru bir şekilde söylüyor.

Bir an orada duruyorum, dünya dönüyor, gözlerim bulanıklaşıyor. Kusacağım, bayılacağım, yere yığılacağım. Uzaklardan bana ulaşan bir ses duyuyorum, Landry'nin asistanının öksürük gibi gizlediği bir kahkaha.

İim parçalanırken ve kimliğimin iskeleti çökerken, bir şekilde asansöre kadar yürüyüp dizlerimin üzerine çöküp ağlamadan içeri girmeyi başardım.

Asansör en alt kata inerken donup kalıyorum. Nasıl ineceğim? Nereye gideceğim? Eve mi? Ve ne yapacağım? şimdi önümde uzanan sonsuz, boş hayatımla ne yapacağım?

Binanın güzel, görkemli kapısından son kez çıkarken telefonum antamda titriyor. Sersemlemiş bir halde, telefonumu çıkarıyorum, beliren bildirimlerin sayısını algılayamıyorum.

Rylie'den bir sürü cevapsız arama var. Ve Ray'den. Ve Aida'dan. Onlardan da mesajlar var
de

Var. Neredesin?

İyi misin?

Lütfen panik yapma Bir

aresine bakarız.

Cidden, iyi olduğunu söyle.

Nasıl biliyorlar? Utanç göğsümü sıkıştırıyor, kaburgalarımı tek tek kırmakla tehdit ediyor. Bu sabah kovulduğumu gerçekten fark etmeyen tek kişi ben miydim?

Başka bir mesaj geliyor. Bu Rylie'den.

Eva, tatlım, lütfen nerede olduğunu ve iyi olduğunu haber ver. Ekibim olayı araştırıyor ama konuşmamız lazım. Yanına gelmeme izin ver.

Onun ekibi mi? Onun ekibinin benim kovulmamla ne ilgisi var?

Korkunç bir anı patlamasıyla, içeri girmeden önce Landry'nin asistanının bana söylediği sözleri hatırlıyorum. Titreyen parmaklarım ve terden kayganlaşan ellerimle, telefonumu iki kez kaldırıma düşürerek, adımı ve

Rylie'nin adını arıyorum. Son zamanlarda yayınlanan bir dizi gönderi ve hikaye beliriyor, her birinin küçük resminde aynı görüntü var.

Bağlantılı videoya tıkladığımda ne olacağını, bunun beni nasıl mahvedeceğini bilmeme rağmen, videoya tıklıyorum.

O benim. O Rylie. O güzel otelin asansörleri. Beni duvara sıkıştırarak bedenimi hapseden onun vücudu, sırtımın kavis ve ona bastırırken kalçalarımın çaresizce itiş. Beni tüketecekmiş gibi öpüşmesi. Onun bunu yapmasını umarak çıkardığım inilti. Beni asansöre sokması ve ona dokunmaktan kendimi alamamam.

Kamera tarafından yakalanan özel anımız.

Ve internette trend oluyor.

Bölüm 23

Planım, daireme kapanıp tüm uygulamaları silmek ve telefonumu en az bir hafta uçak moduna almak. Yatağa kıvrılıp, ne kadar aptal olduğumu ve kariyerimi nasıl mahvettiğimi ağlayacağım. Öfke ve utançla yastığıma bağıracağım, bu kadar özel ve kişisel bir şeyin grup sohbetlerinde ve direkt mesajlarda dolaştığı için, eve dönerken kendime izin verdiğim sınırlı süre içinde gördüğüm kadarıyla, beni her türlü tanınmak için yatak odasına giren bir sürtük olarak damgaladıkları için.

Planım, aynaya bakıp camı kırmak istemeden kendime bakabilene kadar Rylie dahil herkesi ve her şeyi görmezden gelmek.

Ama lanet olası Rylie Cooper, tüm planlarımı bozmak için keskin bir yeteneğe sahip ve bana sadece birkaç saatlik yalnız kalma izni veriyor, sonra kapımı çalıyor.

"Evde olduğunu biliyorum, Eva," diye Rylie'nin boğuk sesi koridordan geliyor. Geçen hafta ona binaya girmesi için anahtar vermiştim ve anahtarı benim daireme girmek için kullanmadığı için minnettarım, ama beni acımı yaşamaya bırakırsa ona daha çok minnettar olurum.

"Git buradan," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum, birkaç metre öteden gözetleme deliğine bakarak. Ona bakmaya cesaret edemiyorum. Yalnızlık etrafımı sarıyor, kollarını bana dolayarak göğsüne çekiyor, aramızdaki mesafe uzuyor.

"Beni içeri al."

"Girmeyeceğim, teşekkürler."

"Lanet olsun, Eva. Yapma. Beni uzaklaştırma."

Davetsiz bir gözyaşı yanağımdan süzülür. Onu olabildiğince uzaklaştırmazsam başka nasıl bütün kalabilirim? Utancımı, yalnızlık içinde olmasam bile, nasıl gömebilirim?

Yoksa onun böyle bir şeye tanık olmasına izin mi vermem gerekiyor?

Ama mantığımle bedenim arasında bir kopukluk var ve titrek bacaklarım beni kapıya sürüklüyor. Kapının önünde durup titrek bir elimi uzatıyorum, parmak uçlarım ahşabı okşuyor, sonra kolum yanıma düşüyor. Kurşun gibi bir sessizlik var. O kadar uzun sürüyor ki, acaba gitti mi diye merak ediyorum. Bir yanımda gitmiş olmasını istiyor. Bir yanımda ise gitmişse parçalanacak. Alnımı kapıya yaslıyorum, bastırmaya çalışmadan önce keskin, hızlı bir hıçkırık çıkıyor.

"Lütfen, Eva," diye Rylie'nin kırık bir yalvarışı geliyor. "Beni içeri al, tatlım."

Yapmamalıyım. Berbat durumdayım. Her şey berbat. Hiç bu kadar mahvolmuş hissetmemiştim. Beni bu halde görmesine izin vermemeliyim.

Elimin kilidi açmaya doğru hareket ettiğini izlerken içimden çığlık atıyorum. Kilidi sola çeviriyorum, kilidin açılma sesi etrafımda yankılanıyor. Birkaç adım geriye sendeliyorum. Bundan fazlasını yapamam. O kapıyı açamam. Ona kendi yetersizliğini isteyerek gösteremem.

Kalbim titriyor, nabzım her eklemimde atıyor. Kapı kolunu kesin bir hareketle çeviriyorum ve kapı açılıyor. Rylie bir an orada duruyor, içeri sadece bir adım atmış, yüzü stresle çizilmiş, gözleri yorgunluktan ağırlaşmış. Her zamanki ışıltısı yok olmuş; tüm enerjisini emmişim.

"Yaralı gibi giyinmişsin," diye fısıldıyorum, gözlerim bordo pantolonunu ve üzerinde PHILADELPHIA WOMEN'S ROWING SCHUYLKILLS IT yazan indigo renkli boğazlı tişörtünü yukarı aşağı gezdiriyorum.

"Teşekkürler." Yüzünde hafif bir gülümseme belirir. Kapıyı kapatır. "Sanırım ruh halime uyuyor."

Sessizlik geri geldi, ağır ve baskıcı, beni dibe çekiyor. "Özür dilerim," diyorum sonunda, sessizliği bozmak için, tamamen batmadan önce yüzeye çıkmak için son bir hamle. Gözlerine bakmadan, gergin boğazına, sıkılmış çenesine bakıyorum.

"Özür diliyor musun?"

Başımı salladım, kemiklerime kadar işleyen bir yorgunluk beni sardı.

"Evet. Üzgünüm." "Neden üzgünsün?"

Hırçın bir şekilde burnumu çekip, kendime duyduğum nefretle dolu dosyalarımı hızlıca karıştırıyorum. "Her şey için üzgünüm. Seni dışarı çağırdığım o aptal videoyu yayınladığım için

Senin evine gitmek, bunun kötü bir fikir olduğunu bilmeme rağmen. Arkadaşının güzel akşamında Landry ve William'la son derece profesyonelce davranmamak. Sızan videomuz... Üzgünüm."

Rylie sessiz kalır, bizi soktuğum karmaşanın gerçekliğini sindirir. "İşimi kaybettim," derim, utançtan gözlerimi yere indirerek. "

Sanki tüm bunlar yetmezmiş gibi, bir de bu var." "Keşke önce sen istifa etseydin."

Bakışlarım Rylie'ye kayıyor ve bu bir hata. Silah rengi gözleri beni yakalıyor, tutuyor. Yüzünde çok fazla hayal kırıklığı var. Çok fazla küçümseme.

"Ben de pek aranan bir iş adayı değilim," diyorum, sesim monoton ama kendimi küçümsemeyle dolu. "Tek becerim hot dog yemek ve cadalozluk yapmak."

"Kes şunu." Rylie'nin sesindeki öfke beni irkiltiyor, yüzüm buruşuyor. Bir adım geri atıyorum. O da peşimden geliyor.

"Sen kes şunu," diyorum, eski alışkanlıklar kolay kolay değişmiyor ve uygun bir cevap bulamıyorum.

"Hayır, *sen* kes şunu," diye tekrarlıyor ve bir adım daha atıyor. Omuzlarımı dikleştirip onunla yarı yolda buluşuyorum.

"Her şey berbat ve hepsi benim suçum. Gerçeği söylüyorum, bana kes şunu deme."

"Sen hayal görüyorsun," diyor, yanakları kızarmış, nefes almakta zorlanarak burun delikleri genişlemiş.

"Hayır, sen yapıyorsun," diye çocukça bir huysuzlukla cevap verdim. "Bu sadece senin için kötü görünecek - seni, başarını ve lanet olası nezaketinizi takiben bir sosyal medya özentisi."

Fahişe, şöhret düşkünü olarak damgalanacağım. İnternet acımasız olduğunu zaten kanıtladı ve bu, yorumlar bölümü için adeta şeker gibi. Hakkımda yazılanları görecektim, adımı savunmaktan yorulacaktım. Bu fırtınanın evimizi yerle bir edeceği kesinken, ondan bu fırtınayı atlatmasını isteyemem.

Rylie'nin dudakları inanamama ile kıvrıldı. "Şu anda en son umursadığım şey, bunun benim için nasıl görüneceği."

"Bence ayrılmalıyız."

"Biliyorum."

Sesindeki sakinlik beni paramparça ediyor, gözyaşlarımın akmaması için gözlerimi defalarca kırıyorum. Yüzümü toparlamak için çabalıyorum, acımı görmemesi için sakin bir maske takıyorum. "Tamam. Kabul ettiğine sevindim. Böylece hasar kontrolü yapmak senin için daha kolay olacak."

Rylie başını salladı, kaşlarının arasında ve ağzının çevresinde derin çizgiler belirdi. "Ben öyle demedim."

"Öyle demek istedin."

"Hayır. Öyle değil."

Tartışmaya girmeye çalışıyorum ama o beni durduruyor, omuzlarımı sıkıca kavrayarak beni yere bastırıyor.

"Tam olarak söylediğim şeyi kastettim, Eva." Beni nazıkçe sallar ve gözlerimin arkasında büyüyen gözyaşı düğümünü gevşetir.

"Ayrılmamız gerektiğini düşündüğünü biliyorum," diye devam eder. "Her şeyin çok karmaşık hale geldiğini ve en kolayı ayrılıp yaralarımızı gizlice sarmak olduğunu düşündüğünü biliyorum. Sen de kalbinin etrafına bir katman daha, bir duvar daha ekleyeceksin. Çok zor. Ben hayır diyorum."

Ona bakakaldım. "*Hayır mı* diyorsun?"

Rylie omuz silkiyor, yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor. "Evet. Hayır diyorum. Ayrılmamız gerektiğini düşünüyor olabilirsin, ama bu iki kişinin kararı, bana kalırsa, ve benim cevabım hayır. Sana zaman vereceğim. Sana zaman vereceğim. İhtiyacın olduğu sürece ve bunu hayal kırıklığına uğramak için yapmıyorsan, ihtiyacın olan her şeyi vereceğim. Ama ayrılmayı kabul etmeyeceğim. Üzgünüm."

Onun elinden kurtulup, oturma odasının diğer tarafına kadar geri çekildim, kanepemiz aramızda bir bariyer oluşturuyordu. Ona şaşkınlık ve kızgınlık karışımı bir bakış attım. "Bu gerçekten çok sinir bozucu bir şey."

Rylie'nin yüzünde çeşitli okunamaz duygular belirir, sonra yumuşak bir eğlenceye dönüşür. "Eva, bunu sana söylemek istemem ama şu anda inatçılığın gerçekten çok sinir bozucu. Sanırım ödeştik. Ama kararım değişmedi. Ayrılmıyoruz."

Bu adamı aklına getirecek herhangi bir şey, herhangi bir şey bulmak için kafamın içindeki her şeyi karıştırıyorum. "Ciddi ol, yalvarıyorum."

Balayı dönemi iki haftadan az sürdü ve şimdi yine kavga etmeye başladık. Bu, başından beri başarısızlığa mahkum bir sosyal deneydi. Bu kadar inatçı olma ve bırak gitsin."

"Seni seviyorum, seni küçük şeytan." Rylie gözleri şimşek çakarak bana doğru fırladı. Kalbim deli gibi atıyordu, panik kalbimi sıkıca kavrayan bir yumruk gibi ve kaçma içgüdüleriyle kaslarımı gerdi. Kanepenin etrafından dolaştı. Odada çılgınca etrafa baktım, ama kendimi köşeye sıkıştırmıştım.

"Beni duyuyor musun?" diyor, ayak parmakları benimkilerle temas edene kadar durmuyor. İki elini yüzüme getirip başımı nazik ama sıkı bir şekilde kavıyor. "Seni seviyorum."

"Kes şunu," diyorum, parmaklarım onun sweatshirt'ünün kumaşını sıkıca kavıyor. Onu itmek mi yoksa kendine çekmek mi istediğimi bilemiyorum.

"Hayır." Sesi bir hırıltı gibidir. "Seni seviyorum ve beni durduramazsın, o yüzden kabullenmelisin."

"Reddediyorum." Gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. Ellerimin onun kalçalarına konduğunu fark edince dehşete kapılıyorum.

Rylie'nin kahkahası yanağıma yumuşak bir esinti gibi çarpar, hem heyecanlandırıcı hem de yatıştırıcıdır. "Umurumda değil."

Dudaklarını benimkilere en nazik şekilde değdiriyor ve tatlılık içimi kaplıyor. Dudaklarımdan anlamsız itirazlar dökülüyor ama o daha sert bir öpücükle beni susturuyor ve ben ona açılıyorum, vücudum titriyor, o ise kendini bana sabitleyerek beni sakinleştiriyor.

"Seni seviyorum," diyor
yine. "Sevmemelisin."

Rylie geri çekilip bana baktı ve ona bu kadar yapıştığım için utandım. Sonra onun da beni hala aynı şekilde sıkıca tuttuğunu fark ettim, bir eli omurgamın kıvrımına bastırmış, diğeri yanağımdaki gözyaşlarını silmeye çalışıyordu.

"Sen tanıdığım en zeki, en sert insansın. Hayatına girdiğinden beri hiç bu kadar dengesiz olmamıştım. Bir sonraki anda ne tür tanrısız bir şey söyleyeceğini veya yapacağını tahmin bile edemiyorum ve senin kötü tarafına karşı çok sağlıklı bir korku duyuyorum. Ve lanet olsun, seni seviyorum. Her gün sana bana tam bir pislik gibi davrandığını dinlemek istiyorum. Hayatımın sonunda biri bana bir saatim, bir dakikam daha olsaydı ne yapardım diye sorsa, seninle kavga ederdim

seninle kavga ederdim. Seninle tartışrdım. Seni öper, sarılır ve sana sarılırdım. Seninle bir saniye daha geçirmek için her şeyi yapardım. Her seferinde bunu seçerdim. Çünkü senin de beni sevdiğini biliyorum."

Hıçkırıklar arasında nefesimi tutarak, başımı göğsüne yasladım. Rylie beni kendine çekip, nazikçe salladı.

"Seni sevmekten korkuyorum," diyorum boğuk bir sesle. "Bu kadar çok hissetmekten ve seni kaybetme riskinden korkuyorum. Benim buna değmediğimi fark etme riskinden."

"Eva, aşkım. Seni bırakmak ve senin buna değmediğine karar vermek için altı yılım vardı. Bana altı yüz yıl daha ver, yine de fark etmez. Ben seninim. Korkman normal. Sen güvenmeyi öğrenene kadar ikimiz için cesur olacağım. Güven bana." Alnıma bir öpücük kondurur. "Sana kanıtlayayım." Sulanmış burnumun ucuna bir öpücük daha. "Sana bakayım." Dudaklarımın üzerinde sıcak, nazik bir dokunuş. "Seni seveyim."

Duygularımdan bitkin düşmüşüm, her hücrem tükenmiş. Ama yavaşça, damarlarımdan dolaşan yumuşak bir sis gibi, yeni bir his beni dolduruyor. Parlak ve sıcak, göğsümde ağırlıksız bir his yaratıyor. Bunun umut olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

Titrek bir iç çekişle Rylie'nin dudaklarını arıyorum, onu öpüyorum, tadını alıyorum, dudaklarımın her dokunuşunda oluşan elektriksel kıvılcımın tadını çıkarıyorum. Boğazından yumuşak bir uğultu geliyor ve vücudumuz birbirine yapışana kadar bizi hareket ettiriyor, sırtım duvara yaslanıyor. İsteksizce öpücüğü kesiyorum, ikimiz de nefes nefeseyiz.

"Sana istediğini vermek benim doğama aykırı olsa da," diye fısıldadım, "ısrarın beni yendi."

Rylie'nin gülümsemesini dudaklarımda hissediyorum, elleri saçlarımı okşuyor. Sert kahkahası hem rahatlama hem de eğlence dolu. "Bence kruvaze kazaklar da seni kazanmama biraz yardımcı oldu."

Gülüyorum, sonra tekrar ağlamaya başlıyorum. Bu sefer rahatlamış bir şekilde, onu daha sıkı sararken kaslarımı derin bir rahatlama dalgası sarıyor. "Bana senden aşık olmaktan başka seçenek bırakmadın, değil mi?"

Rylie başını sallayarak alnını alnıma değdirir ve beni nazik bir öpücükle öper.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum, dudakları boğazımdan ve köprücük kemiğimden ateşli bir iz bırakırken. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, ama

elimden gelen her şeyi yapacağım."

Yolunu geri izleyerek yukarı doğru ilerler, gözlükleri yana kayar ve daha fazlasını istemek için birbirimize dalarken burunlarımız çarpışır. Onu böyle sevmek, yavaş ve telaşsız, sanki zamanımız sonsuzmuş gibi, ne büyük bir lüks.

Sözleri cildime bir söz gibi yapışıyor: "Ve bu her zaman yeterli olacak."

Bölüm 24

"Şimdi ne yapacağım?" Ertesi sabah, Rylie ile yatakta sarılıp soruyorum. Göğsündeki tüylerle oyalanıyorum ve o, avucumu kalbinin atışlarına nazikçe bastırıncaya kadar, endişemden onları koparmaya başladığımı fark etmiyorum.

"İşle mi?" diye mırıldanıyor, beni kendine daha da yaklaştıırıp saçlarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"İş. Kimliğim. Geçim kaynağım... İnsanların nadiren stres yaptığı basit şeyler."

"İşinin kimliğine bağlantılı olmasının çok sağlıklı bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Tamam. Tabii. Ama sen de hayatta hiçbir şeyin peşinden koşmuyorsun, o yüzden senden hayat tavsiyesi almaya pek hevesli değilim."

Rylie hoşgörölü bir kahkaha attı, titreşimleri yanağımı okşadı. "Gazetecilik olmazsa, hayat koçluğu yapmayı dene. Çok nazik ve moral vericisin."

Gülümserim, göğsüne bir öpücük kondururum ve hafifçe ısırırım.

"Bir süre serbest çalışabilirsin," diyor Rylie birkaç saniye sonra. Kolumda rastgele desenler çizerek beni mutlu bir uykuya daldırıyor ve ben de bu fikri gerçekten düşünmeye başlıyorum. "Babble hesabının daha fazla ilgi gördüğünü sen kendin söyledin. Belki onu nasıl para kazanacak bir şeye dönüştürebilir ya da popüler yazıları farklı mecralara satabilirsin?"

Burnumdan uzun bir nefes veriyorum, tartışmak, planındaki her idealist kusuru işaret etmek istiyorum. Ama belki... belki de haklıdır? Belki bir yolunu bulabilirim. Her kuruşu sıkı sıkı tutmam gerekecek

kıt birikimlerime dokunmak zorunda kalırdım, ama en azından bu, kendimi çılgılık atarak unutmaya çalışmak istememe neden olmayan acil bir plandı.

Bunu düşündüğümü itiraf etmek için cesaretimi toplamaya çalışırken, zil sesimiz altın balonumuzu parçaladı.

Ani bir hareketle ayağa kalkarım, kim olabileceğini düşünürken beynim karışır. Rylie dışında, kim birinin kapısına habersiz gelir ki? Ve... şey... bazen ben.

"Ben açayım mı?" diye soruyor Rylie, ben yataktan kalkmaya çalışırken sesi hala uykulu.

"Alo?" diye tereddütlerle soruyorum, parmağım interkomda.

"Benim. Telefonun neden kapalı?" Aida'nın sesi içimi rahatlatır ve onu içeri alırken tüm ağırlığımı kilit açma düğmesine çöker. Birkaç saniye sonra, kapımdan içeri girer.

"Oh, merhaba," der, ceketini çıkararak. "Ne var? Yeni bir şey var mı?"

İyi niyetli bir kaş çatma bile yapamıyorum, yeni gözyaşları akmaya başlarken onun uzattığı kollarına kendimi bırakıyorum.

"Her şeyi anlat," diyor Aida, elini sırtımda yukarı aşağı gezdirerek. "Sonra sana anlatacak birkaç şeyim var."

Beni kanepeye götürüyor ve ben ona kovulmamı, ardından Rylie ile olan videonun ortaya çıkmasını anlatıyorum. Her şey o kadar taze, o kadar acı ki, her kelime açık yaraya tuz basıyor. Uzun zamandır ilk kez kendimi bir top gibi kıvrılmış, başımı Aida'nın kucağına koymuş, o beni sevgiyle ve isteyerek teselli ederken kalbimi döküyorum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı, gözyaşlarıyla ıslanmış saçlarımı yanağımdan çekerek. "Bu çok korkunç. Sen bunu hak etmedin."

Daha da ağlıyorum.

"Bana ne söyleyecektin?" Nefesim kesik kesik, şişmiş gözlerimden gözyaşları kurumuşken, sonunda sorabiliyorum. Aida nazik ellerle beni oturmaya yönlendiriyor, kanepede karşılıklı çapraz bacaklı oturacak şekilde pozisyonumuzu değiştiriyor. Aynı anda, Rylie'nin yatak odamın kapısında, benim bol tişörtlerimden birini ve ayak bileklerimi oldukça açıkta bırakan pijama altımı giymiş olarak durduğunu fark ederiz.

"Merhaba," diyor Aida, açık sandalyenin koltuğuna eğilerek. "Sen de bunu duymak isteyebilirsin."

Rylie yerine oturur, sandalyeyi yaklaştırır ve elini boynumun arkasına koyar, ben biraz rahatlayana kadar masaj yapar.

Aida, nereden başlayacağına karar verirken boğazını temizledi. "Tüm bu olanlar, en azından zamanlaması açısından garipti," dedi, gözlerini kısarak bana baktı. "Buna önsezi diyebilirsin, ama Landry'nin bağış etkinliğinde bu kadar sakın olması ve ardından videonun sızdırılmasıyla her şeyin gelişme şekli bana tuhaf geldi."

Gözümün ucuyla Rylie'nin başını salladığını görüyorum ve Aida devam ediyor.

"Bir şeylerin yolunda olmadığı hissini bir türlü atamadım, bu yüzden Soundbites'teki teknik elemanlardan birine mesai saatleri dışında biraz araştırma yapmasını istedim..."

"Bir teknik eleman sana iyilik mi yaptı?" diye soruyorum, ağzım inanamama ile bükülerek. Rylie'nin boğazında bir kahkaha patlar.

Aida kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır. Ona yardım ederse Instacart'a üç aylık abonelik vereceğime söz verdim. Her neyse, Brett'e sosyal medyada yayınlanan orijinal videoyu ve bunu ilk haber yapan bazı yayın organlarını araştırmasını istedim. Gözlerimi karartan türlü ayrıntılara girdi ama önemli olan, videoyu sızdıran kişinin IP adresini Soundbites'e kadar izlemesi."

Ona boş boş bakıyorum. Ben STEM alanında çalışan bir kadını, ama sadece seksi, inatçı ve duygusal olarak kötü niyetli anlamında.

Aida kafamdaki karışıklığı giderir. "Esasen Soundbites'ten biri orijinal videoyu yayınladı ve görülmesini sağlamak için medya kuruluşlarına gönderdi."

"Bir dakika, pardon... William'ın videoyu alıp sızdirdiğini mı ima ediyorsun?" Rylie, elini boynumdan çekerek sorar. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir tiksinti ve öfke ifadeleri belirir.

"Ya da Landry," diyor Aida. "Soundbites'te başka kim yapabilir ki?"

"Şey, tam bir liste yok ama ben de orada çok sevilen ekibin değerli bir üyesi değildim," diye hatırlatıyorum ona.

Aida gözlerini devirdi. "Tamam. Tabii. Haklısın. Ama zaman damgasına bak dostum. Sabah beş on beşte yayınlanmış. O saatte Soundbites'te kaç kişi olduğunu biliyor musun?"

Saat dokuzdan sonra işe gelen biri olarak, bunun retorik bir soru olup olmadığını anlayamıyorum.

"Çok az, kaltak," diyor Aida, benim yetişemediğim için sinirlenmeye başlıyor. "Ben de güvenlikten Randy'yi çağırdım..."

"Güvenlikten Randy kim *lan*?" diye soruyorum, bu hikayenin hiçbir kısmının bana bir şey açıklamamasına sinirlenerek.

Aida'nın kaşlarını çatması çoğu insanı gözyaşlarına boğabilir. "Big Randy mi? Big Randy'yi bilirsin. Gece vardiyasında çalışıyor."

Başımı sallıyorum, geç saatlere kadar çalıştığım akşamlar check-in masasında gördüğüm neşeli, nazik adamı hatırlıyorum. Şirketin yılbaşı partisinde her zaman Noel Baba kılığına girer.

"Neyse," diye devam eder Aida, hızlanarak. "Ondan bir iyilik yapıp giriş kayıtlarını kontrol etmesini istedim..."

"Senin için bunu yapar mı?"

"Big Randy herkes için her şeyi yapar. Ama videonun yayınlanmasından önce iş için kartını kullanarak giriş yapan birkaç kişiden biri kimdi tahmin et? William."

"Hay sıçayım," diye fısıldadı Rylie, sesi boğazından çıkıyordu. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun..."

"Üzgünüm, ama ara verelim." Ellerimi kaldırarak dikleşiyorum. "Sabahın bu saatinde bu çok ağır bir suçlama. Ne zaman süper teknoloji casusu oldun, Aida?"

Bana donuk bir bakış attı. "Kendimi gereksiz bir acıma duygusuna kaptırmadan önce, olayları birkaç saat düşünmeye ve gerçekleri araştırmaya çalışıyorum."

"Bu, bana söylediğin en anlamsız şey olabilir." "Mantıklı, Eva," diyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü canlanmış.

"Çıtayı çok düşük tutuyorsun, ama sence o gerçekten bu kadar alçalır mı?" Aida'nın bakışı her şeyi anlatıyor. "Tamam, belki yapar, ama Landry izin vermez, değil mi?" Dün bana köpek pisliği gibi davrandı, ama erkeklerin hakim olduğu bir alanda engelleri aşan, yaşayan bir efsane olan idolümün bana bunu yapacağına inanmak zor.

"Onun, kendisi ve oğlu dışında kimseye karşı iyi niyetli veya nazik olduğunu düşünmeyi bırakmalısın. İkinizin tüm şovunuzu kamuoyuna açık hale getirmenizin başarısında büyük payı vardı. William ile

William ile akrabalık ilişkisini besliyor ve onun başarısı onun yansıması. Bu fikri savundu, nişan ve para konusunda büyük rakamlar vaat etti, bu tahminlerin gerçekleşmesini ve hatta daha fazlasını gördü. Sen artık bu oyunu oynamayacağını söylediğinde, o ve oğlu hem maddi olarak hem de diğer yöneticiler ve yönetim kurulu üyeleri nezdindeki profesyonel itibarları açısından çok şey kaybedecekti. Muhtemelen bunu yayınladığı için ona altın yıldız verip sırtını sıvazladı.”

Yanağımın içini ısırp başımı salladım.

"İkinizin videosunu hemen kim haber yaptı biliyor musun?" diye sorar. "Soundbites. Videoyu ilk alan ve yaymaya başlayan haber kaynağı. Ve tahmin et ne oldu, diğer videolarının arşivi de tüm bu tanıtımdan dolayı artış gördü."

Sessizlik ağır bir yük gibi omuzlarıma çöküyor, tüm parçaları birleştirmeye çalışırken. Parmaklarımı şakaklarıma sürüyorum, baş ağrısı başlıyor. "O bunu yapmaz..." Bu kadar hayran olduğum kadın, bana bu tür bir aşağılanmayı yaşatmayacak kadar ahlaklıdır... değil mi? "Sırf şirketin sırtını sıvazlaması ve sonunda bitecek olan kârlar için beni bu duruma düşürmez, değil mi?"

Aida ve Rylie'nin bakışları cevabı veriyor.

"Yarın istifamı veriyorum," diyor Aida, ben kafamda çözemediğim düşünceleri sıralarken. "Onun ya da William'ın beni kaçınılmaz olarak kovmasını bekleyip işsizlik maaşı başvurusunda bulunmayı düşünüyordum, ama bunun olasılığı bile yeterli. Ayrıca, William ve Landry'nin lanet olası akıl oyunları çok fazla, hepimizin benim işimde çok iyi olduğumu bildiğimiz halde performansıyla ilgili tüm bu şifreli ve pasif-agresif e-postalar. Böyle yaşamaya devam edemem. O kadar stresliyim ki çoğu gün düzgün göremiyorum."

Başımı sallıyorum, içimden gelen anılarla dişlerimi gıcırdatıyorum. Olaydan önce Landry ile bu kadar yakın çalışmamıştım, ama Soundbites'in genel olarak kronik bir taciz politikası izlediğini biliyorum. Gece geç saatlerde gelen telefonlar, keskin sözler, hayal kırıklığı dolu bakışlar... Landry beni toza dönüştürmeye karar verene kadar hepsi beni parça parça yıktı.

"Sadece biz değiliz," diyor Aida, teselli edici bir şekilde.

Bir bakıma öyle. Landry ya da diğer üst düzey yöneticiler bizi bir diziden seçip, işkence etmek için özel olarak seçtiğimizden değil. Ama diğer yandan, şeklimizi kaybedip onlar bizi atmaya karar verene kadar dürtüp, çekip, gerip, değiştirilebilir oyuncaklar olmamız durumu çok daha kötü hale getiriyor.

"Sanki pislikmişiz gibi. Moda dünyasından biri, herkesin e-postalarda ve sohbetlerde gönderilen saçmalıkları paylaştığı bir sohbet grubu bile kurdu. En kötü yorumu alan kişi, hafta sonunda bedava içki kazanıyor."

Ben, kırgın bir şekilde geri çekiliyorum. "O gruba dahil olmadığım için bir sürü bedava içki kaçırdığımı hissediyorum."

Aida bana sıcak ve sevgi dolu bir gülümseme atıyor. "Arkadaşlık kurma konusunda pek de yaklaşılabılır biri değilsin, bebeğim."

Haklısın. "Yani, hepimizin aynı yarayı yalamasından memnunum, ama bu konuda ne yapıyoruz ki?"

"Dava açabilirsin," diyor Rylie, sanki bunu nasıl yapacağını Google'da aramak bile, yapmayı düşünebileceğim en zaman alıcı ve zorlu şey değilmiş gibi. "Haksız işten çıkarma ya da onun gibi bir şey için."

"Burası Amerika. Patronun yeterince gücü varsa, herhangi bir nedenle, herhangi bir zamanda kovulabilirsin."

"Eğer öncesinde zorbalığa ve tacize maruz kalmadıysan," diyor Rylie üzgün bir şekilde omuz silkiyor. "Üzgünüm, sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Sence bu öyle miydi?" diye soruyorum, beynim uğuldarken gözlerimi kırptıştırarak. "Zorbalık mı?"

Rylie bana sanki üç kafam varmış gibi bakıyor. "William'ın sana internette hakkında yazılan korkunç şeyleri okumanı ve kaydetmeni zorladığımı gördüm. Ayrıca, senin iznin olmadan çektiği özel bir videoyu sızdırdığına dair oldukça sağlam kanıtlarımız var. Bunların hangisi sana *zorbalık gibi* gelmiyor?"

"Küçük, korkunç şeyler bir araya gelerek daha büyük bir taciz tablosu oluştururken, hâlâ pek çok insanın bunu dedikodu olarak nitelendirdiğini görebiliyorum," diyor Aida pragmatik ama yenilmiş bir ses tonuyla.

Rylie tamamen bana dönüyor, elleri omuzlarıma geliyor. "Bunun dedikodu olmadığını biliyoruz, Eva. O yüzden insanlara bunu duyur."

"Yani...?"

Rylie yavaşça başını sallıyor. Elbette. Yıkılan hayatımın destek direği. "Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin."

Ona bakıyorum, kalbim düzensiz bir ritimle atıyor, kan damarlarımdan her kasıma pompalanırken canımı yakıyor. Söyledikleri saçma. Tuhaf. Kalan az sayıdaki onurum ve hızla bozulan özgüvenim için büyük bir risk.

Rylie'nin gözleri yüzümü tarıyor, her şeyi okuyor. "Ne olursa olsun seni destekliyorum, ama aynı zamanda tüm bu adaletsizliği düzeltebilecek en iyi, belki de tek kişinin sen olduğunu da biliyorum."

O bana inanıyor.

Tanrım, ben de kendime inanıyorum. Bu düşünce çok cüretkar, çok radikal, kendime hiç izin vermediğim kadar büyük geliyor. Rylie kıpırdamıyor, nefes bile almıyor. Ben ona bakarken, planımı yaparken düşüncelerimi hızlı ve parçalı bir şekilde topluyorum. Bir saldırı.

Onun cıva gibi gözlerinden bakışlarımı ayırmadan, "Aida, beni o grup sohbetine ekleyebilir misin?" diyorum.

Bölüm 25

Bir ay sonra

Eski Soundbites Media çalışanı Eva Kitt, şirketin çeşitli çalışanlarından, özellikle kurucu Landry Doughright ve oğlu William tarafından iş yerinde zorbalığa ve tacize maruz kalanların yürek burkan hikayelerini topladı. Ayrıca Soundbites, William Doughright'in medyada yankı uyandırmak ve siteye trafik çekmek için bir çalışanın özel fotoğraf ve videolarını sızdırdığı iddiası da dahil olmak üzere, suçlamaları araştırmak için üçüncü bir tarafın hizmetlerini kullandığını belirten resmi bir açıklama yayınladı...

İfşaatım iki gün önce *Times'ta* yayınlandı. Hemen *Washington Post*, CNN, *USA Today* ve yerel haber kanalları tarafından alıntalandı. *Today* şovunun devam eden soruşturma hakkında bir bölüm yayınlayabileceğine dair bir e-posta aldım.

Lanet olsun, intikamın tadı bu kadar tatlı mı?

"Makaleyi yazarken korktun mu?" Rylie, podcast kaydımızı bitirirken soruyor. Ona özel bir röportaj verdim çünkü bazen (nadiren) gerçekten iyi bir kız arkadaş olabilirim. Bölümü canlı yayınlıyoruz, izlenme sayısı tavan yaptı.

Dudaklarımı ısırarak soruyu ciddiyetle düşünüyorum. "Gerçeği söylemekten korkmadım, ama bunun kişisel olarak yaratacağı yansılardan korktum."

"Ne demek istiyorsun?"

Ona hafif alaycı bir bakış attım. "Öpüştüğümüz bir video hızla yayılmaya başladı ve yorumların büyük çoğunluğu, erkek arkadaşımınla öpüştüğüm için beni fahişe olarak yaftalıyor ve kariyerimdeki başarıyı seks sayesinde elde ettiğimi iddia ediyordu. Kadın düşmanlığına dayalı düşmanca bir çalışma ortamını ve bu ortamda yaşadıklarımı anlatan bir yazı, araştırmak için pek de güvenli bir konu gibi görünmüyordu."

Rylie başını sallıyor, bana bakarken gözleri gururla parlar. "Katılıyorum, o videoya gelen yorumların çoğu ya senin gibi biriyle birlikte olduğum için beni tebrik ediyordu ya da biriyle samimi bir anını paylaştığın için seni yerden yere vuruyordu."

Ben burun kıvrıyorum. "*Senin gibi* biriyle birlikte olduğum için tebrik değildi, sadece soyunma odasında konuşulan, benimle nasıl yatabileceğini soran saf ve basit laflar."

"Haklısın," dedi Rylie, yüzünde bir kaşlarını çatma ifadesi belirdi. "İğrençti." "Hadi canım."

"Peki neden yaptın? Neden bu riski alıp o ifşa yazısını yazdın?"

Son birkaç haftayı düşününce kalbim sıkışıyor. Her şeyi öğrenmek için acımasızca koşturduğum günleri, Landry ve diğer yöneticilerin yıllardır ofiste ne kadar geniş ve derin bir şekilde hüküm sürdüklerini, bazıları hasta bir güç hırsı içinde insanları paramparça ettiklerini düşününce midem bulanıyor. Kimseye zamanında yardım edemeyeceğim, hikayelerini yeterince hızlı bir şekilde insanlara ulaştıramayacağım ve hiçbir şeyin yapılmayacağına dair çılgınca bir endişe duyuyorum.

Sonra Rylie'yi düşünüyorum — her saniyesinde yumuşak, coşkulu varlığını. Hayal kırıklığıyla ağladığımda parmaklarıyla yanağıma dokunduğunu. Sabahın erken saatlerine kadar çalışırken, tüm bu acının içinde kendi amacımı bulmak için umutsuzca araştırma yaparken, omuzlarımı ve boynumu parmaklarıyla nazikçe ovuşturduğunu.

"Bunu yaptım çünkü, kendilerini insan gibi görmeyen biri için çalışmanın ruhunu emen moral bozukluğunu yaşayan diğer insanları desteklemek istedim. Toplum olarak, insanların insanlığını hiçe sayarak, onları kırılana kadar istismar edebileceğimiz üretim makineleri gibi kullanarak çok rahatladık." Derin bir nefes alıyorum, gözlerim Rylie'nin gözlerine kilitlenmiş. Devam etmem için bana zaman tanıyan gözlerinde sevgi parlıyor. "Sonunda koşulsuz olarak desteklenmenin ve cesaretlendirilmenin nasıl bir şey olduğunu hissettim"

ve kendim için daha iyisini talep etmenin nasıl bir şey olduğunu hissettim ve diğer insanların da oraya ulaşabilmesi için bir alan yaratmak istedim."

Rylie'nin geniş ve hayranlık dolu gülümsemesi, karnımda kelebekler uçuşturuyor. "Peki, yılmaz Eva Kitt için sırada ne var?"

Gülüyorum, iki ay önce utanç duyacağım yumuşak, nefesli bir ses, ama şimdi çikolatalı kek kadar keyifli geliyor ve Rylie'nin gülümsemesi daha da tatlı oluyor.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum, masanın üzerinde sessize aldığım telefona bakarak. Makale yayınlandığından beri ekranı hiç sönmedi. Talk show davetleri, yasal tehditler ve hikayeye empati duyan insanlardan acı verici derecede dürüst notlar. Bazı iş teklifleri bile vardı, hatta bir edebiyat ajansı, Babble'daki yazılarımdan bir kitap çıkarmak için temsilciliğimi yapmak isteyip istemediğimi sordu. "Belki bir podcast başlatırım."

Rylie'nin gülümsemesi elektrik gibidir, beni neşeyle doldurur. "Hadi ama, bu programa ortak sunucu olarak katılabilirsin. Tanrı biliyor ya, yardıma ihtiyacım var."

"Eminim sana eksik olan sevimliliği katarım."

O kadar yüksek sesle gülüyor ki mikrofonu kapatmak zorunda kalıyor. Avucunu mikrofonun üzerine kapatıp, serbest eliyle ağzını kameradan koruyarak fısıldıyor: "Senden o kadar çok hoşlanıyorum ki, kimsenin hoşlanmaması imkansız."

Seni seviyorum, diyorum, bunu görenlerden saklamaya bile gerek duymadan.

Herkes, onun gibi bir adamı sevdiğim için ne kadar şanslı olduğumu bilmeli.

İkimiz de aramızdaki gerilimi hissediyoruz ve röportajı çok şık olmayan bir şekilde, birbirimize gizlice gülümsemeyle bitiriyoruz. Rylie, kesin bir tıklama sesiyle kamerayı kapatıyor ve telefonunu kapatıyor. Ben de aynısını yapıyorum, ekran kararırmadan yüzlerce bildirimi havalı bir şekilde silip geçiyorum. Bunlar yarın için, düşündüğüm kadar kasvetli olmayan ama yine de korkutucu bir kariyer yoluna sahip gelecekteki Eva için. Rylie benimle birlikte yürürken korku o kadar da önemli değil gibi görünüyor.

Odayı geçip bana doğru gelir, yüzünde çarpık bir gülümsemeyle beni öpmeye hazırlanır. Beni sarar, ikimiz de az önce yaptığımız şeyin, herkesin önünde söylediğim sözlerin büyüklüğüyle titriyoruz.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor Rylie boynuma fısıldayarak, dudaklarını yukarı aşağı gezdiriyor. "Seni tanıdığım için çok mutluyum."

"Tanrım, Rylie, övgüde bu kadar cimri olma."

Gülüyor, çenemden alnıma doğru zorlu bir yol izliyor.

"*Seni* tanıdığım için çok şanslıyım," diyorum iç çekerek, zevkten boğulmuş hissederek. Bu çok klişe ve ben deli gibi aşığım ve bana hayranlık dolu sözler ve hisler yağdıran adamdan başka hiçbir şey umurumda değil.

Sonunda nefes almak için ayrılırız, sanki ilk kez birbirine dokunan gençler gibi kıkırdayarak. Nedense, bu duygunun asla kaybolmayacağını biliyorum.

"Ee..." Rylie utangaç bir gülümsemeyle ve pembe yanaklarla başlıyor. "Altıncı randevuya çıkmak ister misin?"

Kaşlarım çatılır, dudaklarım hala öpücüklerinin etkisiyle titrerken, kaşlarımı çatarak ona bakarım. "Dördüncü ve beşinci randevuları atlayalım mı? *Vay canına.*"

Rylie yanaklarımı avuçlar, burnunu burnuma sürterek gülüyor, beni sıcaklık, ışık ve o kadar keskin bir arzu ile dolduruyor ki, sadece sonsuza kadar sürecek bir söz bu arzuyu dindirebilir. "Sakin ol, Kitten. İstedğin kadar randevuya çıkabiliriz. Sadece nazikçe istemen yeterli."

"Nazik olmak pek benim tarzım değil."

Rylie bana bakıyor, gözleri parlak ve umut dolu, sevdiğim adama bakarken içimi kaplayan her duyguyu yansıtıyor.

Beni tekrar öper, önce yavaşça, sonra açlık dolu bir ısırıkla, ikimizin de asla dizginleyemediği bir çılgınlıkla. İhtiyaç, rahatlık, umut ve arzu etrafımızda dönüyor, bizi birbirimize yaklaştırıyor. Geri çekilir, yanaklarıma birkaç hızlı öpücükle protestomu yatıştırır.

"Seni başka türlü istemezdim," diye fısıldadı, sonra beni tekrar öptü.

Lanet olası son

Teşekkür

Hiçbir hikaye üzerinde bu kadar eğlenerek çalışmadım ve kitap yazmaya devam etme fırsatı verdiğiniz için inanılmaz derecede minnettarım. Editörüm Eileen Rothschild'e, kaç tane dengesiz ve tutarsız e-posta gönderdiğimden bağımsız olarak, çalışmama inandığı ve sürecime güvendiği için teşekkür ederim. SMPG yayın ekibime, Char, Alyssa, Kejana ve Brant'a, bu kitabı sonuna kadar destekledikleri için teşekkür ederim. Layla Yuro'ya, gramer hatalarımı sabırla düzelttiği için çok teşekkür ederim. Bir daha yapmayacağıma söz veriyorum (ama hata yaptığımda düzelteceğin için mutluyum). Ajanslarım Claire Friedman ve Jess Mileo'ya sonsuz teşekkürler. En zor zamanlarımda beni yanınıza aldınız ve yaratıcı sürecime yeni bir soluk getirdiniz. Size minnettarım.

Jenifer Prince, bir kez daha bana dünyanın en iyi kitabının kapağını yaptın. Sanatın bana sonsuz ilham veriyor. Kerri Resnick, tasarım konusundaki keskin gözün ve tüm bu güzelliği kitap haline getirdiğin için çok teşekkür ederim.

Anne, komik olmasalar bile her zaman şakalarımı güldüğün ve her an saçma sapan konuşmaya hazır olduğun için teşekkür ederim. Senin sayende bu tehlikeli insan oldum. <3

Hassas okuyucularıma da çok teşekkür ederim. Bu karakterleri yaratırken içgörüleriniz ve özeniniz paha biçilmezdi. Bir şakanın fazla ileri gittiğini sorduğumda her seferinde hayır diyen Megan Stillwell ve Serena Kaylor'a teşekkür ederim. Sonunda soruyu daha geniş bir grup sohbetine taşıdığımda Megan ve Serena'yı destekleyen Elizabeth Everett, Ali Hazelwood ve Libby Hubscher'a teşekkür ederim.

. Kitapla ilgili tüm şikayetleri size ileteneğim. Beta okumaları ve bu kitapla ilgili birçok duygusal çöküntüde bana destek olan Jessica Joyce ve Ava Wilder'a teşekkür ederim. Bu fikrin ilk kıvılcımı ortaya çıktığında yanımda olduğunuz ve benimle birlikte beyin fırtınası yaptığınız için Saniya ve Emily'ye teşekkür ederim. Heyecanınız ve mizahınız inanılmaz motivasyon kaynağı oldu.

Sizler, benim inanılmaz okuyucularım olmasaydı, bugün bu noktada olamazdım. Kitapçı, kütüphaneci veya kitap tutkunu olun, desteğiniz ve hikayelerimi başkalarıyla paylaşmanız, bu kariyerimi sürdürülebilir kılan ve şimdiye kadar aldığım (ve alacağım) en büyük hediye olan şey. Her zaman öncelikli hedefim, insanların kendilerini görölmüş hissettikleri kitaplar yazmak olmuştur ve karakterlerime gösterdiğiniz sevgi, bu hayali binlerce kez gerçekleştirmiş gibi hissettiriyor. Başka ne isteyebilirim ki?

Ve son olarak, sevgili kocama teşekkür ederim. İlk tanıştığımızda, ben pembe saçlı bir punk'tım ve birinci sınıf seminerinde seni acımasızca rahatsız ettim, sonra da en iyi arkadaş olmak ister misin diye sordum, sen de "Hayır, sen çok garipsin" dedin. Seni ikna etmem sadece bir ayımı aldı. On iki yıl sonra, beni olduğu gibi, kruvaze yakamla bile seven biriyle hayatımı paylaşmanın ne kadar özel olduğunu hala hayretle düşünüyorum.

MAZEY EDDINGS'İN DİĞER YAZILARI

Aşkla Karşılaşma

Lizzie Blake'in En İyi Hatası

Artı Bir

Teknik Renklerde Tilly

Geç Çiçek Açan

MAZEY EDDINGS İÇİN ÖVGÜLER

GEÇ ÇİÇEK AÇAN

“Eddings’in son romanı, Opal ve Pepper’ın bireysel mücadelelerini ve keskin kişilik farklılıklarını kullanarak, ruh sağlığı ve nörolojik farklılıklar hakkında önemli tartışmaları yerinden oynamadan ele almasıyla, yazarın kendi olgunlaşmasının bir kanıtı niteliğinde... Sevimli ve duygusal bir aşk hikayesi.”

—*Kirkus Reviews* (yıldızlı yorum)

“Mazey Eddings’in yazımı özgün, duygusal ve son derece romantik! Bana göre, kitap haline getirilmiş bir Taylor Swift şarkısı gibi.”

—Ali Hazelwood, *New York Times* çok satan yazar

TILLY IN TECHNICOLOR

“Çılgınca eğlenceli bir seyahat macerası, nörolojik çeşitliliğin dokunaklı bir kutlaması ve bayılmaya değer bir romantizm... *Tilly in Technicolor*, unutulmaz bir genç yetişkin romanı. Sizi güldürecek, kalbinizi ısıtacak ve Mazey Eddings’in yazdığı her şeyi kitaplığınıza eklemek için koşturacak. Tilly ve Ollie ile geçirdiğim her parlak, renkli dakikayı çok sevdim!”

—Kaitlyn Hill, *Love from Scratch* kitabının yazarı

“Çok sevimli. *Tilly in Technicolor*, bu karakterlere aşık olmanızı sağlarken, onların birlikteki garip sevimliliklerine hayran kalacaksınız. Bu kitabı göğsüme sıkıca sarılmak istiyorum.”

—Chloe Gong, *These Violent Delights* kitabının yazarı ve *New York Times* en çok satan kitaplar listesinde 1 numara

THE PLUS ONE

“Nasıl yapıyor bilmiyorum, ama Mazey Eddings’in yazdığı her kitap bir şekilde benim yeni favorim oluyor. Jude ve Indira’ya hem bireysel olarak hem de çift olarak aşık olmamak imkansız. *The Plus One*

lezzetli klişeler ama aynı zamanda ham, dürüst,
psikolojik zengin ve yakıcı derecede ateşli.

—Ava Wilder, *How to Fake It in Hollywood* kitabının
yazarı

“Eddings hayranları için mutlaka okunması gereken bir kitap, komik rahatlama
anları ve ateşli, samimi sahnelerle dolu.”

—*Library Journal*

LIZZIE BLAKE’İN EN İYİ HATASI

“Ateşli sahneler ve akıllı yazım sizi daha fazlasını istemeye devam

—*USA Today*

ettirecek.” “Neşeli, sesli, seksüaliteyi olumlu bir şekilde ele

—*BuzzFeed*

alıyor.”

“Eddings’in ikinci romanı, birbirine anında çekilen ikili arasındaki ateşli
sahnelerle dolu, alışılmadık ve dağınık bir aşk hikayesi ve okuyucuları
kahkahalara boğacak ham bir mizahı var.”

—*Booklist*

AŞKLA KARŞILAŞMA

“Eddings’in ilk romanı, komik ve yürek burkan unsurları eşit oranda
barındırıyor... Yüzünüze bir gülümseme konduran, dokunaklı bir ilk roman.”

—*Kirkus Reviews*

“Eddings’in üslubu sizi ilk sayfadan itibaren
kendine bağlayacak.”

—*Paste*

Yazar

Ben Eisdorfer

Mazey Eddings, *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biri, diş hekimi ve (en önemlisi) kedileri Yaya ve Zadie'nin sahne annesidir. Çoğu zaman ağır battaniyesinin altında romantik romanlar okurken ve kocasına atıştırma getirmesini isterken bulunabilir. Hayatının kişisel misyonu, zihinsel sağlık sorunlarının damgalanmasını önlemek ve her beyin için aşk hikayeleri yazmaktır. Cleveland ve Philadelphia kökenli olan Eddings, şu anda Kuzey Carolina'da yaşamaktadır. [Buradan](#) e-posta güncellemelerine kaydolabilirsiniz

Bu
St. Martin's Publishing Group e-kitabını satın
aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler, yeni yayınlar
ve diğer harika kitaplar hakkında bilgi almak için
bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi ziyaret edin.

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için
[buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda yer alan tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Publishing Group'un bir imtiyazlı yayınevi olan St. Martin's Griffin tarafından yayınlanmıştır.

WELL, ACTUALLY. Telif hakkı © 2025 Madison Eddings. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271 adresine başvurun.

Tüm emoji, açık kaynaklı emoji ve simge projesi OpenMoji tarafından tasarlanmıştır. Lisans: CC BY-SA

4.0 www.stmartins.com

Kapak tasarımı ve illüstrasyon Jenifer Prince eISBN

9781250333322

Bu kitabın yayıncısı, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla bu kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermez.
, Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi uyarınca, bu kitabı Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça hariç tutar.

E-kitaplarımız promosyon, iş, eğitim ve özel perakende/toptan satış amaçlı toplu olarak satın alınabilir.
Lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine başvurun.

İlk Baskı: 2025

İçinde

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bildirimi Epigraf](#)

[İçerik Notları](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Teşekkür Mazey](#)
[Eddings'in diğer eserleri](#)
[Mazey Eddings için](#)
[övgüler](#)
[Yazar Hakkında Telif](#)

-

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

